

John Grisham _ ORTAK

Dostum, yayıncım, menajerim David Gernert için

1

Onu, hâlâ "sınır" olarak bilinen bir bölgede, Paraguay sınırındaki küçük şirin bir Brezilya kasabası olan, Ponta Porã'da buldular.

Onu, ortasında ağaçların sıralandığı, çıplak ayaklı çocukların sıcak kaldırımında top oynadığı geniş bir cadde olan Rua Tiraden-tes'te panjurlu, tuğla bir evde buldular.

Saklanıp evi gözetledikleri sekiz gün boyunca eve garip saatlerde girip çıkan bir hizmetçi vardı ama, gördükleri kadarıyla tek başınaydı.

Onu rahat ama lüks olmayan bir hayat yaşarken buldular. Ev gösterişsizdi ve yerel ticaret erbabından herhangi birinin sahip olabileceği bir evdi. Arabası, milyonlarca benzeri gibi São Paulo'da yapılmış bir 1983 Volkswagen Kaplumbağa'ydı. Kırmızı, temiz, pırıl pırıl cilalı bir arabaydı. Onun ilk fotoğrafını bahçe kapısının hemen arkasındaki kısa giriş yolunda, arabasını cilalarken çekmişlerdi.

Onu çok daha zayıf buldular, en son gördükleri yüz beş kiloluk halinden epey inceydi. Saçları ve teni daha koyuydu, çenesi köşeli olarak biçimlendirilmişti, burnu hafifçe kaldırılmıştı. Yüzünde ince, tanımlanması zor değişiklikler vardı. Değişiklikleri iki buçuk yıl önce yapan Rio'daki cerraha, yüklü bir rüşvet vermişlerdi.

Onu dört yıl süren usandırıcı fakat gayretli bir araştırma sonunda buldular. Dört yıl süren sonuçsuz girişimler, kaybedilen izler ve asılsız ihbarlar; musluktan dört yıl akıtılan dürüstçe kazanılmış temiz para; kirli paranın peşinden koşan temiz para.

Ama onu buldular. Ve beklediler. Önce onu, o kendilerini görmeden, komşuların herhangi biri onlardan kuşkulandıktan hemen yakalayıp uyutmak ve Paraguay'da güvenli bir eve kaçırmak istediler. Onu bulmanın ilk heyecanıyla fazla beklemeden harekete geçmek istediler, ama iki gün içinde sakinleşip beklediler. Rua Tira-dentes'in çeşitli yerlerinde aylak aylak dolaştılar, orada yaşayan diğer insanlar gibi giyinip güneşten kaçınarak gölgede çay içtiler, dondurma yediler, çocuklarla gevezelik ettiler ve evini gözlediler. Onu

8

JOHN GRISHAM

alışveriş için şehir merkezine arabayla giderken izlediler ve eczaneden çıkarken yolun karşısından fotoğraflarını çektiler. Manavda tezgâhtarla konuşurken yavaşça yaklaşip onu dinlediler, iyi çalışmış bir Amerikalı ya da Almanın hafif aksanlı mükemmel Portekizce-siydi konuştuğu dil. Aceleyle şehir merkezine giderek alışveriş ettikten sonra, evine dönmüş ve kapıyı kilitlemişti. Kısa alışveriş gezisi, bir düzine yararlı fotoğraf sağlamıştı.

Daha önceki hayatında da koşu yapardı; ancak ortadan kaybolmadan önceki aylarda, kilosunu arttıkça koştuğu mesafe de azalıyordu. Şimdi ise, bir deri bir kemik kalmış olduğu için, tekrar

koştuğunu görmek onları şaşırtmamıştı. Kapıyı kilitleyerek evden çıktı ve Rua Tiradentes boyunca, kaldırımında yavaş bir koşuya başladı. Cadde dümdüz ilerliyor, evler giderek seyrekleşiyordu. İlk mili dokuz dakikada koştu. Kasabanın kıyısında yol kenarı çakıllaştı ve ikinci milin yarısında hızı sekiz dakikada bir mile çıktı. Danilo iyice terle-mişti. Ekimde bir öğle saatiydi ve sıcaklık 27 dereceye yakındı. Kasabayı terk ederken hız kazandı. Genç annelerle dolu bir kliniği ve Baptistlerin inşa ettiği küçük bir kiliseyi geçti. Yedi dakikada bir millik bir hızla şehir dışına doğru ilerlerken yollar daha tozlu bir hal almıştı.

Koşmak ciddiye aldığı bir işti ve bu onları son derece memnun ediyordu; Danilo dosdoğru onların kollarına koşuyordu.

Onu ilk kez gördüklerinin ertesi günü, Ponta Porâ'nın dış bölgelerinde küçük, harap bir kulübe Brezilyalı Osmar tarafından kiralandı ve çok geçmeden takip ekibinin tümü buraya akın etti. Bu ekip, Osmar'ın Portekizce emirler yağdırdığı ve Guy'ın İngilizce bağırıp çağırdığı Amerikalı ve Brezilyalılarından oluşmuş bir topluluktan oluşmuştu. Osmar her iki dili de konuşabiliyordu ve takımın resmi tercümanı olmuştu.

Eski bir hükümet görevlisi olan ve Washington'dan gelen Guy, Danny Boy takma adlı kişiyi bulmak için kiralanmıştı. Guy, bazı alanlarda bir dâhi, diğerlerinde ise çok yetenekli sayılıyordu, geçmişini bilmiyorlardı. Guy, Danny Boy'u bulmak için beşinci bir yıllık kontratını yapmış bulunuyordu ve avın yakalanması karşılığında iyi bir ikramiye alacaktı. Her ne kadar iyi gizlese de, Guy, Danny Boy'u bulamamanın yarattığı baskıyla yavaş yavaş fittiriyordu.

ORTAK

9

Dört yıl ve üç buçuk milyon dolar, hiçbir sonuç vermeden bitip gitmişti.

Fakat, şimdi onu bulmuşlardı.

Osmar'ın ve onun Brezilyalı ekibinin, Danny Boy'un günahları hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu; fakat bir budala bile onun kamyon dolusu parayla ortadan kaybolduğunu görebilirdi. Danny Boy'u çok merak etse de, Osmar soru sormamayı çabuk öğrenmişti. Guy'ın ve Amerikalıların konu hakkında söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu.

Danny Boy'un fotoğrafları yirmiye yirmi beş boyutlarında büyütülmüştü ve zincirleme sert sigaralar için suratsız adamların duygusuz gözlerle inceleyip başlarını salladıkları küçük, harap kulübenin mutfak duvarına tutturulmuştu. Adamlar kendi aralarında fısılda-şıp yeni fotoğrafları eskileriyle, onun eski hayatından olanlarla karşılaştırıyorlardı. Daha ufak tefek, garip çeneli ve farklı burunluymuş. Saçları daha kısaydı ve daha koyu tenliydi; bu gerçekten o muydu?

Daha önce bu konuda başarısız olmuşlardı. Bundan on dokuz ay önce, kuzeydoğu sahilindeki Recife'de bir apartman dairesi kiralandıklarında, Amerikalıyı yakalayıp parmak izlerini kontrol etme kararını verene kadar yine duvardaki fotoğraflara bakmışlardı. Yanlış parmak izleri. Yanlış Amerikalı. Adama biraz daha ilaç pompalamış ve onu bir hendeğe bırakmışlardı.

Danilo Silvo'nun şimdiki hayatını derinlemesine araştırmaktan korkuyorlardı. Eğer bu adam gerçekten aradıkları adamsa, yığınla parası var demektir. Nakit para, yerel yetkililer karşısında her zaman harikalar yaratırdı. Para, yıllardır Naziler ve Ponta Porâ'ya gizlice gireri diğer

Almanlar için koruma sağlamıştı.

Osmar, onu ele geçirmek istiyordu. Guy, bekleyeceklerini söyledi. Dördüncü gün, ortadan kaybolduğunda küçük, harap kulübede otuz altı saat kaos yaşandı.

Onu kırmızı Volkswagen'yle evi terk ederken gördüler. Telaşlı olduğu raporu geldi. Arabasını hızla havaalanına doğru sürmüş ve son dakikada günlük seferini yapan, küçük bir uçağa atlayıp gitmişti. Arabası, oranın tek park yerindeydi ve her saniye izleniyordu. Uçak São Paulo'ya kadar dört yerde duruyordu.

Hemen, evine girip her şeyin dökümünü çıkarmak için plan yapıldı. Bir yerlerde kayıtlar olmalıydı, parayı araştırmak gerekiyor-

10

JOHN GRISHAM

du. Guy, banka cari hesap bildirimleri, havaleler, hesap özetleri ve onu dosdoğru paraya götürecek her türlü belgeyi düzenli bir evrak çantası içinde bulmayı hayal ediyordu.

Fakat biliyordu ki, eğer Danny Boy kendileri yüzünden kaçmışsa, arkasında asla delil bırakmazdı. Ve o gerçekten aradıkları adam-sa, evi dikkatle güven altına alınmış olmalıydı. Her neredeyse, Danny Boy kapısının ya da penceresinin açılacağı anı herhalde öğrenecekti.

Beklediler. Küfrettiler, tartıştılar ve baskı altında çok daha fazla gerginleştiler. Guy, Washington'la olan günlük konuşmalarından berbat bir tanesini yaptı. Kırmızı Volkswagen'i izlediler. Her gelen uçak, dürbünlerin ve telsizlerin ortaya çıkmasına sebep oluyordu, tik gün altı uçuş. ikinci gün beş. Küçük, harap kulübeyi sıcak bastı ve adamlar dışarıya taşındılar, Amerikalılar, cılız bir gölge ağacının altında kestiriyorlar; Brezilyalılar, önde çit boyunca kâğıt oynuyorlardı.

Guy ve Osmar, arabayla uzun bir gezintiye çıktılar ve eğer dönerse, bu kez onu hemen yakalamaya yemin ettiler. Osmar, geri geleceğinden emindi, işi her neyse, onunla ilgili olarak şehir dışına çıkmıştı. Onu kaçırıp kimliğini tespit edecekler ve eğer yanlış adam-sa hendeğin birine atıp kaçacaklardı. Bu, daha önce de olmuştu.

Beşinci gün geri döndü. Onu Rua Tiradentes'e kadar takip ettiler, herkes memnundu.

Sekizinci gün, harap kulübe, tüm Amerikalı ve Brezilyalıların görev yerlerini almalarıyla boşaldı.

Koşu mesafesi altı mildi. Evde bulunduğu her gün, aynı saatte çıkıp, aynı mavi ve turuncu koşu şortunu, iyice eskimiş Nike ayakkabılarını, kısa soket çoraplarını giyerek, gömleksiz olarak bu yolu koşuyordu.

En uygun yer, evinin iki buçuk mil ötesinde, geri dönüşüne yakın, çakıl taşlı bir yol üzerindeki küçük tepeydi. Danilo, bu tepeyi, her günküden birkaç saniye önce, yirmi dakikada aştı. Nedense daha hızlı koşuyordu. Muhtemelen bulutlardı bunun nedeni.

Patlak lastikli küçük bir araba tepenin tam üstünde, yolu kapatmış, duruyordu. Bagajı açılmış,

arkası kriko ile kaldırılmıştı, iri yarı genç bir adam olan sürücüsü, ter içinde, nefes nefese tepeyi aşan

ORTAK

11

sıska adamın görüntüsü karşısında şaşırılmış gibi davranıyordu. Danilo birkaç saniye için yavaşladı. Sağa doğru daha fazla yer vardı.

iri yarı genç adam, Danilo'ya doğru bir adım yaklaşarak "Bom dM, "dedi.

Danilo, arabaya yaklaşarak cevap verdi. "Bom dia."

Sürücü, bir anda bagajdan parlak bir tabanca çıkararak Danilo'nun yüzüne dayadı. Gözleri tabancaya kilitlenmiş, ağzı güçlkle nefes alıp vermekten açılmış olan Danilo dondu kaldı. Şoförün kalın elleri, uzun ve sağlam kolları vardı. Danilo'yu ensesinden yakaladı ve önce arabaya daha sonra da tampona doğru hızla itti. Tabancayı cebine, her iki eli bağlanmış Danilo'yu arabanın bagajına soktu. Danny Boy, tekmeler atarak karşı koymaya çalıştı, ancak şoförle başedemezdi.

Şoför, bagajı çarparak kapattı, arabayı yavaşlatıp krikoyu hendeğe fırlattı ve yoluna devam etti. Bir mil gittikten sonra, arkadaşlarının heyecanla beklediği dar, toprak bir patıkaya saptı.

Danny Boy'un bileklerini naylon iplerle, gözlerini siyah bir bezle bağlayıp, onu bir kamyonetin arkasına koydular. Osmar sağına, başka bir Brezilyalı soluna oturdu. Biri, belindeki koşucu çantasından anahtarlarını aldı. Kamyonet hareket edip yola koyulduğunda, Danilo bir şey söylemedi. Hâlâ terliyor, hatta güçlkle nefes alıp veriyordu.

Kamyonet, bir çiftlik arabasının yanında, tozlu bir yolda durunca, Danilo ilk kez konuştu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu, Portekizce.

Cevap, Osmar'dan İngilizce geldi: "Konuşma!" Danilo'nun solundaki Brezilyalı, küçük metal bir kutudan bir şırınga çıkardı ve bunu, ustaca etkili bir sıvıyla doldurdu. Adam, Danilo'nun kolunun üst kısmına iğneyi saplarken Osmar Danilo'nun bileklerini kendine doğru sıkıca çekiyordu. Danilo kendini sıktı ve hızla çekti, sonra hiç umut olmadığını anladı, ilacın son kısmı vücuduna girerken gevşedi. Nefes alıp verışı yavaşladı; kafası iki yana sallanmaya başladı. Çenesi göğsüne vurmaya başladığında, Osmar Danilo'nun şortunu sağ bacağından yukarı sıyırdı ve tam anlamıyla, umduğunu buldu: soluk bir ten.

Koşmak, onun hem zayıf kalmasını hem de teninin koyu kalmasını sağlamıştı.

12

JOHNGRISHAM

Sınırdan, adam kaçırma çok yaygındı ve Amerikalılar kolay hedeflerdi. Fakat neden o? Danilo, bu soruyu, gözleri kapalı, kafası iki yana sallanırken kendi kendine sordu. Uzayın içine doğru yuvarlanıp kuyruklu yıldızların ve meteorların peşinden koşarken, gülümseyordu.

Onu kamyonette böğürtlen, çilek ve kavunla dolu birtakım karton kutuların arasına

sıkıştırdılar. Sınır muhafızları, geçmelerini, yerlerinden kalkmadan başlarıyla onayladılar ve Danny Boy, her ne kadar şu an hiç umurunda olmasa da Paraguay'daydı. Yollar kötü-leşip, arazi dikleştiğinde kamyonetin zemininde mutlulukla zıplıyordu. Osmar, peş peşe sigara içiyor ve yol gösteriyordu. Onu yakaladıktan bir saat sonra son dönemeci buldular. Kulübe, dar tozlu yoldan güçlkle görülecek şekilde, iki tepenin arasındaki küçük bir vadideydi. Onu, bir çuval gibi taşıyıp, Guy ve parmak izi işindeki adamın çalıştığı odadaki masanın üstüne attılar.

Parmaklarının her birinden parmak izi alınırken Danny Boy, gürültülü biçimde horluyordu. Amerikalılar ve Brezilyalılar etrafında toplanmışlardı, her hareketi izliyorlardı. Bunun gerçek Danny Boy olması halinde, olayı kutlamak için, kapının yanındaki bir kutuda açılmamış bir viski vardı.

Parmak izlerini alan adam, işini bitirip hemen kalktı, arkada bir odaya gidip kapıyı kilitledi ve yeni izleri önüne serdi. Işığı ayarladı. Danny Boy'un çok daha gençken, adının Patrick olduğu zamanlarda, Louisiana Eyalet Barosu'na kabul edilmek için, kendi isteğiyle verdiği orijinal parmak izi kartını çıkardı. Avukatlardan böyle parmak izi alınması garipti.

Her iki parmak izi baskısı da iyi durumdaydı ve hemen birbirleriyle eşleştirilebildikleri açıkça görülüyordu. Ama on parmak izini de titizlikle kontrol etti. Aceleye gerek yoktu, dışarıda beklesinlerdi. Bu anın tadını çıkarmayı tercih etti. Sonunda, kapıyı açıp kendisine gözlerini dikmiş bir düzine yüze doğru sertçe bakarak kaşlarını çattı. Sonra gülümsedi. İngilizce, "Bu, o," dedi ve sözleri alkışlarla karşılandı.

Guy, aşırıya kaçmamak şartıyla viskiyi onayladı. Yapılacak daha çok iş vardı. Hâlâ baygın olan Danny Boy'a bir doz daha ilaç verildi ve penceresiz, dışardan kilitlenen sağlam kapılı küçük bir yatak

ORTAK

13

odasına taşındı. Sorguya çekileceği ve gerekirse işkence göreceği yer burasıydı.

Futbol oynayan çıplak ayaklı çocuklar, kafalarını kaldırıp bakamayacak kadar oyuna dalmışlardı. Danny Boy'un anahtarlığında sadece dört anahtar vardı, bu sayede öndeki küçük bahçe kapısı çabucak açıldı ve açık bırakıldı. Kiralık arabadaki suç ortağı dört ev aşağıda, büyük bir ağacın altındaki durağa geldi. Bir diğeri, motosikletini caddenin diğer ucuna park ederek trenleriyle oynamaya başladı.

Eğer, girişte güvenlik sistemi ötmeye başlarsa, içeri giren kaçacak ve bir daha hiç görünmeyecekti; aksi takdirde kendini içeri kilitleyecek, gerekli eşyaları alacaktı.

Kapı, siren sesleri olmadan açıldı. Duvardaki güvenlik panosu, sistemin etkisiz olduğunu bildirdi. Yavaşça nefes alıp verdi ve tam bir dakika hareketsiz bekledi, sonra etrafta dolaşmaya başladı. Danny Boy'un bilgisayarından hard disk çıkardı ve tüm disketleri topladı. Çalışma masasındaki dosyaları karıştırdı, bazısı ödenmiş bazısı ödenmemiş sıradan faturalar dışında bir şey bulamadı. Faks makinesi, ucuz ve özelliksizdi, bozuk olduğu açıkça belliydi. Giysi-

. lerin, yemeklerin, mobilyanın, kitaplığın, dergi raflarının fotoğrafı-

. nı çekti.

Kapının açılmasından beş dakika sonra, Danilo'nun çatı katında sessiz bir sinyal harekete geçti ve on bir blok ötede, Ponta Porâ şehir merkezindeki özel güvenlik şirketine bir telefon çağrısı olarak gitti. Çağrı cevapsız kaldı, çünkü görevli güvenlik danışmanı bir hamakta yavaşça sallanmakla meşguldü. Danilo'nun evinden gelen bu mesaj, alan kimseye, eve birilerinin zorla girdiğini haber vermek içindi. Mesajın duyulması için on beş dakika geçmesi gerekti. Güvenlik görevlisi, Danilo'nun evine gittiğinde, içeride, Bay Silvo da dahil olmak üzere kimse yoktu. Park yerindeki Volkswagen'la birlikte her şey yerli yerinde gözüküyordu. Ev ve bahçe kapıları kilitliydi.

Dosyadaki talimatlar açıktı. Bu tip alarmlarda polis çağrılmaya-caktı. Önce Bay Silvo'nun yerini saptı, onun hemen bulunmaması durumunda Rio'daki numarayı ara. Eva Miranda'yı iste.

14

JOHN GRISHAM

Guy, güçlükle bastırılmış bir heyecan içinde, Washington'la olan günlük telefon konuşmasını yaptı. "Bu, o," dediği anda, gözlerini kapadı ve gülümsedi. Sesi bir oktav daha yüksekti.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Sonra, "Emin misin?" diye sordu karşıdaki.

"Evet, parmak izleri aynen uyuyor."

Stephano, kafasını toplarken ikinci bir sessizlik oldu, bu saliseler alan bir süreçti. "Ya para?"

"Henüz başlamadık, hâlâ ilacın etkisi altında."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

"Telefonunu bekleyeceğim." Stephano, saatlerce konuşabileceği halde telefonu kapattı.

Guy, kulübenin arkasında, bir kütüğün üzerinde, oturacak bir yer buldu. Bitki örtüsü sıktı, hava ise hafif ve serindi, içeriden, neşeli adamların tatlı sesleri geldi. Zorlu görevin büyük bir kısmı ta-mamlanmıştı.

Fazladan elli bin dolar kazanmış bulunuyordu şu anda. Parayı bulmak, başka bir ikramiye demektir ve parayı da bulacağından emindi.

Rio şehir merkezi. Eva Miranda, bir gökdelenin onuncu katındaki küçük, düzenli bir ofiste, telefonu iki eliyle sıktı ve biraz önce duymuş olduğu sözleri tekrarlardı. Sessiz alarm, güvenlik görevlisini çağırtmıştı. Bay Silva evde yoktu; ama, arabası girişteki parktaydı ve ev kilitliydi.

Birisi içeri girip alarma basmıştı; bu, yanlışlık sonucu olan bir şey değildi, çünkü güvenlik görevlisi eve vardığında alarm hâlâ çalışıyordu.

Danilo kayıptı.

Belki jogging yapmaya gitmiş ve günlük programını aksatmıştı. Güvenlik görevlisinin raporuna göre, sessiz alarm bir saat on dakika önce harekete geçmişti; fakat Danilo altı mili, yedi ila sekiz dakikalık hızla en fazla elli dakikada, bir saatten az zamanda koşardı. Bu hep böyle olurdu. O, Danilo'nun ne zaman ne yapacağını bilirdi.

Rua Tiradentes'teki evini aradı; fakat kimse cevap vermedi. Danilo'nun bazen yanında bulundurduğu cep telefonunu aradı; yine kimse cevap vermedi.

Üç ay kadar önce, Danilo yanlışlıkla alarma basmıştı, bu ikisini de fena korkutmuştu; ancak, Eva'nın bir telefonu sorunu çözmüştü. Danilo, güvenlik sistemi konusunda, dikkatsiz davranmayacak kadar özenliydi. Alarm çok önemliydi.

Aynı yerleri, hiçbir sonuca ulaşmadan bir kez daha aradı. Kendi kendine, bunun bir açıklaması olmalı, diye düşündü.

Parana eyaletinin bir buçuk milyonluk başkenti Curitiba'daki bir apartman dairesinin numarasını çevirdi. Bildikleri kadarıyla, kimsenin bu daire hakkında bir bilgisi yoktu. Başka bir isimle kiralanmıştı; depo olarak ve nadir buluşmalar için kullanılıyordu. Orada, Eva'nın istediği sıklıkta olmasa da, ara sıra, kısa hafta sonları geçirmişlerdi.

Apartmandan herhangi bir cevap beklemiyordu; hiçbir cevap da alamadı. Zaten Danilo, önce kendisini aramadan oraya gitmezdi.

16

JOHNGRISHAM

Aramaları bittiğinde, odasını kilitledi ve gözleri kapalı, kapıya yaslandı, iş arkadaşlarının ve sekreterlerin sesleri, koridordan du-yulabiliyordu. Şirketin şu anda otuz üç avukatı vardı, São Paulo ve New York'taki şubeleriyle, Rio'daki ikinci büyük şirketti. Telefonların, faks ve fotokopi makinelerinin sesleri, hareketli, uzak bir koroda birbirine karışıyordu.

Otuz bir yaşındaydı. Şirketin beş yıllık emektarıydı. Cumartesileri de dahil çok uzun saatler çalışıyordu. On dört ortak, şirketi yönetiyordu, ama bunlardan sadece ikisi kadındı. Bu oranı değiştirmek için planları vardı. On dokuz çalışanın onu kadındı; bu Brezilya'da da ABD'de olduğu gibi bu meslekteki kadınların sayısının hızla arttığını gösteriyordu. Ona göre en iyi okullardan biri olan, Rio Katolik Üniversitesi'nde hukuk okumuştu. Babası, orada hâlâ felsefe öğretiyordu'.

Babası, onun Rio'da hukuk okuduktan sonra, Georgetown'da da hukuk okuması için ısrar etmişti. Georgetown, babasının öğrenim görmüş olduğu okuldu. Babasının nüfuzu; kendisinin etkileyici özgeçmiş, çarpıcı görünüşü ve akıcı İngilizcesiyle birleşince, üst düzey bir şirkette üst düzey bir iş bulması kolay olmuştu.

Penceresinin yanında durdu ve kendi kendine sakin olmasını söyledi. Zaman, bir anda çok önem kazanmıştı. Bundan sonra atılacak adımlar sağlam sınırlar gerektiriyordu. Birtakım işleri hallettikten sonra ortadan kaybolması gerekecekti. Otuz dakika sonra bir toplantı vardı, fakat bu durumda ertelenmesi gerekiyordu.

Dosya, ateşe dayanıklı, küçük bir çekmecede kilitliydi. Onu aldı; emirlerin yazılı olduğu

sayfayı, Danilo'nun ve kendisinin defalarca üstünden geçtiği talimatları, bir kez daha okudu. Danilo, kendisini bulacaklarını biliyordu. Eva, bu olasılığı görmezlikten gelmeyi tercih etmişti. Danilo'nun güvenliği için endişelenirken, aklı başka yerlere kaydı. Telefonun çalmasıyla irkildi. Arayan, Danilo değildi. Sekreteri, bir müvekkilin onu beklediğini söyledi. Müvekkil, erken gelmişti. Sekreterine, ondan özür dilemesini ve randevuyu ileri bir tarihe almasını söyledi. Tekrar rahatsız edilmek istemediğini belirtti.

Para şu anda iki yerdeydi: Panama'da bir bankada ve Bermu-da'da bir offshore yatırım şirketinde, ilk faksıyla, paranın Panama'dan Antigua'da bir bankaya havale edilmesi talimatını verdi.

ORTAK

17

ikinci faksıyla, parayı Grand Cayman'daki üç banka arasında dağıttı. Üçüncüsüyle ise, Bermuda'dan hızla çekilip Bahama Adaları'na yatırılmasını sağladı.

Rio'da saat hemen hemen ikiydi. Avrupa bankaları kapalıydı; bu yüzden, dünyanın geri kalan kısmı açılana kadar, parayı birkaç saatliğine, Karayipler'de dolaştırmak zorunda kalacaktı.

Danilo'nun talimatları açıklı fakat ayrıntılara girilmemişti. Ayrıntılar Eva'nın iradesine bırakılmıştı, ilk havaleler Eva tarafından yapılmıştı, hangi bankalara ne kadar yatırılacağına o karar vermişti. Paranın saklanması için kullanılan, Danilo'nun hiçbir zaman görmediği, uydurma şirket adlarının listesini o yapmıştı. Eva böldü, dağıttı, gönderdi, çekti ve tekrar gönderdi. Bunu, isimlere yer vermeden birçok kez prova etmişlerdi.

Danilo, paranın nereye gönderildiğini bilemezdi. Bunu, sadece Eva bilebilirdi. Şu anda ve bu gibi özel durumlarda, parayı uygun gördüğü biçimde yönlendirme serbestisine sahipti. Uzman olduğu dal, ticaret hukukuydu. Müşterilerinin çoğu, ABD'ye ve Kanada'ya olan ihracatı genişletmek isteyen Brezilyalı işadamlarıydı. Dış pazarlardan, döviz işlerinden ve bankacılıktan anlıyordu. Parayı dünyanın değişik yerlerine hızla aktarma konusunda bilmediklerini de Danilo ona öğretmişti.

Saatine, tekrar tekrar baktı. Ponta Porâ'dan gelen telefonun üstünden bir saatten fazla zaman geçmişti.

Makineden bir başka faks geçerken, telefon tekrar çaldı. Bu, kuşkusuz Danilo'ydu. Çılgın bir hikâyeye anlatacak, ortada önemli bir şey olmadığını söyleyecekti. Bu, belki de Eva'nın zor durumda kaldığında neler yapabileceğini ölçmek için yapılan bir prova, kurnazca bir kandırmacaydı. Fakat Danilo oyun oynayacak biri değildi.

Telefon, Eva'nın başka bir toplantısına daha geç kalmış olmasından dolayı bayağı telaşlanmış olan bir ortaktandı. Eva kısaca özür diledi ve faksın başına geri döndü.

Her geçen dakikayla, üzerindeki baskı biraz daha arttı. Dani-lo'dan hâlâ haber yoktu. Arka arkaya ettiği telefonlardan hiçbir cevap alamamıştı. Eğer onu gerçekten bulmuşlarsa, konuşurmaya çalışmak için çok beklemeyeceklerdi. Bu, Danilo'nun en korktuğu şeydi. Eva, bu yüzden kaçmak zorundaydı.

02

18

JOHN GRISHAM

Bir buçuk saat geçti. Gerçek tüm ağırlığı ile omuzlarına çökmüştü. Danilo kayıptı ve asla ona haber vermeden ortadan kaybolmazdı. Danilo, peşindeki gölgeler yüzünden korku içindeydi ve hareketlerini büyük bir dikkatle planlardı. En büyük kâbusları, hızla gerçekleşiyordu.

Eva, ofisinin bulunduğu binanın lobisindeki paralı telefonda, iki yeri aradı, ilki, Rio'nun güney bölgesi Leblon'da bulunan apartmanın yöneticisine, daireye kimsenin gelip gelmediğini öğrenmek için açılmıştı. Cevap, hayır'dı; fakat yönetici, bu konuda dikkatli davranacağına söz verdi, ikinci telefon, Mississippi, Bilo-xi'deki FBI ofisineydi. Acil bir durumu bildirmek istediğini, elinden geldiğince aksansız bir Amerikancayla, olabildiğince sakın bir şekilde söyledi. Bu dakikadan sonra artık geriye dönüş olmadığını bilerek bekledi.

Biri, Danilo'yu ele geçirmişti. Geçmişinde onu yakalamıştı.

"Alo!" Ses, sadece bir blok öteden geliyor gibiydi.

"Ajan Joshua Cutter'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

Eva, bir an için durakladı. "Patrick Lanigan soruşturmasında görevli misiniz?" Gayet iyi biliyordu ki, görevliydi.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Evet. Kiminle görüşüyorum?"

Telefonun Rio'dan edildiğini araştırıp bulabilirlerdi ve bu yaklaşık olarak üç dakika alırdı. Daha sonra, sürdükleri iz on milyonluk şehir içinde kaybolup giderdi. Fakat Eva yine de tedirgin bir şekilde etrafına bakmıyordu.

"Brezilya'dan arıyorum," dedi, senaryoya uygun olarak. "Pat-rick'i ele geçirdiler."

"Kimler?" diye sordu Cutter.

"Size bir isim vereceğim."

"Dinliyorum." Cutter'ın sesi birden huzursuzlaşmıştı.

"Jack Stephano. Onu tanıyor musunuz?"

Cutter, ismi anımsamaya çalışırken bir sessizlik oldu. "Hayır. O kim?"

"Washington'da bir özel ajan. Patrick! dört yıldan beri arıyor."

"Ve onu bulduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Evet. Adamları onu buldu."

"Nerede?"

"Burada, Brezilya'da."

"Ne zaman?"

"Bugün. Ve onu öldürebileceklerini düşünüyorum."

Cutter, bunu bir an için düşündü, sonra sordu: "Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Ona, Stephano'nun Washington D.C.'deki telefon numarasını verdi, sonra telefonu kapattı ve binadan çıktı.

Guy, Danny Boy'un evinden alınan çeşitli belgeleri hızla karıştırdı ve hiçbir ipucu olmaması karşısında hayrete düştü. Yerel bir bankadan gelen aylık hesap ekstresi, hayal ettiklerine pek de uymayan, üç bin dolarlık bir hesap bakiyesini gösteriyordu. Tek yatırılan para, bin sekiz yüz dolar, aylık harcama bin dolardı. Danny Boy, oldukça sade bir hayat yaşıyordu. Elektrik ve telefon faturaları yatırılmamıştı, fakat bunların ödeme tarihleri geçmemişti. Diğer bir düzine ufak tefek fatura da ödenmiş gözüküyordu.

Guy'in adamlarından biri, Danny Boy'un telefon faturasındaki bütün numaraları kontrol etti, fakat ilginç hiçbir şey bulamadı. Bir başkası, onun küçük bilgisayarının hard diskini karış karış taradı ve Danny Boy'un, bilgisayarla pek ilgisinin olmadığını gördü. Kayıtlarda, Brezilya'nın ıssız bölgelerindeki maceralarıyla ilgili ayrıntılı bir günlük vardı. En son kayıt ise, yaklaşık bir yıl önceye aitti.

Bulunan belgelerin azlığı, şüphe uyandırıcıydı. Sadece tek bir bankanın ekstreleri. Dünyada kim sadece bir önceki ayın banka hesap ekstresini evde saklardı. Peki ya ondan önceki ay? Danny Boy'un bu belgeleri sakladığı, evinin dışında bir yer olmalıydı. Bütün bunlar kaçmakta olan bir adama uygun düşüyordu.

Akşam karanlığında, Danny Boy hâlâ baygınken, onu pamuklu küloduna kadar soydular. Kirli spor ayakkabıları ve terli çorapları çıkarılınca, beyazlıktan neredeyse parlayan ayakları ortaya çıkmıştı. Sonradan edindiği koyu teninin sahteliği besbelliydi. Danny, yatağının yanında duran, iki buçuk santim kalınlığındaki kontrplağın üzerine yatırıldı. Plakaya delikler açılmıştı ve ayak bileklerini, dizlerini, belini, göğsünü ve bileklerini sıkıca bağlamak için naylon ipler kullanıldı. Geniş, siyah bir kayış alnını çepeçevre ve sıkıca sarıyordu. Bir serum torbası tam başının üzerinde asılı duruyordu, ilaç, sol bileğinin üst kısmındaki bir damara akmaktaydı.

20

JOHN GRISHAM

Onu uyandırmak için sol koluna bir iğne daha yapıldı. Bundan sonra, ağır nefes alıp veriş hızlandı, uyandığında etrafı bulanık görüyordu ve gözleri kıpkırmızıydı; serum torbasını bir süre inceledi. Brezilyalı doktor görüldü ve tek kelime bile etmeden Danny Boy'un sol koluna

bir iğne daha yaptı. Bu, kimi zaman insanları konuşturmak için kullanılan, ham bir ilaç olan sodyum tiyopental-di. Gerçekleri söyleten serum. Tutsağın itiraf edebileceği şeyler olduğunda, en çok işe yarayan ilaç buydu. Tam anlamıyla her şeyi söyleten bir ilaç henüz bulunmamıştı.

On dakika geçti. Danny Boy, başını hareket ettirmeye çalıştı. Birkaç metreden ilerisini göremiyordu. Oda, onun arkasındaki, köşede bir yerde duran küçük bir ışık dışında karanlıktı.

Kapı açıldı, sonra kapandı. Guy, yalnız başına içeri girdi. Doğruca Danny Boy'a yürüdü, parmaklarını kontrplağın kenarına dayayarak, "Merhaba Patrick," dedi.

Patrick gözlerini kapadı. Danilo Silva artık geride kalmıştı; ebediyen gitmişti. Eski, güvenilir bir arkadaş şıp diye kayboluvermişti. Rua Tiradentes'teki mütevazı hayat, Danilo'yla birlikte yavaş yavaş yok oldu; adının değerli gizliliği, o tatlı sözcüklerle, "Merhaba Pat-rick"le, uzaklaşıp gitti.

Dört yıl boyunca, yakalanırsa ne hissedeceğini düşünmüştü. Bir rahatlama hisseder miydi? Ya da adaletin yerini bulduğunu? Arkasında bıraktıklarıyla yüzleşeceği, evine gideceği için heyecanlanır mıydı?

Bunlardan hiçbiri olmadı. Patrick, o anda korkudan ölüyordu. Hemen hemen çıplak ve hayvanlar gibi bağlanmış yatarken önündeki birkaç saatin dayanılmaz olacağını biliyordu.

"Beni duyabiliyor musun, Patrick?" diye sordu Guy, aşağı doğru bakarak. Patrick gülümsedi. Bu, kendi isteğiyle olmamıştı; kontrol edemediği bir dürtüyle bir şeyleri gülünç bulmuştu.

Guy, ilacın etkisini gösterdiğini fark etti. Sodyum tiyopental, belli dozajlarda verilmesi gereken, kısa süreli etkiye sahip bir barbi-türattı. Kişinin, sorgulamaya uygun duruma geleceği doğru düzeyi bulmak çok zordu. Dozaj çok az tutulduğunda direnç kınlamıyor, biraz fazla verildiğinde denek yere seriliyordu.

Kapı açıldı ve kapandı. Başka bir Amerikalı dinlemek için odaya girdi; fakat Patrick onu göremedi.

ORTAK

21

"Üç gündür uyuyorsun Patrick," dedi Guy. Beş saate yakın bir zaman olmuştu, fakat Patrick bunu nasıl bilebilirdi! "Aç mısın ya da susadın mı?"

"Susadım," dedi Patrick.

Guy küçük bir soda şişesinin kapağını açtı ve Patrick'in dudaklarının arasından dikkatlice akıttı.

"Teşekkürler," dedi Patrick, sonra gülümsedi. "Aç mısın?" diye tekrar sordu Guy. "Hayır. Ne istiyorsunuz?"

Guy, sodayı yavaşça masanın üzerine koydu ve Patrick'in yüzüne doğru eğildi. "Önce bir şeyi

halledelim, Patrick. Sen uyurken parmak izlerini aldık. Kim olduğunu kesin olarak biliyoruz, bu yüzden ilk başta, inkârdan vazgeçmeni rica ediyoruz." "Ben kimim?" diyerek sırttı Patrick. "Patrick Lanigan." "Nereden?"

"Biloxi, Mississippi'den. New Orleans'da doğdun. Tulane'de hukuk okuluna gittin. Karın, altı yaşında bir kızın var. Dört yıldan fazla bir zamandır kayıpsın." "Bildiniz. Bu benim."

"Söyle Patrick, kendi cenaze törenini izledin mi?" "Bu bir suç mu?" "Hayır. Sadece bir söylenti."

"Evet. izledim. Beni duygulandırmıştı. O kadar çok dostum olduğunu bilmiyordum."

"Ne hoş. Cenazeden sonra nerede saklandın?" "Orada burada."

Sol tarafta bir gölge belirdi ve bir el, damlama torbasının altındaki vanayı ayarladı. "O ne?" diye sordu Patrick.

"Bir kokteyl," dedi Guy. Diğer adam, Guy'ın başıyla işareti üzerine, geri çekildi.

"Para nerede Patrick?" Guy gülümseyerek sordu. "Hangi para?"

"Beraberinde götürdüğün para."

"Ah, o para," dedi Patrick ve derin derin nefes alıp verdi. Bir anda gözleri kapandı ve vücudu gevşedi. Saniyeler geçti ve göğsü, gittikçe yavaşlayarak inip kalkmaya başladı.

22

JOHN GRISHAM

"Patrick," dedi Guy, Patrick'in kolunu yavaşça sarsarak. Hiçbir cevap gelmedi, sadece derin bir uykunun sesi vardı. Dozaj hemen azaltıldı ve beklediler.

Jack Stephano hakkındaki FBI dosyası ince bir dosyaydı; kriminolojide iki derecesi olan eski Chicago dedektifi, yüksek ücretli ikramiye avcısı, uzman nişancı, araştırma işini ve casusluğu kendi kendine çok iyi öğrenmiş b'iri, şimdi kayıp kişilerin yerlerini saptamak ve pahalı gözetimler gerçekleştirmek için yüksek ücretler alan, Washington'daki, ne olduğu belirsiz bir şirketin sahibiydi.

Patrick Lanigan hakkındaki FBI dosyası sekiz kutuyu doldurmuştu. Patrick'in bulunmasını ve ülkeye getirilmesini isteyen insanlar hiç de az değildi. Stephano'nün adamları bunun için kiralanmışlardı.

Stephano'nun şirketi olan Edmund Associates, Beyaz Saray'dan altı blok ötede, K Caddesindeki tuhaf bir binanın en üst katını kaplıyordu, iki ajan asansörün yanında, lobide beklerken, diğer ikisi Stephano'nun ofisine daldılar. Bay Stephano'nun o anda meşgul olduğunda ısrar eden iri yarı sekreterle dalaştılar. Onu yalnız, neşeli bir şekilde telefonda sohbet ederken buldular. Parlayan rozetleriyle içeri paldır küldür daldıklarında gülümsemesi kayboldu.

"Neler oluyor Allah aşkına!" diye sordu Stephano. Masasının arkasındaki duvarda, son derece ayrıntılı bir dünya haritası vardı ve üzerinde yanıp sönen kırmızı ışıklar görünüyordu.

Bunlardan hangisi Patrick'e aitti?

"Sizi Patrick Lanigan'ı bulmanız için kim tuttu?" diye sordu

Ajan Bir.

"Bu gizli," diyerek alaylı bir şekilde cevap verdi Stephano. Yıllarca polislik yapmıştı ve gözünü korkutmak kolay değildi.

"Bugün öğleden sonra, Brezilya'dan bir telefon geldi," dedi Ajan

iki.

Afallayan, fakat umutsuzca rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışan Stephano, "Bana da" diye düşündü. Kafasından, bu iki hay-dutu buraya getirebilecek olan olası teorileri çılgınca bir hızla geçirirken, çenesi iki santim düşmüş, omuzları tutmaz olmuştu. Sadece Guy ile konuşmuştu; başka kimseyle konuşmamıştı. Guy tam olarak güvenilebilir biriydi. Hiç kimseye, özellikle FBI'a bir şey söylemezdi. Bu, Guy olamazdı.

ORTAK

23

Guy, Doğu Paraguay'daki dağlık bölgeden cep telefonuyla aramıştı. Telefon konuşması hiçbir şekilde dinlenmiş olamazdı.

"Orada mısınız?" diye kurnazca sordu tki.

"Evet," dedi Stephano duyarak fakat anlamadan.

"Patrick nerede?" diye sordu Bir.

"Belki Brezilya'dadır."

"Brezilya'da nerede?"

Stephano sertçe omzunu silkmeyi başardı. "Bilmiyorum. Orası büyük bir ülke."

"Onun adına, halen geçerli tutuklama belgesi var," dedi Bir. "Patrick bize ait."

Stephano, "Ne olmuş yani!" dercesine, bu kez gelişigüzel bir şekilde, tekrar omuz silkti.

"Onu istiyoruz," diye üsteledi iki. "Hem de hemen."

"Size yardımcı olamam."

"Yalan söylüyorsun." Kaba ve öfkeli bir sesle konuştu Bir ve her iki ajan da Stephano'nun masasının önüne gelip ona doğru dik dik baktılar. Ajan iki, "Aşağıda, dışarıda Falls Church'teki evinizin çevresinde adamlarımız var. Şu andan itibaren, Lanigan'ı bulana kadar her hareketinizi izleyeceğiz," dedi.

"Güzel, şimdi gidebilirsiniz."

"Ve ona zarar vermeyin, tamam mı? Eğer bizimkine bir şey olursa sizin canınıza okumaktan mutluluk duyacağız."

Birlikte ofisi terk ettiler ve Stephano arkalarından kapıyı kilitledi. Ofisinde hiç pencere yoktu. Dünya haritasının önünde durdu. Brezilya'nın üç kırmızı ışığı vardı, bunun fazla bir anlamı yoktu. Kafası karışmıştı.

Yaptıklarını gizlemek için çok fazla para ve zaman harcamıştı.

Şirketi, belli çevrelerde, parayı alıp yok olma konusunda en iyisi olarak bilinirdi. Daha önce hiç yakalanmamıştı. Kimse Stephano'nun kimi izlediğini hiçbir zaman bilememişti.

Bir başka iğne onu uyandırmak, bir diğeri de sınırlarını duyarlı hale getirmek için yapıldı.

Kapı gürültülü bir şekilde açıldı; oda birden aydınlandı ve bir sürü adamın sesiyle doldu; hepsi bir amacı olan, hepsi de meşgul ve hareketli adamlar gibi görünüyordular. Guy emirler, verdi ve birisi Portekizce homurdandı.

Patrick gözlerini açtı ve kapadı. Sonra, ilaçların istenilen düzeye ulaşmasıyla, bir daha kapamamak üzere gözlerini açtı. Tepesindey-diler, hareket halindeki eller her yerdeydi, iç çamaşırları özensizce kesilmişti. Çırılçıplak yatıyordu. Bir elektrikli traş makinesi, göğsünün, kasıklarının, kalçalarının ve baldırlarının derisi üstünde vınlamaya başladı. Patrick dudağını ısırды ve yüzünü buruşturdu. Acı henüz başlamamış olmasına rağmen kalbi hızla atıyordu.

Guy elleri hareketsiz, fakat gözleriyle her şeyi izleyerek tepesinde dikiliyordu.

Patrick konuşmak için herhangi bir çaba harcamıyordu, ama yine de emin olmak için, ağzını kalın, hava geçiren bir bantla kapattılar. Soğuk elektrotlar traşlanmış bölgelere takılmıştı ve yüksek bir sesin "akım" hakkında bir şeyler sorduğunu duydu. Daha sonra elektrotların üzeri bandandı. Vücudunda sekiz, belki de dokuz tane nokta saydı. Sınırları hopluyordu. Kendi karanlığında, üzerinde hareket eden elleri hissedebiliyordu. Bantlar derisine sıkıca yapıştırılmıştı.

tki ya da üç adam, köşede, Patrick'in göremediği bir aleti yerleştirmekle meşguldüler. Teller vücudunun bir yanından öte yanına, Noel ışıkları gibi gerilmişti.

Gelecek birkaç saat içinde ölümün yeğleneceği anlar olacaktı ama kendi kendine hep onu öldürmeyeceklerini tekrarlıyordu. Bu kâbusu dört yıldır binlerce kez görmüştü. Bunun hiçbir zaman olmaması için dua ediyordu, fakat olacağını da biliyordu. Onların oralarda bir yerlerde, gölgelerin arasında izini sürdüklerini, rüşvet verdiklerini ve her taşın altına baktıklarını biliyordu.

ORTAK

25

Patrick bunları hep hissetmişti. Eva çok saftı.

Gözlerini kapadı, onlar başında aceleyle koşuşturup, bundan sonra olacaklar için vücudunu hazırlarken, düzenli nefes alıp vermeye ve düşüncelerini kontrol etmeye çalıştı, ilaçlar kalp atışını hızlandırmış ve vücudunu kaşındırmaya başlamıştı.

Paranın nerede olduğunu bilmiyorum. Paranın nerede olduğunu bilmiyorum. Bunu, neredeyse yüksek sesle söylüyordu, Tanrı'ya şükür ağzı bantlıydı. Paranın nerede olduğunu bilmiyorum.

Eva'yı her gün öğleden sonraları, dörtle altı arası arardı. Her gün. Haftanın yedi günü. Planlanmadığı sürece hiç istisnası olmamıştı bunun. Hızla çarpan kalbinde, Eva'nın şu ana kadar parayı dünyanın dört bir tarafındaki bir sürü güvenli yere ulaştırdığını biliyordu. Ve Patrick, bu yerleri bilmiyordu.

Fakat ona inanacaklar mıydı?

Kapı tekrar açıldı ve iki ya da üç kişi odayı terk etti. Kontrplaktan yatağının çevresindeki etkinlik yavaşlıyordu. Sonra etraf sessiz-leşti. Gözlerini açtı, serum torbası artık yoktu.

Guy ona bakıyordu. Kibarca, ağzındaki bantın bir köşesinden tuttu ve Patrick'in, eğer isterse, konuşabilmesi için çekti.

"Teşekkürler," dedi Patrick.

Brezilyalı doktor sol taraftan yine göründü ve Patrick'in koluna bir iğne sapladı. Şırınga uzundu ve sadece renkli suyla doldurulmuştu, fakat bunu Patrick nasıl bilebilirdi?

"Para nerede Patrick?" diye sordu Guy.

"Ben de para mara yok," diye cevap verdi Patrick. Baş, kontrplağa dayanmaktan ağrıyordu. Alnındaki sıkı plastik bant sıcaktı. Saatlerdir hareket etmemişti.

"Söyleyeceksin Patrick, inan bana söyleyeceksin. Bunu şimdi yapabilirsin ya da on saat sonra yarı ölüyken, işleri kendin için ko-laylaştır."

"Ölmek istemiyorum, tamam mı?" dedi Patrick, gözleri korkuyla dolmuştu. Beni öldürmeyecekler, dedi içinden.

Guy, Patrick'in yanından basit, çirkin, küçük bir alet aldı ve bunu onun yüzüne yakın tuttu. Bu, küçük kare bir makaranın üzerine monte edilmiş, içinden iki telin çıktığı, siyah kauçuk uçlu krom bir kaldıraçtı. "Bunu görüyor musun?" dedi Guy, Patrick'in görmemesi mümkünmüş gibi. "Kaldıraç yukarıdaysa, devre açıktır." Guy,

26

JOHN GRISHAM

kauçuk ucu, başparmağı ve işaretparmağıyla dikkatlice kavradı ve onu yavaşça aşağı çekti. "Fakat, aşağıya, bu küçük kontak noktasına doğru hareket ettirilirse devre kapanır ve akım tellerden vücuduna takılmış olan elektrotlara doğru harekete geçer." Patrick, nefesini tuttu.

Oda sessizdi.

"Şoka maruz kaldığında ne olacağını görmek ister misin?" diye sordu Guy. "Hayır."

"O halde, para nerede?" "Bilmiyorum. Yemin ederim."

Guy, Patrick'in burnunun otuz santim önünde, kaldırıcı kontak noktasına doğru indirdi. Şok ani ve dehşet vericiydi, sıcak bir elektrik akımı vücuduna daldı. Patrick sıçradı ve naylon ipler gerildi. Bağırılmamak için kararlı bir çabayla, nefretle gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı, fakat çok kısa bir süre sonra dayanamadı ve bütün kulübeden duyulan, keskin bir çığlık attı.

Guy kaldırıcı kaldırdı, Patrick'in nefes alması ve gözlerini açması için birkaç saniye bekledi. "Bu birinci aşama, en düşük akım. Beş tane aşama var ve gerekirse hepsini kullanacağım. Beşinci aşamada sekiz saniye, seni öldürür ve son çare olarak bunu uygulayacağım. Dinliyor musun Patrick?"

Vücudu, göğsünden ayak bileklerine kadar yanıyordu. Kalbi şiddetle çarpıyordu ve hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Dinliyor musun?" diye tekrar sordu Guy. "Evet."

"Yapman gereken şey son derece basit, paranın nerede olduğunu söyle ve bu odadan canlı ayrıl. Sonunda seni Ponta Porá'ya geri götüreceğiz ve hayatını uygun gördüğün şekilde sürdürebileceksin. FBI'ı haberdar etmek gibi bir niyetimiz yok." Guy, söylediklerinin etkili olması için durdu ve krom kaldırıcıyla dalgın dalgın oynadı. "Fakat, eğer paranın nerede olduğunu söylemeyi reddedersen, bu odayı hiçbir zaman canlı terk edemezsin. Anlıyor musun Patrick?" "Evet."

"Güzel. Para nerede?"

"Yemin ederim bilmiyorum. Eğer bilseydim size söylerdim." Guy tek kelime etmeden kaldırıcı aşağı çekti ve akım, kaynayan

ORTAK

27

asit gibi vurdu. "BilmiyorumF" diye bağırdı Patrick acı içinde. "Yemin ederim, bilmiyorum."

Guy kaldırıcı yukarı kaldırdı ve Patrick'in kendine gelmesi için birkaç saniye bekledi. Sonra, "Para nerede?" diye sakince sordu.

"Yemin ederim bilmiyorum."

Başka bir çığlık kulübeyi doldurdu ve pencerelerden çıktı, ormanda kaybolmadan önce küçük vadide hafifçe yankılandı.

Curitiba'daki apartman dairesi, havaalanına yakındı. Eva, taksi şoförüne sokakta beklemesini söyledi. Küçük çantasını bagaja koydu ama kalın evrak çantasını beraberinde aldı.

Asansörle dokuzuncu kata çıktı. Koridor sessiz ve karanlıktı. Saat gece on bire geliyordu. Her yeri gözden geçirerek, yavaş yavaş yürüdü. Dairenin kapısının kilidini açtı, sonra başka bir

anahtarla güvenlik sistemini etkisiz hale getirdi.

Danilo, dairede değildi ve her ne kadar bu bir sürpriz olmasa da yine de hayal kırıklığı yaratmıştı. Telesekreterde hiç mesaj yoktu. Danilo'ya ait hiçbir iz yoktu. Endişesi daha da arttı.

Uzun süre orada kalamazdı; çünkü Danilo'yu ele geçiren adamlar oraya geliyor olabilirlerdi. Yapması gerekenleri tam anlamıyla bildiği halde güçlükle ve yavaş hareket edebiliyordu. Dairenin sadece üç odası vardı ve bunları çabucak kontrol etti.

istediği kâğıtlar, çalışma odasında dosya dolabında kilitliydi. Üç ağır çekmeceyi açtı ve kâğıtları, Danilo'nun yan dolapta tuttuğu şık deri bavulun içine yerleştirdi. Dosyaların büyük bir kısmı mali kayıtları kapsıyordu; gene de bu kadar büyük bir servet için fazla sayılmazdı. Danilo mümkün olduğunca az belge tutardı. Buraya, evinden ayda bir kez, dosyaları saklamak için gelirdi ve en azından ayda bir kez eski kayıtları yok ederdi.

Şu an için Danilo, dosyaların nerede olduğunu bilemezdi.

Eva güvenlik sistemini çalıştırarak aceleyle evden çıktı. Sıkış tıkiş binada, kimse onu fark etmemişti. Şehir merkezinde, Modern Sanatlar Müzesi'nin yanındaki küçük bir otelde bir oda buldu. Asya bankaları açıktı ve Zürih'te saat dört gibiydi. Küçük faks makinesini açtı ve odasındaki telefon prizine taktı. Küçük yatak kısa sürede, havale talimatları ve onaylarıyla dolmuştu.

Yorgundu; fakat, şu anda uyku düşünülemezdi. Danilo, kendisi-

28

JOHN GRISHAM

ni de aramaya geleceklerini söylemişti. Eve gidemezdi. Şu an parayı düşünmüyordu. Danilo'yu düşünüyordu. O hayatta mıydı? Eğer öyleyse, ne kadar acı çekiyordu? Onlara ne kadarını anlatmıştı ve ne karşılığında?

Gözlerini sildi ve kâğıtları düzenledi. Ağlayacak zaman yoktu.

işkencede en iyi sonuçlar, ayrı ayrı bölümlerden oluşan, üç günlük seanslardan sonra elde edilirdi. Daha inatçı görünen iradeler yavaş yavaş kırılırdı. Acı hayal edilir ve kurban gelecek seansı beklerken korkusu daha da büyürdü. Üç gün içinde çoğu kişi darmadağın olurdu.

Guy'in üç günü yoktu. Onun tutsağı bir savaş esiri değildi; FBI tarafından aranan bir Amerikan vatandaşıydı.

Gece on iki civarında, Patrick'i acı çekmesi ve gelecek seansı düşünmesi için yalnız bıraktılar. Vücudu terden sıırılsıklam olmuştu; derisi ısı ve voltajdan kızarmıştı. Elektrotu, yanan göğsünün üzerine sıkı sıkı tutturmuştu; kan damlıyordu. Nefes almaya çalıştı ve kurumuş dudaklarını yaladı. El ve ayak bileklerindeki naylon ipler derisini tahriş etmişti.

Guy yalnız başına geri döndü ve kontrplağın yanındaki tabureye oturdu. Bir an için oda sessiz kaldı, sadece Patrick'in nefes alıp verişini duyuluyordu. Kendini kontrol etmeye çalışıyor,

gözlerini sıkıca kapalı tutuyordu.

"Çok inatçı bir adamsın," dedi Guy en sonunda. Cevap gelmedi.

ilk iki saat hiçbir sonuç vermemişti. Her soru, parayla ilgiliydi. Patrick paranın nerede olduğunu bilmediğini yüzlerce kez söylemişti. Para gerçekten var mıydı? Tekrar tekrar hayır diye cevap vermişti. Paraya ne oldu? Bilmiyordu.

Guy'm işkence konusundaki tecrübesi son derece sınırlıydı. Bunu yapmaktan gerçekten zevk alıyor görünen garip bir uzmana danışmıştı, işkence üzerine basit bir kılavuz kitap okumuştı; fakat pratik yapmak için zaman bulmak zordu.

Patrick'in, başına ne derece korkunç şeyler gelebileceğini anladığı şu anda, onu konuşturmak önemliydi.

"Cenaze töreninde neredeydin?" diye sordu Guy.

Patrick'in kasları belli belirsiz gevşedi. Sonunda parayla ilgili ol-

ORTAK

29

mayan bir soru sorulmuştu. Terreddüt etti ve bunun üstüne düşündü. Ne zararı olabilirdi? Yakalanmıştı, olup bitenler ortaya çıkmak üzereydi, işbirliği yaparsa belki voltajı keserlerdi.

"Biloxi'deydim," dedi.

"Saklanıyor muydun?"

"Evet, tabii ki."

"Ve kendi cenazeni mezarlıkta izledin."

"Evet."

"Nereden?"

"Elimde dürbün, bir ağacın tepesindeydim." Gözlerini kapalı tuttu ve yumruklarını sıktı.

"Daha sonra nereye gittin?"

"Mobile'e."

"Orası saklandığın yer miydi?"

"Evet, onlardan biri."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Birkaç ay kadar kaldım."

"O kadar uzun ha! Mobile'de nerede kaldın?"

"Ucuz otellerde. Çok fazla yer değiştirdim. Körfezi boydan boya dolaştım; Destin'e, Panama City'ye ve tekrar Mobile'e gittim."

"Görünüşünü değiştirdin mi?"

"Evet, sakallarımı kestim, yirmi beş kilo verdim."

"Herhangi bir dil öğrenmek için çalıştın mı?"

"Portekizce."

"O zaman, buraya geleceğini biliyordun."

"Burası neresi?"

"Brezilya diyelim."

"Tamam. Evet, buranın saklanmak için iyi bir yer olduğunu düşündüm."

"Mobile'den sonra nereye gittin?"

"Toronto'ya."

"Neden Toronto?"

"Bir yere gitmek zorundaydım. Orası güzel bir yer."

"Orada, yeni kimlik edindin mi?"

"Evet."

"Toronto'da mı Danilo Silva oldun?"

"Evet."

"Başka bir dil kursuna katıldın mı?"

"Evet."

"Biraz daha kilo verdin mi?"

"Evet on dört kilo daha verdim." Gözlerini kapalı tuttu ve acıyı önemişememeye, en azından şimdilik acıyla yaşamaya çalıştı. Göğsündeki elektrotlar için için yanıyor ve derisini derinden kesiyordu.

"Orada ne kadar kaldın?"

"Üç ay."

"Bu durumda orayı 92 Temmuz'unda terk ettin."

"Hemen hemen öyle."

"Daha sonra nereye gittin?"

"Portekiz'e."

"Neden Portekiz'e?"

"Bir yerlere gitmek zorundaydım; Portekiz güzel bir yer. Daha önce oraya hiç gitmemiştim."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Birkaç ay."

"Sonra nereye gittin?"

"São Paulo'ya."

"Neden São Paulo?"

"Yirmi milyon insan. Saklanmak için harika bir yer."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Bir yıl."

"Bana orada neler yaptığını anlat."

Patrick derin bir nefes aldı ve ayak bileklerini oynatırken yüzünü buruşturdu. Rahatladı. "Şehirde kayboldum. Özel bir öğretmen tutup dil öğrendim. Birkaç kilo daha verdim ve bir küçük apartman dairesinden diğerine taşındım."

"Parayla ne yaptın?"

Bir an duraksadı, vücudu kasıldı. Lanet olası küçük krom kaldıraç nerdeydi? Neden kaçıışı hakkında konuşmaya devam edip paradan vazgeçmiyorlardı?

"Ne parası?" diye sordu Danilo umutsuzca bir çabayla.

"Hadi Patrick, kendi hukuk şirketinden ve müvekkilinden çaldığın doksan milyon dolar."

"Size söyledim, yanlış adamı yakaladınız."

Guy birden kapıdan dışarı seslendi. Kapı hemen açıldı ve diğer

Amerikalılar aceleyle içeri girdiler. Brezilyalı doktor, Patrick'in damarlarına iki şırınga daha boşalttı, sonra odadan çıktı, iki adam köşedeki aletin başına üşüştüler. Teyp açıldı. Guy krom kaldıraçla, Patrick'in başında, kızgın ve tehditkâr bakışlarla, konuşmadığı takdirde onu öldürmek için çok daha kararlı, dimdik ayakta duruyordu.

"Para, hukuk şirketinin Nassau'daki offshore hesabına havale edildi. Doğu saatine göre onu çeyrek geçiyordu. Tarih, ölümünden kırk beş gün sonraki 26 Mart 1992'ydi. Sen oradaydın Patrick, yanık tenliydin, zinde görünüyordun ve başkasıymışsın gibi davranı-yordun. Bankanın güvenlik kamerasının çekmiş olduğu sana ait fotoğraflar elimizde. Kullandığın sahte kimlik çok başarılıydı. Para yerine ulaştıktan kısa bir süre sonra yok oldu. Malta'daki bir bankaya havale edildi. Parayı çaldın Patrick. Şimdi söyle, nerede para? Bana söyle ve hayatta kal."

Patrick, Guy'a ve kaldıracı son bir kez baktı; sonra gözlerini sıkıca kapadı, kollarıyla vücudunu sardı. "Yemin ederim, ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum," dedi. "Patrick, Patrick..."

"Lütfen, bunu yapmayın," diye yalvardı. "Lütfen!" "Bu, sadece üçüncü aşama Patrick, yolun yarısındasın." Guy, kaldıracı aşağı doğru çekti ve vücudun yerinden zıplamasını izledi. Patrick kendini tutmaya çalışmadan, vargücüyle bağırdı. Bu, öyle şiddetli ve korkunç bir çığlıktı ki, Osmar ve Brezilyalılar önde, verandada bir an için donup kaldılar. Aralarındaki konuşma kesildi, içlerinden biri içinden bir dua okudu.

Yolun aşağısında, yüz metre ilerde bir Brezilyalı, elinde silahla patikanın yakınında oturmuş, yaklaşan arabaları izliyordu. En yakın yerleşim birimi miller ötedeydi. Çığlıklar tekrar başladığında, o da içinden dua okumaya başladı.

Bayan Stephano'nun sabrının taşmasına sebep olan, komşulardan gelen dördüncü ya da beşinci telefonda. Bu telefon aynı zamanda, Jack'i karısına gerçeği söylemek zorunda bıraktı. Sokakta, evlerinin tam karşısına park etmiş arabanın etrafında gezinen üç adam FBI ajanıydı. Jack, karısına onların neden orada bulduklarını açıkladı. Profesyonel davranış kurallarının ciddi bir ihlali olmasına rağmen, Patrick'le ilgili olayın büyük bir kısmını anlattı. Bayan Stephano hiçbir zaman soru sormazdı.

Kocasının ofiste ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu. Ama ne var ki, komşuların ne düşündükleri konusunda oldukça hassastı. Ne de olsa burası Falls Church'tü ve insanlar dedikodu yapardı.

Bayan Stephano gece yarısı yattı. Jack çalışma odasındaki koltukta kestirdi; her yarım saatte bir kalkarak panjurların arasından ajanları dikizliyordu. Sabahın üçünde kapı çaldığında uyuyordu.

Kapıyı üzerinde eşofmanlarıyla açtı. Kapıda dört kişi vardı, içlerinden birini hemen tanıdı; bu, FBI'm başkan yardımcısı Hamilton Jaynes'ti. Jaynes, FBI'm iki numaralı adamıydı; bir rastlantı olarak, dört blok ötede oturuyordu ve hiç tanışmamış olsalar da, aynı golf kulübüne üyeydiler.

Jack onları geniş çalışma odasına aldı. Soğuk bir şekilde tanışıldı. Bayan Stephano sabahhıyla aşıya indi ve koyu takım elbiseli adamlarla dolu odayı görünce hemen yukarı çıktı.

FBI adına bütün konuşmayı, Jaynes yaptı. "Lanigan'ı bulmak için hiç aralıksız çalışıyoruz, istihbaratımız onun sizin elinizde olduğunu bildirdi. Bunun doğruluğunu kabul edip etmediğinizi söyler misiniz?"

"Hayır," dedi Stephano, son derece soğukkanlı görünüyordu.

"Elimde sizin adınıza bir tutuklama emri var."

Stephano'nun soğukkanlılığı bir parça sarsıldı. Donuk yüzlü bir başka ajana şöyle bir baktı. "Hangi suçlamayla?"

"Federal bir kaçağı barındırmak. Polise müdahale. Aklına ne ge-

ORTAK

33

liyorsa söyle. Onu da ekleyelim. Ne fark eder ki? Senin suçlu olduğunu kanıtlamak gibi bir derdim yok. Tek istediğim, kışına bir tekme atıp seni deliğe sokmak. Ardından tüm şirketi, sonra tüm müşterilerinizi içeri atmak. Yirmi dört saat içinde hepinizi toplarız. Suçlamaları daha sonra, Lanigan'ı ele geçirip geçirmediğimize göre hazırlarız. Durumu anlıyor musun?" "Evet, sanırım." "Lanigan nerede?" "Brezilya'da." "Onu istiyorum. Hemen."

Stephano, birkaç kez gözlerini kırptı ve durumu kavradı. Bu durumda, Lanigan'ı ele vermek fena bir hareket olmazdı. Federallerin kişileri konuşturmak için yöntemleri vardı. Patrick yaşam boyu hapis cezası karşısında şıp diye parayı ortaya çıkarırdı. Bunun için, her yandan büyük bir baskı olacaktı.

Daha sonra Stephano, kendisinin Lanigan'ı ele geçirmiş olduğunu kimsenin bilmesinin mümkün olmadığını düşündü.

"Tamam, işte size bir teklif," dedi Stephano, "Bana kırk sekiz saat verin, size Lanigan'ı vereyim. Siz de tutuklama emrini kaldırın ve dava açma tehdidinden de vazgeçin." "Anlaştık."

Her iki taraf da zaferin tadını çıkarırken bir sessizlik oldu. "Onu nereden alacağımı bilmeliyim," dedi Jaynes. ': "Asunciön'a bir uçak gönderin." "Paraguay'a mı? Brezilya'ya ne oldu?" "Brezilya'da arkadaşları var."

"Her neyse," dedi Jaynes ve yanındakilerden birine bir şeyler fısıldadı; adam bunun üzerine dışarı çıktı. "Umarım ona bir zarar gelmemiştir?" diye Stephano'ya sordu. "Evet."

"Öyle olsa iyi olur. Vücudunda tek bir çürük görürsem, senin peşini cehenneme kadar bırakmam." "Bir telefon etmem gerekiyor."

Jaynes o anda sırtmayı başardı, duvarlara göz gezdirdi. "Burası senin evin," dedi.

"Telefonlarım dinleniyor mu?" "Hayır."

03

34

JOHN GRISHAM

"Yemin eder misin?"

"Hayır dedim."

"İzinizle." Stephano mutfuğa, oradan bir cep telefonu sakladığı alet odasına geçti. Oradan da gaz lambasıyla aydınlatılan, çimenleri ıslak arka bahçeye geçerek Guy'ı aradı.

Kamyonetin çevresinde nöbet tutan Brezilyalı, telefon sesini duyduğunda, çığlıklar bir süreliğine kesilmişti. Telefon kamyonetin koltuğunda, güç kaynağının üzerinde duruyordu; anteni, kamyonetin tavanını beş metre geçmişti, İngilizce cevap verdi; sonra, bir Amerikalı bulmak için koştu.

Guy kulübeden hızla dışarı çıktı ve telefonu kaptı.

"Konuşuyor mu?" diye sordu Stephano.

"Biraz, yaklaşık bir saat önce çözülmeye başladı."

"Ne öğrenebildin?"

"Para hâlâ duruyor. Patrick paranın nerede olduğunu bilmiyor. Para, Rio'da bir avukat kadının kontrolü altında."

"Kadının ismini aldın mı?"

"Evet. Şu anda telefonlar ediyoruz. Osmar'ın Rio'da tanıdıkları var."

"Ondan daha fazla bir şey öğrenebilir misin?"

"Sanmıyorum. Yarı ölü durumda, Jack."

"Her ne yapıyorsanız, buna son verin artık. Doktor orada mı?"

"Elbette."

"Adamı tedavi edin ve ona çekidüzen verin. Onu en kısa zamanda, Asunción'a götürün."

"Ama, neden...?"

"Soru sorma. Bunun için zaman yok. Federal polis tepemizde. Sadece söylediklerimi yap ve onun bir yerine bir şey olmamasına dikkat et."

"Bir yerine bir şey olmasın mı? Beş saattir onu öldürmeye çalışıyorum."

"Sadece dediklerimi yap. Onu yeniden toparla. Uyuşturucu verilsin. Asunciön'a doğru yola çık. Beni her saat başı ara."

"Her neyse."

"Ve kadını bul."

ORTAK

35

Patrick'in başı nazikçe kaldırılıp dudaklarına soğuk su döküldü. El ve ayaklarındaki ipler kesildi. Bantı, telleri ve elektrotları yavaşça çıkardılar. Kimsenin anlayamadığı sözler söyleyerek inerken şiddetle sarsıldı, iyice yıpranmış damarlarına, önce bir doz morfin, sonra hafif bir sakinleştirici yapıldı ve Patrick, tekrar uykuya daldı.

Şafak vakti Osmar, Ponta Porâ Havaalanı'nda, kendisini akşama doğru Rio'ya ulaştıracak olan uçuşu bekliyordu. Rio'dakilerle bağlantı kurmuştu. Onları büyük para vaatleriyle yataklarından kaldırmıştı. Şimdi sokaklarda olmalıydılar.

Eva önce babasını aradı, güneşin doğmasından hemen sonra. Bu saatler babasının, küçük terasında, gazete ve kahvesiyle keyif yaptığı, günün en sevdiği saatleriydi. Ipanema'da, sahilten üç blok ötede, sevgili Eva'sından çok uzak olmayan bir apartman dairesinde oturuyordu. Apartman otuz yıllık bir binaydı ve bu özelliğiyle, Rio'nun en lüks bölgesindeki en eski apartmanlardan biriydi. Babası yalnız yaşıyordu.

Babası, Eva'nın sesinden aksi giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Eva güvende olduğuna dair ona teminat verdi. Avrupa'daki bir müvekkilinin ona aniden iki hafta için ihtiyacı olmuştu. Babasını her gün telefonla arayacağını söyledi. Bu müvekkil, biraz kuşkucu biriydi ve bu yüzden Eva'nın geçmişini araştırmak için birilerini gönderebilirdi. Telaşlanmaya gerek yoktu. Bu, uluslararası işlerde alışılmadık bir şey değildi.

Babasının soracağı pek çok soru vardı; fakat hiçbir cevap alamayacağını biliyordu.

Şirketin yönetici ortağıyla yaptığı telefon konuşması çok daha zor geçti. Provasını yapmış olduğu için hikâyeyi iyi aktardı, fakat hikâyenin içinde büyük kopukluklar vardı. Yeni bir müvekkil, Amerika'daki bir sınıf arkadaşının tavsiyesiyle, dün geç bir saatte aramıştı. Ona, Hamburg'ta hemen ihtiyaçları vardı. Erken saatler-deki bir uçağa binecekti. Müvekkili telekomünikasyon işindeydi ve bu işi önemli boyutlarda büyütmeyi planlıyordu.

Ortak yarı uykuluydu. Eva'ya, kendisini daha sonra ayrıntılı bir konuşma için aramasını söyledi.

Eva sekreterine de aynı hikâyeyi tekrarladı ve tüm randevuları ve toplantıları, dönüşüne kadar ertelemesini söyledi.

36

JOHN GRISHAM

Curitiba'dan São Paulo'ya uçtu; buradan, aktarmasız Buenos Aires'e giden, Arjantin Havayolları'na ait bir uçağa bindi. Alması için, bir yıl önce Danilo'nun kendisine yardım ettiği yeni pasaportu ilk kez kullanıyordu. Apartman dairesinde pasaportuyla birlikte iki kredi kartı ve nakit sekiz bin Amerikan doları saklamıştı.

Artık adı Leah Pires'ti; yaşı aynı fakat doğum günü farklıydı. Danilo bu ayrıntıları bilmiyordu, bilemezdi.

Gerçekten de kendini başka biriymiş gibi hissediyordu.

Birçok olasılık vardı. Silahlı soyguncular tarafından, kırsal bir yolda vurulmuş olabilirdi. Bu gibi şeyler, sınırda zaman zaman olurdu. Onu izleyenler tarafından ele geçirilmiş, işkence görmüş, öldürülmüş ve ormana gömülmüş olabilirdi. Belki de konuşmuştu ve eğer böyle yaptıysa belki Eva adından da söz etmiş olabilirdi. Eva tüm hayatını kaçarak geçirmek zorunda kalabilirdi. En azından Danilo kendisini bu konuda en başta uyarılmıştı. Belki de konuşmamıştı ve o da Eva olarak kalabilirdi.

Belki Danilo, bir yerlerde hâlâ hayattaydı. Eva'ya kendisini öldürmeyeceklerine dair yemin etmişti. Onu, ölmeyi tercih edecek hale getirebilirlerdi fakat öldürmeyi göze alamazlardı. Onu önce Amerikalılar bulduğu takdirde, bu bir suçlu iadesi meselesine dönüşürdü. Latin Amerika'yı da, geçmişte suçlu iadesi konusundaki isteksizliğinden dolayı seçmişti.

Eğer kendisini izleyenler önce bulursa, paranın nerede olduğunu söyletene kadar döverlerdi. Bu, en çok korktuğu şeydi: zor kullanma.

Buenos Aires Havaalanı'nda biraz kestirmeye çalıştı; ama uyumak imkânsızdı. Danilo'nun Ponta Porâ'daki evini .tekrar aradı, sonra cep telefonunu ve Curitiba'daki daireyi.

Buenos Aires'te New York'a giden bir uçağa bindi. New York'ta üç saat bekleyip isviçre Havayollarıyla Zürih'e giden bir başka uçağa bindi.

Onu Volkswagen kamyonetin arka koltuğuna yatırıp beline bir emniyet kemeri bağladılar, böylece sarsıntıdan etkilenmeyecekti. Gidecekleri yol engebeliydi. Patrick'in üzerinde sadece koşucu şortu vardı. Doktor gazlı bezleri kontrol etti, tam tamına sekiz taney-

ORTAK

37

diler. Yanıklara merhem sürmüştü ve Patrick'e antibiyotik iğneleri yapmıştı. Doktor, hastasının önündeki koltukta oturuyordu, küçük siyah çantasını ayaklarının arasına sıkıştırmıştı. Patrick yeterince acı çekmişti. Artık ona iyi bakacaktı.

Bir iki gün dinlendikten sonra ve daha fazla ağrı kesiciyle, Patrick iyileşmeye başlayacaktı. Yanıklar, muhtemelen zamanla yok olacak küçük izler bırakacaktı.

Doktor arkasına döndü ve Patrick'in omuzlarına hafifçe vurdu. Onu öldürmemiş olmalarından

dolayı çok mutluydu. "O hazır," dedi, ön koltuktaki Guy'a. Brezilyalı bir şoför kamyoneti çalıştırdı ve kulübeden uzaklaştılar.

Her saat başı, tam altmış dakikada bir durdular. Durduklarında anteni yükseltip, dağlar arasında telsiz telefonu çalıştırabiliyorlardı. Guy, Hamilton Jaynes ve Devlet Bakanlığı'ndan üst düzey bir memurla Washington D.C.'deki ofisinde oturan Stephano'yu aradı. Pentagon'a konu hakkında danışılmalıydı.

Tanrı aşkına, neler oluyor? diye sormak istedi Guy. Federaller de nereden çıkmışlardı?

İlk altı saat içinde yüz mil yol aldılar. Kimi zaman yollar neredeyse hiç geçit vermiyordu. Sık sık, Washington'a ulaşmak için telefonla cebelleştiler. Öğleden sonra saat ikide, dağları terk ederken yol düzeldi.

Suçlu iadesi konusu tatsızdı; Hamilton Jaynes, bu işe karışmak istemiyordu. Önemli diplomatik mercilere başvuruldu. FBI'nın başı, Başkan'ın personel âmirini aradı. Paraguay'daki Amerikan Elçisi de devreye girdi. Vaatlerde bulunuldu, tehditler savruldu.

Parası ve azmi olan bir suçlu Paraguay'dan iadesini, sonsuza kadar olmasa da yıllarca geciktirebilirdi. Bu suçlunun hiç parası yoktu, nasıl bir ülkede olduğunu bile bilmiyordu.

Paraguaylılar, istemeye istemeye, yasal iade işlemlerini gözardı etmeye razı oldular.

Saat dörtte Stephano, Guy'a, Asunción'dan arabayla üç saat uzaklıkta, küçük bir şehir olan Concepción'un havaalanını bulmasını söyledi. Brezilyalı şoför, geri dönüp kuzeye yönelmesi söylendiğinde Portekizce küfretti.

38

JOHN GRISHAM

Concepción'a girdiklerinde alacakaranlıktı ve dar asfalt yolun yanında küçük bir tuğla binadan oluşan havaalanını bulduklarında hava tamamıyla kararmıştı. Guy Stephano'yu aradı. Stephano, anahtarları kontakta ve Patrick'i de kamyonette bırakıp uzaklaşmalarını söyledi. Guy, doktor, şoför ve bir başka Amerikalı, omuzlarının üzerinden kamyonete bakarak uzaklaştılar. Yüz metre ötede, bir ağacın altında görünmeyecekleri bir yer buldular. Bir saat geçti.

Sonunda, ABD kayıtlı bir King Air uçağı piste iniş yaptı ve küçük terminale doğru ilerledi, iki pilot görüldü. Terminal binasına girdiler. Bir dakika sonra çıkıp kamyonete doğru yürüdüler, kamyonetin kapılarını açıp içeri girdiler ve kamyoneti uçağı yakın bir yere sürdüler.

Patrick kamyonetin arkasından yavaşça çıkarıldı ve uçağı taşındı. Hava Kuvvetleri'nden bir doktor içerdeydi, tutukluyu hemen teslim aldı. İki pilot kamyoneti, aldıkları yere geri götürdü. Birkaç dakika sonra uçak havalandı.

Asunción'da benzin ikmali yapıldı; uçak yerdeyken, Patrick hareket etmeye başladı. Oturamayacak kadar zayıf ve dermansızdı. Doktor ona su ve kraker verdi.

La Paz ve Lima'da tekrar benzin ikmal yaptılar. Bogota'da, Patrick'i King Air'in iki katı hızındaki küçük bir Lear'a bindirdiler. Bu da, Venezuela sahili açıklarında Aruba'da ikmal yaptıktan sonra hiç durmadan Porto Riko'da San Juan dışındaki bir Amerikan hava üssüne doğru uçtu. Bir ambulans, onu üs hastanesine götürdü.

Neredeyse dört buçuk yıl sonra, Patrick tekrar Amerikan toprağındaydı.

Patrick'in ölmeden önce çalıştığı hukuk şirketi, onun cenaze töreninden bir yıl sonra iflasa karşı korunma için müracaat etti. Ölümünden sonra, adet olduğu şekilde ismi, şirketin antetine eklenmişti: Patrick S. Lanigan, 1954-1992. Sağ köşede, yardımcı avukatların hemen üstünde ismi yazılıydı. Sonra, söylentiler, hiç bitme-mecesine başladı. Çok geçmeden, onun parayı alıp ortadan kaybolduğuna herkes inandı. Üç ay sonra, Meksika körfezi kıyısındaki hiç kimse onun öldüğüne inanmıyordu, ismi, borçların birikmesiyle, antetten çıkarıldı.

Geri kalan dört ortak hâlâ beraberlerdi; hoşlarına gitmese de, iflas dolayısıyla birbirlerine bağımlıydılar, işlerin yolunda gittiği ve önemli bir servete sahip olmanın eşiğinde oldukları zamanlarda, ipotekleri ve banka senetlerini müştereken imzalamışlardı. Kazanılması imkânsız birkaç davayı ortaklaşa üstlenmişler, bu yüzden de iflas etmişlerdi. Patrick'in gidişinden sonra, birbirlerinden ayrılmak için her yolu denemişler, fakat bunların hiçbiri işe yaramamıştı, ikisi, ofiste kapalı kapılar ardında, birbirlerinden ayrı ayrı içen öfkeli alkoliklerdi. Diğer ikisi tedavi oluyordu ve hâlâ içkiyi bırakmakla içkiye başlamanın sınırlarında bocalıyorlardı.

O, onların paralarını almıştı. Milyonlarını. Sadece avukatların becerebildiği gibi, ellerine geçmeden çok önce harcadıkları parayı. Biloxi şehir merkezinde, gösterişli bir şekilde yenilenmiş olan ofis binaları için gerekli olan parayı. Yeni evler, yatlar, Karayipler'deki daireler için gerekli olan parayı. Para ellerine ulaşmak üzereydi, onaylanmıştı, havaleler yapılmıştı. Ölü ortakları son anda onu kaptığı sırada, parayı görebiliyor, koklayabiliyor ve neredeyse ona dokunabiliyorlardı.

O ölmüştü. Onu 11 Şubat 1992'de gömmüşlerdi. Dul eşini teselli etmişler ve Patrick'in kokuşmuş ismini şık antetli kâğıtlarına koymuşlardı. Yine de öldükten altı hafta sonra, bir şekilde, paralarını çalmıştı.

40

JOHN GRISHAM

Suçlanması gerekenin kim olduğu konusunda tartıştılar. Şirketin kıdemli ve nüfuzlu ortağı olan Charles Boğan, paranın kaynağından uzakta, bir offshore yatırım hesabına aktarılmasında ısrar etmişti; bu, birkaç tartışmadan sonra, diğerlerine de mantıklı gelmişti. Doksan milyon dolar söz konusuydu ve bunun üçte biri şirketindi. Böyle bir parayı elli bin nüfuslu Biloxi'de fark edilmeden tutmak imkânsızdı. Bankada çalışanlardan birisi konuşurdu. Kısa zamanda herkesin haberi olurdu. Bir yandan bu konuda ağzı sıkı olmaya yemin ederken bir yandan da yeni servetlerini olabildiğince sergilemek için planlar yapıyorlardı. Şirkete altı kişilik bir uçak alınması bile söz konusu olmuştu.

Böylece Boğan suçlamalardan kendi payını aldı. Kırk dokuz yaşında, dördü içinde en yaşlıları ve şu anda en akli başında olanıydı. Patrick'i dokuz yıl önce işe alma sorumluluğu ona aitti.

Dava takipçisi Doug Vitrano, kaderi belirleyen kararı, yani Patrick'i beşinci ortak olarak tavsiye etme kararını vermişti. Diğer üçü de kabul etmişlerdi ve Lanigan, şirketin ismine eklenince ofisteki her dosyaya girebilme hakkına sahip oldu. 'Boğan, Rapley, Vitrano, Havarac Lonigon; Hukuk Danışmanları.' Sarı sayfalarda, 'Offshore konusunda Uzman Avukatlar' başlıklı büyük bir ilan göze çarpıyordu. Uzman olsalar da olmasalar da birçok şirket gibi onlarda ücretlerin yüksek olduğu hemen her davayı almaya hazır. Şirkette bir sürü sekreter ve avukat yardımcısı çalışıyordu. Yüksek harcamaları olan bir şirketti ve Sahil'deki en güçlü politik bağlantılara sahipti.

Hepsi de kırklarının ortasındaydılar. Havarac, bir karides teknesinde, babası tarafından büyütülmüştü. Elleri hâlâ nasırlıydı, bununla her zaman gurur duymuştu. Patrick'in boğazım boynu kırılana kadar sıkıyı hayal ediyordu. Rapley depresyondaydı; evinin tavan arasındaki karanlık bir çalışma odasında dava özetleri yazar, dışarı nadiren çıkardı.

Ajan Cutter, Biloxi'nin eski bölgesindeki Vieux Marche'daki binaya dokuzu biraz geç geçirdiğinde, Boğan ve Vitrano masaların-daydılar. Cutter resepsiyoniste gülümsedi ve avukatların içeride olup olmadıklarını sordu. Bu, şaşılacak bir soru değildi. Çünkü onlar, ara sıra iş için orada bulunan sarhoşlar grubu olarak biliniyorlardı.

ORTAK

41

Sekreter onu küçük bir konferans odasına götürdü ve kahve ikram etti. Önce Vitrano geldi, tamamen ayık gözüküyordu. Hemen arkasından Boğan geldi. Kahveye şeker katıp havadan sudan konuştular.

Patrick'in ve paranın kaybolmasından sonraki aylarda, Cutter düzenli olarak oraya uğramış ve FBI soruşturması hakkındaki son bilgileri vermişti. Buluşmalar hep umut kırıcıydı ama iyi dost olmuşlardı. Aylar yıllara döndü ama getirilen bilgiler değişmedi: Pat-rick'ten hiç iz yoktu. Cutter'ın onlardan biriyle en son konuşmasının üstünden hemen hemen bir yıl geçmişti.

Bu yüzden, onun bir nezaket ziyareti yaptığını, bir başka iş için şehir merkezine geldiğini ve bunun her zamanki kısa süreli ziyaretlerinden biri olacağını düşündüler.

"Patrick elimizde."

Charlie Boğan gözlerini kapadı ve bütün dişlerini göstererek haykırdı: "Aman Tanrım!" dedi, sonra yüzünü avuçlarıyla örttü. "Aman Tanrım!"

Vitrano'nun başı geriye düştü, onun da ağzı açık kaldı. Kuşku içinde, gözlerini tavana dikti. "Nerede?" diye sordu güçlkle.

"Porto Riko'da bir askeri üste. Brezilya'da yakalandı."

Boğan ayağa kalktı, yüzünü gizlemeye ve gözyaşlarını tutmaya çalışarak, köşeye, kitaplıkların olduğu tarafa yürüdü. "Aman Tanrım!" diye söylenmeye devam etti.

"O olduğundan emin misiniz?" diye sordu Vitrano inanamaya-rak.

"Kesinlikle."

"Biraz daha anlatın," dedi Vitrano.

"Ne gibi?"

"Onu nasıl ve nerede buldunuz, ne yapıyordu, nasıl görünüyordu?"

"Onu biz bulmadık, bize verildi."

Boğan, burnunu bir mendille silerek masaya oturdu. "Özür dilerim," dedi şaşkınlıkla.

"Jack Stephano adında birini tanıyor musunuz?" diye sordu Cutter.

Her ikisi de biraz tereddüt ederek bunu başlarıyla onayladılar.

"Onun küçük konsorsiyumunun bir parçası mısınız?"

tZ

JUrtJN UK1SHAM

Her ikisi de, hayır anlamında başlarını salladılar.

"Şanslısınız, Stephano onu buldu, ona işkence yaptı, nerdeyse öldürüyordu, sonra bize verdi."

"İşkenceyle ilgili kısmı sevdim, bize bundan bahset," dedi Vitra-no.

"Bunu geç. Onu dün gece Paraguay'dan alıp uçakla Porto Ri-ko'ya götürdük. Şu anda orada, hastanede, birkaç gün içinde taburcu olup buraya gönderilecek."

"Peki ya para?" diye sormayı başardı Boğan, sesi soğuk ve titrekti.

"Paradan hiç iz yok, bununla birlikte Stephano'nun ne bildiğini bilmiyoruz."

Vitrano, gözleri fildir fildir, etrafa bakıyordu. Patrick dört yıl önce ortadan kaybolduğunda, doksan milyon dolar çalmıştı. Bunun hepsini harcamış olması imkânsızdı. Evler, helikopterler ve bir sürü kadın almış olabilirdi, hâlâ çok parası olmalıydı. Şüphesiz, parayı bulabilirlerdi. Şirketin payı üçte birdi.

Belki, sadece belki.

Boğan, yaşlı gözlerle, işleri battığında kötüleşen sevgili karısını düşündü, iflastan sonra, rezil olduğunu söylemiş ve en küçük çocuklarını yanına alarak Pensacola'ya gitmiş, çirkin ithamlarda bulunarak boşanmak için başvurmuştu. Boğan içki içiyor ve kokain kullanıyordu. Karısı bunu biliyordu ve onu alt etmek için bunu kullandı. Boğan, çok fazla karşı koyamazdı. Sonunda kendini temize çıkardı, fakat çocuğunu görmesi hâlâ yasaktı.

İşin ilginç yanı, karısına hâlâ âşıktı ve onu geri getirmeyi hayal ediyordu. Belki para onun ilgisini çekerdi. Belki umut vardı. Parayı kuşkusuz bulabilirlerdi.

Cutter sessizliği bozdu: "Stephano'nun başı her açıdan dertte, işkence ettikleri yerde, Patrick'in tüm vücudunda yanıklar vardı."

"Güzel," dedi Vitrano gülümseyerek.

"Bizden acıma mı bekliyorsun?" diye sordu Boğan.

"Her neyse, asıl konumuz Stephano değil. Onu izleyeceğiz, belki bizi paraya götürür."

"Parayı bulmak kolay olacak," dedi Vitrano. "Ortada bir ceset vardı. Bir kişi Patrick tarafından öldürüldü. Bu, idam cezası gerektiren ve hemen sonuçlanabilecek bir dava. Birinci dereceden cinayet. Baskı uygulandığında Patrick ötecek."

ORTAK

43

"En iyisi, onu bize verin," dedi Boğan gülümsemeden. "On dakikada her şeyi öğreniriz."

Cutter saatine baktı. "Gitmem gerek, Point Clear'a gidip Bayan Trudy'e haberleri vermem gerekiyor."

Boğan ve Vitrano, bir ağızdan güldüler.

"Demek bilmiyor, ha?" dedi Boğan.

"Henüz değil."

"Olayı lütfen görüntüle," dedi Vitrano hâlâ yavaşça gülerek. "Onun yüzünü görmek isterim."

"Açıkçası bunu ben de dört gözle bekliyorum," dedi Cutter.

"Kaltak," dedi, Boğan.

Cutter ayağa kalktı, "Diğer ortaklara da söyleyin, ama öğlene kadar, başkasına bir şey söylemeyin. Sonrası için bir basın toplantısı ayarladık. Sizinle iletişim halinde olacağım."

Cutter gittikten sonra, uzun zaman konuşmadılar. Birçok soru, söyleyecek çok şey vardı. Oda, ihtimaller ve senaryolarla dolup taştı.

Kırsal bir yolda, hiçbir tanığın şahit olmadığı, otomobilin yanmasıyla sonuçlanan bir araba kazasının kurbanı Patrick, sevgili karısı Trudy tarafından 11 Şubat 1992'de gömüldü. Trudy, siyah Ar-mâni giysiler içinde çarpıcı bir duldu ve Patrick'in tabutuna toprak atıldığı sırada, parayı harcamaya çoktan başlamıştı.

Vasiyetnamesi, her şeyi ona bırakıyordu. Kısa bir süre önce hazırlanmış, ayrıntısız bir vasiyetnameydi. Cenaze töreninden saatler önce, Trudy ve Doug Vitrano, Patrick'in ofisindeki kasayı dikkatlice açmışlar ve içindekileri kaydetmişlerdi, iki otomobil ruhsatı, La-nigan evinin tapusu, Trudy'nin bildiği yarım milyon dolarlık bir hayat sigortası ve Trudy'nin hiç haberinin olmadığı iki milyon dolarlık sigortadan oluşan vasiyetnameyi bulmuşlardı.

Vitrano beklenmedik poliçeye çabucak göz atmıştı. Patrick tarafından sekiz ay önce yapılmıştı. Trudy tek vâristi ve her iki poliçe de aynı şirkete aitti.

Trudy bu poliçe hakkında bir şey bilmediğine yemin etti ve yüzündeki gülümseme, onun gerçekten şaşırıldığı konusunda Vitra-no'yu ikna etti. Trudy iyi talihi konusunda oldukça keyifliydi. Epey hafiflemiş olan acısıyla, cenaze törenini ve gömme işlemlerini ciddi şekilde fenalaşmadan atlatmayı başardı.

Vt

JUMN

Sigorta şirketi, her sigorta şirketi gibi, ödeme konusunda önce tereddütlü davrandı, fakat Vitrano ödemeyi hızlandırmak için gereken tehditleri savurdu. Cenaze töreninden dört hafta sonra Trudy, iki buçuk milyonunu aldı.

Bundan bir hafta sonra, Biloxi'de kırmızı bir Rolls-Royce'la dolaşıyordu ve insanlar ondan nefret etmeye başlamıştı. Sonra, doksan milyon dolar bir anda kayboldu ve söylentiler başladı.

Belki de dul değildi.

Kaybolan para konusunda ilk, hatta tek şüpheli Patrick'ti. Dedikodular çirkinleşince Trudy, küçük kızını ve lise yıllarından kalma erkek arkadaşı Lance'yi alarak, kırmızı Rolls'uyla, Biloxi'nin doğusunda, bir saat uzaklıktaki Mobile'e gitti. Parayı korumak için kendisine bir sürü tavsiyede bulunan, kurnaz bir avukat buldu. Point Clear'da, Lance'in adına, Mobile körfezine bakan eski, güzel bir ev satın aldı.

Lance, Trudy'nin on dört yaşında ilk kez beraber olduğu, güçlü ve yakışıklı bir serseriydi. On dokuz yaşında uyuşturucu kaçakçılığı yapmaktan suçlu bulunduğu Trudy kolejde, amigo kızların başıydı ve futbolcuları baştan çıkarıp harika vakit geçiriyordu. Trudy eğlence partilerinin dillere destan bir kızı olmasına karşın, iyi dereceyle mezun olmayı da başarmıştı. Zengin çevrelerden bir çocukla evlendi ve iki yıl sonra boşandı. Körfezde henüz yeni olan, gelecek vaat eden genç avukat, Patrick'le evlenene kadar birkaç yıl bekârlığın tadını çıkardı. Patrick'le aralarında geçen flört devresi, planlardan çok tutkuya dayanıyordu.

Kolejde, her iki evliliğinde ve birçok kısa kariyerinde, Trudy Lance'i daima yakınında tutmuştu. Linçe onun için bir bağımlılık, her seferinde daha fazla beraber olmak istediği iri yarı, güçlü kuvvetli bir erkekti. On dört yaşında bile çok iyi biliyordu ki Lance'siz yapamazdı.

Kapıyı sakallı, siyah saçları arkada at kuyruğu şeklinde sıkıca toplanmış, sol kulağında büyük bir elmas küpesi olan Lance açtı. Cutter'a tıpkı tüm dünyaya baktığı gibi küçümseyerek baktı ve tek söz söylemedi.

"Trudy içerde mi?" diye sordu Cutter.

"Belki."

ORTAK

Rozetin parlamasıyla, bir an için Lance'in gülümsemesi kayboldu. "FBI'dan Ajan Cutter. Onunla daha önce konuşmuştum."

Lance, Trudy'nin kendisi için aldığı büyük ve hızlı bir tekneyle Meksika'dan marihuana getiriyordu. Malı Mobile'deki bir çeteye satıyordu. Narkotik Şube'nin şüpheleri yüzünden işler yavaştı.

"Jimnastik salonunda," dedi Lance, Cutter'a başıyla öbür tarafı işaret ederek. "Ne istiyorsun?"

Cutter ona aldırmayarak, müziğin gümbür gümbür geldiği, jimnastik salonuna çevrilmiş garaja araba yolundan yürüyerek girdi. Lance onu izledi.

Trudy odanın diğer ucunda, büyük ekran bir televizyonda bir süper model tarafından gösterilen, ileri düzeydeki bir aerobik dersinin ortalarındaydı. Trudy hopluyor, dönüyor ve ismi belli olmayan şarkıyı çok hoş bir biçimde söylüyordu. Dar, sarı bir spor kıyafeti, sıkı sıkıya at kuyruğu yapılmış sarı saçları vardı. Vücudunun herhangi bir yerinde bir gram bile yağ yoktu. Cutter onu saatlerce izleyebilirdi, Trudy'nin teri bile ona hoş geliyordu.

Bunu, günde iki saat yapıyordu. Otuz beş yaşındaki Trudy hâlâ herkesin lisedeki sevgilisine benzeyen bir kız gibiydi.

Lance bir düğmeye bastı ve video kapandı. Trudy döndü, Cut-ter'ı gördü, ona insanın içini eriten bir bakış attı. "izin verirsen devam etmek istiyorum?" diye Lance'i tersledi. Besbelli bu egzersiz bölünmemeliydi.

"Ben FBI'dan özel ajan Cutter," dedi Cutter, rozetini aniden çıkarıp ona doğru yürüyerek. "Birkaç yıl önce bir kez daha karşılaşmıştık."

Trudy yüzünü, üstündeki kıyafete uyan sarı bir havluyla kuruladı. Güçlkle nefes alıp veriyordu.

Mükemmel dişlerini gösterdi; her şey yolundaydı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. Lance yanında ayakta duruyordu, ikisinin atkuyrukları birbirine benziyordu.

"Size harika haberlerim var," dedi Cutter büyük bir gülümsemeyle.

"Neymiş o?"

"Kocanızı bulduk Bayan Lanigan; o hayatta."

Belli belirsiz bir şekilde duraklar gibi oldu Trudy. "Patrick'i mi?" diye sordu.

46

JOHN GRISHAM

"Evet, o."

"Yalan söylüyorsun." Lance küçümseyerek baktı.

"Korkmayın, Porto Riko'da gözaltında. Buraya bir hafta gibi bir zaman içinde gelir. Basma verilmeden önce iyi haberi duymanız gerektiğini düşündüm."

Trudy afallamış halde, sendeleyerek geriledi ve tartının yanındaki egzersiz bankının üzerine oturdu. Parlayan bronz teni sararmaya başlamıştı. Esnek vücudu ufalanıyordu. Lance yardım için yanına koştu. Kadın, "Aman Tanrım!" diye mırıldanmaya devam etti.

Cutter, bir kart uzattı. "Yardım edebileceğim bir şey olursa, beni arayın." Cutter orayı terk ederken tek kelime etmediler.

Cutter'a göre Trudy'nin, ölmüş gibi yaparak kendisini aldatan adama karşı hiçbir kızgınlığı olmadığı çok açıktı. Onun dönüşüne duyulan en ufak bir sevinç belirtisi de yoktu.

Korkudan, parayı kaybetme korkusundan başka bir şey yoktu Trudy'de. Sigorta şirketi, derhal dava açıp parayı geri isteyecekti.

Cutter, Mobile'deyken Biloxi'deki ofisten başka bir ajan, Pat-rick'in annesinin evine New Orleans'a gitti ve aynı haberi ona da verdi. Bayan Lanigan çok duygulanmıştı, ajana bir süre oturup sorularına cevap vermesi için yalvardı. Ajan bir saat oturdu ama kadına söyleyebilecek fazla şeyi yoktu. Patrick'in annesi mutluluktan ağladı ve günün geri kalanını tek çocuğunun hayatta olduğu haberini vermek için arkadaşlarını aramakla geçirdi.

Jack Stephano FBI tarafından Washington'daki ofisinde tutuklandı. Hapiste otuz dakika geçirdikten sonra, aceleyle adliye sarayındaki küçük bir mahkeme salonuna götürüldü, burada kapalı bir oturumda yargıcın karşısına çıktı. Tanınan biri olduğu için hemen bırakılacağını; ancak bölgeyi terk etmesinin mümkün olmadığını ve FBI tarafından gece gündüz izleneceğini öğrendi. Stephano mahkemedeysen, FBI'dan küçük bir ajanlar ordusu onun ofisine girerek bütün dosyalara el koyup çalışanları evlerine yolladılar.

Yargıç tarafından bırakıldıktan sonra Stephano, Hamilton Jay-nes'in onun beklediği Pennsylvania Caddesi'ndeki Hoover Bina-sı'na götürüldü. Jaynes'in ofisinde ikisi yalnızken, yönetici yardımcısı tutuklama konusunda Stephano'dan soğuk bir özür diledi. Başka seçeneği yoktu. Yasalara göre bir federal kaçağı yakalayıp ona ilaç vermek, işkence yapmak, neredeyse öldürmek, bir suçtu.

Asıl mesele paraydı. Tutuklama sadece baskı yapmak içindi, Stephano, Patrick'in kendilerine bu konuda hiçbir şey söylemediğine yemin etti.

Onlar konuşurken, Stephano'nun ofisinin kapıları arka arkaya açılıp kapanıyor ve hayra alamet olmayan federal duyurular pencerelere yapıştırılıyordu. Bayan Stephano briç oynarken, Stephano'nun ev telefonlarına gizlice mikrofon yerleştiriyorlardı.

Jaynes'le olan kısa ve faydasız konuşmadan sonra Stephano, Yüksek Mahkeme yakınlarında arabadan indirildi. Ofisine uğramaması için emir verilmişti, bu yüzden On Altıncı Cadde'nin köşesindeki Hay-Adams Oteli'ne gitmek üzere bir taksi çevirdi. Takside sakin bir şekilde otururken gazetesini okuyor ve polise götürüldüğünde, onu takip etmek için ceketine dikilen aleti ara sıra yokluyordu. Bu, insanları, paketleri, hatta arabaları izlemek için kullanılan takip konisi denilen, ufak ama güçlü bir ileticiydi. Jaynes'le sohbet ederken üstünü başını yoklamış ve içinden koniyi parçalayıp masaya fırlatmak gelmişti.

JOHN GRISHAM

ORTAK

Stephano iz sürme konusunda bir uzmandı. Ceketini taksinin koltuğunun altına sıkıştırdı ve Lafayette Parkı'nın karşısından Hay -Adams Oteli'ne doğru hızla yürümeye başladı. Burada, kendisine hiç boş oda olmadığı söylendi. Stephano otel yöneticisini görmek istedi, kendisi buranın eski bir müşterisiydi. Birkaç dakika içinde Bay Stephano, dördüncü katta, müthiş bir Beyaz Saray manzarasına sahip bir süit odaya çıkarılıyordu. Odada çoraplarına ve kilo-duna kadar soyundu ve tüm giysilerini dikkatle yatağın üstüne serip onları her santimine kadar inceledi. Kendisine öğle yemeği söyledi. Karısını aradı, fakat cevap alamadı.

Sonra, doksan milyon doları Nassau'daki bankaya vardktan hemen sonra kaybolan müşterisi Benny Aricia'yı aradı. Aricia'nın payı altmış milyonu, paranın otuz milyonu Benny'nin avukatları Boğan, Vitrano ve Biloxi'deki pis dolandırıcılar için ayrılmıştı. Fakat para Benny'nin eline geçmeden hemen önce kaybolmuştu.

Benny de Beyaz Saray'a yakın olan Williard Oteli'ndeydi. Burada saklanıyor ve Stephano'dan haber bekliyordu.

Bir saat sonra Georgetown'daki Four Seasons Oteli'nde Aricia' nın bir haftalığına ayırttığı süitte buluştular.

Benny nerdeyse altmış yaşındaydı, fakat on yaş genç gösteriyordu, inceydi ve her gün golf oynayan, Güney Floridalı bir zengin emeklinin bronz tenine sahipti. Bir kanal kenarındaki bir apartmanda, kızı yaşında isveçli bir kadınla beraber yaşıyordu.

Para çalındığı sırada, hukuk şirketi kendi ortakları ve çalışanları tarafından yapılabilecek dolandırıcılık ve hırsızlıklara karşı sigortalıydı. Hukuk şirketlerinde zimmete para geçirme sık rastlanan bir şeydi. Monarch-Sierra Sigorta Şirketi tarafından hukuk şirketine yapılmış olan sigortanın dört milyonluk bir limiti vardı. Aricia hukuk şirketinden alacağı olan altmış milyonu talep eden bir dava açmıştı.

Ödeyecek bu kadar parası olmayan hukuk şirketi bir iflas mahkemesine gittiği için, Benny, Monarch-Sierra tarafından ödenen dört milyon dolara razı olmuştu, Patrick'in aranmasında bu miktarın hemen hemen yarısını harcamıştı. Boca'daki lüks apartman dairesinin yarım milyon dolara mal olmasıyla ve oraya buraya yaptığı diğer harcamalarla, Benny elinde bir milyon dolar kalana kadar bütün parayı tüketmişti.

Benny ayakta, pencerenin kenarında, kafeinsiz kahvesini yu-dumladı. "Tutuklanacak mıyım?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır, ama yerinde olsam ortalıkta pek görünmezdim."

Benny kahvesini masaya koydu ve Stephano'nun karşısına oturdu. "Sigorta şirketleriyle konuştun mu?" diye sordu.

"Henüz değil, daha sonra arayacağım. Güvendesiniz."

Trudy'i zengin eden Northern Case Mutual adındaki sigorta şirketi, Patrick'in aranması için gizlice yarım milyon dolar ayırmıştı. Monarch-Sierra ise, bir milyon dolar koymuştu. Ayrıca Stephano'nun küçük konsorsiyumu, Patrick'in araştırılmasında, üç milyon dolardan fazla parayı teminat olarak vermiş ve harcamıştı.

"Kızdan hiç haber var mı?"

"Henüz yok. Adamlarımız Rio'da, babasını buldular, ancak adam konuşmuyor. Aynı durum çalıştığı hukuk şirketi için de geçerli, iş için şehir dışında olduğunu söylüyorlar."

Aricia ellerini kavuşturdu ve sakin bir şekilde, "Şimdi bana tam olarak Patrick'in ne anlattığını söyle," dedi.

"Kasedi henüz dinlemedim, bu öğleden sonra ofisime gönderilmesi gerekiyordu, fakat şimdi durum değişti. Ayrıca kaset Paraguay ormanlarından gönderildi."

"Bunu biliyorum."

"Guy"ın söylediğine göre, beş saatlik elektroşoktan sonra konuşmuş. Para, hiç el sürülmemiş durumda, adlarını bilmediği çeşitli bankalarda gizliymiş. Bankaların isimlerini söylemeyince Guy neredeyse onu öldürüyormuş. Bu sırada Guy durumu kavrayıp, parayı bir başkasının kontrol ettiğini düşünmüş. Biraz daha hırpalandıktan sonra Patrick, kızın adını söylemiş, Guy'in adamları hemen Rio'yu aramışlar ve kızın kimliğini doğrulamışlar. Ama kız çoktan ortadan kaybolmuş."

"O kasedi dinlemek istiyorum."

"Gerçekten acımasızca olmalı Benny. Adamın vücudu yanıyor ve merhamet için çığlıklar atıyor."

Benny'nin gülümsemesi geçmedi. "Biliyorum, duymak istediğim de bu," dedi.

O4

50

JOHN GRISHAM

Patrick'! üs hastanesinin bir ucuna yerleştirdiler. Odası, kapısı dışarıdan kilitlenebilen ve pencereleri açılmayan tek odaydı, panjurları kapalıydı, herhangi bir duruma karşı, koridorun dışında iki askeri muhafız duruyordu.

Patrick, zaten hiçbir yere gidemezdi. Elektrik, bacaklardaki, göğsündeki kasları ve dokuları ciddi şekilde zedelemişti. Kemikleri ve eklem yerleri de kötü durumdaydı. Yanıklar iki tane göğsünde, bir tane baldırında ve bir tane kalçasında olmak üzere dört yerde yara açmıştı. Diğer yaralar, ikinci dereceden yanık olarak tedavi ediliyordu.

Patrick'in ağrısı çok şiddetliydi, bu yüzden doktorlar onu geçici olarak uyuşturmaya karar verdiler. Onu taburcu etmek için aceleleri yoktu. O, aranan bir adamdı, fakat onu önce kimin ele geçireceğini belirlemek birkaç gün alacaktı.

Odasını karanlık, müziği hafif tuttular, serum torbası nefis uyuşturucularla doluydu. Zavallı Patrick, hiçbir şey düşünmeden ve evde kopmak üzere olan fırtınadan habersiz, saatler boyu horul horul uyudu.

Paranın kaybolmasından beş ay sonra, 1992 Ağustosunda, Bilo-xi'deki federal jüri, Patrick'i hırsızlıktan suçlu buldu. Soygunu onun yaptığına dair yeterli delil vardı ve başka birinin bu işi yapabileceğini gösteren en ufak ipucu yoktu. Olay uluslararası düzeydeydi, bu yüzden yargı yetkisi federallere aitti.

Harrison ilçesi Şerif Bölümü ve Bölge Başsavcılığı cinayet hakkında ortak soruşturma başlattılar, ancak bir süre sonra daha acil konulara geçtiler. Şimdi birden tekrar bu işin içindeydiler.

Öğlen yapılacak basın toplantısı, yetkili kişilerin olaylar hakkında konuşmak üzere Cutter'ın ofisinde toplanmalarıyla gecikti. Bu, birbirine rakip kişilerin katıldığı, gergin bir toplantıydı. Masanın bir tarafında, emirleri Jackson'dan gelen Batı Mississippi Bölge savcısı Maurice Mast'ten alan Cutter ve FBI oturuyordu. Diğer tarafında ise FBI'ı küçümseyen Harrison ilçesi Şerifi Raymond Sweeney ve onun sağ kolu Grimshow yer almıştı. Sözcüleri, Harrison ve çevre bölgelerinin başsavcısı, T.L Parrish'ti.

Eyalet ile devlet, büyük bütçe ile küçük bütçe karşı karşıyaydı. Hepsi de Patrick olayından en büyük payı kapmak istiyordu: bunu kişilik meselesi yapmışlardı.

ORTAK

51

"Burada önemli olan, ölüm cezası," dedi Parrish. "Federal ölüm cezasını kullanabiliriz," dedi başsavcı Mast, biraz ürkekçe.

Parrish gülümsedi ve gözlerini yere indirdi. Federal ölüm cezası çok yakın bir zaman önce, Kongre tarafından nasıl uygulanacağına dair pek açıklık getirilmeden kabul edilmişti. Başkan, bunu bir kanun olarak imzaladığında kulağa hoş gelmiş olsa da, konuyla ilgili boşluklar çok fazlaydı.

Öte yandan bu eyaletin yasal idamlar konusunda zengin bir geçmişi vardı. "Bizimki daha iyi," dedi Parrish. "Ve bunu hepimiz biliyoruz." Parrish sekiz kişiyi idama yollamıştı. Mast henüz ilk kez ölüm cezası talebinde bulunacaktı.

"Ve sonra hapis hane konusu var," diye devam etti, Parrish. "Onu, günün yirmi üç saati bir hücreye kapattıkları, günde iki kez kötü yemeklerin verildiği, haftada iki kez duş yapabildiği, bir sürü hamamböceği ve tecavüzcüyle dolu, Parchman'a yollarız. Eğer onu siz alırsanız, hayatının geri kalanını bir tatil köyünde geçirmiş olur, bunun yanı sıra federal mahkemeler, ona lüks içinde bakarak hayatta kalması için binlerce yol bulurlar."

"Bu, bir piknik olmayacak," dedi Mast, beceriksizce geçiştirerek.

"Deniz kenarında bir gün belki de. Hadi Maurice, bu durum nüfuz kullanmak gerektiriyor, iki büyük sır var, Lanigan hapse atılmadan önce cevabı öğrenilmesi gereken iki soru. Bunlardan en önemlisi para. O para nerede? Patrick onunla ne yaptı? Geri alınıp sahiplerine verilebilir mi? ikinci soru ise, orada gömülü olan kişi kim? Bunu söyleyebilecek olanın sadece Patrick olduğunu ve bunu zorlanmadan yapmayacağını hissediyorum. Patrick korkmalı, Maurice. Parchman, dehşet verici bir yer. Sana yemin ederim ki, Patrick davanın federal düzeyde olması için dua ediyor."

Maurice ikna olmuştu, fakat anlaşmaya yanaşmıyordu. Dava, yerel otoritelere bırakılmayacak kadar önemliydi. Şu anda, gazeteciler oraya geliyorlardı.

"Başka ithamlar da var," dedi. "Hırsızlık, burdan uzakta, deniz aşırı yolla yapıldı."

"Evet ama kurban bu şehrin sakiniydi, burada oturuyordu," dedi Parrish.

"Bu basit bir dava değil."

52

JOHN GRISHAM

"Ne öneriyorsun?"

"Belki de ortaklaşa çalışmalıyız," dedi Mast ve gergin ortam bir parça yumuşadı. Federaller, her şekilde öncelik hakkına sahiptiler ve Amerikan Başsavcısının paylaşıma önerisi Parrish'in bekleyebileceği en iyi durumdu.

Parchman, kilit isimdi ve odadaki herkes bunu biliyordu. Lanigan, bir avukat olarak kendisini orada neyin beklediğini biliyor olmalıydı, ölmeden önce geçireceği on yılın manzarası, dilinin çözülmesini sağlayabilirdi.

Parish ve Mast üstü kapalı bir şekilde beraber çalışmayı kabul ettiler; pastanın aralarında nasıl paylaşılacağı planlandı. FBI parayı bulmak için sürdürdüğü araştırmaya devam edecek, yerel yetkililer ise cinayet üstünde yoğunlaşacaklardı. Parrish derhal büyük jürisini toplayacak ve birleşik cephe, kamuoyuna sunulacaktı. Duruşma ve onu izleyen temyiz mahkemeleri gibi karmaşık konular, daha sonra konuşulmak vaadiyle alelacele bir yana bırakıldı. Şu anda geçici olarak anlaşmaya varmak önemliydi, böylece bir taraf diğeri hakkında endişelenmeyecekti.

Federal binada devam eden bir duruşma olduğundan, basın doğruca, caddenin karşısındaki, ikinci katındaki ana mahkeme salonu boş olan Biloxi mahkeme salonuna gönderildi. Düzinelerce muhabir vardı, bunların birçoğu gözü dönmüş yerel gazetecilerdendi, fakat diğerleri Jackson, New Orleans ve Mobile'den gelmişlerdi, itişip duruyorlardı, tören alanında bir araya toplanmış çocuklar gibiydiler.

Mast ve Parrish asık suratlarıyla, mikrofonlar ve elektrik telleriyle dolu bir podyuma doğru yürüdüler. Cutter ve diğer polisler, onların arkasında bir duvar oluşturmuşlardı. Işıklar açıldı, fotoğraf makineleri parladı.

Mast boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: "Eskiden Biloxi'de yaşayan, Bay Patrick S.

Lanigan'ın yakalandığını bildirmekten mutluluk duyuyoruz. O hayatta, iyi durumda ve şu an bizim gözetimimizde," dedi. Tanıdıklar arasında bir heyecan dalgası egemen olurken, Mast etrafı dinleyip başarısının tadını çıkararak, merak uyandırıcı bir etki yaratmak için durdu. Daha sonra, ne kendisinin ne de FBI'ın Patrick'in yerini belirlemede hiçbir katkıları olmadığını belirtmeksizin onun ele geçirilişi hakkında birkaç küçük ayrıntı-

ORTAK

53

dan söz etti: Brezilya, iki gün önce, sahte kimlik. Sonra da tutuklunun oraya varışı, henüz karara bağlanmamış suçlamalar, Federal mahkemenin hızlı ve güvenli bir biçimde olayları ele alışı gibi gereksiz birtakım ayrıntılara yer verdi.

Parrish'in konuşması onunki kadar heyecan yaratıcı değildi. Cinayet ve akla gelebilecek diğer bütün suçlamalar için dava açılacağına söz verdi.

Sorular sağanak gibi yağdı. Mast ve Parrish yorum yapmaktan kaçındılar ve bu tutumlarını bir buçuk saat devam ettirmeyi başardılar.

Trudy, Lance'in randevu boyunca yanında oturmasına izin verilmesinde ısrar etti. Ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Lance, kısa kot şortuyla çok yakışıklıydı. Kaslı bacakları tüylü ve yanık tenliydi. Avukatın önce onları küçümseyen bir tavrı vardı, fakat sonra her şeyi gördü.

Trudy iki dirhem bir çekirdek giyinmişti, üstünde dar, kısa bir etek, zarif kırmızı bir bluz vardı. Makyajı ve saçları son derece uyumluydu. Avukatın dikkatini çekmek için bacak bacak üstüne attı. Lance'in kolunu okşarken Lance de onun dizini ovuyordu.

Avukat, onların birbirlerini yoklamalarına aldırmadığı gibi, Trudy'nin bacaklarını da görmezlikten geldi.

Trudy daha önce telefonda konuyu kısaca açıklamış olmasına rağmen, boşanmak için başvurmak zorunda olduğunu söyledi. Çılgına dönmüştü ve üzgündü, Patrick, bunu ona ve değerli kızları Ashley Nicole'a nasıl yapabilmisti? Onu çok sevmişti. Birlikte çok güzel bir yaşamları olmuştu. Şimdi, bütün bunlar...

"Boşanmak sorun değil," dedi birkaç defa avukat. Adı, J. Murray Riddleton'du ve birçok müvekkilini başarıyla boşanmış bir boşanma avukatıydı. "Bu kolay bir terk davası, Alabama yasalarına göre tam velayet, bütün malları ve her şeyi alabilirsiniz."

"Olabilirdiğince çabuk dava açmak istiyorum," dedi Trudy, avukatın arkasındaki duvardaki diplomalara bakarak.

"Bu sabah ilk olarak bu konuyla ilgileneceğim."

"Ne kadar sürer?"

"Doksan gün, çok kolay bir iş!"

Bu, Trudy'yi yatıştırmak için etkili olmadı. "Bir insan, sevdiği

JOHN GRISHAM

birine bunu nasıl yapabilir, anlamıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum." Lance, eliyle masaj yapmaya devam ederken, elini yavaşça yukarı kısımlara kaydırdı.

Boşanmak, Trudy'yi en az kaygılandıran konuydu, avukat bunu biliyordu. Kalbi kırılmış numarası yapmaya çalışabilirdi, fakat bu, işe yaramıyordu.

"Hayat sigortasından ne kadar aldınız?" diye sordu, avukat, dosyayı karıştırırken.

Trudy hayat sigortası konusunun açılması karşısında tümüyle şaşırılmış göründü. Birdenbire atılıp, "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Çünkü, parayı geri almak için size dava açacaklar. O ölmedi Trudy. Ölüm yoksa, hayat sigortası da yok." "Şaka yapıyor olmalısın." "Hayır."

"Bunu yapamazlar, öyle değil mi? Elbette ki hayır." "Evet, yapabilirler, hem de çok çabuk yapacaklar." Lance, elini çekti ve sandalyede yığıldı kaldı. Trudy'nin ağzı açıldı, gözleri doldu. "Bunu yapamazlar."

Avukat, temiz bir bloknot alarak kaleminin kapağını açtı. "Bir liste yapalım," dedi.

Trudy, Rolls-Royce için yüz otuz bin dolar ödemişti ve araba hâlâ onundu. Lance, Trudy'nin seksen beş bin dolara aldığı bir Porche kullanıyordu. Ev, nakit dokuz yüz bin dolara satın alınmıştı, ipotek altında değildi, Lance'in adınaydı. Uyuşturucuyu taşıyan tekne için altmış bin dolar, Trudy'nin mücevherleri içinse yüz bin dolar harcanmıştı. Hesapladılar, düşünüp taşındılar ve kafadan birtakım rakamlar çıkardılar. Liste, bir buçuk milyon dolarda kaldı. Avukatın, bu değerli malların ilk el koyulacaklar arasında olduğunu söylemeye cesareti yoktu.

Uyuşturmadan dış çekercesine, Trudy'ye aylık harcamalarını yaklaşık olarak hesaplattı. Trudy'nin hesaplarından bunun son dört yıldır ayda yaklaşık on bin dolar olduğu anlaşıldı. Birkaç harika seyahat yapmış, hiçbir sigorta şirketinin telafi edemeyeceği miktarda parayı saçıp savurmuşlardı.

Trudy çalışmıyordu ve kendisine tanımladığı gibi emekli de değildi. Lance kendi narkotik işlerinden söz açacak durumda değildi.

ORTAK

Kendi avukatlarına bile, Florida'daki bir bankada üç yüz bin dolar sakladıklarından bahsetmeye cüret edemediler.

"Ne zaman dava açacaklar dersin?" diye sordu Trudy.

"Bu hafta içinde," dedi avukat.

Aslında bu çok daha çabuk oldu. Basın toplantısının ortasında, Patrick'in hayata yeniden geliş haberleri verilirken, Northern Case Mutual için çalışan avukatlar, aşağı kattaki mahkeme kalemine giderek, Trudy Lanigan'ı iki buçuk milyon dolar, bu paranın faizi ve avukatların ücretleri için dava ettiler. Dava, aynı zamanda, şimdi artık bir dul olmayan Trudy'ye geçici olarak mallarını başka bir yere nakletme yasağı getirilmesi için yazılmış bir dilekçeyi de kapsıyordu.

Avukatlar dilekçelerini, saatler önce konuşmuş oldukları ve kendilerine yardımcı olmaya hazır yargıcın, koridorun sonundaki özel odasına götürdüler. Acil ve kapalı bir duruşmada, yargıç yasaklama kararını onayladı. Hukuk çevresinde tanınmış biri olan yargıç, Patrick destanıyla yakından ilgiliydi. Karısı, Trudy'nin kırmızı Rolls -Royce'u almasından sonra, Trudy tarafından terslenmişti.

Trudy ve Lance birbirleriyle oynayıp, avukatlarıyla plan yaptıkları sırada, malların dolaşımını yasaklayan emrin kopyası Mobile'e gönderilmiş ve şehrin yazmanı tarafın kayıtlara geçirilmişti. Bundan iki saat sonra, Trudy ve Lance teraslarında ilk içkilerini yudumlayıp, ümitsizce Mobile Körfezi'ni seyrederken, mahkeme tebligatını iletmekle görevli bir kişi, Trudy'ye Northern Case Mutual'ın açtığı davaya ilişkin yazının bir kopyasını getirdi, bu Trudy'nin Biloxi'deki duruşmada bulunması için resmi bir çağrıydı ve yasak emrinin de onaylanmış bir kopyasını içeriyordu. Yasak listesinin içinde, yargıç onaylayana kadar Trudy'nin çökle hiçbir ödeme yapmaması için bir emir de vardı.

Avukat Ethan Rapley çatı katındaki odasından çıktı, duş yaptı, traş oldu, kan çanağı gözlerine göz damlası damlattı ve sert kahvesinden yudumlarırken, şehir merkezinde giymek için temiz sayılabilecek lacivert bir ceket buldu. Son on altı gündür, ofiste hiç bulunmamıştı. Ofiste kimse onu özlememişti, o da zaten oradaki hiç kimseyi özlememişti. Ona ihtiyaçları olduğunda faks çekiyorlardı, o da cevap olarak faks çekiyordu. Şirket için gerekli olan mektupları, notları, önerilerini yazıyor, küçümsediği insanlar için araştırma yapıyordu. Arada sırada kravat takıp bir müvekkiliyle görüşme yapmaya ya da meslektaşlarıyla korkunç bir konferansa katılmaya zorlanıyordu. Ofisinden, ofisindeki insanlardan, doğru düzgün tanımadıklarından bile nefret ediyordu. Raflardaki her kitaptan, masalardaki her dosyadan nefret ediyordu. Odasının duvarlarındaki fotoğraflardan ve tüm kokulardan - koridordaki bayat kahve kokusundan, fotokopi makinesinin kokusundan, sekreterlerin parfüm kokusundan nefret ediyordu. Her şeyden nefret ediyordu.

Nihayet, akşamüstü trafiğinde, kıyı boyunca yavaş ve dikkatlice araba sürerken, kendini nerdeyse gülümsüyor buldu. Vieux Marc-he'da hızlı adımlarla ilerlerken eski bir tanıdığı selam verdi. Zamanında para yardımı yaptığı fakat soyadını hatırlayamadığı resepsi-yonistle konuştu.

Konferans salonunda, çoğunlukla çevre ofislerden gelen avukatlardan, birkaç yargıçtan ve mahkeme salonunda görülen bazı tiplerden oluşan, karmaşa içinde bir kalabalık vardı. Saat beşi geçmişti ve içeride gürültülü bir şenlik havası göze çarpıyordu. Sigara dumanı her yanı sarmıştı.

Rapley salonun ucundaki bir masanın üstünde içki buldu ve kendine bir viski koyarak mutlu görünmeye çalışan Vitrano'yla konuştu. Masanın diğer ucundaki alkolsüz içkilerle ilgilenen

yoktu.

"Bütün bir öğleden sonra böyleydi," dedi Vitrano, kalabalığa

ORTAK

57

bakıp neşeli konuşmaları dinleyerek, "İlk haberler gelir gelmez yer yerinden oynadı."

Patrick hakkındaki haberler, körfez kıyısındaki hukuk çevresinde çabucak yayıldı. Avukatlar dedikoduyu iyice abartıyorlar, anlattıklarını gerçek dışı şeylerle süsleyerek büyük bir zevkle tekrar tekrar bundan bahsediyorlardı. Söylentiler duyuldu, bir araya getirildi ve yenileri yaratıldı. Altmış kilo ağırlığındaymış ve beş dil konuşuyormuş. Para bulunmuş. Para yok olup gitmiş. Neredeyse yoksulluk içinde yaşıyormuş. Yoksa bir malikâne miydi? Yalnız yaşıyormuş. Yeniden evlenmiş ve üç çocuğu varmış. Paranın nerede olduğunu biliyorlarmış. En ufak bir ipucu yokmuş.

Tüm söylentiler parada son buluyordu. Dostların ve meraklıların konferans salonunda bir araya gelip şundan bundan konuşmalarında her şey dönüp dolaşıp paraya geliyordu. Bu kalabalık arasında pek gizli pek az şey vardı. Yıllardan beri, herkes şirketin doksan milyonun üçte birini kaybettiğini biliyordu. Bu parayı bulmanın küçücük bir olasılığı, dostları ve meraklıları bir iki içki içmek, birkaç dedikodu duyup son haberleri almak ve, "Lanet olsun, umarım parayı bulurlar," gibi sözler söylemek için bir araya getirmişti.

Rapley ikinci içkisi elinde, kalabalığın arasına karıştı. Boğan sodayı kafasına dikti ve bir yargıçla sohbet etti. Vitrano kalabalıkla uğraşarak soruları elinden geldiğince cevapladı. Havarac onu bir anda sevimli bulmaya başlayan, yaşını başını almış bir mahkeme muhabiriyle bir köşeye sıkışmış duruyordu.

içki, gecenin inmesiyle su gibi akıp gitti. Dedikodunun dönüp durmasıyla umutlar arttıkça arttı.

Patrick, körfez istasyonundaki akşam haberlerinde ana konuydu, istasyon bunun dışında çok az haber vermişti. Haberlerde, dizi dizi mikrofonlara donuk donuk ve suratsız bir tavırla bakan Mast ve Parrish vardı. Sanki kendi istekleri dışında oraya getirilmişler gibi görünüyorlardı. Hukuk Bürosu'nun ön kapısı yakın çekim görüldü ama içerdekilerden kimse yorum yapmadı. Patrick'in mezarından, külleri orada gömülü olan zavallıya neler olmuş olabileceği ihtimallerinin en ince ayrıntılarıyla işlendiği kısa, iğrenç bir kayıt gösterildi. Olay yerinden ve Bay Patrick Lanigan'ın yanmış, hurda halindeki Chevy Blazer'ından enstantaneler gösterilerek dört yıl

58

JOHN GRISHAM

önceki korkunç kazaya geri dönüş yapıldı. Eşinin, FBI'nın, şerifin, olayların içindeki insanların yorumlarına yer verilmemişti; fakat muhabirler tarafından bir sürü çılgın spekülasyon sıralanıyordu.

Bu haberler, New Orleans, Mobile, Jackson ve hatta Memphis'te de etkili oldu. CNN, haberleri akşama doğru geçti ve başka ülkelerde yayına geçmeden önce bir saat boyunca ülke içinde yayınladı; o derece dayanılmaz bir hikâyeydi bu.

Eva, otel odasında haberleri dinlediğinde isviçre saatine göre sabah yedi olmak üzereydi. Gece yarısından sonra bir ara televizyonun karşısında uyuyakalmıştı ve Patrick'ten bir haber alabilmek için olabildiğince uzun zaman uyumadan ayakta kalmaya çalışırken gece boyunca uyuyup uyanmıştı. Yorgundu ve korku içindeydi. Yaşadığı yere dönmek istiyordu; fakat bunu yapamayacağını biliyordu.

Patrick hayattaydı. Eva'ya yüzlerce kez kendisini bulduklarında öldürmeyeceklerine dair yemin etmişti, ilk defa ona inandı.

Onlara ne kadarını anlatmıştı? Soru buydu.

Ne kadar acı çekmişti? Ondan ne kadarını öğrenmişlerdi?

Kısa bir dua okudu ve Patrick hâlâ hayatta olduğu için Tanrı'ya şükretti.

Sonra, yapacağı işlerin bir listesini hazırladı.

Patrick, iki üniformalı muhafızın kayıtsız bakışları altında ve Porto Rikolu ihtiyar hastabakıcısı Luis'in yardımıyla, ayakları çıplak olarak, bol, beyaz asker şortuyla koridordan aşağıya sürüklenerek yürüdü. Yaralarının üstü hiçbir şekilde örtülmemeliydi. Sadece merhem ve oksijenle temas edebilirlerdi. Baldırları ve kalçaları acı verecek kadar duyarlaşmıştı. Dizleri ve ayak bilekleri her adımında titriyordu.

Kafasını toplamak istiyordu. Açık yaraların sebep olduğu ağrıyı memnunlukla karşıladı; çünkü bu, beynini güçlendiriyordu. Geçen üç gün boyunca hangi iğrenç kimyasal maddelerin kanına pompalandığını sadece Tanrı bilebilirdi.

işkence korkunç, yoğun bir sisle örtülüydü; fakat şimdi bu sis dağılıyordu. Kimyasallar ayrışıp çözülerek kanına hızla yayıldıkları sırada Patrick, acı dolu çığlıklarını duymaya başladı. Onlara parayla ilgili olarak acaba neler söylemişti?

ORTAK

59

Hastabakıcı ona soğuk bir içecek almaya gittiği sırada, Patrick boş kantinde pencerenin pervazına yaslandı. Okyanus sıra sıra barakaların ardında, bir mil ötedeydi. Bir çeşit askeri üste bulunuyordu.

Evet, paranın hâlâ varolduğunu kabul etmişti. Hatırlıyordu; çünkü bunu itiraf ettiğinde elektroşok bir süre için kesilmişti. Tahminine göre sonrasında bayılmıştı. Çünkü yüzüne çarpılan soğuk suyla uyanana kadar uzun zaman geçmişti. Suyun ne kadar rahatlatıcı olduğunu hatırladı; fakat içecek bir şey vermiyorlardı. Ona iğneler batırmaya devam etmişlerdi.

Bankalar. Birkaç lanet olası banka ismi için neredeyse hayatından olacaktı. Vücudundaki

sıcak elektrik dalgasının etkisiyle, Baha-malar'daki United Wales Bankası'ndan çalındığı andan itibaren paranın izlediği yolu, Malta Bankası'na, sonra kimsenin onu bulamayacağı Panama'ya kadar tümüyle onlara anlatmıştı.

Onu yakaladıkları andan itibaren paranın nefede olduğunu bilmiyordu. Paranın tümü duruyordu, faizi ve getirdiği kazançlarla birlikte hâlâ bir yerlerdeydi. Bunları mutlaka anlatmıştı. Şimdi bunları gayet açık hatırlıyordu; çünkü, parayı onun çalmış olduğunu ve şu anda onda olduğunu bildiklerini, doksan milyon doların dört yılda uçup gidemeyeceğinin farkında olduklarını hesaplamıştı; fakat vücudundaki etler eritilirken gerçekten de paranın nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Hastabakıcı ona bir gazoz verdi ve Patrick, "Obrigado," diyerek Portekizce teşekkür etti. Neden Portekizce konuşuyordu?

Paranın izinin sürülmesi sona erdikten sonra, şuurunu tekrar kaybetti. Odanın köşesinden, hiç görmediği biri "Dur!" diye seslendi. Onu, akımla öldürmek üzere olduklarını düşünmüşlerdi.

Ne kadar baygın kaldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir ara gözleri hiçbir şey görmez halde uyanmıştı; ilaçlar ve korkunç çığlıklar onu kör etmişti. Belki de o an gözleri bağlıydı, çok daha aşağılık, yeni işkence yöntemleri denemek üzere olduklarından gözlerinin bağlı olabileceğini düşündüğünü hatırladı. Belki de uzuvlarını keseceklerdi. Ve o, orada çıplak bir şekilde yatıyordu.

Koluna bir iğne daha yapıldı, bir anda kalbi hızla atmaya başladı vücudu irkildi. Adamı küçük oyuncağıyla geri dönmüştü. Patrick yeniden görebiliyordu. "Para kimde?" diye sordu.

60

JOHN GRISHAM

Patrick, gazozunu yudumladı. Hastabakıcı diğer her hastaya yaptığı gibi, ona tatlı tatlı gülümseyerek yakınında dolanıyordu. Çok az yemek yemiş olduğu halde, birden midesi bulandı. Sersem gibiydi ve başı hafifçe dönüyordu; fakat ayakta durmakta kararlıydı, böylece kan dolaşımı normale dönecek ve belki de kafasını toplamayı başarabilecekti. Ufukta bir balıkçı teknesi gözüne takıldı.

Onu isimler vermesi için birkaç defa elektrikle kavurmuşlardı. Çığlıklar atarak inkâr etmişti. Teslislerine bir elektrot takmışlar ve acı başka bir düzeye gelmişti. Sonra birkaç kez kendini kaybetmişti.

Patrick hatırlayamıyordu. işkencenin son kısmını hatırlayamı-yordu. Vücudu yanmıştı. Neredeyse ölmek üzereydi. Eva'nın adından bahsetmişti; fakat bunu kendi kendine mi söylemişti? Şu anda Eva neredeydi?

Gazozu bıraktı ve hastabakıcısının yanına gitti.

Stephano evden çıkmadan önce gece bire kadar bekledi. Karısının arabasını karanlık sokaktan aşağı sürdü. Kavşakta duran kamyonetin içindeki iki ajana el salladı. Geri dönüş yapıp onu izleyebilmeleri için arabayı yavaş sürdü. Arlington Memorial köprüsünü geçtiği sırada, en az iki araba onu izliyordu.

Küçük konvoy, Geogertown'a kadar boş sokaklarda rahatlıkla yoluna devam etti. Stephano nereye gittiğini bilme avantajına sahipti. Önce aniden sağa, K sokağından Wisconsin'e, sonra hemen M sokağına döndü. Park yapmanın yasak olduğu bir yere aceleyle arabasını park etti ve bir bina ötedeki motele doğru yürüdü.

Guy'ın bir süit odada beklediği üçüncü kata çıkmak için asansöre bindi. Aylar sonra ilk kez Amerika'ya dönen Guy, üç gün içinde çok az uyumuştur. Bu Stephano'nun umurunda değildi.

Bir masanın üzerinde, pille çalışan bir teybin yanında, hepsi etiketlenmiş ve özenle düzenlenmiş altı kaset vardı. "Yandaki odalar boş," dedi Guy, her iki tarafı işaret ederek, "istersen, en yüksek sesle dinleyebilirsin."

"Sanırım içinde iğrenç şeyler var," dedi Stephano kasetlere bakarak.

"Hem de çok iğrenç şeyler. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

"Şimdi çıkabilirsin."

ORTAK

61

"Tamam, eğer bana ihtiyacın olursa aşağıdayım." Guy odadan çıktı. Stephano bir telefon etti, kısa bir süre içinde Benny Aricia kapıdaydı. Kahve ısmarladılar ve gecenin geri kalan kısmını, Patrick'in Paraguay ormanlarındaki çığlıklarını dinleyerek geçirdiler.

Bu Benny'nin yaşadığı en güzel andı.

8

Gazetelerde Patrick'in ön plana çıktığı bir gündü demek, hafif kalırdı. Günlük körfez gazetesi ön sayfasında, Patrick dışında hiçbir habere yer vermemişti.

ÖLEN LANIGAN GERİ DÖNDÜ

Bu başlık, kalın, siyah harflerle göze çarpıyordu. Dört makale ve altı fotoğraf ön sayfayı kaplamıştı ve diğer sayfalarda da devam ediyordu. Patrick, Jackson ve Mobile'in gazeteleri gibi, doğduğu kent olan New Orleans'in da gazetelerinin ön sayfalarını kaplamıştı. Memphis, Birmingham, Baton Rouge ve Atlanta gazeteleri de Patrick'in eski halinin fotoğraflarını, ilk sayfada küçük haberlerle basmışlardı.

iki televizyon kamyoneti, Patrick'in annesinin New Orleans'taki evinin önünde sabaha kadar nöbet tuttu. Annesinin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sokağın diğer ucunda oturan ve bu akbaba gibi bekleyen televizyonculara dik dik bakarak kapının önünde volta atan iki işgüzar kadın tarafından korunuyordu.

Basın, Trudy'nin Point Clear'daki evinin önünde de yerini almıştı; ama bir ağacın altında, elinde av tüfeğiyle oturmuş olan Lan-ce tarafından eve yaklaştırılmıyorlardı. Lance dar siyah bir tişört, siyah bir pantolon ve siyah botlar giymişti ve tam bir paralı asker gibi görünüyordu.

Ona seslenerek, basmakalıp birtakım sorular sordular. Sadece kaşlarını çatarak baktı. Trudy okula yollamadıkları, altı yaşındaki Ashley Nicole'la birlikte içeride saklanıyordu.

Muhabirler, şehir merkezindeki hukuk ofisinin önünde de toplandılar ve kaldırımda beklediler, içeri girmeleri alelacele oraya yollanan, güçlü kuvvetli iki güvenlik görevlisi tarafından önlendi.

Şerifin ve Cutter'ın ofisinin çevresinde ve bir şeyler elde edebilecekleri her yerde dolaştılar, içerinden birinin aldığı bir duyum üzerine Vitrano'yu tam zamanında yakalamak için Gezici bölge hâkimliği ofisinde biriktiler. Vitrano, üstünde en iyi gri takım elbise-

ORTAK

63

siyle, şirketi tarafından Patrick S. Lanigan'a açılan davaya ait olduklarını söylediği belgeleri verdi. Şirket parasını geri istiyordu, iş bu kadar basit ve açıktı. Vitrano, basın onlar kendisini dinlemekten bıkmıncaya kadar onlarla bunu tartışmak istiyordu.

O sabah, davaların art arda açıldığı bir sabah olacaktı. Trudy'nin avukatı ortalığı birden hareketlendiren haberi, saat 10'da Mobile mahkeme kâtipliğine gidip boşanma başvurusunda bulunacağı haberini sızdırdı. Daha önce binlerce kez boşanma başvurusunda bulunduğu halde, bunu bir televizyonun muhabirleri önünde ilk kez gerçekleştiriyordu. En sonunda, istemeye istemeye kendisiyle röportaj yapılmasını kabul etti. Üstünde konuşulacak konular, ayrılma ve iddia edilen her türlü suçla ilgiliydi. Avukat, kâtibin ofisinin önünde, koridorda birkaç fotoğraf da çekti.

Northern Case Mutual'ın, iki buçuk milyon doları almak için bir gün önce Trudy'ye açtığı davanın haberi hızla yayıldı. Detayları yakalamak için mahkeme dosyası altüst edildi, ilgili avukatlar arandı. Bir bilginin sızması ya da gelişigüzel sarfedilen bir söz yüzünden, çok geçmeden bir düzine muhabir, Trudy'nin mahkeme onayı olmadan market alışverişi için bile çek yazamayacağını öğrenmişti.

Monarch-Sierra sigorta şirketi, dört milyon dolarını geri istiyordu, tabii ki paranın faizi ve avukatların ücretleriyle birlikte. Şirketin Biloxi'deki avukatları, hukuk şirketine sigorta limitini aştığı ve zavallı Patrick'e herkesi dolandırdığı için dava açtılar. Alışıl gelmiş bir olay olarak basına bilgi sızdırıldı ve davanın kopyaları başvurudan kısa süre sonra ele geçirildi.

Benny Aricia da herkesin beklediği gibi Patrick'ten doksan milyonunu istiyordu. Benny'nin yeni, parlak avukatının medya konusunda değişik bir yaklaşımı vardı. Avukat sabah 10'da bir basın toplantısı düzenledi ve dava açmadan önce herkesi, müvekkilinin iddiasındaki gereksiz bütün yönleri tartışmak için, kendisinin geniş toplantı salonuna davet etti. Daha sonra, dava başvurusunu yapmaya giderken, basında edindiği yeni ahbablarını, başvuruya kendisiyle birlikte gelmeleri için davet etti. Yolda da hiç aralıksız konuştu.

Patrick Lanigan'ın yakalanışı, Körfezin yakın geçmişindeki her olaydan daha fazla hukuki olay yaratmıştı.

64

JOHN GRISHAM

Harrison bölgesi mahkeme binasında çılgınca bir faaliyet sürerken, büyük jürinin on yedi üyesi, iki katta daha önceden belirlenmemiş salona yavaşça girdiler. Gece boyunca, Bölge Savcısı T. L. Parrish'in bizzat kendisinden acil telefonlar almışlardı. Bu toplantının niteliğini biliyorlardı. Kahvelerini alıp uzun masanın çevresinde önceden belirlenmiş yerlerine oturdular. Gergindiler ve hatta bir fırtınanın ortasındaymişçasına heyecanlıydılar.

Parrish herkesi selamlayıp, acil toplantı için özür diledi ve sonra da Şerif Sweeney'le onun baş müfettişi Ted Grimshaw'i, özel ajan Joshua Cutter'ı selamladı. "Öyle görünüyor ki, elimizde yepyeni bir cinayet var," dedi, elindeki sabah gazetesini açarak. "Eminim, hepiniz bunu görmüşsünüzdür." Hepsi, başıyla onayladı.

Parrish elindeki bloknotla, duvar boyunca yavaşça ilerleyerek önemli noktaları ezbere tekrarladı; Patrick'in özgeçmişi, şirketinin Benny Aricia'nın temsilciliğini alışı; Patrick'in şimdi yalan olduğu anlaşılan ölümü; ve az önce masanın üzerine koymuş olduğu sabah gazetesinde okumuş olduğu ayrıntıların çoğu.

Patrick'in yanmış Blazer marka arabasının olay yerindeki fotoğraflarını, olay yerinin ertesi sabahki Blazer'sız durumunun, kömür olmuş çalılarının, toprağın, yanmış otların ve bir ağaç gövdesinin fotoğraflarını dolaştırdı. Oldukça üzgün bir biçimde Blazer'ın içindeki tek kişinin kalıntılarının otuza yirmi dört boyutlarındaki renkli fotoğraflarını dolaştırdı.

"Biz doğal olarak bunun Patrick Lanigan olduğunu düşünmüştük," dedi gülümseyerek. "Şimdi, yanılmış olduğumuzu biliyoruz."

Kararmış enkazın bir insanın kalıntıları olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Parrish'in kesin bir biçimde kalça kemiği olduğunu belirttiği çıkıntılı, soluk bir kemikten başka ayırt edilebilir herhangi bir vücut parçası görülüyordu. "Bu, bir insanın kalça kemiği," dedi; jüri üyelerinin kafalarının karışmasını ve Patrick'in bir domuz ya da başka bir hayvan öldürmüş olabileceğini düşünmelerini önlemek için söylemişti bunu.

Büyük jürinin üyeleri, gördüklerine gayet iyi dayandılar; çünkü, ortada görülecek fazla bir şey yoktu. Ne bir kan izi ne de bir doku parçası. Tiksinti uyandıracak hiçbir şey yoktu. Erkek, kadın ya da her neyse kurban, ön koltukta, diğer her şey gibi kül olup gitmişti.

"Bu bir benzin yangınıydı," diye açıkladı Parrish. "Patrick'in de-

ORTAK

65

poşunu on iki kilometre önce doldurduğunu biliyoruz, yani yetmiş litre benzin infilak etmiş. Ancak müfettişimizin kaydettiğine göre yangın olağanüstü yoğun ve yüksek ısıdaymış."

"Araçta herhangi bir kutu kalıntısı buldunuz mu?" diye sordu bir jüri üyesi.

"Hayır, böyle yangınlarda genelde plastik kutular kullanılır. Ga-lonluk süt kapları ve donmayı önleyen kaplar kundakçılarının favori-sidir, hiç iz bırakmazlar. Araba yangınlarında pek görülmez ama, başka yangınlarda bunlara sık sık rastlıyoruz."

"Cesetler her zaman bu derece kötü durumda mı oluyor?" diye sordu bir diğeri.

Parrish çabucak cevap verdi: "Hayır, olmuyor. Doğrusu ben bu kadar kötü yanmış bir ceset hiç görmedim. Parçaları yeniden birleştirmeye çalışabiliriz; fakat bildiğiniz gibi, ceset kül olmuştu."

"Kime ait olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sordu, tersane işçisi Ranny Burkes.

"Kafamızda biri var; ancak, bu sadece bir tahmin."

Başka sorular da soruldu; fakat bunlar, gazetelerin esgeçmiş olabilecekleri bir şeyler yakalamak umuduyla yöneltilen, önemsiz, küçük sorulardı. Patrick'e, birinci dereceden cinayetten dava açılmasına oybirliğiyle karar verildi. Bu cinayet bir başka suçun, yani büyük bir hırsızlığın içinde işlenmişti. Dava, eyalet hapisanesi Darch-man'da zehirli iğneyle infaz edilen bir ölüm cezasıyla son bulabilirdi.

Yirmi dört saatten az bir süre içinde, Patrick ölüm cezası talebiyle suçlanmış, kendisine boşanma davası açılmış ve Aricia tarafından doksan milyon dolar, eski iş arkadaşları tarafından otuz milyon dolar, Monarch-Sierra sigorta şirketi tarafından dört milyon dolar ve cezanın gecikmesinden doğan zararlar için on milyon dolar dava açılmıştı.

Patrick, bunların hepsini televizyonda CNN kanalında izledi.

Savcılar, T.L. Parrish ve Maurice Mast, yine kameraların önünde, beş karış suratla duruyorlardı ve her ne kadar federallerin bu davada yapacak bir şeyleri olmasa da onlarla ortak olduklarını ve Harrison Bölgesi'ni temsil eden büyük jürinin yardımlarıyla, Patrick Lanigan'a karşı süratle, cinayet suçundan dava açacağını açık-

05

ladılar. Cevaplamayacakları sorular saptırıp, cevaplayabilecekleri™ geçiştirdiler ve daha başka suçlamalar da olabileceğini, ciddi bir şekilde ima ettiler.

Kameralar gittikten sonra iki adam, Harrison Bölgesi'nin üç gezici yargıcından biri ve Patrick'in cenazeden önce yakın bir arkadaşı olan Kari Huskey'le görüştü. Davalar gelişigüzel dağıtılıyordu; fakat Huskey de diğer hâkimler gibi, davaları dosyaya geçiren memuru nasıl yönlendireceğini biliyordu, böylece belli bir davayı alabiliyor ya da almıyordu. Huskey bu sefer, Patrick'in davasını istiyordu.

Lance mutfakta tek başına domatesli bir sandviç yerken, arka bahçede, havuzun yanında bir şeylerin hareket ettiğini gördü. Av tüfeğini aldı ve evden çıkıp terastaki çalıkların arasından geçti. Dışarıda, havuzun yanında çömelmiş, boynundan kocaman üç kamera sarkan şişman bir fotoğrafçı gördü. Çıplak ayaklarıyla havuzun çevresinde, silahı elinde dolaştı ve adamın arkasından elli santim uzakta çömeldi. Namluyu adamın kulağının dibine kadar yaklaştırdı ve sonra havaya bir el ateş etti.

Fotoğrafçı öne doğru yalpaladı, dehşet içinde çığlık atıp makinelerin üstünde debelenerek yüz üstü düştü. Lance onun bacaklarının arasına bir tekme attı, fotoğrafçı yerde yuvarlanırken, kendisine saldıran kişiye dehşetli bir bakış attı.

Lance fotoğraf makinelerinin üçünü de çekip aldı ve havuza attı. Trudy terasta dehşet içindeydi, Lance ona seslenerek polisi çağırmasını söyledi.

"Şimdi, ölü derileri temizleyeceğim," dedi doktor. Patrick'in göğsündeki bir yarayı sivri uçlu bir alet yardımıyla yavaşça incelerken. "Ağrı kesici bir şeyler alsanız iyi olur diye düşünüyorum."

"Hayır, teşekkürler," dedi Patrick. Yatağında çıplak vaziyette oturuyordu. Doktor, iki hemşire ve Porto Rikolu hastabakıcısı Luis, çevresine toplanmışlardı.

"Canın acıyacak, Patrick," dedi doktor.

"Çok daha kötüsünü yaşadım, bunun dışında, nereme iğne yapabilirsiniz?" diye sordu, kolunu kaldırarak. Kolu, mor ve koyu mavi çürüklerle doluydu, bunlar Brezilyalı doktorun işkence sırasında acımasızca saplamış olduğu iğnelerin izleriydi. Vücudunun geri kalan kısmı çürükler ve yaralardan oluşan bir gökkuşağı görünümündeydi. "Artık ilaç istemiyorum," dedi Patrick. "Tamam, istediğin gibi olsun."

Patrick boylu boyunca uzandı ve yatağının yan demirlerini sıkıca kavradı. Doktor, göğsündeki derisi yüzülmüş üçüncü derece yanıklı bölgeyi temizlemeye başladığında, hemşireler ve Luis onun ayak bileklerini tuttular. Doktor neşterle ölü deriyi yaradan sıyırdı, sonra da kesip attı.

Patrick acıyla irkildi ve gözlerini kapadı. "Bir iğneye ne dersin, Patrick?" diye sordu doktor. "Hayır," diye homurdandı Patrick. Daha fazla bıçak darbesi ve daha fazla ölü deri. "Bu yaralar iyileşiyor Patrick. Sanıyorum, yaralı yerlere parça ekletmek zorunda kalmayacaksın." "Güzel," dedi Patrick, tekrar irkildi.

Dokuz yaranın dördü, iki tane göğüste, bir tane sol kalçada ve bir tane de sağ baldırda olmak üzere, üçüncü derece yanık sayılacak kadar ciddi durumdaydı. El ve ayak bileklerinde, dirseklerinde, iplerin açtığı yaraların üzerindeki deri soyulmuştu ve üstlerine merhem sürülmüştü.

68

JOHN GRISHAM

Doktor işini yarım saatte bitirdi ve şimdilik başka bir şey yapmadan, yaraları açık bırakmanın yapılacak en iyi şey olduğunu açıkladı. Yaraya rahatlatıcı, antibakteriyel bir merhem uyguladı ve ağrı için tekrar ilaç önerdi, Patrick bunu yine reddetti.

Doktor ve hemşireler odadan çıktılar, Luis onlar gözden kaybolana kadar etrafta dolandı. Kapıyı onların arkasından kapattı, panjurları çekti. Beyaz hastabakıcı gömleğinin altındaki bir torbadan, tek kullanımlık flaşlı bir Kodak fotoğraf makinesi çıkardı.

"Oradan başla," dedi Patrick, yatağın ayağını işaret ederek. "Yüzüm de dahil olmak üzere tüm vücudumu çek." Luis fotoğraf makinesini yüzüne yaklaştırdı, biraz kurcalayıp duvara doğru geriledi, sonra düğmeye bastı. Flaş yandı.

"Tekrar buradan," dedi Patrick.

Luis söylendiği gibi yaptı. Önce bu işi kabul etme konusunda gönülsüz davranmıştı ve patronunun onayının gerektiğini söylemişti. Paraguay sınırında yaşayan Patrick, sadece Portekizcesini mükemmelleştirmekle kalmamış, ispanyolca konuşmayı da öğrenmişti. Luis'in söylediği hemen her şeyi anlıyordu, Luis Patrick'i anlamakta daha çok zorlanıyordu.

Luis'in fotoğrafçı olarak yaptığı hizmetin sonunda alacağı beş yüz dolarlık teklifi anlamasıyla paranın dili galip geldi. Üç tane tek kullanımlık fotoğraf makinesi alıp, hemen hemen yüz poz çekerek, onları bir gecede banyo ettirip bir sonraki emre kadar hastaneden uzakta bir yerde saklamayı kabul etti.

Patrick'in yanında beş yüz dolar yoktu, fakat Luis'i, anlatılanlara rağmen dürüst bir adam olduğuna ikna etti ve parayı eve döner dönmez yollayacağını söyledi.

Luis iyi bir fotoğrafçı değildi; fakat elindeki de makineye pek benzemiyordu. Patrick her çekimi ayarladı. Göğsündeki ve kalça-sındaki ciddi yanıkların, kaburgalarındaki kötü çürüklerin yakın çekimleri yapıldı, fotoğraflar her açıdan tam boy fotoğraflardı. Yakalanmamak için hızlı çalıştılar. Öğle yemeği vaktiydi. Durmadan konuşan hemşireler ellerinde grafiklerle içeri girmek üzereydiler.

Luis, öğle tatilinde hastaneden çıktı ve filmleri banyo ettirmek için bir fotoğrafçı dükkânına bıraktı.

ORTAK

69

Osmar, Rio'da, Eva'nın çalıştığı hukuk şirketinin düşük maaşlı sekreterini, bin dolar karşılığında, içerde dönen son dedikoduları kendine bildirmesi için ikna etti. Ama fazla bir şey çıkmadı. Ortaklar arasında geçenler gizli kalıyordu; ancak telefon kayıtları Zürih'teki bir numaradan şirkete iki telefon geldiğini gösteriyordu. Guy'ın Washington'dan belirlediğine göre burası bir oteldi, fakat başka bilgi elde etmek mümkün değildi, isviçreliler ağzı sıkı insanlardı.

Eva'nın ortakları, onun ortadan kaybolması konusunda hiç sabırlı davranmadılar. Onun hakkında yaptıkları gizli dedikodular, kısa bir zaman içinde, ne yapmaları gerektiğini tartıştıkları günlük toplantılara dönüştü, ilk gün bir kez, ikinci gün bir kez telefon açmıştı; fakat sonra ondan hiç haber gelmemişti. Görmek için uçakla gittiği gizemli müvekkilinin varlığının doğruluğu kanıtlanamıyordu. Bu arada Eva'nın müvekkilleri isteklerde bulunup, tehditler sa-vuruyorlardı. Eva randevuları, toplantıları kaçırıyordu.

En sonunda, Eva'yi geçici olarak şirketten çıkarıp onunla, geri döndükten sonra tekrar ilgilenmeye karar verdiler.

Osmar ve adamları Eva'nın babasını, zavallı adamın gözüne uyku girmez duruma gelinceye kadar gizlice izlediler. Oturduğu apartmanın girişini gözlediler, trafikte ve Ipanema'nın kalabalık kaldırımlarında onun peşinden gittiler. Onu yakalayıp, biraz hırpalayarak konuşmaya zorlama konusunda tartıştılar; fakat adam çok dikkatliydi ve hiçbir zaman insanlardan uzak yerlerde, yalnız kalmıyordu.

Lance, Trudy'nin odasını üçüncü ziyaretinde, nihayet kapıyı kilitlenmemiş buldu. Odaya yavaşça elinde başka bir Valiumla ve Trudy'nin en sevdiği, ırlanda'dan getirtilen şişesi dört dolarlık maden suyuyla girdi ve hiçbir şey söylemeden Trudy'nin yatağına oturdu, hapı uzattı. Trudy bir saat içinde ikinci defa hapı aldı ve sodayı yudumladı.

Tombul fotoğrafçıyı götürən polis arabası bir saat önce ayrılmıştı, iki polis, orası özel mülkiyet olduğu için suçlamaya pek istekli görünmeden birtakım sorular sorup yirmi dakika kadar orada kaldılar. Basma oradan uzak durmasını söylediler. Fotoğrafçı da zaten Kuzey'in kalitesiz bir dergisindendi. Polisler oldukça anlayışlı görünüyorlardı, hatta Lance'in olayı kontrol altına alış tarzına karşı

70

JOHN GRISHAM

saygılı bir tavır içindeydiler. Belki de bir suçlama olur diyerek, polisler Trudy'nin şehir merkezindeki avukatının adı verildi. Lance mahkemeye gitmeye zorlanırsa kendi suçlamalarını da basına vereceğini söyledi.

Trudy polisler gittikten sonra patladı. Dadı çocuğun peşinde koşarken, o bir divandan yastıkları alıp şömineye fırlattı. En yakınındaki hedef olarak Lance'e küfürler savurdu. Bu kadarı da fazlaydı, Patrick hakkındaki haberler, sigorta şirketinin dava açması, onu alışveriş etmekten alıkoyan emir, dışarıdaki akbabalar sürüsü yetmezmiş gibi Lance, havuzda bir fotoğrafçı yakalamıştı.

Ama şimdi sakinleşmişti. Lance de bir Valium aldı ve Trudy'nin kendini toparlamasından dolayı rahat bir iç çekti. Ona dokunmak, dizini okşamak ve güzel bir şeyler söylemek istiyordu; fakat böyle hareketler Trudy'yi bu gibi durumlarda asla etkilemezdi. Yanlış bir adım atıldığında Trudy tekrar delirebilirdi. O ancak kendi kendine sakinleşirdi.

Trudy yatağına boylu boyunca uzandı, gözlerini kapattı, bileğinin tersini alnına dayadı. Oda, evin geri kalan kısmı gibi karanlıktı. Panjurlar ve perdeler sıkı sıkıya kapatılmıştı, ışıklar söndürülmüş ya da kısılmıştı. Dışarıda sokakta, bütün o berbat Patrick hikâyelerinde kullanmak için fotoğraf çeken, evi filme alan yüz kişi vardı. Öğlende Trudy, evini yerel televizyonun haberlerinde görmüştü, arka planda Patrick ve karısının sabahki boşanma başvurusu hakkında aralıksız konuşan portakal suratlı, kocaman dişli bir kadın vardı.

Patrick'in karısı! Bu düşünce onun kanını dondurmuydu. O, yaklaşık dört buçuk yıldır Patrick'in karısı değildi. Ona uygun bir cenaze töreni yapmış ve parayı beklerken onu unutmaya çalışmıştı. Para eline geçtiği sıralarda, Patrick onun için solup gitmiş bir anıydı.

„ Tek acı veren an, o sıralar ancak iki yaşında olan Ashley Nico-le'le oturup ona bu konu hakkında bilgi vermek olmuştu. Kızına, babasının artık yanlarında olmayacağını ve çok daha mutlu olacağı bir yere, cennete gittiğini söylemişti. Çocuğun bir süre için kafası karışmıştı sonra, sadece yeni yürümeye başlamış olan küçük bir çocuğun yapabileceği gibi, bundan sıyrılmıştı. Çocuğun yanında kimsenin Patrick'ten bahsetmesine izin verilmiyordu. Trudy, bunun

ORTAK

kızını korumak için olduğunu açıklamıştı. Babasını hatırlamıyordu; o halde kimse ona babasını hatırlatmaya çalışmamalıydı.

Bu küçük olay dışında, Trudy dul olmanın ağırlığını gözle görülür bir rahatlıkla sırtlamıştı. New Orleans'ta alışveriş yapıyor, Kaliforniya'dan diyet yiyecekleri ısmarlıyor ve günde iki saat bir jimnastik salonunda ter döküyordu ve pahalı yüz bakım kremleri kullanıyordu. Çocuğa bakması için bir dadı tutmuştu, böylece Lance ile birlikte seyahat edebilirlerdi. Karayıpler'e özellikle St. Barts'ın çıplaklar plajlarına bayılıyorlardı. Soyunup kurum satarak Fransızlarla yürüyüşlere çıkıyorlardı.

New York'ta, Plaza Oteli'nde Noel, Vail'de güzel ve zengin insanlarla geçirilen Ocak ayı, Paris ve Viyana'da Mayıs. Tüm hızlı yaşayanlar gibi bir özel uçak istiyorlardı. Küçük, kullanılmış bir Lear bir milyona satın alınabilirdi, fakat şu an için bu söz konusu olamazdı.

Lance bu konuyu düşündüğünü söylemişti. Trudy, Lance ne zaman iş konusunda ciddileşirse, endişelenmeye başlıyordu. Lance'in uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını biliyordu, fakat sadece Meksika'dan esrar ve marihuana getiriyordu, bunun pek fazla riski yoktu. Paraya ihtiyaçları vardı ve Trudy, onun arada bir evin dışında olmasından hoşnut oluyordu.

Trudy Patrick'ten nefret etmiyordu, en azından ölü olan Patrick'ten. Ondan, ölmemiş olduğu için, hayata dönüp işleri karıştırdığı için nefret ediyordu. Patrick'le New Orleans'taki bir partide tanışmıştı, bu, Lance'le arasının bozuk olduğu ve tercihen paralı ve gelecek vaat eden bir koca aradığı bir dönemdi. O sıralar yirmi yedi yaşındaydı ve başından dört yıl süren kötü bir evlilik geçmişti, düzenli bir hayat için can atıyordu. Patrick otuz üç yaşındaydı, hâlâ bekârdı ve düzenli bir hayata hazırdı. Patrick Trudy'nin o zaman yaşadığı şehir olan Biloxi'deki iyi bir şirkette henüz işe başlamıştı. Dört aylık sınırsız, tutkulu bir aşkın sonunda Jamaika'da evlendiler. Üç haftalık halayının ardından Patrick'in iş seyahatinde olduğu bir sırada Lance yeni yaşadıkları apartman katına gizlice girerek, geceyi burada geçirdi.

Trudy parayı kaybedemezdi, bu kesindi. Avukatı bir şeyler yapmak, buna bir çare bulmak zorundaydı. Ona bunun için para ödüyordu. Sigorta şirketi evini, mobilyaları, arabaları, kıyafetleri ve banka hesaplarını, tekneyi ve parayla almış olduğu harika şeyleri ta-

JOHN GRISHAM

bii ki elinden alamazdı. Bu hiç de adil olmazdı. Patrick ölmüştü. Trudy onu gömmüştü. Dört yıldan beri bir dul olarak yaşamıştı, bunun bir önemi olmalıydı.

Patrick'in şu anda hayatta olması onun hatası değildi.

"Biliyorsun, onu öldürmek zorunda kalacağız," dedi Lance loş ışıktaki. Yatakla pencere arasındaki bir sandalyeye geçmişti, çıplak ayaklarını aşağı sarkıtıyordu.

Trudy kıpırdamadı, en küçük bir harekette bulunmadı, fakat bir an düşündü ve, "Aptal olma," dedi. Bunu pek de inandırıcı bir biçimde söylememişti.

"Başka bir alternatif yok, bunu biliyorsun."

"Başımız yeterince belada."

Trudy sadece nefes alıp veriyordu, bileği hâlâ alnındaydı, gözleri kapalıydı, tamamen sakindi ve aslında, Lance'in konuyu açmış olmasından dolayı gayet mutluydu. Bunu, Patrick'in eve döneceğini öğrendiği ilk anda tabii ki düşünmüştü. Kafasında çeşitli senaryolar üretmişti, hepsi de aynı kaçınılmaz sona çıkıyordu: Parayı kaybetmemek için Patrick ölmeli. Ne de olsa, bu onun hayatı üstüne yapılmış bir sigortaydı.

Trudy onu öldüremezdi, bu saçma bir düşünceydi. Öte yandan Lance'in, karanlık köşelerde, karanlık kişilikli arkadaşları vardı.

"Parayı kaybetmek istemiyorsun, değil mi?" diye sordu Lance.

"Şu anda bunu düşünmem Lance, belki sonra." Bu, belki de gerçekten yakın bir zamanda olacaktı, Trudy bu konuda çok istekli görünmemeliydi; aksi takdirde Lance gereğinden fazla heyecanlanabilirdi. Her zamanki gibi, Trudy onu kontrol edecek, geri dönmesi için çok geç olana kadar şeytani bir oyunun içine çekecekti.

"Çok fazla zamanımız yok, bebeğim. Allah kahretsin! Sigorta şirketi, bizi çoktan kapana kısırdı."

"Lütfen, Lance."

"Başka yol yok. Bu evi, parayı ve elimizdeki hiçbir şeyi kaybetmek istemiyorsun, bu yüzden o ölmek zorunda."

Trudy uzun süre ne konuştu, ne de yerinden kıpırdadı, fakat Lance'in söyledikleri onu sevindirmişti. Yarım akıllı olmasına ve bir sürü kusuruna rağmen, o, Trudy'nin sevdiği tek erkekti. Lance Patrick'! haklayacak kadar kötüydü; fakat yakalanmayacak kadar zeki miydi?

ORTAK

73

Ele geçirilen ganimetle görüşmek için Biloxi'deki ofisten Cutter tarafından gönderilen ajanın adı Brent Myers'tı. Brent Myers kendini tanıttı ve Patrick'e rozetini gösterdi. Patrick ona pek önem vermeden uzaktan kumandaya uzanırken, "Memnun oldum," dedi çarşafı üstüne çekerken.

"Biloxi'deki ofistenim," dedi Myers, içten bir şekilde nazik davranmaya çalışarak.

"Orası, neresi?" diye sordu Patrick donuk bir yüz ifadesiyle.

"Evet, düşündüm ki, bir araya gelip birbirimizi tanımalıyız. Önümüzdeki birkaç ay, bir süre birlikte olacağız."

"Bundan o kadar emin olma."

"Bir avukatınız var mı?"

"Henüz değil."

"Tutmayı düşünüyor musunuz?"

"Bu hiçbir şekilde seni ilgilendirmez."

Myers'in, Lanigan gibi tecrübeli bir avukatın dengi olmadığı apaçıktı. Ellerini yatağın ayak ucundaki demirlere koydu ve becere-bildiği en korkutucu, en tehditkâr bakışlarla Patrick'i süzdü.

"Doktor iki gün içinde yolculuğa hazır olabileceğinizi söyledi."

"Öyle. Şu anda da hazırım."

"Biloxi'de yolunuzu gözleyen bir grup var."

"izliyorum," dedi, Patrick başıyla televizyonu işaret ederek.

"Birkaç soruya cevap vermek istemediğinizden emin misiniz?"

Patrick bu gülünç öneriye, küçümseyici bir tavırla gülümsedi.

"Tahmin etmiştim," dedi Myers ve kapıya doğru bir adım attı. "Her neyse, sizi oraya ben götüreceğim." Çarşafların üzerine bir kart fırlattı. "Bu otel numaram, eğer konuşmak istersen."

"Telefonun başında bekleme."

10

Sandy McDermott, hukuk fakültesinden tanıdığı eski arkadaşının yakalamışıyla ilgili şaşırtıcı haberleri büyük bir ilgiyle okudu. O ve Patrick, Tulane'de üç yıl birlikte okumuşlardı. Baro sınavını verdikten sonra aynı yargıç için çalışmışlar ve en sevdikleri birahane olan St. Charles'ta, hukuk dünyası üstüne geceler boyu, saatlerce konuşmuşlardı. Birlikte, yüksek ücretlerle dava alan, kusursuz meslek ahlakına sahip dava avukatları çalıştıran küçük, ama güçlü bir şirket kuracaklardı. Bu süre içinde zengin olacaklar ve ayda on saatlerini, avukat ücreti ödeyebilecek durumda olmayan müvekkillerine ayıracaklardı. Her şeyi planlamışlardı.

Araya başka şeyler girdi. Sandy, federal bir savcının yanında asistan olarak işe başladı. Bunun temel nedeni parasının iyi olması ve Sandy'nin yeni evli olmasıydı. Patrick, gecesini gündüzünü, New Orleans'ın göbeğinde, iki yüz avukatın çalıştığı bir şirkette geçirmeye başladı. Evliliğini aklına getiremiyordu, çünkü haftada seksen saat çalışıyordu.

Küçük, mükemmel şirketleriyle ilgili planları, otuz yaşına gelmelerine kadar devam etti. Buluşmaları ve telefon konuşmaları yıllar geçtikçe seyrekleşse de, kısa bir öğle yemeği ya da bir şeyler içmek için bir araya gelmeye çalışıyorlardı. Sonra Patrick, daha sakin bir yaşam için

Biloxi'ye kaçtı ve birbirlerinden yılda bir kez zor haber alır oldular.

Sandy'nin dava açma konusundaki büyük çıkışı, kuzeninin bir arkadaşının körfezde, bir petrol platformunda sakatlanmasıyla oldu. On bin dolar borç alarak kendi bürosunu kurdu, Exxon'a dava açtı ve üçte birini kendine ayırdığı, üç milyon dolara yakın para topladı. Patrick olmadan, uzmanlık dalları denizaşırı yaralanma ve ölümler olan, üç avukattan oluşan küçük ve iyi bir şirket kurdu.

Patrick öldüğünde Sandy takvimini açıp, arkadaşıyla dokuz aydan beri hiç konuşmamış olduğunu görmüştü. Tabii ki bu yüzden kendini kötü hissetmişti, fakat aynı zamanda olaya gerçekçi bir açı-

ORTAK

75

dan da yaklaşmıştı. Üniversite arkadaşlarının birçoğu gibi, ikisi kendi yollarına devam etmişlerdi.

Cenaze sırasında Trudy'nin yanında olmuş ve tabutun mezara taşınmasına yardım etmişti.

Altı hafta sonra para ortadan kaybolup dedikodular başladığında Sandy kendi kendine gülmüş ve arkadaşının sağlığının yerinde olmasını dilemişti. Geçen dört yıl içinde çoğu kez gülümseyerek "Kaç Patrick, kaç," diye geçirmişti içinden.

Sandy'nin ofisi Superdome'dan dokuz blok ötede, Poydras sokağında, Magazine kavşağının yanında, on dokuzuncu yüzyıldan kalma güzel bir binadaydı. Burayı, denizaşırı bir işten kazandığı parayla satın almıştı, ikinci ve üçüncü katları kiraya vermiş, en alt katı iki ortağı, üç asistan, altı sekreter ve kendisi için ayırmıştı.

Sekreteri asık bir suratla odasına girip, "Sizinle görüşmek isteyen bir bayan var," dediğinde çok meşguldü.

"Randevusu var mı?" diye sordu, masasındaki ajandaya göz gezdirerek.

"Hayır. Çok acil olduğunu söylüyor. Sizi görmek için direniyor. Patrick Lanigan hakkındaymış."

Sekretere meraklı gözlerle baktı. "Avukat olduğunu söylüyor," dedi sekreter.

"Neredenmiş?"

"Brezilya'dan."

"Brezilya'dan mı?"

"Evet."

"Peki, bir Brezilyalıya benziyor mu?"

"Sanırım."

"Onu içeri al."

Sandy onu gayet sıcak bir biçimde kapıda karşıladı. Eva kendini sadece Leah olarak tanıttı.

"Soyadınızı duyamadım," dedi Sandy gülümseyerek.

"Bir soyadı kullanmıyorum," dedi kadın. "En azından, şimdilik."

Bu, Brezilya'ya özgü bir şey olmalı diye düşündü Sandy. Futbol oyuncusu Pele'ninki gibi, sadece ilk isim.

Ona köşedeki sandalyeye kadar eşlik etti ve kahve söyledi. Eva

76

JOHN GRISHAM

yavaşça oturdu. Sandy onun bacaklarına doğru baktı. Üstünde abartılı hiçbir şey yoktu, gelişigüzel giyinmişti. Onun karşısına oturdu ve kadının gözleri dikkatini çekti. Güzel gözleri vardı; açık kahverengi, ama çok yorgun gözlerdi bunlar. Uzun, siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Patrick seçimini çok iyi yapıyordu. Trudy gerçi ona uygun değildi ama bu kadının çekiciliği inanılmazdı.

"Burada Patrick'in adına bulunuyorum," dedi duraksayarak.

"Sizi o mu gönderdi?" diye sordu Sandy.

"Evet, o gönderdi."

Eva yavaş konuşuyordu, sesi alçak ve yumuşaktı. Konuşmasında belli belirsiz bir aksan vardı.

"Amerika'da mı okudunuz?"

"Evet, Georgetown'dan hukuk diplomanı var."

Bu, mükemmele yakın Amerikan İngilizcesinin nedenini açıklıyordu.

"Şu an nerede çalışıyorsunuz?"

"Rio'da bir şirkette, işim uluslararası ticaretle ilgili."

Eva'nın yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu ve bu Sandy'yi rahatsız etti. Uzaklardan gelmiş zeki ve güzel bacaklı bir ziyaretçi. Sandy, onun ofisinin sıcak ortamında rahatlamasını istiyordu. Ne de olsa, burası New Orleans'tı.

"Patrick'le orada mı tanıştınız?" diye sordu.

"Evet. Rio'da."

"Onunla bu olaydan sonra konuştunuz mu?"

"Hayır. Ele geçirilmesinden sonra hiç konuşmadım." Eva neredeyse Patrick için çılgınca endişelendiğini de söyleyecekti; fakat bu hiç profesyonelce olmazdı. Burada pek açık vermemeli, Patrick'le olan ilişkisinden söz etmemeliydi. Sandy McDermott güvenilir biri olabilirdi, fakat bilgiyi ona küçük dozlarda, yavaş yavaş vermesi gerekiyordu.

Her ikisi de yüzlerini diğer yana çevirirken bir sessizlik oldu. Sandy bu hikâyenin hiçbir zaman öğrenemeyeceği başka birçok ayrıntısı olduğunu hissediyordu. Fakat, peki ya sorular! Parayı nasıl çaldı? Brezilya'ya nasıl kaçtı? Tüm bunlar olurken, onunla nasıl tanıştı?

Ve en önemlisi; para neredeydi?

ORTAK

77

"Peki, ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Sizi, Patrick'in davası için tutmak istiyorum."

"Bunun için hazırım."

"Gizlilik çok önemli."

"Her zaman öyledir."

"Bu farklı bir durum."

Sandy bunu gayet iyi anlıyordu, bu doksan milyon doların farklılığıydı.

"Sizi temin ederim ki, Patrick'in ve sizin bana anlattığınız her şey en ufak ayrıntısına kadar gizli kalacak," dedi Sandy güven verici bir gülümsemeye. Eva buna karşılık hafifçe gülümsedi.

"Müvekkilinizin bazı sırlarını açıklamaya zorlanabilirsiniz."

"Bu konuda bir endişem yok, bunun çaresine bakabilirim."

"Sizi tehdit edebilirler."

"Daha önce de tehdit edildim."

"Takip edilebilirsiniz."

"Kim tarafından?"

"Birtakım iğrenç insanlar tarafından."

"Onlar kim?"

"Patrick'i takip eden kişiler."

"Patrick'in yakalandığını sanıyordum."

"Evet, ama para bulunmadı."

"Anlıyorum." Bu, paranın hâlâ bir yerlerde olduğunu gösteriyordu ve hiç de şaşırtıcı değildi. Sandy, herkes gibi Patrick'in bu kadar büyük bir serveti dört yılda tüketemeyeceğini biliyordu. Fakat bunun ne kadarı kalmıştı?

"Para, nerede?" diye sordu, öylesine, bir an bile cevap beklemeden.

"Bu soruyu soramazsınız."

"Sordum bile."

Leah gülümsedi ve aceleyle devam etti. "Şimdi birtakım ayrıntıları kararlaştıralım, ücretiniz ne kadar?"

"Ne için tutuldum?"

"Patrick'i temsil etmek için."

"Bunca suçun hangileri için? Gazetelere bakarsanız, Patrick'in suçlarını kapatmak için bir avukat ordusu ancak yeterli olabilir." , "Yüz bin dolar?"

/ö

JOHN URISHAM

"Bu başlangıç için yeterli. Her çeşit dava için ben mi görevliyim?"

"Her şey için."

"Sadece ben mi?"

"Evet, başka bir avukat istemiyor."

"Çok etkilendim," dedi Sandy, gerçekten de etkilenmişti. Patrick'in başvurabileceği bir düzine avukat vardı, ölüm cezasında çok daha tecrübeli, yerel otoritelerle bağlantıları olan, daha fazla imkâna sahip büyük firmalardan bir avukat tutabilirdi. Hiç kuşkusuz geçen sekiz yıl içinde Patrick'in kendisinden çok daha yakın avukat dostları olmuştu.

"O halde işi alıyorum," dedi. "Biliyorsunuz Patrick eski bir dostum."

"Biliyorum."

Acaba gerçekte neler biliyor, diye düşündü Sandy. Yoksa Patrick ile ilişkisi bir avukattan öte miydi?

"Parayı size bugün havale etmek istiyorum," dedi kadın. "Eğer havale için gerekli bilgileri verebilerseniz."

"Elbette. Yasal işlemler için bir sözleşme hazırlayacağım."

"Patrick'in ilgilendiği birkaç konu daha var. Bunlardan biri, bu konuda afişe olmamak. Basına asla hiçbir şey anlatmamanızı istiyor. Tek bir söz bile. Onun onayı olmadan basın toplantısı olmayacak. Hatta, 'yorum yok,' bile demeyeceksiniz."

"Bu sorun değil."

"Tüm bunlar sona erdiğinde kitap yazamazsınız."

Sandy "Böyle bir şey aklıma bile gelmezdi," dedi gülererek. Ama kadın onun bu konuyu hafife alışını fark etmemişti.

"Sözleşmeye bunu da eklemenizi istiyor."

Sandy gülmeyi bıraktı ve bir bloknotun üstüne bir şeyler karaladı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, ev ve ofis telefonlarınızı dinleyebilirler. Sizi koruyacak bir uzman tutmalısınız. Patrick bunun için tüm masrafları ödemeye hazır."

"Olur."

"Ve bir daha burada görüşmememiz en iyisi. Beni arayan insanlar var, onları paraya götürebileceğimi düşünüyorlar. Bu yüzden, başka yerlerde buluşalım."

ORTAK

79

Sandy'nin bunlara söyleyebileceği bir şey yoktu. Ona yardım etmek, himaye teklif etmek, nereye gideceği ve nasıl saklanacağı hakkında sorular sormak istiyordu. Ama kadın duruma hâkim görünüyordu.

Eva saatine baktı. "Üç saat sonra Miami'ye bir uçak var. İki tane birinci sınıf biletim var. Uçakta konuşabiliriz."

"Nereye gidiyor olabilirim, acaba?"

"Patrick'i görmek için San Juan'a uçacaksınız. Bütün ayarlamaları yaptım."

"Ya siz?"

"Ben başka bir yöne gideceğim."

Sandy havale işlemlerinin sona ermesini beklerken, biraz daha kahve ve çörek ısmarladı. Sekreteri gelecek üç gün için tüm randevularını ve mahkemedeki işlerini iptal etti. Karısı yolculuk için küçük bir çanta hazırlayıp ofise getirdi.

Bir asistan onları havaalanına götürdü, yolda bir ara Sandy, kadının valiz taşımadığına dikkat etti, yanında oldukça şık, iyi kullanılmış, kahverengi deri bir sırt çantası vardı.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Sandy, havaalanının bir kafeteryasında kolasını yudumlarken.

"Orada, burada," dedi Eva pencereden dışarı bakarken.

"Seni nasıl bulacağım?" diye sordu Sandy.

"Bunu daha sonra düşünürüz."

Uçağın birinci sınıf bölümünde, üçüncü sırada yan yana oturdular ve kalkıştan sonra yirmi dakika Eva hiçbir şey konuşmadan, bir moda dergisinin sayfalarını karıştırdı; Sandy ise kalın bir dava dosyasını okumaya çalıştı. Bunu okumak istemiyordu, sonra da okuyabilirdi. Konuşmak, herkesin sormak isteyeceği bir sürü soruyu sormak istiyordu.

Aralarında cinsiyet farkının ve birbirlerini tanımıyor olmalarının çok daha ötesinde, kalın bir duvar vardı. Eva'nın sorulara verecek cevabı vardı; fakat bunları gayet başarılı bir biçimde kendine saklıyordu. Sandy onun soğukkanlılığıyla boy ölçüşebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Tuzlu fıstık ve kraker dağıtıldı. Verilen şampanyayı almadılar. Onun yerine su istediler.

80

JOHN GRISHAM

"Patrick'i ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordu Sandy çekinerek.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Özür dilerim. Ama geçen dört sene içinde Patrick'e neler olduğu hakkında söyleyebileceğin bir şeyler varsa lütfen söyle. Ne de olsa ben onun eski bir dostuyum ve şu anda onun avukatıyım. Merakım nedeniyle beni suçlayamazsın."

"Bunları ona sormalısın," dedi Eva yüzünde şirin bir ifadeyle ve sonra dergisine geri döndü. Sandy ise onun fıstıklarını yedi.

Eva tekrar konuşmak için, uçak Miami'ye inişe geçene kadar bekledi. Sonra hızlı ve nasıl konuşacağından gayet emin biçimde anlatmaya başladı. "Seni bu birkaç gün içinde hiç görmeyeceğim. Değişik yerlere gitmek zorundayım; çünkü peşimdeler. Patrick sana gerekli talimatları verecek ve bu zaman zarfında onunla ben, senin aracılığınla haberleşeceğiz. Çevrende olup bitenlere dikkat et. Telefondaki bir yabancıya, arkandaki arabaya, ofisinin

çevresinde dolanan herhangi birine. Bir kez Patrick'in avukatı olarak tanındıktan sonra, beni arayan insanları kendine çekeceksin."

"Onlar kim?"

"Patrick sana anlatır."

"Para sende değil mi?"

"Bu soruya cevap veremem."

Sandy uçağın kanadının altına toplanan bulutları izledi. Para, muhakkak ki artmıştı. Patrick aptal değildi. Para yabancı bir bankada gizleniyor olmalıydı. Belki de ona yılda yüzde on iki kazandırmıştı.

Miami'ye inene kadar aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Sandy'nin San Juan uçağını yakalaması için aceleyle terminale gittiler. Eva Sandy'nin elini sert bir şekilde sıktı ve, "Patrick'e iyi olduğumu söyle," dedi.

"Nerede olduğunu soracak."

"Avrupa'da olacağım."

Sandy, onun yolcuların oluşturduğu kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken, eski arkadaşına imrendi. Onca para. Egzotik, kaliteli, harika bir kadın. Kalkış anonsu onu kendine getirdi. Başını iki yana salladı ve gelecek on yılını, idam edilmeyi bekleyerek geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olan; yüzlerce aç avukatın, parayı bulma uğru-

ORTAK

81

na derisini yüzmeye can attığı bir adama nasıl imrenebildiğini kendi kendine sordu.

imrenmek! Yine birinci sınıfta olan koltuğuna otururken, Patrick'i temsil etmenin ciddiyetini hissetmeye başladı.

Eva geceyi geçirmiş olduğu güney sahilindeki modern otele geri dönmek için bir taksi çevirdi. Biloxi'deki olaylara bağlı olarak burada birkaç gün kalacaktı. Patrick ona dolaşmasını ve bir yerde dört günden fazla kalmamasını söylemişti. Otele Leah Pires adı altında kayıtlıydı ve aynı isimle bir gold kredi kartı bulunuyordu. Adresi São Paulo'daydı.

Hızla üstünü değiştirdi ve sahile indi. Öğlen saatiydi, deniz kıyısı kalabalıktı ve bu durum işine geliyordu. Rio'daki plajlar da kalabalık olurdu, ama çevresinde hep arkadaşları vardı. Şimdi güneşlenen küçük bikinili isimsiz güzelliklerden biri, bir yabancıydı. Ülkesine gitmek istiyordu.

06

11

Sandy deniz üssüne girebilmek için bir saatini harcadı. Müvekkili onun işlerini hiç de kolaylaştırmamıştı. Kimse onun gelmesini bekliyormuş gibi görünmüyordu. O da her avukatın başvurabileceği şeyleri denemek zorunda kaldı. Haklarında hemen dava açma, senatörlere ve diğer yüksek mevkiideki birtakım kişilere telefon etme tehditlerinde bulundu, sinirli bir şekilde ve yüksek sesle, ihlal edilen hakları tekrarladı. Hastanenin ofisine ulaştığında hava kararmıştı. Burada da bir başka savunma hattıyla karşılaştı. Ama bu kez bir hemşire Patrick'i telefonla aradı.

Patrick'in odası karanlıktı ve sadece köşede yüksekte duran sesi kısalmış televizyonun mavimsi ışığıyla aydınlanıyordu. Televizyonda Brezilya'da oynanan bir futbol maçı vardı, iki eski arkadaş nazikçe el sıkıştılar. Altı yıl boyunca birbirlerini görmemişlerdi. Patrick yaralarını saklamak için çarşafı çenesine kadar çekmişti. Bir an için futbol maçı, ciddi konuşmalarından daha önemli göründü.

Sandy sıcak bir karşılaşma ummuş olsa bile, kendini çabucak daha donuk bir havaya alıştırdı. Dik dik bakmamaya çalışarak, Patrick'in yüzünü inceledi. Zayıftı, köşeli yeni bir çenesi ve daha sivri bir burnu vardı, yanakları neredeyse içine çökmüştü. Gözlerini tanımasa onu başka biri sanabilirdi, sesi de tam Patrick'in sesiydi.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Patrick. Konuşmak büyük bir gayret gerektiriyormuş ve ne söyleyeceğine karar vermesi çok zor-muşçasına yavaş konuşuyordu.

"Teşekküre gerek yok. Çok fazla seçme şansım olmadı, bildiğin gibi."

Patrick gözlerini kapadı ve kısa bir dua okudu. Eva orada bir yerlerdeydi ve iyi durumdaydı.

"Sana ne kadar para ödedi?" diye sordu Patrick.

"Yüz bin dolar."

"Güzel," dedi, Patrick ve sustu. Uzun bir sessizlikten sonra

ORTAK

83

Sandy, aralarında geçecek olan konuşmaların uzun ve sessiz aralardan oluşacağını yavaş yavaş anlamıştı.

"O iyi," dedi. "Güzel bir kadın, inanılmaz zeki ve eğer merak ediyorsan söyleyeyim, şu an neyi denetlemesi gerekiyorsa, bunu tam anlamıyla kontrol altına almış durumda."

"Çok güzel."

"Onu, en son ne zaman gördün?"

"Birkaç hafta önce, zaman kavramımı yitirdim."

"Karın mı, kız arkadaşın mı, metresin mi ya da bir fahişe mi?"

"Avukatım."

"Avukatın mı?"

"Evet, avukatım." Sandy buna gülmüştü. Patrick konuşmaya tekrar ara verdi. Çarşafın altında en ufak bir harekette bulunmayarak ve tek kelime etmeden duruyordu. Dakikalar geçti. Sandy arkadaşını bekliyor olmaktan memnun, odadaki tek sandalyeye oturdu. Patrick kendisini kurtların beklediği, çirkin bir dünyaya yeniden giriyordu ve orada uzanıp tavanı seyretmek istiyorsa bu Sandy için sorun değildi. Konuşmak için çok zamanlan olacaktı ve konuşacak bir sürü konu vardı.

O hayattaydı ve şu anda başka bir şeyin önemi yoktu. Sandy, cenaze töreninden ve gömülüştünden sahneler hatırlayarak kendini oyaladı. Soğuk ve bulutlu bir günde tabutun indirilmesini, rahibin son sözlerini, Trudy'nin kontrollü hıçkırıklarını düşündü. Üç gün önce açıklandığı gibi, Patrick'in yakındaki bir ağaçta saklanıp onları yas tutarken izlemiş olması çok komikti.

Patrick önce kendini bir şekilde gizlemiş, sonra da parayı kapmıştı. Bazı erkekler, kırk yaşına yaklaştıklarında bir çöküş içine girerlerdi. Orta yaş krizi onları yeni bir eşe ya da tekrar üniversite hayatına iterdi. Bu Patrick için geçerli olmamıştı. O, yaş dönümünü, kendisini öldürüp doksan milyon çaldıktan sonra ortadan kaybolarak kutlamıştı.

Arabanın içindeki gerçek ceset, olaydaki mizahı bir anda ortadan kaldırdı, Sandy konuşmak istiyordu. "Senin için alışılmışın dışında bir karşılama komitesi var Patrick," dedi.

"İşin başını kim çekiyor?"

"Bunu söylemek zor. Trudy iki gün önce boşanma başvurusunda bulundu; fakat bu, sorunlarının içinde en önemsizi."

84

JOHN GRISHAM

"Bu konuda haklısın. Dur tahmin edeyim, paranın yarısını istiyor."

"Trudy birçok şey istiyor. Büyük jüri, seni birinci dereceden cinayetle suçluyor. Federal jüri değil, eyalet büyük jürisi."

"Bunu televizyonda izledim."

"Güzel, öyleyse açılan bütün davaları biliyorsun."

"Evet. CNN, beni gündemde tutmak için pek gayretli davrandı."

"Onları suçlayamazsın Patrick, bu öyle harika bir haber ki."

"Teşekkürler."

"Ne zaman konuşmak istiyorsun?"

Patrick onun tarafına döndü ve Sandy'nin arkasına doğru bakmaya başladı. Hastane beyazı rengine boyanmış duvardan başka görülecek bir şey yoktu; fakat o, bakmaya devam etti. "Bana işkence yaptılar, Sandy," dedi, konuşması, daha alçak ve kesik kesikti.

"Kimler?"

"Vücuduma teller taktılar ve konuşana kadar elektrik verdiler."

Sandy ayağa kalktı ve yatağın kenarına gitti. Elini Patrick'in omzuna koydu. "Onlara ne söyledin?"

"Bilmiyorum. Her şeyi hatırlayamıyorum. Bana sürekli ilaç veriyorlardı. Burada, bak." Sandy'nin morlukları yakından incelemesi için sol kolunu kaldırdı.

Onun iyice görmesi için, düğmesini bulup masa lambasını açtı. "Aman Tanrım!" dedi Sandy.

"Para hakkında sorular sorup durdular," dedi Patrick. "Bayıldım, kendime geldiğimde tekrar elektrik verdiler. Korkarım onlara kızdan bahsettim, Sandy."

"Avukattan mı?"

"Evet, avukattan, sana adının ne olduğunu söyledi?"

"Leah."

"Güzel, o halde adı Leah. Onlara Leah'dan bahsetmiş olabilirim. Aslında, bahsettiğimden eminim."

"Kime bahsettin Patrick?"

Patrick, gözlerini kapadı ve bacaklarındaki ağrı tekrar başlarken yüzünü buruşturdu. Kasları hâlâ çok hassastı ve kramp girmişti. Yavaşça tekrar döndü ve sırt üstü uzandı. Çarşafı beline kadar indirdi. "Bak Sandy," dedi, göğsündeki iki kötü yanığı eliyle göstererek, "işte bunun kanıtı."

•ORTAK

85

Sandy, biraz daha yakına doğru eğilerek kanıtı inceledi: kırmızı yaralarla dolu traşlanmış bölgeye baktı. "Bunu kim yaptı?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum. Bir grup insan, bir oda dolusuydular."

"Nerede?"

Patrick arkadaşı adına üzüldü. Sadece işkenceyle ilgili kısımları değil, bütün olanları öğrenmek için öyle hevesliydi ki. Sandy de diğer herkes gibi ayrıntıları istiyordu. Gerçekten de harika bir hikâyeydi; fakat ne kadarını anlatabileceğinden emin değildi. John "Doe'nun yandığı araba kazasının ayrıntılarını kimse bilmiyordu. Fakat avukatına ve arkadaşına,

yakalanışım ve işkenceyi anlatabilirdi. Tekrar pozisyon değiştirdi ve çarşafı boynuna kadar çekti, iki gündür ilaç almamıştı, ağrıya razı oluyor ve daha fazla iğne yapılmasını önlemeye çalışıyordu. "O sandalyeyi daha yakma çek ve otur Sandy. Işığı da kapa, ışık beni rahatsız ediyor."

Sandy emirleri telaşla yerine getirdi. Yatağa olabildiğince yakın oturdu, "işte bana yaptıkları, Sandy," dedi yarı karanlık odada. Söze, yaptığı günlük koşudan ve patlak lastikli küçük arabadan bahsederek Ponta Porá'dan başladı ve kendisini ele geçirişlerinin tüm hikâyesini anlattı.

Babası gömüldüğünde, Ashley Nicole yirmi beş aylıktı. Pat-rick'i hatırlayamayacak kadar küçük bir kızdı. Lance, onun annesiyle beraber gördüğü ve evde yaşayan tek erkekti. Arada sırada onu okula götürürdü. Bazen bir aile gibi beraberce akşam yemeği yerlerdi.

Cenaze töreninden sonra Trudy, bütün fotoğrafları ve Patrick'le yaşamış olduğu hayata ilişkin diğer kanıtları sakladı. Ashley Nicole ondan bahsedildiğini hiç duymamıştı.

Ancak muhabirler üç gün boyunca evlerinin bulunduğu sokakta kamp kurunca çocuk doğal olarak sorular sormaya başladı. Annesi garip davranıyordu. Evin içinde, altı yaşında bir çocuğun bile hissedebileceği derecede gergin bir ortam vardı. Trudy, Lance avukatla görüşmeye gidene kadar bekledi, sonra küçük bir sohbet için kızını yatağına oturttu.

Daha önce evlenmiş olduğunu itiraf ederek konuşmaya başladı. Aslında iki evlilik yapmıştı, fakat Ashley Nicole'un, çok daha büyük

86

JOHN GRISHAM

bir yaşa gelinceye kadar ilk kocasını öğrenmesine gerek olmadığına karar vermişti. O anda konu ikinci kocasıydı.

"Patrick ve ben dört yıl evli kaldık, sonra çok kötü bir şey yaptı."

"Ne?" diye sordu, Ashley Nicole, gözlerini açıp Trudy'nin istediğinden fazlasını anlayarak.

"Bir adam öldürdü, olayı büyük bir araba kazası ve yangın haline dönüştürdü. Araba Patrick'in arabasıydı ve polis yangından sonra, arabada bir ceset buldu ve buaun Patrick olduğunu düşündü. Herkes öyle düşünmüştü. Patrick ölmüştü, arabasında yanmıştı ve ben çok üzgündüm. O benim kocamdı. Onu çok seviyordum ve bir anda gitmişti. Onu gömdük. şimdi, dört yıl sonra, Patrick'i dünyanın bir ucunda saklanırken buldular. Kaçıp saklanmış."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşlarından çok fazla miktarda para çaldı ve kötü bir adam olduğu için bütün paraya kendisi sahip olmak istedi."

"Birini öldürdü ve para çaldı."

"Evet canım, Patrick iyi biri değil."

"Onunla evlendiğin için üzgünüm, anne."

"Evet canım, fakat anlaman gereken bir şey var. Patrick ve ben evliyken sen doğdun." Kelimeler, Trudy'nin ağzından çıkıverdi ve Trudy, Ashley'nin bunun anlamını kavrayıp kavramadığını anlamak için onun küçük gözlerine baktı. Besbelli bir şey anlamamıştı. Ashley'nin elini iki avcunun içine alıp sıktı, "Patrick, senin baban," dedi.

Ashley annesine boş gözlerle baktı, kafasında bir şeyler hızla şekilleniyordu. "Fakat, onun babam olmasını istemiyorum..."

"Üzgünüm canım, bunu sana çok daha büyük bir yaşa geldiğinde söyleyecektim, fakat şimdi Patrick geri dönmek üzere ve bunu bilmen önemli."

"Peki ya Lance, o benim babam değil mi?"

"Hayır. Lance ve ben sadece beraberiz, hepsi bu." Trudy, Ashley'nin Lance'den babası olarak bahsetmesine hiçbir zaman izin vermemişti. Lance de kendi adına babalık alanına yaklaşma konusunda en ufak bir ilgi göstermemişti. Trudy bekâr bir anneydi. Ashley Nicole'un babası yoktu. Bu, tamamiyle olağan ve kabul edilir bir şeydi.

ORTAK

87

"Lance ve ben çok uzun zamandır dostuz," dedi Trudy, kontrolü elden bırakmadan ve gelebilecek binlerce soruyu önlemeye çalışarak. "Çok yakın arkadaşız, o seni çok seviyor, fakat baban değil, daha doğrusu gerçek baban değil. Korkarım, Patrick senin gerçek baban, fakat onun için canını sıkmanı istemiyorum."

"Beni görmek istiyor mu?"

"Bilmiyorum. Ama seni ondan uzak tutmak için sonsuza kadar savaşıcağım. O, çok kötü bir insan canım. Seni iki yaşındayken terk etti. Beni terk etti. Bir sürü para çalıp ortadan kayboldu. O zaman bizi umursamadı, şimdi de umursamıyor. Eğer onu yaka-lamasalardı, geri dönmeyecekti. Onu hiçbir zaman görmeyecektik. Bu yüzden, Patrick ve yapabilecekleri konusunda endişe duy-

ma.

Ashley Nicole, yatağın diğer ucuna doğru emekler gibi yaklaşıp annesinin kucağına oturdu. Trudy ona sarıldı ve onu hafifçe okşadı. "Her şey yoluna girecek canım, bunları sana anlatmak benim için çok zordu, fakat dışarıdaki muhabirler ve televizyondaki onca şeyden sonra bunun yapılacak en iyi şey olduğunu düşündüm."

"O insanlar niçin orada?" diye sordu Ashley, annesinin kolunu sıkıca tutarak.

"Bilmiyorum, umarım giderler."

"Ne istiyorlar?"

"Senin fotoğraflarını, benim fotoğraflarımı. Patrick ve yaptığı bütün kötü şeylerden bahsederken gazetelerine koyabilecekleri fotoğraflar istiyorlar."

"Yani Patrick yüzünden dışandalar."

"Evet canım."

Ashley döndü ve Trudy'nin gözlerinin içine bakarak, "Patrick'ten nefret ediyorum," dedi.

Trudy çocuk yaramazlık yapmış gibi kafasını salladı, sonra ona sıkıca sarıldı ve gülümsedi.

Lance, Biloxi Körfezine uzanan küçük bir yarımada, eski bir balıkçı kasabası olan Point Cadet'te doğmuştu. Point, göçmenlerin yerleştiği ve karidesçilerin yaşadığı bir iş bölgesiydi. Lance, Point'in sokaklarında büyümüşü ve orada hâlâ bir sürü arkadaşı vardı, bunlardan biri Cap'ti. Narkotik polisi onları durdurduğunda, mari-

88

JOHN GRISHAM

huanayla dolu kamyonetin direksiyonunda cop vardı. Haşhaş balyalarının arasında av tüfeğiyle uyuyan Lance'i uyandırmışlardı. Çap ve Lance aynı avukatı kullanmışlar, aynı cezayı almışlar ve ikisi de on dokuz yaşındayken beraberce hapse yollanmışlardı.

Çap şimdi bir birahane işletiyor ve konserve fabrikası işçilerine yüksek faizle borç verip tefecilik yapıyordu. Lance bir içki içmek için onunla birahanein arkasında buluştu. Trudy zengin olduktan ve Lance'le Mobile'e taşındıktan sonra, Çap Lance'i gittikçe daha az görüyor olsa da, bu, ayda en azından bir defa yapmaya çalıştıkları bir şeydi. Arkadaşının başı beladaydı. Çap gazeteleri okumuştu ve Lance'in asık bir suratla, duygularını paylaşabileceği, kendisini dinleyecek birini arayarak ortaya çıkmasını bekliyordu.

Bira içip dedikodu yaptılar, kimin kumarhanede ne kadar kazandığından, vurgun yapabilecekleri en son kaynaklardan, kimlerin DEA tarafından izlendiğinden konuştular. Bu, körfezin hâlâ servet sahibi olma hayali kuran, ufak çapta dolandırıcılarının yaptığı, alışılmış, havadan sudan bir konuşmaydı.

Çap, Trudy'den hoşlanmıyordu ve Trudy nereye giderse Lance'in onu takip etmesiyle epey dalga geçmişti. "Fahişe nasıl?" diye sordu.

"İyi. Ama tahmin edebileceğin gibi, adam yakalandığından beri endişeli."

"Endişelenmeli. Hayat sigortasından ne kadar toplamıştı?"

"Birkaç milyon."

"Gazetelerde iki buçuk yazıyor. O kaltağın nasıl para harcadığı düşünülürse geriye pek bir şey kalmamıştır."

"Para güvende."

"Kıçım kadar güvendedir ancak. Gazetede sigorta şirketinin dava açtığını yazıyor."

"Bizim de avukatlarımız var."

"Evet, fakat burada olmanın sebebi avukatların değil Lance, öyle değil mi? Buradasın, çünkü yardıma ihtiyacın var. Avukatlar Trudy'nin ihtiyacı olan şeyi yapamazlar."

Lance gülümsedi ve birasından bir yudum aldı. Bir sigara yaktı, bu Trudy'nin yanında asla yapamadığı bir şeydi. "Zeke nerede?"

"Tam düşündüğüm gibi," dedi Çap sinirli bir şekilde. "Trudy'nin başı belaya giriyor, parası tehlikede ve seni, Zeke'ı ya da parayla

ORTAK

89

aptalca bir şey yaptırabileceğin başka bir şapşalı bulman için buraya gönderiyor. O yakalanırsa sen de yakalanırsın. Her şey senin üzerine kalır ve Trudy de adını unuttur. Sen bir salaksın Lance, bunu biliyorsun."

"Evet bunu biliyorum. Zeke nerede?"

"Delikte."

"Nerede?"

"Texas'ta. Federaller, onu silah kaçırdıkları yakaladılar. Sen aptalsın. Böyle bir şey yapma. Adamını buraya getirdiklerinde her yanında polis olacak. Onu, annesinin bile yaklaşmayacağı bir yere kapatacaklar. Büyük miktarda para söz konusu Lance. Bu adamı, dili çözülene ve parayı nereye sakladığını söyleyene kadar koruyacaklar. Bırak onu öldürmeyi, ona bir fiske bile vurmak için bir düzine polis öldürmek zorundasın."

"Eğer gerektiği gibi yapılırsa böyle olmaz."

"Sen de bunun nasıl yapılacağını biliyorsun, ha? Bunun nedeni daha önce hiç yapmamış olman olabilir mi? Yoksa birden anasının gözü mü kesildin?"

"Doğru insanları bulabilirim."

"Ne kadara?"

"Ne kadara olursa."

"Elli bin doların var mı?"

"Evet."

Çap derin bir nefes aldı ve birahanein içine bakındı. Sonra dirseklerini dayayarak öne doğru

eğildi ve arkadaşına dik dik baktı. "Sana bunun neden kötü bir fikir olduğunu söyleyeyim Lance; hiçbir zaman çok zeki değildin, bunu biliyorsun, kızlar seni severdi, çünkü senin sevimli olduğunu düşünürlerdi; fakat düşünmek hiçbir zaman en iyi özelliğin olmadı."

"Sağol ahbap."

"Herkes bu adamı canlı istiyor. Bunu düşün. Herkes, federaller, polis, parası çalınan adam. Herkes. Onun evinde yaşamana izin veren o sevimsiz yaratık dışındaki herkes tabii ki. Eğer bu işe girersen ve bir şekilde onu haklıyorsan polis doğruca Trudy'e gider. Ve o tamamen masum olacak, çünkü her şeyi üstlenecek kişi sen olacaksın, işte küçük damızlık köpekler bunun içindir. Patrick ölür. Para ; Trudy de kalır, ikimiz de biliyoruz onun tek derdi bu. Ve sen de

90

JOHN GRISHAM

Parchman'a gidersin, sabıkalısın. Hayatının geri kalanı orada geçer. Sana iki satır mektup bile yazmaz."

"Bunu elliye halledebilir miyiz?"

"Biz mi?"

"Evet, sen ve ben."

"Sana bir isim verebilirim, hepsi bu. Bu işe girmem. Bir şeye yaramaz. Bunda beni ilgilendiren hiçbir şey yok."

"O kim?"

"New Orleans'tan bir adam. Buralarda takılıyor."

"Sen arayabilir misin?"

"Evet, fakat hepsi bu kadar ve sana bu işe bulaşmamam söylediğimi unutma."

12

Eva New York'a giden bir uçağa binerek Miami'den ayrıldı. New York'ta da Concorde'a binip Paris'e uçtu. Concorde ile uçmak gereksiz bir harcamaydı, fakat Eva artık kendisini zengin bir kadın olarak görüyordu. Paris'ten Nice'e, oradan da arabayla kırsal yoldan Aix-en-Provence'e gitti. Bu yolculuğu hemen hemen bir yıl önce Patrick'le birlikte yapmışlardı. Bu, Patrick'in Brezilya'ya gelişinden sonra orayı tek terk edişiydi. Patrick elinde mükemmel, yeni bir sahte pasaport olmasına rağmen, sınırları geçerken dehşete kapılıyordu.

Brezilyalılar, Fransız olan her şeye bayılırlar. Eğitimli olanlarının hemen hemen hepsi, Fransızca'yı ve Fransız kültürünü bilir. Şehrin kenarında, eski bir mimariye sahip güzel bir otel olan Villa Gallici'de bir süit kiraladılar ve sokaklarda dolaşarak, alışveriş ederek, yemek yiyerek ve arada sırada Aix ve Avignon arasındaki köylere girmeyi göze alarak bir hafta

geçirdiler. Zamanlarının büyük bir kısmını da yeni evliler gibi odalarında geçirdiler. Bir defasında çok fazla şarap içtikten sonra, Patrick bu tatili halayları olarak adlandırmıştı.

Eva aynı otelde daha küçük bir oda buldu ve bir süre kestirdikten sonra, bornozuyla taraçada çay içti. Sonra kot pantolonunu giyip Aix'in ana caddesi olan Cours Mirabeau'e, şehrin içine doğru öylesine bir yürüyüşe çıktı. Kalabalık bir kaldırım kafesinde bir bardak kırmızı şarap yudumlarırken, oralarda piyasa yapan üniversiteli gençlerin tekrar tekrar önünden geçmelerini izledi. Sokaklarda amaçsızca, endişe duyacak hiçbir şeyleri olmadan el ele dolaşan genç âşıklara özendi. O ve Patrick, Patrick'in peşindeki gölgeler kaybolmuşçasına, birbirlerine fısıldaşıp gülüşerek, kol kola yürüyüşler yapmışlardı.

Birlikte hiçbir engelleme olmadan Aix'de geçirdikleri bir hafta içinde, Eva Patrick'in ne kadar az uyuduğunu fark etmişti. O ne za-

92

JOHN GRISHAM

man uyanırsa uyansın Patrick çoktan uyanmış, sessiz ve sakin bir biçimde yatarak, Eva sanki tehlikedeymiş gibi bakıyordu. Bir masa lambası açıktı. Eva uykuya dalarken oda karanlık olurdu, fakat uyandığında ışığı açık buluyordu. Patrick ışığı kapatıp onu, uykuya dalana kadar hafifçe okşar, sonra ışığı tekrar açana kadar kendisi yarım saat uyurdu. Gün doğmadan önce kalkarken Eva taraçaya gidip onu bulana kadar genellikle gazeteleri ve polisiye bir romanın birkaç bölümünü okumuş olurdu.

"Hiçbir zaman iki saatten fazla değil," diye cevap vermişti Eva ne kadar uyuyabildiğim sorduğunda. Çok nadir olarak kestirirdi ve asla erken yatmazdı.

Silah taşımaz, sokakta köşeyi bucağı gözlemezdi. Yabancılardan çok fazla işkillenmezdi. Koşarak geçirdiği hayatından ender olarak söz ederdi. Az uyuması dışında, o kadar normal görünüyordu ki, Eva zaman zaman onun dünyanın en çok aranan adamı olduğunu unutuyordu.

Geçmişinden bahsetmek istemese de karşılıklı konuşmalarında bunun kaçınılmaz olduğu zamanlar oluyordu. Ne de olsa kaçmış ve kendini tekrar yaratmış olduğu için bir araya gelmişlerdi. En sevdiği konu, şu anda kaçmakta olduğu yetişkin yaşamı değildi, New Orleans'ta geçen çocukluğuydu. Karısından hemen hemen hiç bahsetmemişti, fakat Eva Patrick'in ondan nefret ettiğini biliyordu. Evlilikleri çekilmez bir hale gelmiş ve artık dayanamaz hale gelirken bu evlilikten kaçmaya karar vermişti.

Patrick, Ashley Nicole hakkında konuşmaya çalışmıştı, fakat çocuğu düşünmek bile gözlerinin dolmasına sebep olmuş sesi titremiş, devam edememiş ve üzgün olduğunu söylemişti. Bu, onun için çok acı vericiydi.

Geçmiş henüz tamamlanmamış olduğundan geleceği düşünmek çok zordu. Gölgeleler, oralarda bir yerlerde beklediği sürece planlar yapmak imkânsızdı. Geçmişini yerine oturtmadan gelecek üstüne planlar yapmak için kendine izin vermiyordu.

Eva, onu gölgelerin uyutmadığını biliyordu. Patrick'in göremediği, yalnızca hissedebildiği gölgeler.

iki yıl önce, Rio'da, Eva'nın ofisinde karşılaşmışlardı. Patrick kendini Brezilya'da yaşayan

Kanadalı bir işadamı olarak tanıtmıştı.

Kendisine, ithalat ve vergi konularında yardımcı olacak iyi bir avukata ihtiyacı olduğunu söylemişti. Şık bir keten takım elbise ve kolalı bir gömlek giymişti, ince ve bronz tenliydi, canayakındı. Porte-kizcesi İngilizcesi kadar iyi olmasa da çok iyiydi. Eva'nın dilinde konuşmak istiyordu; Eva onunkinde konuşmakta ısrar etmişti, iş için üç saat süren ve iki lisanın birbirine karıştığı bir öğle yemeğine çıktılar, ikisi de bunu başka iş yemeklerinin izleyeceğini anlamıştı. Sonra uzun bir akşam yemeğinde buluştular ve İpanema plajında çıplak ayaklarla yürüyüşe çıktılar.

Eva'nın kocası, kendisinden daha yaşlı, Şili'de bir uçak kazasında ölmüş olan bir adamdı. Çocuğu yoktu. Patrick ya da o zaman kendini tanıttığı gibi Danilo, hâlâ Toronto'da yaşayan karısından mutlulukla ayrıldığını söylemişti.

Eva ve Danilo, ilk iki ay boyunca aşkları gelişirken birbirlerini haftada birkaç defa gördüler. Sonunda Patrick her şeyi anlattı. Bütün gerçekleri.

Eva'nın dairesindeki geç bir akşam yemeğinden ve bir şişe iyi Fransız şarabından sonra Danilo geçmişle yüzleşip ruhunu tüm açıklığıyla gözler önüne serdi. Sabahın erken saatlerine kadar durmadan konuştu ve kendinden emin işadamı görünümünden uzaklaşıp kaçıp saklanmaya çalışan korku dolu bir adama dönüşmeye başladı. Korkuyordu, endişe doluydu, fakat çok zengindi.

Hissettiği rahatlama duygusu o kadar güçlüydü ki neredeyse ağlayacaktı, fakat kendine hâkim olmayı başardı. Ne olursa olsun, burası Brezilya'ydı ve erkekler ağlamazdı, özellikle de güzel kadınların önünde.

Bu ise Eva'nın çok hoşuna gitti. Patrick'e sarıldı, onu öptü ve o ağlayamazken Eva ağladı, onu saklamak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi. Patrick ona en gizli, en ölümcül sırrını vermişti ve Eva bunu daima saklayacağına yemin etti.

Bundan sonraki birkaç hafta içinde Patrick ona paranın nerde olduğunu söyledi ve dünyanın değişik yerlerine nasıl çabucak aktarılacağını öğretti. Birlikte çok düşük vergi ödenen denizaşırı vergi cennetlerinin yerlerini çalıştılar ve güvenli yatırımlar yaptılar.

Tanıştıkları sırada Patrick, iki yıldır Brezilya'daydı. São Pau-lo'da yaşamıştı, ilk evi oradaydı, sonra Recife'ye, Minas Gerais ve başka bir sürü yere gitmişti, iki ayını Amazon'da çalışarak geçir-

misti, büyük bir teknede, kalın bir sivrisinek ağının altında uyuyordu, sinekler o kadar büyüktü ki geceleri ayı göremiyordu. Mato Grosso ve Mato Grosso Do Sul eyaletlerinde Büyük Britanya büyüklüğünde bir doğal koruma alanı olan Pantanal'da zengin Arjantinliler tarafından öldürülen av hayvanlarını temizlemişti. Eva'nın ülkesinde, Eva'dan çok yer görmüştü, onun adını duymadığı yerlerde bulunmuştu. Yaşamak için Ponta Porâ'yı seçmişti. Burası küçük, uzak bir yerd ve Danilo, saklanmak için milyonlarca yer olan bu ülkede Ponta Porâ'nın en güvenli yer olduğuna karar vermişti. Stratejik bir avantajı vardı; Paraguay

sınırında olduğu için herhangi bir tehlike anında kaçmanın kolay olduğu bir yerdi.

Eva, bunun için tartışmadı. Patrick'in yakınında, Pûo'da oturmasını tercih ederdi, fakat kaçarak ve saklanarak geçirilen bir hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve istemeye istemeye Patrick'in kararını kabullendi. Patrick, birçok defa bir gün beraber olacaklarına dair yemin etmişti. Arada sırada Curitiba'daki apartman dairesinde buluşuyorlardı; bunlar birkaç günden fazla sürmeyen halaylarıydı. Eva daha fazlası için can atıyordu, fakat Patrick planlar yapma konusunda istekli değildi. Aylar geçtikçe, Danilo - ona hiç Patrick demezdi - onu bulacaklarına giderek daha fazla kanaat getirmeye başladı. Eva buna inanmayı reddediyordu; özellikle de Patrick'in geçmişini saklamak için dikkatle aldığı önlemleri düşündüğünde. Patrick eskisinden daha endişeliydi, daha az uyuyordu ve herhangi bir durum karşısında Eva'nın yapması gerekenler hakkında daha fazla konuşuyordu. Para konusunu kapatmıştı. Önsezileri onu rahat bırakmıyordu.

Eva Aix'de birkaç gün kalacaktı, CNN'in uluslararası yayını izleyecek ve Amerikan gazetelerinde ne bulursa okuyacaktı. Patrick'i yakında taburcu edip ülkesine yollayacaklar, içeri atacaklar ve ona karşı her türlü iğrenç davayı açacaklardı. Patrick hapsedileceğini biliyordu, fakat iyi olacağı konusunda Eva'yı temin etmişti. Bunun üstesinden gelecekti, Eva onu beklemeye söz verdiği sürece her şeyle başa çıkardı.

Eva muhtemelen Zürih'e dönecek ve işlerini düzene sokacaktı. Bunun dışında ne yapacağından emin değildi. Ülkeye dönmek söz konusu olamazdı ve bu ona çok ağır geliyordu. Havaalanlarının pa-

n

ORTAK

95

ralı telefonlarından, her seferinde ona iyi olduğu güvencesini vererek, üç defa babasını aramıştı. Şu anda eve gitmesinin imkânsız olduğunu açıklamıştı.

O ve Patrick, Sandy aracılığıyla haberleşeceklerdi, fakat Patrick! görene kadar haftalar geçecekti.

ilk hapı, sabah ikiden hemen önce, şiddetli bir ağrıya uyandıktan sonra istedi. Sanki bacaklarına tekrar voltaj veriliyordu ve kendisini esir alanların zalim sesleri onunla alay ediyordu. "Para nerde Patrick?" diye şeytani bir koro gibi aynı tempoda tekrarlıyorlardı. "Para nerede?"

Hap yanına soğuk su almayı unutan uyuşuk bir gece hastabakıcısı tarafından, bir tepside getirildi. Patrick bir bardak istedi, sonra da hapı arta kalmış yarım şişe ılık sodayla yuttu.

On dakika geçti ve hiçbir şey olmadı. Vücudu ter içindeydi, çarşaflar sıırılsıklam olmuştu. Yaralar terin tuzuyla yanıyordu. Bir on dakika daha geçti. Televizyonu açtı.

Onu bağlayıp vücuduna elektrik veren adamlar hâlâ oralardaydılar, parayı arıyorlardı, hiç şüphesiz Patrick'in nerede olduğunu tam olarak biliyorlardı. Gün ışığında kendini daha güvende hissediyordu. Karanlık ve rüyalar onları geri getiriyordu. Otuz dakika geçti. Hemşire

odasını aradı, fakat kimse cevap vermedi.

Uykuya daldı.

Saat altıda doktoru içeri girdiğinde uyanıktı. Bugün doktorun yüzünde gülümsemesi yoktu, yaraları temizlerken sadece işiyle ilgilendi, sonra: "Gitmek için hazırsın. Gittiğin yerde, seni bekleyen iyi doktorlar var," diye açıkladı. Elindeki çizelgeye bir şeyler karaladı ve başka hiçbir şey söylemeden ayrıldı.

Otuz dakika sonra, ajan Brent Myers, yüzünde çirkin bir gülümsemeyle sallana sallana odaya girdi. "Günaydın," dedi. Patrick ona bakmadı, ama, "Önce kapıyı çalamaz mısın?" diye sordu.

"Tabii, özür dilerim. Bak Patrick, az önce doktorunla konuştum. Haberler harika, ülkeye dönüyorsun. Yarın taburcu edileceksin. Seni geri götürmek için emir aldım, sabah yola çıkacağız. Hükümetin, sana Biloxi'ye kadar, askeri bir uçakla özel uçuş sağlıyor. Heyecan verici değil mi? Ve ben de seninle geleceğim."

"Şimdi gidebilir misin?"

96

JOHN GRISHAM

"Tabii, sabah görüşürüz."

"Git artık."

Ajan odadan çıkıp gitti ve kapıyı kapattı. Ardından Luis, elinde bir tepsi içinde kahve, meyve suyu ve dilimlenmiş mango bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Patrick'in yatağının şiltesinin altına bir paket sıkıştırdı, başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Hayır, dedi Patrick ve nazikçe teşekkür etti.

Bir saat sonra Sandy, bunun geçen dört yılın eşeleneceği ve sayısız sorularına cevaplar bulacağı uzun bir gün olacağını düşünerek içeri girdi. Televizyon kapandı, panjurlar açıldı ve gün başlarken oda aydınlandı.

"Hemen yola çıkmak istiyorum," dedi Patrick. "Bunlar da senin yanında kalsın." Patrick paketi ona uzattı. Sandy odadaki tek sandalyeye oturdu ve acele etmeden, arkadaşının çıplak fotoğraflarına baktı.

"Bunlar ne zaman çekildi?" diye sordu.

"Dün." Sandy, sarı bir bloknota, bunu not etti.

"Kim tarafından?"

"Hastabakıcı Luis."

"Bunları sana kim yaptı?"

"Şu an kimin gözetimindeyim?"

"FBI."

"O zaman, sanırım bunu bana FBI yaptı. Hükümetim beni izledi, bana işkence yaptı ve şimdi beni geri götürüyor. Hükümet, Sandy. FBI, Yargı Bölümü ve yerel yetkililer, Başsavcı ve karşılama grubunun geri kalan kısmı. Bana ne yaptıklarına bak sadece."

"Bunun için dava edilmeliler," dedi Sandy.

"Hem de milyonlarca dolar tazminat istenerek. Hiç vakit kaybetmeden. İşte plan: Sabaha, bir çeşit askeri uçakla buradan ayrılıp Biloxi'ye gidiyorum. Nasıl karşılanacağımı hayal edebilirsin. Bundan yararlanmalıyız."

"Bundan yararlanmalı mıyız?"

"Mutlaka yararlanmalıyız. Bu öğleden sonra davayı açmalıyız, böylece yarın gazetede çıkar. Olayı basına sızdır. Onlara, fotoğraflardan arkalarını işaretlediğim ikisini göster."

Sandy, işaretli olanları bulana kadar bütün fotoğrafları karıştırdı. Bir tanesi Patrick'in göğsündeki yanıkların yakın çekim fotoğra-

ORTAK

97

fydı, bunda Patrick'in yüzü de görünüyordu. Diğeri ise, kalçasının solundaki üçüncü derece yanıkları gösteren bir fotoğraftı.

"Bunları basına vermemi mi istiyorsun?"

"Sadece Körfez gazetesine. Tek önem verdiğim o. Harrison Bölgesi'nin yüzde sekseni tarafından okunuyor. Eminim, jürimiz oradan olacak."

Sandy gülümsedi, sonra hafifçe güldü. "Dün gece pek uyumadın değil mi?"

"Dört yıl boyunca uyumadım."

"Bu çok zekice."

"Hayır, fakat cesedimin etrafında dolaşan bu leş yiyicilerine şaşırtıcı bir çıkış yapmamızı sağlayan sayılı stratejik avantajdan biri. Onlara bu şekilde saldırırız ve biraz da duygu sömürüsü yaparız. Düşün Sandy. FBI bir şüpheliye saldırıyor, bir Amerikan vatandaşına."

"Zekice! Çok zekice! Sadece FBI'a mı dava açacağız?"

"Evet, olayı basit tut. Brezilya ormanlarındaki acımasız bir işkence ve sorgulama seansından kalan, kalıcı fiziksel ve psikolojik yaralar için, ben FBI'ın, hükümetin karşısındayım."

"Kulağa harika geliyor."

"Basında çıktığında, kulağına çok daha iyi gelecek."

"Ne kadar?"

"Umurumda bile değiller. On milyon görünen yaralar için, yüz milyon manevi tazminat için."

Sandy bloknota bir şeyler karaladı ve başka bir sayfaya geçti. "Gerçekte FBI değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Patrick. "Değildi. FBI'a beni uzun zamandan beri takip eden, kim oldukları belirsiz, bir grup gangster tarafından verildim. Onlar hâlâ bir yerlerde gizliden gizliye dolaşıyorlar."

"FBI'nın onlardan haberi var mı?"

"Evet."

Oda sessizleşti. Patrick tek kelime etmeden duruyor, Sandy ise onun konuşmaya devam etmesini bekliyordu. Koridorda çene çalan hemşirelerin sesleri duyulabiliyordu.

Patrick pozisyon değiştirdi. Sırt üstü yattığı üç günün sonunda bir manzara değişikliğine hazırды. "Eve gitmek için acele etmelisin Sandy. Daha sonra konuşmak için çok zamanımız olacak. Soruların olduğunu biliyorum, bana sadece biraz zaman tanı."

07

98

JOHN GRISHAM

"Nasıl istersen ahbap."

"Davayı olabildiğince olaylı bir şekilde aç. Daha sonra davayı istediğimiz zaman değiştirip, gerçek sanıklara yönlendirebiliriz."

"Sorun yok. Bu, yanlış sanıkları ilk defa dava edişim olmayacak/

"Bu bir strateji, biraz sempati toplamak bize zarar vermez."

Sandy bloknotu ve fotoğrafları evrak çantasına yerleştirdi.

"Dikkatli ol," dedi Patrick. "Benim avukatım olarak tanınır tanınmaz her türlü garip ve iğrenç insan peşine düşecek."

"Basın mı?"

"Evet, fakat düşündüğüm o değildi. Bir sürü para sakladım Sandy. Bunu bulmak için her şeyi yapabilecek bir sürü insan var."

"Paranın ne kadarı duruyor?"

"Hepsi, hatta biraz fazlası."

"Senin kurtulman, bunun hepsine mal olabilir."

"Bir planım var."

"Eminim vardır. Biloxi'de görüşmek üzere."

13

Günün sonuna doğru, yazman ofisini kapatmak üzereyken, bir davanın daha açılacağı duyuldu. Patrick'in ertesi gün öğleden sonra geleceği haberinin kesinleşmesi ortalığı zaten elektriklendirmişti.

Sandy gazetecilere, kendisi dava başvurusunda bulunurken mahkeme lobisinde beklemelerini söyledi. Sonra, dava başvurusunun kopyalarını oraya toplanmış ve iyi bir yer kapmak için uğraşan bir düzine kadar muhabire dağıttı. Bekleyenlerin çoğu gazete muhabiriydi, iki el kamerası ve bir radyo muhabiri vardı.

İlk bakışta bu, kendi yüzünü gazetede görmeye hevesli bir avukatın yaptığı bir dava başvurusu gibi göründü. Sandy, Patrick Lani-gan'ı temsil ettiğini söyleyince, her şey bir anda değişti. Kalabalık büyüdü, meraklı ofis memurları, yerel avukatlar, hatta bir temizlik işçisi bile dinlemek için durdu. Sandy sakin bir biçimde, müvekkilinin fiziksel işkence ve kötü muamele nedeniyle FBI'a dava açtığını bildirdi.

Sandy acele etmeden iddialarım açıkladı, sonra kendisine sorulan bir yığın soruya, düşünerek, eksiksiz ve dosdoğru kameralara bakarak cevap verdi. Elindeki en önemli kozu sona sakladı. Evrak çantasına uzandı ve otuza kırk boyutlarında büyütülmüş iki renkli fotoğrafı çıkardı, köpük panonun üstüne yerleştirdi, "işte Patrick'e yaptıkları," dedi dramatik bir biçimde.

Fotoğrafçılar, yakın çekim için öne atıldılar. Topluluk kontrolden çıkmak üzereydi.

"Ona ilaç verdiler, sonra vücuduna teller taktılar. Vücudu yanana kadar ona işkence yaptılar, çünkü sorularına cevap vermiyor, veremiyordu. Bir Amerikan vatandaşına işkence eden, sizin şu andaki hükümetiniz bayanlar baylar. Kendilerine FBI ajanı diyen hükümet haydutları."

En bezgin muhabirler bile büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Bu, muhteşem bir çıkıştı.

Biloxi televizyonu bunu, sansasyonel bir sunuşla saat altıda ya-

100

JOHN GRISHAM

yınladı. Haberlerin hemen hemen yarısı, Sandy ve fotoğraflara ayrılmıştı. Diğer yarısı, Patrick'in ertesi günkü dönüşüyle ilgiliydi.

Akşamın erken saatlerinde, CNN bu haberi her yarım saatte bir yayınlamaya başladı. Sandy günün avukatıydı, iddialar önemsiz gösterilemeyecek kadar ilgi çekiciydi.

Hamilton Jaynes televizyonda haber özetini gördüğünde Alexandria yakınındaki, sosyetik bir "şehir" kulübünün oturma salonunda hafif bir içkinin tadını çıkarıyordu. Kendisine, FBI'ı ve oradaki sayısız başağrısını düşünmeyi yasakladığı süre içinde golfte on sekiz delik oynamıştı.

Şimdi de başka bir başağrısı çıkmıştı. Demek FBI, Patrick Lani-gan tarafından dava edilmişti? Yanındakilerden özür dileyip boş bara doğru yürüdü ve cep telefonunun tuşlarına sertçe bastı.

Pennsylvania Caddesi'ndeki Hoover Binası'nda her iki yanında penceresiz odaların sıralandığı bir koridor vardır, buradaki odalarda teknisyenler dünyanın her yerinden gelen haber programlarını izlerler. Başka odalarda da radyo haber programları dinlenir ve kaydedilir. Bir başkasında dergiler ve gazeteler okunur. FBI'da bu işlemlerin tümü "Biriktirme" adıyla tanımlanır.

Jaynes, Biriktirme'de görevli olan sorumluyu aradı ve birkaç dakika içinde bütün hikâyeyi öğrendi. Şehir kulübünden ayrılarak Hoover Binası'nın üçüncü katındaki ofisine geri döndü. Başsavcıyı aradı; başsavcının da ona ulaşmaya çalışmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Jaynes, kendisinin bir şey söylemesine pek izin verilmeden, acımasız bir suçlamaya maruz kaldı. Başsavcı'ya, FBI'ın Patrick La-nigan'a yapıldığı iddia edilen şeylerle hiçbir alakasının olmadığına dair güvence vermeyi başardı.

"iddia edilen mi?" diye sordu başsavcı. "Yanıkları görmediğimi mi sanıyorsun! Allah kahretsin, onları bütün dünya gördü."

"Bunu biz yapmadık efendim," dedi Jaynes sakın bir şekilde, bu sefer doğru şeyi tekrar ettiğini bilerek.

"O zaman kim yaptı?" diye ters bir sesle sordu başsavcı. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Evet efendim."

"Güzel, yarın saat dokuzda üç sayfalık bir rapor masamda olsun."

ORTAK

101

"Masanızda olacak."

Telefon gürültülü bir biçimde suratına kapandı ve Jaynes küfredip masasına sert bir tekme attı. Sonra başka bir telefon konuşması yaptı. Bu konuşmadan sonra iki ajan, birdenbire ortaya çıkıp Bay ve Bayan Stephano'nun sokak kapısında bitiverdi.

Jack gece boyunca haberleri izlemişti ve federallerin bu tepkisine şaşırılmamıştı. Hikâye gelişirken, terasta oturup cep telefonundan avukatıyla konuşmuştu. Bunun aslında komik olduğuna karar vermişti; kendi adamlarının yaptığı şeyler için FBI suçlanıyordu. Bu, Patrick

Lanigan ve avukatı tarafından atılan çok zekice bir adımdı.

"iyi akşamlar," dedi kibarca, kapıda ayakta dururken.

"Durun tahmin edeyim, siz simit satıyorsunuz." : "FBI, efendim," dedi biri, cebinde rozetini ararken.

"Boş ver evlat. Sizi tanıyorum artık. Sizi son gördüğümde köşede park etmiş gazete okuyor ve direksiyonun ardında gizleniyordunuz. Kolejdeyken, böyle heyecanlı işler yapacağınız aklınızdan geçmiş miydi?"

"Bay Jaynes sizi görmek istiyor," dedi ikinci ajan. ; "Neden?"

uj "Bilmiyoruz. Bize, sizi almamızı söyledi. Bizimle ofise gelmenizi istiyor."

"Öyleyse, Hamilton geç saatlere kadar çalışıyor."

"Evet efendim. Bizimle gelebilir misiniz?" ,•• "Beni yine tutukluyor musunuz?" •; "Hayır."

"O zaman tam olarak ne yapıyorsunuz? Biliyorsunuz, bir sürü avukatım var. Haksız tutuklama ya da alıkoyma yüzünden, kendinizi dava edilmiş bulabilirsiniz çocuklar."

Ajanlar, sinirli sinirli birbirlerine baktılar.

Stephano bu konuda, Jaynes'le ya da başka biriyle görüşmekten korkmuyordu. Jaynes'in, onun üstüne atacağı her suçlamayla başa çıkabilirdi.

Ama kendisine karşı açılmış davaları hatırladı. Biraz işbirliği yararlı olabilirdi.

"Bana beş dakika izin verin," dedi ve içeriye doğru giderek kayboldu.

102

JOHN GRISHAM

Stephano içeri girdiğinde Jaynes, elindeki kalın raporun sayfalarını karıştırarak masanın arkasında ayakta duruyordu. "Otursana," dedi Jaynes aniden, masasının karşısındaki sandalyeleri göstererek. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

"iyi akşamlar, Hamilton," dedi Stephano sırtarak.

Jaynes raporu bıraktı. "Allah aşkına o çocuğa orada ne yaptın?"

"Bilmiyorum. Sanırım, Brezilyalı çocuklardan biri biraz sert davranmış. Merak etme. Bir şey olmaz, iyileşir."

"Bunu kim yaptı?"

"Avukatımı çağırمام gerekiyor mu? Bu bir sorgulama mı?"

"Bunun ne olduğu konusunda emin değilim, tamam mı? Őef, evde, bu durumu pek iyi karşılamayan başsavcıyla görüşüyor ve beni her yirmi dakikada bir arayarak derimi yüzüyorlar. Bu önemli bir konu, tamam mı Jack? iddialar iğrenç ve şu anda bütün ülke, o Allanın cezası fotoğraflara bakıyor ve neden bir Amerikan vatandaşına işkence ettiğimizi düşünüyor."

"ok zgnm."

"yle olman gerekir. Evet, bunu kim yaptı?"

"Oralı birkaç adam. Patrick'in orada olduğu bilgisini aldıktan sonra tuttuğumuz Brezilyalılardan oluşan bir ete. Adlarını bile bilmiyorum."

"ihbar nereden geldi?"

"Bilmek isterdin değil mi?"

"Evet, isterim." Jaynes kravatını gevşetti ve masanın kenarına oturdu, yüzünde en ufak bir endişe belirtisi olmadan kendisine bakan Stephano'ya döndü. Stephano, FBI'ın onun başına saracağı her türlü beladan pazarlıkla kurtulabilirdi. Çünkü çok iyi avukatları vardı.

"Sana bir teklifim var," dedi Jaynes, "Ve bu, şefin nerisi."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Yarın Benny Aricia'yı tutuklayacağız. Bu konuda bayağı gürültü koparacağız, basına haber sızdıracağız. Doksan milyon dolarını kaybeden bu adamın Lanigan'ın izini bulmak için seni nasıl tuttuğunu onlara anlatacağız. Ve onu yakaladığında, onu hırpalamış, ama buna rağmen parayı bulamamamış olduğunu söyleyeceğiz."

Stephano dikkatle dinledi, fakat hiçbir tepki göstermedi.

ORTAK

103

"Sonra, iki üst düzey yöneticiyi tutuklayacağız; Monarch-Sierra Sigorta şirketinden Atterson'u, Northern Case Mutual'dan Jill'i. Onlar, anladığımız kadarıyla senin küçük konsorsiyumunun diğer iki yesi. Görkemli ofislerine bir baskın ekibiyle gireceğiz. Birden kameralar ortaya çıkacak, onları kelepeleyip dışarı çıkaracağız ve siyah minibüslerin arkasına atacağız. Medyaya bir sürü haber sızdıracağız. Ve bu iki adamın, Aricia'ya, senin Brezilya'daki görevini yerine getirmen için para verdiklerini söyleyeceğiz. Düşün Stephano, bütün müşterilerin yakalanıp hapse gnderilecekler."

Stephano, Patrick konsorsiyumunun üyelerinin kimliklerini FBI'ın nasıl saptadığını sormak istedi, fakat sonra bunun o kadar zor olmadığını düşündü. Bu işten en çok para kaybeden kişileri belirlemişlerdi.

"Bu, mesleğini sona erdirecek biliyorsun," dedi Jaynes onun duygularını paylaşıyormuş gibi yaparak.

"Öyleyse ne istiyorsun?"

"Teklifim şu. Gayet basit. Sen bize her şeyi anlat, onu nasıl bulduğunu, onun ne anlattığını, her şeyi. Soracak çok sorumuz var; biz de sana açacağımız davalardan vazgeçelim, müşterilerini rahat bırakalım."

"Demek amacınız beni yıldırmaq."

"Aynen öyle. Biz bu işin uzmanıyız. Senin sorunun, müşterilerinin bizim tarafımızdan rezil edilecek olması ve işini kaybetmen."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Şans bize gülerse, hapse de gidebilirsin."

Bu pazarlığa dört elle sarılmak için çok fazla neden vardı, bunlardan hiç de önemsiz olmayan bir tanesi Bayan Stephano'ydu. Çünkü FBI'ın her an evini izlediği söylentisinin yayılmasıyla elale-me maskara olmuştu. Telefonları dinleniyordu; bunu biliyordu, çünkü kocası telefon konuşmalarım, arka bahçede gül ağacının yanında yapıyordu. Bir sinir krizinin eşiğindedi. Onlar saygıdeğer insanlardı, bunu kocasına durmadan söylüyordu.

Stephano, gerçekte bildiğinden daha fazla şey biliyormuş gibi davranarak FBI'ı tam istediği konuma getirmeyi başarmıştı. Hakkındaki davalardan vazgeçilmesini sağlayabilirdi. Müşterilerini koruyabilirdi. Ve hepsinden önemlisi, paranın izini sürmek için federallerin ellerindeki pek çok imkândan yararlanabilecekti.

104

JOHN GRISHAM

"Avukatımla konuşmam gerekecek." "Yarın akşam beşe kadar zamanın var."

Patrick, berbat durumdaki yaralarının tam renkli fotoğraflarını CNN'in son haberlerinde gördü, adamı Sandy, yeni kazandığı kuşağını dünyaya gösteren bir boksör gibi kollarını havaya kaldırmış elindeki fotoğrafları sallıyordu. Günün haberlerinin özetinin hemen hemen yarısına gelinmişti. Washington'da Hoover Binası'nın dışında duran muhabir, FBI'dan resmi bir açıklama gelmediğini söyledi. Haber yayınlanırken Luis, tesadüfen odadaydı. Haberi dinlerken bir televizyona, bir Patrick'in sırtarak oturduğu yatağa baktı ve donakaldı. Olayın parçaları hızla birleşti. "Benim resimlerim mi?" diye oldukça bozuk aksanlı bir İngilizceyle sordu.

"Evet," dedi Patrick gülmek için kendini zor tutarak.

"Benim resimlerim," diye tekrar etti Luis gururla.

Kendini ölmüş gibi gösterip cenaze törenini izleyen, şirketinden doksan milyon dolar çalıp Brezilya'da dört yıl sakin bir hayat süren ama sonra yakalanan Amerikalı avukatın öyküsü, batı dünyasının büyük bir çoğunluğunda, eğlencelik hafif bir haber haline dönüşmüştü. Eva, Aix'de en sevdiği kafe olan Leş Deux Garçons'da, bir tentenin altında oturmuş kahvesini

yudumlarken bir Amerikan gazetesinde, bu olayın son gelişmelerini okuyordu. Hava yağışlıydı; çiseleyen yağmur Eva'nın biraz ilerisindeki masa ve sandalyeleri ıslatıyordu.

Hikâye ön sayfalarda çıkmıştı. Üçüncü derece yanıklar anlatılmıştı, fakat fotoğraflara yer verilmemişti. Eva üzgündü, gözlerini gizlemek için güneş gözlüklerini taktı.

Patrick ülkeye dönüyordu. Yaralı ve bir hayvan gibi zincire vurulmuş olarak, her zaman kaçınılmaz olduğunu bildiği bir yolculuğa çıkacaktı. Ve Eva gidecekti. Saklanıp onun istediklerini yapacak ve ikisinin güvenliği için dua ederek arka planda kalacaktı. Tıpkı Patrick gibi, geceleyin odasında dolaşarak geleceklerine ne olduğunu kendi kendine soracaktı.

14

Patrick ülkeye dönüş yolculuğu için çok bol ve geniş kesimli, yeşile çalan mavi renkte bir cerrah pantolonu giydi, çünkü yanıklarına hiçbir şeyin değmesini istemiyordu. Aralıksız bir uçuş olacaktı, fakat buna rağmen iki saatten fazla sürecekti ve Patrick, olabildiğince rahat etmek istiyordu. Doktor ona, gerektiğinde kullanması için küçük bir şişe ağrı kesici hap ve tıbbi kayıtlarını içeren bir dosya verdi. Patrick ona teşekkür etti. Luis'le el sıkıştı ve hemşireyle vedalaştı.

Ajan Myers, dört tane iri yapılı, üniformalı askeri polisle kapısının önünde bekliyordu. "Seninle bir anlaşma yapalım, Patrick," dedi. "Uslu durursan şimdilik ellerini kelepçelemeyiz ve ayağına zincir takmayız. Fakat, yere indikten sonra başka seçeneğim yok."

"Sağol," dedi Patrick ve koridorda ihtiyatlı bir şekilde yürümeye başladı. Bacakları, kalçalarından ayak parmaklarına kadar ağrıyordu ve dizleri hareketsizlikten zayıf düşmüştü. Başını ve omuzlarını dik tuttu, geçerken hemşirelere kibar bir şekilde başıyla selam verdi. Asansörle zemine indi; burada, içinde silahlı iki askeri polisin daha bulunduğu mavi bir minibüs bekliyordu. Polisler, asık surat-larıyla, civarda park etmiş arabaları gözlüyorlardı. Güçlü bir el Pat-rick'i kolunun altından tutup minibüse çıkardı ve orta sıraya oturttu. Bir askeri polis ona ucuz, havacıların kullandığı cinsten bir güneş gözlüğü verdi. "Buna ihtiyacın olacak," dedi. "Orası müthiş aydınlık."

Minibüs, üstten hiç ayrılmadı. Saatte otuz milin altında bir hızla kontrol noktalarından geçerek pürüzlü asfaltta yavaşça ilerledi. Minibüsün içinde tek kelime konuşulmadı. Patrick kalın güneşlikti ve koyu renkli camdan sıra sıra barakalar, sonra sıra sıra ofisler, sonra da bir hangar gördü. Orada dört gün kalmış olduğunu düşündü. Belki de üç gün. Emin olamıyordu, çünkü ilaçlar burada geçirdiği ilk saatleri bulandırmıştı. Ön panelde, bir klima gürültüyle çalışıyor ve serinlemelerini sağlıyordu. Patrick, o anda sahip olduğu tek maddi şey olan tıbbi dosyasını sıkıca tuttu.

106

JOHN GRISHAM

Ponta Porâ'yı, şimdiki evini düşündü ve orayı özleyip özlemedi-ğini merak etti. Evine ne yapmışlardı? Hizmetçi temizliğe geliyor muydu? Muhtemelen hayır. Peki ya arabası, çok sevdiği küçük kırmızı Kaplumbağa'sı? Şehirde sadece bir avuç insan tanıyordu. Onun hakkında neler konuşuyorlardı? Muhtemelen hiçbir şey.

Şu anda bunun ne önemi vardı? Ponta Porá'daki dedikodu bir yana Biloxi'dekiler, onu mutlaka özlemiş olmalıydı. Savurgan oğul geri dönüyordu. Gezegenin en tanınmış Biloxilisi eve dönüyordu. Onu nasıl karşılayacaklardı? Ayağına takılacak zincirlerle ve mahkeme celpleriyle. Onlara yararı dokunmuş bu evlatlarına sahil yolunda bir geçit töreni neden yapılmasmdı? Onları haritada bir nokta olmaktan çıkarmış, kasabalarını ünlendirmişti. Aralarından kaç tanesi doksan milyon dolara sahip olabilecek kadar kurnaz davranmıştı şu güne kadar?

Kendi sersemliğine neredeyse gülecekti.

Onu hangi hapisaneyeye koyacaklardı? Bir avukat olarak, çeşitli zamanlarda bütün yerel hapisaneleri görmüştü: Biloxi şehir hapisanesini, Harrison County hapisanesini hatta Biloxi, Keesler Hava Üssündeki federal hapisaneyi bile. O kadar şanslı olmayacaktı.

Kendi hücre mi olacaktı, yoksa bir hücreyi adi hırsızlar ve kafadan çatlaklarla mı paylaşacaktı? Aniden aklına bir fikir geldi. Dosyayı açtı ve doktorun taburcu raporunu okudu, işte, kalın harflerle yazıyordu:

HASTA EN AZ BİR HAFTA DAHA HASTANEDE KALMALI

Tanrı onu korusun! Bunu niye daha önce düşünmemişti? ilaçlar. Zavallı bünyesi, son bir haftada Patrick'in bütün hayatı boyunca aldığından daha fazla uyuşturucuya maruz kalmıştı. Hafızasındaki ve yargılarındaki yanlışların nedeni bu maddeler olabilirdi.

Taburcu raporunun bir kopyasını muhakkak Sandy'ye iletmeliydi; böylece, kendisi için tercihen hemşirelerin oradan oraya koşuşturduğu özel bir odada, güzel, küçük bir yatak hazırlanabilirdi. Kafasında canlandırdığı hapis buydu. Kapıya on tane polis koysalar umrunda değildi. Ona ayarlanabilir bir yatak ve uzaktan kumanda aleti versinler, adi suçlulardan uzak tutsunlar yeterdi.

ORTAK

107

"Bir telefon konuşması yapmam gerek," dedi askeri polislere bakmadan şoföre doğru. Hiçbir cevap almadı.

Önünde bir kargo uçağının park etmiş olduğu, büyük bir hangarın önünde durdular. Patrick ve Ajan Myers, küçük ofise girip bir sanığın sadece avukatına telefon açmak için değil, aynı zamanda bir belgeyi fakslamak için anayasal hakkının olup olmadığını tartışırken, askeri polisler dışarıda güneşte beklediler.

Patrick, Brent'e karşı sakince yaptığı çeşitli davalar açma tehditinden sonra baskın çıktı ve doktorun verdiği taburcu raporu Sandy McDermott'un New Orleans'daki hukuk ofisine fakslandı.

Erkekler tuvaletine uzun bir ziyaretten sonra, Patrick muhafızlarına tekrar katıldı ve Hava kuvvetleri kargo uçağının merdivenlerini yavaşça çıktı.

Uçak, öğle vakti, on ikiye yirmi kala Keesler Hava Kuvvetleri üssüne indi. Patrick, şaşırarak ve biraz da umutsuzluğa düşerek kendisini bekleyen hiç kimse olmadığını gördü. Kameralar, muhabirler yoktu. Bu kötü gününde ona yardım etmek isteyen eski dostlarından kimse görünmüyordu.

Alam yüksek makamlardan gelen emirle kapatılmıştı. Basın dışarı çıkartılmıştı. Kalabalık bir grup, bir buçuk mil ötede, ön kapının yanında toplanmıştı ve toplananlar, en azından, havadayken uçağın fotoğraflarını çekip sesini kaydediyorlardı. Onlar da fazlasıyla hayal kırıklığına uğramışlardı.

Aslım söylemek gerekirse, Patrick, özellikle seçilmiş cerrah pan-tolunu içinde uçaktan çıkışını, uçağın merdivenlerinden topallayarak piste inişini, kelepçeler ve ayak bileklerindeki zincirlerle, sakat bir köpek gibi ayaklarını sürüyerek yürüyüşünü basının görmesini istiyordu. Bu, muhtemel jüri üyeleri için etkileyici bir ilk görüntü olabilirdi.

Beklenildiği gibi, bölgenin sabah gazetesi, Patrick'in FBI'a karşı açtığı davanın öyküsünü ilk sayfada, büyük ve renkli fotoğraflarla en önemli haber olarak yayınladı. En azından o an Patrick'e acımamak için gaddar olmak gerekirdi. Diğer tarafta, hükümet, savcılar, soruşturmayı yürütenler, ortaya aniden çıkan olayla yumuşamışlardı. Gün, yasanın uygulandığı muhteşem bir gündü; büyük bir hırsız dönüyordu ve üstelik bir avukattı! FBI'ın yerel ofisinin telefon-

108

JOHN GRISHAM

Ian fişten çekilmişti ve muhabirleri uzak tutmak için kapılar kilitlemişti. Sadece Cutter dışarı çıkmaya cesaret edebilmiş; o da bunu gizlice yapmıştı. Patrick! yere iner inmez karşılamak onun göreviydi.

Cutter, Şerif Sweeney, üstün iki havacı subay ve Sandy ile onu bekliyordu.

"Merhaba Patrick. Hoşgeldin," dedi Şerif.

Patrick, bileklerinden kelepçelenmiş ellerini uzattı ve el sıkışmaya çalıştı. "Merhaba, Raymond," diye gülümseyerek cevap verdi. Birbirlerini tanıyorlardı, bu, yerel polisler ve yerel avukatlar arasındaki sıradan bir tanışıklıktı. Raymond Sweeney, Patrick şehre gelmeden dokuz yıl önce Harrison Bölgesi'nin şerif yardımcısı olmuştu.

Cutter, kendini tanıtmak için öne doğru bir adım attı, fakat Patrick "FBI" sözcüğünü duyar duymaz başını çevirdi ve Sandy'ye başıyla selam verdi. Patrick! Porto Riko'daki uçağa taşıyan minibüse oldukça benzeyen donanmaya ait bir araç orada bekliyordu, içeri doluştular, Patrick, arkada avukatının yanında oturdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Patrick.

"Üs hastanesine," diye cevap verdi Sandy, fısıldayarak. "Tıbbi nedenlerden dolayı."

"Çok iyi."

Minibüs, nöbetçinin bir an için gözlerini spor sayfasından kaldırıp baktığı bir kontrol noktasından, sonra da her iki yanında subay karargâhları olan sessiz bir sokaktan yavaşça geçti.

Kaçarak yaşanan hayat rüyalarla doluydu, bazen geceleri uyurken görülen gerçek rüyalarla, bazen de uyanırken fakat akıl başka bir yerlere sürüklenmişken görülen rüyalarla. Bunların büyük bir çoğunluğu, gittikçe büyüyen ve koyulaşan gölgelerle ilgili dehşet verici kâbuslardı. Diğerleri ise, geçmişten kopmuş, pembe bir gelecekle ilgili hoş isteklerdi. Bunların çok ender görülen rüyalar olduğunu Patrick öğrenmişti.

Diğer rüyalar, eve dönüşün uyandırdığı meraklarla ilgiliydi. Orada onu karşılamak için kim gelecekti? Körfezin havası ve kokusu hâlâ aynı mıydı? Ne zaman, hangi mevsimde geri dönecekti. Kaç arkadaşı onu arayacaktı, kaç tanesi onu görmek istemeyecekti? Görmek istediği bir avuç insan aklına geliyordu, fakat onların kendisini görmek istediklerinden emin değildi. Şimdi, bir cüzamlı mı-

ORTAK

109

di? Yoksa, insanların bağına basacağı ünlü bir kişi miydi? Muhtemelen her ikisi de değildi.

Kaçıp kovalanmanın sonunda, çok az da olsa belirli bir rahatlama hissediyordu. Onu bekleyen korkunç sorunlar vardı, ama şu an için geride bıraktığı sorunları göz ardı edebilirdi, işin aslı Patrick, yeni hayatında hiçbir zaman tam anlamıyla huzur bulamamış, mutlu olamamıştı. Para bile korkularını azaltamamıştı. Bu yaşadığı gün kaçınılmazdı; bunu hep biliyordu. Çok fazla para çalmıştı. Çaldığı çok daha az olsaydı, kurbanlar bu denli kararlı davranmayabilirdi.

Yol boyunca ufak tefek şeyler dikkatini çekti. Yolların kenarlarına kaldırım döşenmişti; buna, Brezilya'da, en azından Ponta Porâ'da çok nadir olarak rastlanırdı. Ve çocuklar, oynarken lastik ayakkabılar giyiyorlardı. Brezilya'da, çocuklar her zaman çıplak ayaklıydılar ve ayak tabanları kauçuk kadar sert olurdu. Patrick, birden oğlan çocuklarının üzerinde top sürdüğü sakin sokağı, Rua Tiradentes'i özledi.

"iyi misin?" diye sordu Sandy.

Başını salladı, havacı gözlüklerini hâlâ takıyordu.

Sandy evrak çantasına uzandı ve yerel gazetenin bir sayısını çıkardı. Başlık şöyleydi:

LANIGAN FBI'İ İŞKENCE VE KÖTÜ MUAMELE YÜZÜNDEN DAVA EDİYOR

iki fotoğraf ön sayfanın yarısını kaplamıştı.

Patrick, bir an buna hayranlıkla baktı. "Sonra okuyacağım."

Cutter Patrick'in tam önünde oturuyordu ve tabii ki tutuklunun soluk alışımı bile dinliyordu, ikisinin konuşması söz konusu olamazdı, bu da Patrick'in işine geliyordu. Minibüs, üs hastanesinin park yerine girdi ve acil servisin girişinde durdu. Patrick'i bir servis kapısından

içeri taşıdılar, sonra hemşirelerin, yeni hastalarını koridordan geçirip ilk ve hızlı muayenesi için bekledikleri yere götürdüler, iki laboratuvar teknisyeni önlerinde durdu ve biri, "Yuvana hoşgeldin Patrick," dedi. Tam bir anasının gözüydü konuşan.

Burada bürokrasi yoktu. Girmeden önce form doldurmak gerekmiyordu. Sigorta ya da ücreti kimin, ne için ödediği hakkında sorular sorulmadı. Patrick doğruca üçüncü kata çıkarılıp koridorun sonundaki bir odaya yerleştirilmişti. Şerifin yaptığı gibi, Cutter da bir-

kaç basmakalıp uyarıda bulunmuştu. Telefonun sınırlı kullanımı, kapıda muhafızların bulunması, yemeklerin odada yenmesi gibi. Bir tutukluya başka ne söylenebilirdi? Ayrıldılar, sadece Sandy kaldı.

Patrick ayaklarını sarkıtarak yatağının ucuna oturdu. "Annemi görmek istiyorum," dedi.

"Annen yolda, saat birde burada olacak."

"Teşekkürler."

"Peki ya karın ve kızın?"

"Ashley Nicole'u görmek istiyorum, ama şimdi değil. Eminim beni hatırlamıyordun Şimdiye kadar benim bir canavar olduğumu düşünmeye başlamıştır bile. Trudy'yi ise, bildiğin nedenlerden dolayı görmemeyi tercih ederim."

Kapı sertçe çalındı ve Şerif Sweeney, elinde kalın bir kâğıt yığı-nıyla tekrar görüldü. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Patrick, fakat bu işi hemen halletmenin en iyisi olduğunu düşündüm."

"Tabii ki, Şerif," dedi Patrick, kendini kötü bir şeye hazırlayarak.

"Bunları sana vermek zorundayım. Öncelikle burada, Harrison Bölgesi büyük jürisinden gelen birinci dereceden cinayet suçlaması

var.

Patrick, dosyaya bakmadan onu aldı ve Sandy'ye verdi.

"Bu da, Mobile'de Trudy Lanigan tarafından verilen şikâyet ve boşanma başvurusu."

"Bu bir sürpriz!" dedi Patrick kâğıdı alırken. "Davayı neye dayanarak açmış?"

"Okumadım. Bu da, Benny Aricia tarafından yapılan dava başvurusu ve mahkeme çağrısı."

"Kim?" diye sordu Patrick, kendini zorlayarak esprili olmaya çalışıyordu. Şerif gülümsemedi bile.

"Bu, eski şirketinin verdiği dava dilekçesi."

"Ne kadar para istiyorlar?" diye sordu Patrick dava dilekçesini alarak.

"Okumadım. Bu, Monarch-Sierra Sigorta Şirketi'nin dava dilekçesi ve mahkeme çağrısı."

"Ah evet, o çocukları hatırlıyorum." Kâğıdı, Şerifin elleri boşalmışken şimdi elleri dolu olan Sandy'ye verdi.

"Üzgünüm Patrick," dedi Sweeney.

ORTAK

111

"Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik. Açılan başka davalar olup olmadığını öğrenmek için şehirde yazmanın ofisine uğrayacağım."

"Hepsini gönder. Sandy hızlı çalışır."

Bu kez kelepçelerin engellemesi olmadan el sıkıştılar ve Şerif ayrıldı.

"Raymond'u her zaman sevdim," dedi Patrick, elleri kalçalarında, dizlerini yavaşça kırarak. Yarıya kadar çömelip yavaşça kalktı. "Daha çok yolum var Sandy, kemiklerime kadar yaralıyım."

"Harika, bu davamıza yararlı olacak." Sandy kâğıtları karıştırdı. "Öyle görünüyor ki, Trudy'nın senin yüzünden keyfi kaçmış. Seni hayatından çıkarmak istiyor."

"Elimden geleni yaptım. Neye dayanarak açmış davayı?"

"Terk etme ve manevi eziyet."

"Zavallı kadın."

"İtiraz etmeyi düşünüyor musun?"

"Bu, onun ne istediğine bağlı."

Sandy başka bir sayfaya geçti. "Şöyle bir göz attığım kadarıyla boşanmak, ziyaret hakkın da dahil olmak üzere ebeveyn olarak bütün haklarına son verilmesi ve çocuğun tam velayetini almak ve senin kayboluşuna kadar - Trudy böyle diyor, senin kayboluşun — ortaklaşa sahip olduğunuz tüm mal, mülk ve kişisel eşyayı ve bunların dışında da kaybolmandan bu yana edinmiş olabileceğin malların haklı ve makul bir yüzdesini istiyor."

"Sürpriz, sürpriz."

"Bütün istekleri bu kadar. Tabii şimdilik."

"Ondan boşanmayı kabul edeceğim Sandy ve bunu mutlulukla yapacağım, fakat bu düşündüğü kadar kolay olmayacak."

"Kafanda ne tasarlıyorsun?"

"Bunu daha sonra konuşuruz. Yorgunum."

"Bir ara konuşmamız gerek, Patrick. Kabul etsen de etmesen de tartışmak zorunda olduğumuz çok şey var."

"Sonra. Şimdi dinlenmem gerek, annem az sonra burada olur."

"Pekâlâ. Bu sırada, ben New Orleans trafiğiyle boğuşurum, arabayı park edip yürürüm, buradan ofisime gitmek için iki saat uğraşırım. Peki, tam olarak ne zaman benim tekrar gelmemi istiyorsun?"

"Üzgünüm Sandy. Yorgunum, anladın mı? Yarın sabaha ne dersin? Dinlenmiş olarak kalkarım ve bütün gün çalışırım."

Sandy rahatladı ve evrakları çantasına yerleştirdi. "Tabii ahbab. Saat onda burada olacağım."

"Sağol Sandy."

Sandy oradan ayrıldı ve Patrick, odası sadece kadınlardan oluşan her çeşit sağlık uzmanıyla bir anda dolmadan önce sekiz dakika kadar dinlendi. "Merhaba, ben Rose, sizin baş hemşirenizim. Sizi muayene etmemiz gerekiyor. Gömleğinizi çıkarabilir miyiz?" Bu bir rica değildi. Rose gömleği çıkarmaya çoktan başlamıştı, iki yanda en az Rose kadar iri olan iki hemşire daha belirdi ve Patrick'i soymaya başladılar. Bundan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Diğer hemşire, bir termometre ve bir kutu dolusu başka korkunç aletle ayakta bekliyordu. Bir çeşit teknisyen, yatağın ucundan şaşkın şaşkın bakıyordu. Turuncu ceketli bir hastabakıcı, kapının yanında dolanıyordu.

Bir ekip olarak orayı işgal etmişlerdi ve on beş dakika boyunca vücudunda çeşitli işlemler yaptılar. Patrick gözlerini kapadı ve sesini çıkarmadı. Geldikleri hızla gittiler.

Patrick ve annesi gözyaşları içinde kucaklaştılar. Patrick her şey için özür diledi. Annesi bunu sevgiyle kabul etti ve yalnızca bir annenin yapabileceği gibi onu affetti. Oğlunu görmenin mutluluğu, son dört gün içinde onu saran her türlü kötü düşünceyi ve acıyı silmişti.

Joyce Lanigan altmış sekiz yaşındaydı ve yüksek tansiyonu dışında sağlığı oldukça iyi durumdaydı. Kocasını, yani Patrick'in babasını, onu yirmi yıl önce daha genç bir kadın için terk etmiş, sonra aniden kalp krizinden ölmüştü. Annesi de Patrick de, onun Texas'taki cenazesine katılmamıştı, ikinci karısı o sırada hamileydi. Çocuğu, yani Patrick'in üvey kardeşi on yedi yaşındayken iki narkotik şube polisini öldürmüştü ve şimdi Texas, Huntsville'de idamını bekliyordu. Ailenin bu kirli çamaşırları New Orleans ve Biloxi'de bilinmiyordu. Patrick bunları ne Eva'ya ne de dört yıllık karısı Trudy'ye anlatmıştı. Neden anlatmak zorunda oldu ki?

Ne acımasız bir kaderdi. Patrick'in babasının her iki oğlu da birinci dereceden cinayetten dava edilmişlerdi. Biri suçlu bulunmuştu, diğeri de bulunmak üzereydi.

Patrick, babası onları terk edip sonra da öldüğünde kolejdeydi. Annesi hiçbir profesyonel yeteneği ve iş tecrübesi olmadığı için orta yaşlı boşanmış bir kadının hayatına alışmakta zorluk çekmişti. Boşanma anlaşması evi ona bırakmış ve iş bulmadan yaşayabileceği kadar para sağlamıştı. Ara sıra, çevre ilkokullarında geçici öğretmen olarak çalışmıştı, fakat o evde oturup bahçeyle oyalanmayı, pembe dizileri izlemeyi, aynı çevreden yaşlı bayanlarla çay içmeyi tercih ediyordu.

Patrick her zaman annesinin iç karartıcı bir insan olduğunu düşünmüştü; özellikle de babasının onları terk edişinden sonra. Bu olay Patrick'i çok fazla rahatsız etmemişti, çünkü o zaten bir baba gibi değildi. Ve bir koca gibi de değildi. Patrick annesini, evden dışarı çıkması, bir iş bulması, yaşamına bir hedef koyması ve hayatın biraz keyfini çıkarması için teşvik etti. Annesi yeni bir hayata başlıyordu.

Fakat o acıyı ve ızdırabı çok seviyordu. Yıllar geçtikçe ve Patrick avukatlık işleriyle giderek daha fazla meşgul oldukça, onunla daha az zaman geçirmeye başlamıştı. Patrick Biloxi'ye taşınmış ve annesinin hoş göremeyeceği bir kadınla evlenmişti.

Annesine dayılarını, teyzelerini ve kuzenlerini, ölümünden çok önce ilişkisinin koptuğu, geçen dört yıl içinde hemen hemen hiç aklına getirmemiş olduğu insanları sordu. Sadece bu kendisinden beklenildiği için sordu. Büyük bir çoğunluğu iyidiler.

Hayır, hiçbirini görmek istemiyordu.

Onlar, Patrick'i görmek için sabırsızlanıyorlardı. :, Garip. Daha önce onu görmek için hiç sabırsızlanmamışlardı. , Onun için çok endişeleniyorlardı.

Bu da garipti.

iki saat boyunca sıcak bir havada sohbet ettiler ve zaman çabucak geçti. Annesi, Patrick'i kilosu yüzünden azarladı. "Hastalıklı" diye nitelendirdi. Onu yeni çenesi, burnu ve siyah saçları hakkında sorguya çekti. Bir annenin söyleyebileceği her türlü şeyi söyledi sonra New Orleans'a gitmek üzere ayrıldı. Patrick onu arayacağına söz verdi.

Her zaman bu sözü verir, diye düşündü annesi yolda. Fakat nadiren arar.

08

15

Hay-Adams Oteli'nin bir süitinde işlerini yürüten Stephano, sabahı, durumdan tedirgin olmuş olan şirket yöneticilerine telefonlar açarak geçirdi. Patrick'in neredeyse tutuklanmak, fotoğraflarının çekilip parmak izlerinin alınmak ve FBI'ın başka tacizlerine maruz kalmak üzere olduğuna Benny Aricia'yı inandırmak kolay oldu. Monarch-Sierra'dan Paul Atterson ve Northern Case Mutual'dan Frank Jill gibileri ikna etmekse başka bir konuydu. Her ikisi de tipik birer üst düzey yöneticiydi, büyük maaşlar alan ve her türlü tatsız şeyden kendilerini uzak tutmak için bir sürü adamı olan, yüksek sınıftan beyaz adamlardı. Tutuklanmalar ve kovuşturmalar aşağı sınıftan insanlar içindi.

FBI bayağı yardımcı olmuştu. Hamilton Jaynes, Monarch'ın Palo Alto'daki, Northern Case Mutual'm St. Paul'daki merkezlerine, her iki adama da uğrayıp Patrick Lanigan isimli birinin

aranması ve ele geçirilişi hakkında sorular sormaları için ajanlar gönderdi.

Her ikisi de öğlene doğru olaya pes ettiler. Köpekleri geri çağır dediler Stephano'ya, araştırma bitti. FBI'yla tam olarak işbirliği içinde olun ve Tanrı aşkına şu ajanları merkezlerimizden çıkarmak için de bir şeyler yapın. Bu çok utanç vericiydi.

Ve böylece konsorsiyum dağılmıştı. Stephano konsorsiyumu dört yıl boyunca bir arada tutmuş ve bu sayede yaklaşık olarak bir milyon dolar kazanmıştı. Ayrıca müşterisinin iki buçuk milyon dolarını harcamıştı ve işi başardığını söyleyebilirdi. Lanigan'ı bulmuşlardı. Doksan milyon doları bulamamışlardı, fakat hâlâ bir yerlerdeydi. Harcanmamıştı. Parayı kurtarmak için bir şans vardı.

Benny Aricia tüm sabah boyunca Stephano'yla süttüydü; gazeteleri okudu, telefon görüşmeleri yaptı ve Stephano telefonun başındayken onu dinledi. Saat birde, Biloxi'deki avukatını aradı ve Patrick'in geldiği haberini aldı. Herhangi bir karşılama yapılmamıştı. Yerel televizyon, haberi öğlen saatlerinde, Hava Kuvvetleri kargo

UKIAK.

115

uçacağının Keesler'e inmeden önce havadayken çekilmiş filmiyle birlikte yayınladı. Uçak, izin verilen ölçüde yakından çekilmişti. Bölge şerifi Patrick'in geri döndüğünü doğruladı.

işkence kasedini, en çok hoşuna giden kısımları tekrar dinlemek için sık sık durdurarak üç kez dinlemişti. Bir keresinde, iki gün önce Florida'ya uçarken, kasedi, birinci, sınıfta içkisini yudumlarken kulaklıklarla dinlemişti ve merhamet dilenen bir adamın, insanın kanının donduran seslerini duyarak gülümsemişti. Fakat bugünlerde, Benny çok nadir olarak gülümsüyordu. Patrick'in bildiklerini söylemiş olduğundan emindi ve bu yeterli değildi. Patrick bir gün yakalanacağını biliyordu, bu yüzden parayı kurnazca o kızın kontrolüne vermiş ve kendisi de dahil herkesten saklamıştı. Tam anlamıyla dahiyaneydi. Mükemmeldi.

, "Kızı bulmak neye patlar?" diye sordu Stephano'ya, öğle yemeği için oda servisinin getirdiği çorbalarını içerlerken. Bu soru, şimdiye kadar defalarca sorulmuştu.

"Neye mi, yoksa ne kadar paraya mı?" . "Sanırım, ne kadar paraya."

"Buna cevap veremem. Kızın nerede olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok, fakat nereli olduğunu biliyoruz. Ve muhtemelen Bilo-xi çevresinde bir yerlerde ortaya çıkacağını biliyoruz, çünkü erkeği orada. Kızı bulabiliriz."

"Ne kadara?"

"Tahminen, hiçbir garanti vermeden, yüz bin dolar derim. Parayı koy; para biterse, işi bırakırız."

"Federallerin hâlâ aradığımızı öğrenmeleri ihtimali var mı?"

"Hayır."

Benny domatesli ve erişteli çorbasını karıştırdı. Şimdiye kadar zaten bir milyon dokuz yüz bin dolar harcanmıştı; son bir deneme daha yapmamak saçma görünüyordu, ihtimal azdı ama ödöl çok büyük olabilirdi. Bu, dört yıldan beri oynadığı bir oyundu.

"Ve eğer onu bulursan?" diye sordu.

"Onu konuşturacağız," dedi Stephano ve Patrick'e yaptıklarının bir kadına yapılışını düşünerek yüzlerini ekşiterek birbirlerine baktılar.

"Peki ya avukatı?" diye sordu Aricia sonunda. "Ofisine ve telefonlarına gizli mikrofon yerleştirip müvekkiliyle konuşurken bir ře-

110

JUMN (JKİM-IAM

kilde dinleyemez miyiz? Muhakkak benim para hakkında konuşacaklardır."

"Bu bir ihtimal. Sen bu konuda ciddi misin?"

"Ciddi miyim? Orada doksan milyonum var Jack, üçte birini o kan emici avukatlar için çıkar. Tabii ki ciddiylim."

"Bu pek kolay olmayabilir. Avukat aptal değil biliyorsun. Ve müvekkili de dikkatli bir adam."

"Hadi Jack. Sen en iyisi sayılıyorsun. En azından en pahalısısın."

"Bir ön çalışma yapacağız, avukatı birkaç gün izleyeceğiz ve planını göreceğiz. Aceleye gerek yok. Müvekkili bir süre için bir yere gitmiyor. Şimdi federalleri başımdan atmakla daha çok ilgiliyim. Ofisimi tekrar açıp telefonlarımdan mikrofonları çıkarmak gibi önemsiz birkaç iş yapmam gerek."

Aricia eliyle işaret ederek onun sözünü kesti. "Bana ne kadara mal olacak?"

"Bilmiyorum. Bunu daha sonra konuşuruz. Yemeğini bitir. Avukatlar bekliyorlar."

Önce Stephano otelden ayrıldı; yürüyerek uzaklaşırken, otelin aşağısında, I sokağında park yapmanın yasak olduğu bir yere park etmiş olan ajanlara el salladı. Yedi blok ötedeki avukatının ofisine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Benny on dakika bekledi ve bir taksi çevirdi.

Öğleden sonrayı, avukatlar ve asistanlarla dolu olan bir konferans salonunda geçirdiler. Anlaşmalar, Stephano'nun ve FBI'in avukatları arasında fakslanıp durdu. Sonunda her iki taraf da istediğini elde etti. Stephano'ya yöneltilmiş olan suçlamalardan vazgeçildi, ayrıca bu suçlamalar müşterilerine karşı da yürütülmeyecekti. FBI, Stephano'dan Patrick Lanigan'ı bulmak için yaptığı çalışmalar ve onun yakalanışı hakkında her şeyi açıklayacağına dair imzalı bir yemin metni aldı.

Stephano, bildiği şeylerin büyük bir çoğunluğunu gerçekten anlatmayı planlıyordu. Arama çalışmaları bitmişti, böylece artık saklayacak bir şey kalmamıştı. Sorgulama pek verimli

olmamıştı, sadece parayı elinde tutan Brezilyalı kadın avukatın ismi öğrenilmişti. Şimdi, avukat ortadan kaybolmuştu ve Stephano, ciddi ciddi, FBI'ın onu takip edecek zamanının ve isteğinin olup olmadığından şüphe duyuyordu. Neden takip etsinlerdi? Para onlara ait değildi.

ORTAK

117

Ve Stephano her ne kadar bunu göstermemek için çok çaba harcıyor olsa da, FBI'ın yaşamından çıkmasını çılgınca istiyordu. Bayan Stephano ciddi şekilde tedirgindi ve evdeki baskı çok fazlaydı. Eğer ofisini kısa zamanda açmazsa işinden olacaktı.

Bu yüzden onlara duymak istediklerinin büyük bir kısmını anlatmayı planlıyordu. Benny'nin parasını — ne kadarı kaldıysa — alacaktı ve kızı takip edecekti, belki şanslı dönerdi. Ve New Orleans'a Lanigan'ın avukatını izlemek için bir grup gönderecekti. FBI'ın bu ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

Biloxi Federal Binasında boş, bir metre karelik yer bile olmadığı için Cutter, Şerif Sweeney'e bölge hapisanesinde boş bir yer bulmasını rica etti. FBI'ın yakın çevresinde dolanmasından pek hoşlanmasa da Sweeney bunu istemeye istemeye kabul etti. Depo olarak kullanan bir odayı temizledi, buraya birkaç sandalye ve bir masa koydu. Lanigan Davası Çalışma Odası tamamlanmıştı.

Oraya toplayacak çok az şey vardı. Patrick öldüğünde, kimse bunun cinayet olduğundan şüphelenmemişti ve böylece en azından ilk altı hafta ipucu toplamak için hiç çaba harcanmadı. Para ortadan kaybolduğunda şüpheler arttı, fakat o zaman da iz soğumuştü.

Cutter ve Harrison Bölgesi'nin polis şefi Ted Grimshaw, ellerindeki az sayıdaki delili dikkatle inceleyip envanter çıkardılar. Yanmış Chevy Blazer'in on tane büyük fotoğrafı vardı; bunları duvara astılar. Fotoğraflar Grimshaw tarafından çekilmişti.

Yangının ısısı aşırı olmuştu, şimdi bunun sebebini biliyorlardı. Hiç şüphesiz Patrick, arabanın içine plastik benzin bidonları koymuştu. Bu, erimiş alüminyum koltuk kenarlarını, patlamış camları, ön panelin paramparça olmasını ve vücut kalıntılarının azlığını açıklıyordu. Cesedin altı tane fotoğrafı vardı ve ceset, içinde bir kalça kemiğinin yarısının çıktığı küçük bir kömür yığını gibiydi. Kemik sürücünün yanındaki koltuğun zeminindeydi. Blazer otoyoldan çıktıktan sonra birçok defa takla atmış ve dar, derin bir vadiye yuvarlanmıştı. Sağ tarafından yanmıştı.

Şerif Sweeney arabayı bir ay tutmuştu, sonra terk edilmiş başka üç araba kalıntısıyla birlikte hurda olarak satmıştı. Sonra bunu yaptığına pişman olmuştu.

Aracın çevresindeki alanın, simsiyah olmuş ağaçların ve çalıla-

118

JOHN GRISHAM

rın yarım düzine fotoğrafı vardı. Gönüllüler, yangını söndürmek için bir saat savaş vermişlerdi.

Ne tesadüftü ki, Patrick öldükten sonra yakılmak istiyordu. Trudy'ye göre (cenazeden bir ay sonra verdiği ifadeyi yazıya geçirmişlerdi) Patrick, öldükten sonra yakılmayı ve küllerinin bölgedeki en güzel mezarlık olan Locust Grove'a gömülmesine aniden karar vermişti. Karar, ortadan kaybolmasından yaklaşık on bir ay önce verilmişti. Vasiyetnamesini bile değiştirmişti ve Trudy'yi bunu uygulayacak kişi olarak belirlemişti, Trudy'nin kendisiyle ölmesi durumunda, Kari Huskey, Trudy'nin vekiliydi ve yakılma işlemini o yürütecekti. Patrick, aynı zamanda cenaze töreni ve gömülmesiyle ilgili özel ayrıntılar da eklemişti.

Ölümünü planlamasının nedeni olarak da, bu konuda plan yapmadan ölen bir müvekkilini gösteriyordu. Ölenin ailesi, müvekkilinin nasıl yakılması gerektiği konusunda bir türlü anlaşmaya varamamıştı. Patrick de bu kavganın içine çekilmişti. Patrick, Trudy'ye bile bir mezar seçtirmişti. Trudy, Patrick'in hemen yanındaki yeri seçmişti, fakat her ikisi de biliyordu ki, eğer önce Patrick'e bir şey olursa, Trudy bu yeri vakit kaybetmeden değiştirecekti.

Cenaze işleriyle uğraşan kişi, sonrasında, Grimshaw'a yakılma işleminin yüzde doksanının Blazer'da tamamlandığını söylemişti. Külleri, iki bin derecede bir saat boyunca yaktıktan sonra tarttığında, tartı, sadece yüz yirmi gramı göstermişti, bu şu ana kadar gördüğü en az miktardı. Ceset hakkında hiçbir şey söyleyememişti; erkek mi, kadın mı, genç mi, yaşlı mı ya da yangından önce ölü mü olup olmadığını anlamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bütün bunları anlamak için gerçek anlamda uğraşmamıştı.

Ellerinde ceset yoktu, otopsi raporu yoktu, John Doe'nun kim olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildiler. Yangın, ipuçlarını yok etmek için en emin yoldu ve Patrick, izlerini kapatmak için harika bir iş yapmıştı.

Hafta sonunu De Soto Milli Parkı'nda, Greene ilçesindeki küçük Leaf kasabası yakınında, eski bir avcı kulübesinde geçirmişti. O ve hukuk fakültesinden arkadaşı Jackson, kulübeyi iki yıl önce, küçük değişikliklerle kullanılabilir diye düşünerek satın almışlardı. Tam bir kır eviydi. Kışın ve sonbaharda geyik, baharda yabani hin-

ORTAK

119

di avlıyorlardı. Patrick evliliğindeki iniş ve çıkışlar nedeniyle, kulübede gitgide daha çok hafta sonu geçiriyordu. Kulübe bir buçuk saatlik uzaklıktaydı. Orada çalışabildiğini öne sürüyordu. Uzak ve sessiz bir yerdi. Arkadaşı, evin diğer sahibi ise bu evi tümüyle unutmuştu.

Trudy bu hafta sonlarına içerliyor gibi görünüyordu, fakat genellikle Lance yakınlarda gizli gizli dolaşıyor ve Patrick'in şehir dışına çıkmasını bekliyordu.

9 Şubat 1992 pazar gecesi Patrick, kulübeden ayrılacağını söylemek için karısını aradı. Karmaşık bir temyiz başvurusunu tamamlamıştı ve yorgundu. Lance çıkıp karanlığa karışmadan önce bir saat daha oyalandı.

Patrick 15. Otoyolda, Stone ve Harrison ilçelerinin ayrımındaki Verhall Mağazası'nda durdu. On dört dolar yirmi bir sente on iki galon benzin aldı ve ödemeyi kredi kartıyla yaptı. Daha önceleri tanışmış olduğu ve kendisinden daha yaşlı bir kadın olan Bayan Verhall'la sohbet etti. Bayan Verhall, oradan geçen birçok avcıyı, özellikle de Patrick gibi orada oyalanıp

ormandaki serüvenlerini yüksekte atarak anlatmaktan hoşlananları tanıyordu. Sonradan, bütün hafta sonu çalışmaktan dolayı çok yorgun olduğunu öne sürmüş olsa da Patrick'in iyi görüldüğünü söylemişti. Bunu garipsediğini hatırlıyordu. Bir saat sonra, polis ve itfaiyenin hızla geçtiğini duymuştu.

Patrick'in Blazer'ı sekiz mil ilerde, otoyoldan yetmiş metre aşağıdaki bir vadide alevler içinde bulunmuştu. Yangını ilk olarak bir kamyon şoförü gördü ve yangının on beş metre yakınına sokulmayı başardı. Telsizle yardım istedi, sonra bir kütüğün üzerine oturup arabanın yanışını çaresizce izledi. Blazer sağa yatmıştı ve üst kısmı diğer yana bakıyordu. Bu nedenle araçta birilerinin olup olmadığını görmek imkânsızdı. Bir kurtarma girişimi zaten söz konusu olamazdı.

ilçenin ilk görevli memuru oraya varana kadar, ateş topu öyle büyümüşü ki Blazer'ın dış hatlarını bile ayırt etmek güçtü. Otlar ve çalılar yanmaya başlamıştı. Küçük bir gönüllü tulumbacı araba geldi, fakat suyu çok azdı. Daha fazla araç durdu ve kısa zaman içinde yangını izleyen ve aşağıdaki gürlemeyi dinleyen sessiz bir kalabalık oluştu. Blazer'ın sürücüsü aralarında olmadığı için herkes onun, orada diğer her şey gibi yanıp kül olduğuna inandı.

120

JOHN GRISHAM

İki tane daha büyük söndürme aracı geldi ve yangın, sonunda söndürüldü. Şerif Sweeney yangın yerinin soğumasını beklerken saatler geçti. Bir insan vücudu olabileceğini düşündüğü siyahlaşmış bir yığın gördüğünde neredeyse gece yarısıydı. Savcı yanındaydı. Kalça kemiği, kuşklarına son verdi. Grimshaw fotoğraflarını çekti. Cesedin soğuması için bir süre daha beklediler, sonra onu topladılar ve karton bir kutunun içine koydular.

Plakadaki harfler ve rakamlar el fenerleriyle okunup değerlendirildi ve sabah üç buçukta Trudy'ye, onu en azından dört buçuk yıl için dul yapan telefon geldi.

Şerif arabayı gece orada bırakmaya karar verdi. Gün doğumunda bölgeyi taramak için yardımcılarında besiyile geri döndü. Otoyolda otuz metre uzunluğunda fren izi gördüler ve zavallı Pat-rick'in önüne bir geyiğin çıkmış olabileceğini düşündüler. Bu da onun kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Yangın, her yöne yayıldığı için neler olmuş olabileceğini gösterebilecek olası ipuçları yok olmuştu. Tek sürpriz, Blazer'dan kırk metre ilerde bir ayakkabının bulunmasıydı. Bu, az kullanılmış, kırk üç numara, Nike Air Max koşu ayakkabısıydı ve Trudy bunun Patrick'e ait olduğunu hemen teşhis etti. Ayakkabıyı ona gösterdiklerinde çok ağladı.

Şerif aracın uçurumdan aşağı yuvarlanırken birkaç kez takla attığını tahmin etti ve belki de yuvarlanma sırasında vücudu arabanın içinde yerinden fırlamıştı. Ayakkabı çıkmış ve bir takla sırasında dışarı fırlamıştı veya bunun gibi bir şey olmuştu. Ayakkabının dışarıda olması, diğer her şey gibi mantıklı görünüyordu.

Blazer'ı arkası düz bir kamyonu yükleyip götürdüler. Akşama doğru Patrick'in vücut kalıntıları yakıldı. Anma töreni ertesi gündü ve ardından, Patrick'in de dürbünle izlediği kısa cenaze töreni yapıldı.

Cutter ve Grimshaw masanın ortasındaki tek ayakkabıya baktılar. Bunun yanında, tanıkların

çeşitli ifadeleri vardı - Trudy'nin, Bayan Verhall'ın, savcının, cenaze işleriyle uğraşan kişinin, hatta Grimshaw'm ve şerifin. Hepsi de, kendilerinden bekleneni tam olarak söylüyorlardı. Tek sürpriz tanık, paranın ortadan kaybolmasından sonraki aylarda ortaya çıktı. Verhall, dükkânının yanında yaşayan genç bir kadın, 1991 model, kırmızı Chevy Blazer'ı yolun kenarında, tam olarak yangının çıktığı noktada park etmiş olarak gör-

ORTAK

121

düğünü öne sürdüğü yeminli bir ifade verdi. Arabayı iki kez görmüştü. Bir defa cumartesi gecesi, bir defa da yirmi dört saat sonra yangının çıktığı saatlerde.

ifadesi Grimshaw tarafından Harrison ilçesindeki kır evinde, Patrick'in cenazesinden yedi hafta sonra alınmıştı. O zamana kadar ölüm olayı üzerinde kuşkular da artmaya başlamıştı, çünkü para kaybolmuştu.

16

Doktor, Hayani adında, merhametli ve sevecen yaradılıştaki genç bir Pakistanlıydı, İngilizceyi oldukça bozuk bir aksanla konuşuyordu ve hasta istediği sürece Patrick'le sadece oturup konuşmaktan memnun görünüyordu. Yaralar hızla iyileşiyordu.

Fakat hasta çok tedirgindi, "işkence, hiçbir zaman tam olarak açıklayabileceğim bir şey değil," dedi Patrick, doktorla hemen hemen bir saat boyunca konuştuktan sonra. Hayani konuşmayı bu konuya getirmişti. FBI'a karşı dava açıldığından bu yana, konu bütün gazetelerde yer alıyordu ve tıbbi açıdan, böylesine berbat durumdaki bir yaralıyı muayene ve tedavi etmek ender rastlanan bir fırsattı. Her genç doktor fırtınanın ortasına bu kadar yakın olmaktan hoşlanırdı.

Hayani üzüntüyle başını salladı. Konuşmaya devam etmesi için gözleriyle Patrick'e yalvarıyordu.

Bugün Patrick bunu yapmaya gerçekten istekliydi. "Uyumak imkânsız," dedi. "Sesler duyana kadar belki, en fazla bir saat, sonra etimden gelen yanık kokusunu duyuyorum ve ter içinde uyanıyorum. Ve bu hiç bitmiyor. Şimdi buradayım, ülkemde ve güvendeyim sanırım, fakat onlar hâlâ dışarıda bir yerlerde, hâlâ peşimdelersin. Uyuyamıyorum. Uyumak istemiyorum doktor."

"Size birtakım haplar verebilirim."

"Hayır. Şimdi değil en azından. Bana çok fazla ilaç verdiler."

"Kanın iyi görünüyor. Fazla önemsenecek bir şey yok."

"Daha fazla ilaç istemiyorum doktor. Şimdi değil."

"Uyumaya ihtiyacın var Patrick."

"Biliyorum, fakat uyumak istemiyorum. Tekrar işkenceleri görmek istemiyorum."

Hayani elindeki çizelgeye bir şeyler yazdı. Her iki adamın kafası, bu sefer ne söyleyecekleriyle ilgili düşüncelerle doluyken uzun bir sessizlik oldu. Hayani böyle birinin bir başkasını öldürebileceğine, özellikle de böyle korkunç bir şekilde öldürebileceğine inanmakta zorluk çekti.

ORTAK

123

Oda, pencerenin bir kenarından sızan ince bir güneş ışığıyla aydınlanıyordu. "Size dürüstçe bir şey söyleyebilir miyim doktor?"

"Elbette."

"Burada olabildiğince uzun kalmalıyım. Burada, bu odada. Birkaç gün içinde, beni Harrison ilçe hapisanesine göndermek için sesler yükselecek, orada bana iki üç sokak serserisinin kaldığı küçük bir hücrede yatak verecekler ve orada yaşamımı sürdürmeme imkân kalmayacak."

"Fakat, seni neden göndermek istiyorlar?"

"Bana baskı yapacaklar doktor. Onlara istediklerini söyleyene kadar üzerimdeki baskıyı yavaş yavaş artıracaklar. Beni, tecavüzcülerin, uyuşturucu satıcılarının bulunduğu kötü bir hücreye koyacaklar ve yapacağım en iyi şeyin konuşmak olduğunu, konuşmazsam hayatımın kalanını böyle geçireceğimi ima edecekler. Parchman'daki hapisane dünyadaki en kötü yerdir. Hiç Parchman'a gittin mi doktor?"

"Hayır."

"Ben gittim. Bir keresinde orada bir müvekkilim olmuştu. Tam anlamıyla bir cehennem ve ilçe hapisanesi de oradan çok farklı değil. Fakat sen beni burada tutabilirsin doktor. Bütün yapman gereken, yargıca burada sizin himayenizde kalmam gerektiğini söylemen. Lütfen doktor."

"Tabii Patrick," dedi doktor, sonra çizelgeye bir şey daha yazdı. Patrick gözlerini kapayıp derin derin nefes alıp verirken uzun bir sessizlik daha oldu. Hapishaneyi düşünmek bile onu perişan etmişti.

"Psikolojik bir değerlendirme yapılmasını önereceğim," dedi Hayani ve Patrick gülümsemesini saklamak için alt dudağını ısırıldı.

"Neden?" diye sordu telaşa kapılmış gibi yaparak.

"Çünkü merak ediyorum. Bir itirazın mı var?"

"Sanırım hayır. Ne zaman?"

"Belki birkaç gün içinde."

"Buna bu kadar çabuk hazır olabileceğimden emin değilim."

"Acelemiz yok."

"Bu daha iyi olur. Burada hiçbir şeyi aceleye getirmemeliyiz doktor."

"Anlıyorum. Elbette. Belki haftaya."

"Belki. Ya da bir sonraki haftaya." "

124

JOHN GRISHAM

Çocuğun annesinin adı, Neldene Crouch'tu. Şimdi Hatties-burg'un dışında, bir karavan kampında yaşıyordu, fakat oğlu kaybolduğunda Leaf ten otuz mil uzakta küçük bir kasaba olan Luceda-le'm dışındaki bir karavan kampında onunla birlikte yaşıyordu. Hatırladığına göre, oğlu 9 Şubat 1992'den, yani Patrick'in 15. Otoyolda öldüğü günden beri kayıptı.

Şerif Sweeney'nin kayıtlarına göre, Neldene Prewitt (o zaman evliydi) ofisini ilk kez 13 Şubat 1992'de arayıp oğlunun kayıp haberini vermişti. Bütün çevre şeriflerini aradığı gibi FBI ve CIA'i de aramıştı. Kadın çok huzursuzdu, çılgın gibiydi.

Oğlunun adı Pepper Scarboro'ydu - Scarboro ilk kocasının, Pepper'ın tahmini babasının adıydı, ama Neldene Crouch, babanın kim olduğu konusunda hiçbir zaman emin olmamıştı. Pepper adının nereden geldiğini kimse tam olarak hatırlamıyordu. Annesi, hastanede ona daima nefret ettiği bir isim olan LaVelle adını koymuştu. Çocuk, küçük yaşlardayken Pepper adını seçmiş, yasal olarak bu adı ısrarla kullanmaya çalışmıştı. Adı LaVelle dışında her şey olabilirdi.

Pepper Scarboro kaybolduğu sırada on yedi yaşındaydı. Beşinci sınıfı başarıyla bitirdikten sonra okulu bırakmıştı ve Lucedale'da bir benzin istasyonunda pompada çalışıyordu. Kekeme ve garip bir çocuk olan Pepper, erken yaşta doğanın güzelliğini keşfetmişti. Günlerce, genellikle de yalnız başına kamp kurar ve avlanırdı; bundan daha çok sevdiği şey yoktu.

Pepper'ın pek az arkadaşı vardı ve annesi eksikliklerinden dolayı onunla sürekli alay ederdi. Annesinin iki tane daha küçük çocuğu ve birçok erkek arkadaşı vardı, ailenin geri kalamıyla birlikte, havasız, pis bir karavanda yaşıyordu. Pepper para biriktirip kendine bir silah ve kamp teçhizatı almıştı. Ve zamanının çoğunu, annesinden yirmi dakika uzakta, ama ona göre bin mil uzakta olan De Soto Milli Parkı'nda geçiriyordu.

Pepper ve Patrick'in karşılaşmış olduğuna dair kesin bir delil yoktu. Tesadüfen Patrick'in kulübesi, ormanın Pepper'ın avlanmayı sevdiği bölgesinde bulunuyordu. Patrick de Pepper da beyaz erkeklerdi, Patrick'in kilosu fazlaydı, ama ikisi de hemen hemen aynı boydaydılar. Çok daha fazla dikkat çeken nokta, Pepper'ın av tüfe-

ORTAK

125

ğinin, çadırının ve uyku tulumunun 1992 Şubatı sonunda Patrick'in kulübesinde bulunmuş olmasıydı.

ikisi yaklaşık olarak aynı tarihte, aynı bölgede kaybolmuşlardı. Birlikte kaybolmalarından sonraki aylarda, Sweeney ve Cutter 9 Şubat tarihinden sonraki on hafta içinde Mississippi eyaletinde kaybolup bulunamayan kimse kalmamıştı. Şubat 1992'de kaybolduğu rapor edilen, çoğunu gençlerin oluşturduğu herkes daha sonraları bulunmuştu. Sadece Mart ayında bir ev kadını evinden kaçmış ve henüz ortaya çıkmamıştı.

Cutter FBI bilgisayarlarıyla çalışarak, Patrick'in yangınından kısa bir süre önce kaybolan en yakın insanın yedi saat uzaklıktaki Dothan Alabama'dan tembel bir kamyon şoförü olduğunu belirledi. Sekiz şubat cuma günü, arkasında mutsuz bir evlilik ve bir sürü fatura bırakarak kaybolmuştu. Bu olayı üç ay araştırdıktan sonra Cutter, kamyon şoförü ve Patrick arasında hiçbir bağlantı olmadığından emin olmuştu.

istatistiksel olarak, Patrick ve Pepper'ın kayboluşlarının birbiriyle bağlantılı olduğu konusunda güçlü bir kanıt vardı. Eğer şans eseri Patrick Blazer'mda ölmemişse Cutter ve Sweeney, Pepper'ın öldüğü fikrine tam anlamıyla inanıyorlardı. Tabii ki, bu kanıt mahkemede kabul edilemeyecek kadar tahminiydi. Patrick, Avustralya'dan gelmiş bir otostopçuyu, bilinmeyen bölgelerden bir serseriye ya da bir otobüs terminalinden amaçsız bir yolcuyu arabasına almış olabilirdi.

Arabasıyla hızla şehir dışına, Mississippi yönüne doğru giden yaşlı bir beyefendiden yeni bir hayata başlamak için Atlanta'ya taşınacağını söyleyen Houston'daki genç bir fahişeye kadar uzanan sekiz kişilik bir listeleri daha vardı. Sekiz kişinin hepsi de Şubat 1992'den aylar, hatta yıllar önce kayıp olarak bildirilmişlerdi. Cutter ve Şerif listenin işe yaramaz olduğunu çoktan söylemişlerdi.

Pepper onlar için en güçlü olasılık olarak kaldı; fakat olayı ispat-layamadılar.

Neldene ise bunu kanıtlayabileceğini düşünüyordu ve basınla görüşlerini paylaşma konusunda oldukça istekliydi. Patrick'in yakalanmasında iki gün sonra, Neldene en son boşanma davası için kendisinden üç yüz dolar almış olan bir avukata gitti ve bu medya curcunasında ona yol göstermesi için yardım istedi. Avukat bunu

126

JOHN GRISHAM

hemen kabul etti ve bu işi ücretsiz yapacağını söyledi. Sonra da böyle bir durumla karşılaşan bütün kötü avukatların yaptığı şeyi yaptı. Biloxi'nin doksan mil kuzeyinde bulunan Hattiesburg'daki ofisinde bir basın toplantısı düzenledi.

Gözü yaşlı müvekkilini medya önüne çıkardı ve Biloxi'deki yerel şerif ve FBI için Patrick'in yerini saptamaktaki yetersiz çabaları yüzünden her türlü kötü şeyi söyledi. Dört yıldan fazla bir zaman boyunca zavallı müvekkili, keder ve belirsizlik içinde yaşarken bu konudaki yavaşlıkları utanç vericiydi. Avukat abuk sabuk bir sürü laf edip on beş dakikanın büyük bir kısmını kendini göstermek için harcadı. Pepper'ı öldürdüğü çok açık olan ve kanıtı saklamak için onun vücudunu yakan, bu sayede doksan milyon doları çalıp kaçabilen Patrick Lanigan'a karşı yasal işlemlere başvuracağını ima etti, fakat ayrıntılar belirsizdi.

Basın, ihtiyatı - eğer böyle bir şey basın için söz konusuysa - elden bırakıp konuya atladı. Muhabirlere genç Pepper'ın fotoğrafları verilmişti. Dağınık saçları ve ince tüylü bıyıklarıyla sıradan görünüşlü bir gençti. Böylece isimsiz kurbanı bir yüz verildi ve bir insan oldu. Patrick'in öldürdüğü çocuk buydu.

Pepper hikâyesi basında yankı yaptı. Pepper'dan haklı olarak "muhtemel" kurban olarak bahsediliyordu, fakat "muhtemel" kelimesi, değişmez bir şekilde çabucak geveleniyordu. Patrick olayları, karanlık odasında yalnız başına izledi.

Patrick ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra Scarboro'nun yangında yandığı söylentisinin ortaya çıktığını öğrenmişti. O ve Pepper, Ocak 1992'de beraberce geyik avlamışlardı ve ormanda soğuk bir öğleden sonra, ateşte pişirdikleri eti yemişlerdi. Patrick, çocuğun gerçekten ormanı evine tercih edip burada yaşadığını öğrenince şaşırılmıştı, Pepper evinden pek söz etmemişti. Hayatta kalma ve kamp konusundaki yetenekleri olağanüstüydü. Patrick ona, yağmur ya da kötü havada kulübesinin sundurmasını kullanmayı teklif etti, fakat bildiği kadarıyla çocuk bunu hiç kullanmamıştı.

Ormanda birçok kereler karşılaşmışlardı. Pepper, bir mil ötedeki ağaçlarla kaplı bir tepenin üzerinden kulübeyi görebiliyordu ve Patrick'in arabası oradayken yakına saklanırdı. Patrick uzun yürüyüşlere çıktığında ya da avlanmak için ormanın derinliklerine doğ-

ORTAK

127

ru yöneldiğinde, Pepper onu izlemekten hoşlanırdı. Patrick bağırp küfredene kadar, ona çakıl taşları ve meşe palamudu atardı. Sonra kısa bir sohbet için otururlardı. Konuşmak Pepper'ın çok meraklı olduğu bir konu değildi, fakat yalnızlığa verilen bu aradan hoşlanı-yormuş gibi görünüyordu. Patrick ona bisküvi ve şeker getiriyordu. Patrick, çocuğu kendisinin öldürdüğü konusundaki tahmin karşısında şaşırılmamıştı.

Dr. Hayani, akşam haberlerini büyük bir ilgiyle izledi. Gazeteleri okudu ve yeni karısına, en ince ayrıntısına kadar ünlü hastasından bahsetti. Yataklarına oturup bütün olayları, gece geç saatteki haberlerde tekrar izlediler.

Işığı kapatıp yatmaya hazırlanırken telefon çaldı. Arayan Pat-rick'ti, binlerce özür dileyerek korku ve acı içinde olduğunu ve sadece konuşmak için birine ihtiyaç duyduğunu söyledi. Resmen tutuklu olduğu için sadece doktoruna ve avukatına telefon açabilirdi ve bu, günde iki defadan fazla olamazdı. Doktorun birkaç dakikası yar mıydı?

Elbette. Patrick bu kadar geç saatte aradığı için tekrar özür diledi, fakat şimdi uyumak imkânsızdı ve haberlerdeki her şey, özellikle de genç çocuğu öldürdüğü konusundaki iddialar onu altüst etmişti. Doktor bunu televizyonda görmüş müydü?

Evet, tabii ki. Patrick odasındaydı, ışıkları kapalıydı ve yatağının içinde büzülmüştü. Tanrıya şükür polisler koridordaydı, çünkü itiraf etmeliydi ki korkuyordu. Hiçbir anlamı olmayan sesler ve gürültüler duyuyordu. Sesler koridordan değil, odanın içinden geliyordu. Bunlar ilaçlar yüzünden olmuş olabilir miydi?

Bunun birçok şey yüzünden olabileceğini söyledi doktor, ilaç, bitkinlik, geçirdiğin travma, psikolojik ve fiziksel şok yüzünden.

Bir saat boyunca konuştular.

17

Üç günden beri saçını yıkamamıştı. Yağlı görünmesini istiyordu. Traş da olmamıştı. Hafif, pamuklu hastane elbisesini çıkarıp buruşuk, yeşilimsi mavi ameliyat elbisesini tekrar giydi. Hayani ona yeni bir elbise bulmaya söz verdi. Fakat bugün için buruşuk olana ihtiyacı vardı. Sağ ayağına beyaz bir çorap geçirdi, fakat sol bileğinin tam üstünde iplerin yol açtığı kötü bir yara vardı ve insanların bunu görmelerini istiyordu. O ayağına çorap giymedi. Sadece siyah lastik bir sandalet giydi.

Bugün insanların önüne çıkacaktı. Bütün dünya bekliyordu.

Sandy müvekkilinin talimatlarına uygun olarak, elinde eczaneden alınmış iki tane ucuz güneş gözlüğüyle ve bir tane siyah New Orleans Saints kasketiyle, oraya saat onda geldi. "Teşekkürler," dedi Patrick, banyoda, aynanın önünde gözlüklere hayranlıkla bakıp kasketi düzeltirken.

Dr. Hayani birkaç dakika sonra geldi; Patrick, Sandy ile doktoru tanıştırdı. Patrick birden çok heyecanlandı. Yatağın kenarına oturdu, elleriyle saçını geriye doğru atarken yavaş nefes alıp vermeye çalıştı. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim, biliyorsunuz," diye mırıldandı, yere bakarak. "Hiçbir zaman." Doktoru ve avukatı söyleyecek hiçbir şeyleri olmadan birbirlerine baktılar.

Hayani güçlü bir yatıştırıcı getirtti ve Patrick iki hapı da yuttu. "Belki bütün her şey olup biterken uyurum," dedi.

"Konuşmayı ben yapacağım," dedi Sandy. "Güçlü ol ve rahatla."

"Biraz sonra öyle olacak," dedi Hayani.

Kapı çalındı ve Şerif Sweeney, bir ayaklanmayı bastırmaya yetecek sayıda polisle içeri girdi. Soğuk bir şekilde selamlaşıldı. Patrick Saints kasketini, siyah gözlüklerini taktı ve ellerini kelepçelenmek üzere uzattı.

"Onlar ne?" diye üsteledi Sandy, bir polisin tuttuğu demir ayak bilekliklerini göstererek.

ORTAK

129

"Demir ayak bileklikleri," dedi Sweeney.

"Kullanacağınızı hiç sanmıyorum," dedi Sandy sertçe. "Adamın bir ayak bileğinde yanıklar var."

"Elbette ki yanıkları var," dedi Hayani cesurca, kavgaya girmeye hazır bir biçimde. "Bakın,"

diye üsteledi, Patrick'in sol ayak bileğini işaret ederek.

Sweeney bunu bir an için düşündü ve tereddütü ona pahalıya mal oldu. Sandy öne atıldı: "Hadi Şerif, kaçma ihtimali ne? Yaralı, kelepçeli ve çevresi insanlarla dolu. Ne yapabilir ki? Kelepçeleri koparıp koşacak mı? Onu yakalayamayacak kadar yavaş değilsiniz herhalde?"

"Eğer gerekirse yargıcı arayacağım," dedi Dr. Hayani, sınırlı bir şekilde.

"Buraya, demir ayak bileklikleriyle geldi," dedi Şerif.

"O FBI'ydı Raymond," dedi Patrick. "Ve onlar bacaklara takılan zincirlerdi, demir bileklikler değildi. Ve insanın canını kahrolası bir biçimde acıtıyorlardı."

Demir bileklikler bırakıldı ve Patrick, kahverengi üniformalar içindeki adamların onu görür görmez sessizleştiği koridora götürüldü. Patrick'in çevresine toplandılar ve kalabalık, yavaşça asansöre doğru hareket etti. Sandy, Patrick'in solunda kalarak onun dirseğinden yavaşça tuttu.

Asansör Patrick'in çevresindekilerin hepsini alamayacak kadar küçüktü. Merdivenden aceleyle inenlerle asansörü kullananlar, lobide buluştular, aynı düzen içinde resepsiyonun önünden cam kapılara yürüdüler ve ılık sonbahar havasına, yeni parlatılmış araçların sıra sıra kendilerini beklediği yola çıktılar. Patrick'i, her iki yanında Harrison ilçesi'nin işaretleri bulunan, yeni, siyah bir Suburban'a bindirdiler. Silahlı korumaları taşıyan beyaz bir Suburban arkalarından geliyordu. Onu da yeni yıkanmış üç devriye arabası izliyordu. Önde, filoya en son katılmış olan iki tane daha devriye arabası vardı. Bunlar, askeri kontrol noktalarını aşip sivillerin dünyasına giren bu topluluğa kılavuzluk ediyorlardı.

Patrick ucuz ve kalın güneş gözlüklerinin ardından dışarıdaki her şeyi görüyordu. Bunlar milyonlarca kez arabasıyla geçtiği yollardı. Evler tanıdık gözüküyordu. 90. Otoyola döndüler ve karşılarına Körfez çıktı. Ilık, kahverengi suları, Patrick oradan ayrıldığı-

O9

130

JOHN GRISHAM

dan bu yana hiç değişmemişti. Otoyolun diğer tarafındaki otellerden ve sitelerden çok uzakta, deniz ve yol arasında ince bir kum şeridinden oluşan sahil vardı.

Kıyı, yaşadığı sürgün sırasında, kumarhanelerin gelişiyle zenginleşmişti. Şehri terk ettiği sırada, buraya kumarhanelerin geleceği ile ilgili söylentiler vardı ve şimdi neon ışıklarıyla parlayan Vegas stili büyük kumarhanelerin önünden geçiyorlardı. Park yerleri sabah dokuz buçukta doluyordu.

"Kaç tane kumarhane var?" diye sordu sağında oturan Şerife.

"Son duruma göre on üç tane. Gelenler de var."

"inanmak zor."

Yatıştırıcı oldukça etkiliydi. Patrick'in nefes alıp veriş i ağırlaşt ı, vücudu gevşedi. Bir an için, baş ı öne düşüp uyuklayacak gibi oldu, sonra Main Caddesi'ne döndüler ve Patrick tekrar telaşlandı. Şimdi sadece birkaç blok kalmıştı. Birkaç dakika içinde, geçmişı onu karşılamak için gürültülü bir biçimde ortaya çıkacaktı. Sola doğru, City Hall'un yanından geçerlerken, solda Vieux-Marche'i ve dükkânların, mağazaların sıralandığı bu eski caddenin ortasında bir zamanlar Boğan, Rapley, Vitrano, Havarac ve Lanigan avukatlık şirketinin bir ortağı olarak küçük bir parçasına sahip olduğu büyük, güzel, beyaz bir binayı görüverdi.

Bina hâlâ ayakta duruyordu, fakat içindeki ortaklık un ufak olmuştu.

ilerde eski ofisinden sadece üç blok ötede bulunan Harrison ilçesi Mahkeme Salonu vardı. Bu bina Howard Sokağı'nın yanında, önünde küçük bir çim alanı bulunan, iki katlı, gösterişsiz, tuğla bir binaydı. Çimin üzeri kaynaşan bir insan kalabalığıyla dolmuştu. Arabalar sokaklar boyunca dizilmişti. Yayalar kaldırım da koşuşturuyorlardı, görünüşe göre hepsi de mahkeme salonuna gidiyordu. Patrick ve kafilesi yaklaştıkça, önlerinden giden diğ er sürücüler arabalarını sağa çekiyorlardı.

Mahkeme önündeki kalabalık iki yana dalgalandı fakat belirli bir bölümü kapatan polis barikadı önünde durdu. Patrick daha önce, mahkemeye arka kapıdan aceleyle sokulup çıkarılan birçok ünlü katil görmüştü, bu yüzden neler olup bittiğini tam olarak biliyordu. Kafile durdu. Kapılar hızla açıldı ve bir düzine polis dışarıya çıktı. Siyah Suburban'ın etrafında bir kalabalık oluşmuştu. Ara-

ORTAK

131

banın kapısı yavaşça açıldı. Patrick sonunda görüldü; su yeşili kıyafeti, etrafını sarmış olan kahverengi üniformalarla zıtlık içindeydi.

Muhabirlerden, fotoğrafçılardan ve kameramanlardan oluş an heyecanlı bir kalabalık, en sondaki barikat boyunca birikmişti. Onların arkasında bulunan diğ erleri, olayı kaçırmamak için koş tular. Patrick projektörün farkına vardı ve baş ını eğdi, polislerin arasında kendini sakladı. Etraftan aptalca bir soru yağmuru yağarken onu hızla arka kapıya götürdüler.

"Patrick, buraya döndüğ ün için neler hissediyorsun!?"

"Para nerede, Patrick!?"

"Arabada yanan kim, Patrick!?"

Kapıdan ve arka merdivenlerden yukarıya yapılan bu kısa yolculuk, bir zamanlar, Patrick'in bir yargıcın imzasını alıvermek için arada bir yaptığı bir şeydi, içerdeki koku aniden tanıdık geldi. Beton merdivenler dört yıl içinde boyanmamıştı. Bir kapının, kısa bir koridorun aralığ ından, bir uca birikmiş olan ve mahkeme memurlarından oluş an kalabalık Patrick'e şaşkın şaşkın bakıyordu. Onu mahkeme salonunun yanındaki jüri odasına götürdüler. Kahve servisinin yanındaki minderli sandalyelerden birine oturdu.

Sandy Patrick'in baş ından ayrılmıyor, onun kendini iyi hissetmesi için elinden geleni yapıyordu. Şerif Sweeney polisleri gönderdi. Polisler bir sonraki şevki beklemek için koridora

geçtiler.

"Kahve ister misin?" diye sordu Sandy.

"Lütfen. Şekersiz olsun."

"İyi misin Patrick?" diye sordu Sweeney.

"Evet, elbette Raymond, teşekkürler." Patrick'in sesi uysal ve korku doluydu. Elleri ve dizleri titriyordu ve buna engel olamıyordu. Kahveyi görmezlikten geldi ve kelepçeli elleriyle siyah güneş gözlüklerini düzeltti, şapkasının siperini daha da aşağı çekti. Omuzları sarkmıştı.

Kapı çalındı ve Belinda adında hoş bir kız, kafasını içeri uzatarak: "Yargıç Huskey, Patrick'le görüşmek istiyor," dedi. Sesi tanıdıktı. Patrick kafasını kaldırdı ve kapıya baktı, yumuşak bir ses tonuyla: "Merhaba, Belinda," dedi.

"Merhaba Patrick. Hoşgeldin."

Patrick başını geri çevirdi. Belinda mahkeme kaleminde sekre-

132

JOHN GRISHAM

terdi ve bütün avukatlar onunla flört ederlerdi. Tatlı bir kız. Tatlı bir ses. Gerçekten dört yıl olmuş muydu?

"Nerede görüşecek?" diye sordu Şerif.

"Burada," dedi Belinda. "Birkaç dakika içinde."

"Yargıçla görüşmek istiyor musun Patrick?" diye sordu Sandy. Bu zorunlu değildi ve normal şartlarda olağandışıydı.

"Tabii." Patrick, Karl Huskey'ı görmeyi çok istiyordu.

Belinda odadan çıktı ve kapı arkasından kapandı.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi Sweeney. "Bir sigara içeceğim."

Sonunda Patrick, avukatıyla yalnızdı. Birden neşesi yerine geldi. "Biraz konuşalım. Leah Pires'tan hiç haber var mı?"

"Hayır," dedi Sandy.

"Çok yakında seninle temas kuracak, buna hazır ol. Ona uzun bir mektup yazdım, bunu ona vermeni istiyorum."

"Tamam."

"ikincisi, LoKim isimli, Koreli bir elektronik donanımcısı tarafından yapılmış olan DX-130 adında bir dinleme cihazı tarayıcısı var. Yaklaşık olarak altı yüz dolara edinilebilir. Boyu hemen hemen portatif bir teyp kadar. Bir tane edin ve ilk buluşmamızda getir. Her görüşmemizden önce odayı ve telefonları temizleyeceğiz Ayrıca, ofisini haftada iki defa kontrol ettirmek için New Orleans'ta tanınmış bir dedektiflik şirketini tut. Bu çok pahalı bir şey, fakat ödemeyi ben yapacağım. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

Kapı tekrar çalındı ve Patrick kendini yeniden bıraktı. Yargıç Kari Huskey odaya tek başına girdi. Cübbesini giymemişti, sadece gömleği ve kravatı vardı, okuma gözlükleri burnunun ortasına düşmüştü. Kıır saçları ve çevresi kırışmış gözleri onu kırk sekiz yaşından daha yaşlı ve daha zeki gösteriyordu ve bu, onun tam olarak istediği şeydi.

Huskey elini uzattığında Patrick kafasını kaldırmıştı, gülümsü-yordu. "Seni gördüğüme sevindim Patrick," dedi yargıç sıcak bir tavırla, kelepçelerin takırtısıyla el sıkışırken. Huskey eğilip ona sarılmak istedi; fakat hukuki statülerini düşünerek yakınlaşmalarını yumuşak bir el sıkışmayla sınırlı tuttu.

"Nasılsın, Kari?" dedi Patrick oturduğu yerden.

"Ben iyiyim. Ya sen nasılsın?"

ORTAK

133

"Daha iyi günlerim oldu, fakat seni görmek güzel. Bu şartlar altında bile."

"Teşekkürler. Aklım bir türlü.

"Sanırım farklı görünüyorum, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Seni sokakta görsem tanır mıydım, emin değilim."

Patrick sadece gülümsedi.

Patrick'le belli düzeyde bir dostluğu olduğunu hâlâ düşünen diğer birkaç kişi gibi, Huskey da, kendini ihanete uğramış hissetmişti, ama yine de dostunun ölmemiş olduğunu öğrendikten sonra büyük bir rahatlık duymuştu. Birinci dereceden cinayet davası onu endişelendiriyordu. Boşanma davası ve kamu davaları başka türlü düşünülebilirdi ama cinayet davası onlara benzemezdi.

Dostlukları yüzünden Huskey, davaya başkanlık etmeyecekti. Önemli mahkeme kararlarının zamanı gelmeden, başlangıç niteliğindeki konuları ele almayı, sonra da kenara çekilmeyi planlıyordu. Daha şimdiden ikisinin geçmişi hakkında bir hikâye oluşmuştu.

"Öyle sanıyorum ki, suçlu olmadığımı öne süreceksin."

"Evet, bu doğru."

"Sonra alışıl gelmiş bir ilk celse olacak. Bu birinci dereceden cinayet olduğu için kefalet istemini reddedeceğim."

"Anlıyorum, Kari."

"Bütün hepsi on dakika bile sürmeyecek."

"Burada daha önce bulundum, sadece farklı sandalyede oturacağım."

Yargıç Huskey, yargıç kürsüsünde geçirdiği on iki yıl boyunca, iğrenç suçlar işlemiş olan sıradan insanlara karşı duyabildiği sempati karşısında sık sık şaşkınlığa düşmüştü. Onların acı çekişlerinin insani yönünü görüyordu. Suçluluk duygusunun onları yiyip bitirdiğini görüyordu. Eğer kendilerine bir şans daha verilmiş olsaydı, mahkeme salonundan çıkıp bir daha asla günah işlemeyecek olan yüzlerce insanı hapse yollamıştı. Yardım elini uzatmak ve affetmek istiyordu.

Fakat bu kez söz konusu olan Patrick'ti. Şu anda onuru neredeyse parçalara ayrılmıştı. Eski dostu bağlanmış, bir soyтары gibi giyinmişti, gözleri gizlenmişti ve yüzü değiştirilmişti. Sinirliydi, yerinde duramıyordu ve kelimelerle anlatılamayacak kadar korkuyor-

134

JOHN GRISHAM

du. Onu eve götürmek, iyi yemeklerle beslemek, dinlenmesini sağlamak ve hayatını düzene sokmasına yardımcı olmak isterdi.

Patrick'in yanında diz çöktü. "Patrick, bu davayı bilinen nedenlerden dolayı kabul edemiyorum. Şu anda, korunmam sağlamak için başlangıç aşamasını ele alacağım. Ben hâlâ senin dostunum, aramak için tereddüt etme," dedi. Huskey, vücudunda hassas bir noktaya dokunmadığını ümit ederek Patrick'in dizine yavaşça vurdu.

"Teşekkürler Kari," dedi Patrick dudaklarını ısırarak.

Kari onun gözlerine bakmak istiyordu, fakat güneş gözlükleri yüzünden bu imkânsızdı. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Bugün her şey alışıl geldiği gibi, Avukat," dedi Sandy'ye.

"Dışarıda çok insan var mı?" diye sordu Patrick.

"Evet Patrick. Dostlar ve düşmanlar. Hepsi dışarıda." Odayı terk etti.

Sahil, sansasyonel cinayetlerden ve ünlü suçlulardan oluşan uzun ve zengin bir geçmişe sahipti; bu yüzden kalabalık mahkeme salonlarına sık rastlanırdı. Buna rağmen, ilk celsede bu derece tıka basa dolu bir mahkeme salonunu daha önce kimse görmemişti.

Basın erkenden gelmiş ve iyi yerleri kapmıştı. Mississippi, mahkeme salonlarına kamera sokmayı yasaklayan birkaç eyaletten biri olduğu için muhabirler oturup dinlemek, sonra da gördüklerini kendi sözleriyle ifade etmek zorundaydılar. Gerçek bir muhabir olmaları

gerekecekti ve buna da pek hazır değillerdi.

Her büyük dava, meslekten kişilerin - yazmanların, sekreterlerin, bezgin asistanların, emekli polis memurlarının, günün büyük bir kısmını yazman ofisinde bedava kahve içip dedikodu yaparak, tapuları, senetleri inceleyerek ve bir yargıcın bir emri imzalamasını bekleyerek geçirip ofisten uzak kalmak için her şeyi yapan yerel avukatların - ilgisini çekerdi. Patrick de bunların ve daha başkalarının ilgisini çekmişti.

Özellikle, Patrick'e öylesine bakmak için gelen bir sürü avukat vardı. Gazeteler dört günden beri onunla ilgili hikâyelerle doluydu, ama onun son bir fotoğrafını gören yoktu. Görünüşü hakkında abartılı söylentiler vardı, işkence öyküleri merakı daha da artırmıştı.

Charles Boğan ve Doug Vitrano, insan yığınının ortasında, olabildiğince ön tarafta, birlikte oturdular. Allahın cezası muhabirler,

f

ORTAK

135

onlardan önce mahkeme salonuna ulaşmışlardı. Ön sırada, davalının oturduğu masaya yakın oturmak istiyorlardı. Patrick'! görmek, gözlerinin içine bakmak, tehditler, eğer mümkünse kaba saba sözler fısıldamak, bu uygar oturumda olabildiğince öfkelerini kusmak istiyorlardı. Hiçbir zaman gelmeyeceğini düşündükleri bu anı sabırsızca bekliyorlardı, ama beş sıra arkadaydılar.

Üçüncü ortak Jimmy Havarac, salonun arka tarafında ayakta duruyordu ve bir polis memuruyla sohbet ediyordu. Birçoğu, para kaybolup da şirket servetini kaybettiğinde gizli den gizliye memnun olmuş olan avukatlardan oluşan tanıdık kişilerin bakışlarını görme-mezlikten geldi. Bu para, eyalet tarihinde, bir şirket tarafından kazanılmış en büyük para olacaktı. Herkes kıskanıyordu. Havarac onlardan nefret ediyordu, tıpkı mahkeme salonundaki diğer herkesten nefret ettiği gibi. Bu insanlar, leş bekleyen bir akraba sürüşüydü.

Bir karidesçinin oğlu olan Havarac, iri yapılı, sağlam bir kişiydi ve içkiden uzak duruyordu. Kapısı kilitli bir odada Patrick'le beş dakika yalnız kalması, parayı geri alması için yeterli olurdu.

Dördüncü avukat Ethan Rapley, her zamanki gibi evde, çatı ka-tındaydı ve önemsiz bir dava başvurusu üzerinde çalışıyordu. Olayı, ertesi gün gazetelerden okuyacaktı.

Bir grup avukat, Patrick'e moral vermeye gelmiş olan eski arkadaşlardı. Kaçmak, beklentilerin yüksek olduğu bu kalabalık ve sıkıcı meslek grubuna sıkışıp kalmış olan küçük şehir avukatlarının sık rastlanan, ama sözü edilmeyen rüyasıydı. Patrick, en azından, bu rüyanın peşinden gitme cesaretini göstermişti. Arkadaşları, bulunan ceset için bir açıklama olduğundan emindiler.

Lance geç gelip bir köşeye sıkıştı. Güvenlik önlemlerini görmek amacıyla dolaşmıştı. Güvenlik şimdilik mükemmel görünüyordu. Fakat polisler, uzun sürecek dava sırasında bunu her gün devam ettirebilirler miydi? Asıl soru buydu.

Birçok tanıdık oradaydı; Patrick'in rasgele tanıdığı insanlar, şimdi birdenbire onun en iyi dostları olduklarını öne sürüyorlardı. Bazıları aslında Patrick'le hiçbir zaman karşılaşmamıştı, fakat bu da Patrick hakkında konuşmalarını engellemiyordu. Aynı şekilde, Trudy de aniden, kalbini kıran ve küçük, değerli Ashley Nicole'u terk eden adama kızgın yeni dostlar edindi.

136

JOHN GRISHAM

Bu insanlar kitap okuyorlar, gazeteleri gözden geçiriyorlar ve aslında orada olmak istemiyormuşçasma sıkılmış görünmeye çalışıyorlardı. Yargıç kürsüsünün yanında, mahkeme kâtipleri ve mübaşirler arasında bir hareket oldu ve mahkeme salonu hemen sessiz-leşti. Gazeteler hep birlikte aşağı indirildi.

Jürinin bulunduğu bölmenin yanındaki kapı açıldı ve bir kahverengi üniforma kalabalığı içeri doluştu. Şerif Sweeney, içeri girerken Patrick'i dirseğinden tutuyordu, sonra iki polis memuru görüldü; Sandy en arkadaydı.

işte oradaydı! Boyunlar gerginleşti ve dikleşti, başlar aşağı yukarı, sağa sola hareket etti. Mahkeme salonun ressamı çalışmaya başladı.

Patrick savunma masasına doğru yavaşça yürüdü. Başını aşağı eğmişti ama güneş gözlüklerinin ardından izleyicileri kontrol ediyordu. Arka tarafta oturan Havarac'ın bir bakışını yakaladı, asık suratı çok fazla şey anlatıyordu. Ve tam oturmadan önce, Peder Philip'i gördü. Çok yaşlanmış görünüyordu, fakat bir o kadar da sevimliydi.

Mütevazı bir biçimde oturdu, omuzları düşüktü, çenesi aşağıdaydı; halinde gururdan eser yoktu. Çevresine bakmadı; çünkü her yönde kendisine yöneltilmiş bakışları hissedebiliyordu. Sandy kolunu onun omzuna koydu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kapı tekrar açıldı ve bölge savcısı T. L Parrish tek başına içeri girdi. Patrick'in masasının yanındaki kendi masasına yürüdü. Parrish, silik, mütevazı görünümlü biriydi. Hiçbir üst makam beklentisi yoktu. Mahkemede çalıştığı tarzı sistematikti; en ufak bir gösterişten yoksundu ama iş bitiriciydi. Şu anda eyalette en fazla mahkûmiyet kararı aldırان ikinci kişiydi. Patrick'in masasından ait olduğu yere geçen Şerifin yanına oturdu. Onun arkasında, ajanlardan Joshua Cutter, Brent Myers ve Parrish'in bile adlarını bilmediği iki FBI elemanı vardı.

Görkemli bir duruşma için sahne hazır, oysa duruşmaya daha altı ay vardı. Bir mübaşir herkesi susturdu ve Yargıç Huskey içeri girip kürsüsüne yerleşirken ayağa kalkılmasını istedi. "Lütfen oturun." Bunlar yargıcın ilk sözleriydi ve herkes buna uydu.

"Eyalet, Patrick S. Lanigan'a karşı, 96-1140 numaralı dava. Davalı burada mı?"

ORTAK

137

"Evet Sayın Yargıç," dedi Sandy yarı oturarak yarı ayakta.

"Lütfen ayağa kalkar mısınız Bay Lanigan?" dedi Huskey. Patrick hâlâ kelepçeliydi, yavaşça sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Beli biraz eğikti, çenesi ve omuzları aşağı düşmüştü. Ve hiç hareket yoktu. Sakinleştirici, beyniyle birlikte vücudunun büyük bir kısmını uyuşturmuştu.

Biraz doğruldu.

"Bay Lanigan, elimde sizin kimliği belirsiz bir kişiyi, bir insanı öldürdüğünüzü öne süren, Harrison Bölgesi Büyük Jürisi'nin iddianamesi var ve bunun için birinci derece cinayetten suçlanıyorsunuz. Bu iddianameyi okudunuz mu?"

"Evet efendim," dedi Patrick, başını dik tutarak, sesi olabildiğince güçlüydü.

"Bunu avukatınızla tartıştınız mı?"

"Evet efendim."

"Savunmanız nedir?"

"Suçsuzum."

"Suçsuzluğunuzu savunmanız kabul edildi. Oturabilirsiniz."

Huskey birtakım kâğıtları karıştırdı, sonra devam etti: "Mahkeme bu durumda, savunmada konuşmayı sınırlandırma kararı almıştır. Polis, soruşturmayı yürüten yetkililer, bütün tanıklar ve tüm mahkeme personeli buna uymak zorundadır. Sınırlama şimdi başlamıştır ve duruşma sonuna kadar devam edecektir. Buna herhangi bir şekilde uyulmaması mahkemeye itaatsizlik olarak kabul edilecektir ve bu kişilerle sert bir şekilde bizzat ilgileneceğim. Benim onayım olmadan, herhangi bir gazeteci ya da muhabire tek bir söz söylenmeyecek. Savunma ya da iddia makamının sorusu var mı?"

Yargıcın ses tonu, onun söylediklerinde son derece ciddi olduğunu yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda kurala uymayanların peşini bırakmayacağını da gösteriyordu. Her iki taraf da bir şey söylemedi.

"Güzel, ifşaat, önergeler, duruşma öncesi çalışma ve duruşma için bir program hazırladım. Bunu yazman ofisinden edinebilirsiniz. Başka bir şey var mı?"

Parrish ayağa kalktı ve, "Sadece küçük bir konu var, efendim. Sanığı olabildiğince hızlı kendimiz gözlem altına almak istiyoruz. Bildiğiniz gibi, şu anda üs hastanesinde ve biz..."

138

JOHN GRISHAM

"Doktoruyla şimdi konuştum Bay Parrish. Şu anda tıbbi tedavi altında. Doktoru izin verir vermez onu Harrison Bölge Hapishane-si'ne yollayacağız."

"Sağolun Yargıcım."

"Başka bir şey olmadığına göre oturuma son veriyorum."

Patrick hızla mahkeme salonundan çıkarıldı, arka merdivenlerden indirildi. Kameralar çalışırken, siyah Suburban'a yerleştirildi. Hastaneye giderken arabada başı önüne düştü ve uyudu.

18

Stephano'nun işlemiş olduğu suç Patrick'in kaçırılması ve ona yapılan işkenceydi ama bunlardan dolayı mahkûm olması olasılığı yoktu. Olay Güney Amerika'da, ABD yargılama sınırının çok ötesinde olmuştu, işkence aslında, birkaç Brezilyalı'nın da dahil olduğu, başkaları tarafından gerçekleştirilmişti. Stephano'nun avukatı, dava açılırsa, üstesinden geleceklerine inanıyordu.

Fakat işin içinde olan müşteriler ve korunması gereken bir itibar vardı. Avukat FBI'nın kanuni yollara başvurmadan onlara çok zarar verebileceğini gayet iyi biliyordu. Hükümetin kendisine ve müşterilerine dokunulmazlık sözü vermesi koşuluyla Stephano'nun her şeyi açık açık ortaya koyması fikrini o vermişti. Başka herhangi bir suç söz konusu olmadığına göre bundan ne zarar gelirdi ki?

Avukat, Stephano'nun ifadesi alınırken onun yanında bulunmakta ısrar etti. Celseler birkaç gün boyunca, saatlerce sürecekti; ama avukat ne olursa olsun orada bulunmayı istiyordu. Jaynes bu işin Hoover Binası'nda kendi adamları tarafından yapılmasını istedi. Kahve ve pasta servisi yapıldı. Masanın ucuna yerleştirilmiş iki video kamera, diğer uçta avukatıyla birlikte sakin bir şekilde oturan Stephano'ya yönlendirilmişti.

"İsminizi söyler misiniz, lütfen," dedi Lanigan dosyasını ezberlemiş sorgu memurlarından biri olan Underbill.

"Jonathan Edmund Stephano. Jack."

"Şirketinizin adı?"

"Edmund Ortaklık Şirketi."

"Şirketiniz neyle uğraşıyor?"

"Birçok şeyle. Güvenlik danışmanlığı, sürekli gözetim, personel araştırma, kayıp kişilerin yerini belirleme."

"Şirketin sahibi kim?"

"Benim. Tümü bana ait."

"Kaç çalışmanız var?"

140

JOHN GRISHAM

"Bu değişiyor, şu anda tam gün çalışan on bir kişi, otuz civarında da yarım-gün ve geçici

olarak çalışanlar var."

"Patrick Lanigan'ı bulmak için mi tutulmuştunuz?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"28 Mart 1992'de." Stephano'nun elinde üzerine notlar alınmış dosyalar vardı, fakat yanıt verirken bunlara ihtiyaç duymuyordu.

"Sizi kim tuttu?"

"Benny Aricia, yani parası çalınan adam."

"Ondan ne kadar ücret istediniz?"

"tik anlaşma iki yüz bindi."

"Bugüne kadar size kaç para ödedi?"

"Bir milyon dokuz yüz bin dolar."

"Benny Aricia tarafından tutulduktan sonra ne yaptınız?"

"Pek çok şey. ilk önce, hırsızlığın olduğu bankayı görmek için hemen Bahamalar'a, Nassau'ya uçtum. Birleşik Galler Bankası'nın bir şubesi idi bu. Müşterim Bay Aricia ve kendisinin önceki hukuk firması parayı almak için orada yeni bir hesap açmıştı. Ve şu anda bilgilerimize göre, parayı bekleyen bir başkası daha varmış."

"Bay Aricia ABD vatandaşı mı?"

"Evet."

"Peki neden ülke dışında bir hesap açmış?"

"Paranın miktarı, doksan milyon dolarmış; altmışı kendisi, otuzu avukatlar için. Ve kimse paranın Biloxi'de bir bankada görünmesini istememiş. Bay Aricia o sıralarda Biloxi'de yaşıyordu. Bu yüzden, oradan herhangi birinin paranın farkına varmasının kötü bir fikir olduğuna karar verilmiş."

"Bay Aricia vergi kurumlarından uzak durmaya mı çalışıyordu?"

"Bilmiyorum. Bunu kendisine sormalısınız. Bu konunun benim işimle hiçbir ilgisi yok."

"Birleşik Galler Bankası'nda kiminle konuştunuz?"

Avukat bu soruyu onaylamadığım belirtir gibi homurdandı; ama hiçbir şey söylemedi.

"Graham Dunlap adında bir İngilizle. Bankada bir çeşit başkan yardımcısı konumundaydı."

"Size ne söyledi?"

ORTAK

141

"FBI'a söylediğinin aynısını, yani paranın ortadan kaybolduğunu."

"Para nereden gönderilmiş?"

"Buradan, Washington'dan. Havale 26 Mayıs 1992 sabahı dokuz otuzda, Washington Ulusal Bankası'ndan çıkarılmış. Acele bir havale olduğundan Nassau'ya ulaşması bir saatten az zaman almış. Saat onu çeyrek geçe para Birleşik Banka'daymış; dokuz dakika içinde buradan bir Malta bankasına, oradan da Panama'ya havale edilmiş."

"Para hesaptan nasıl çekilip havale edilmiş?"

Avukat bundan rahatsız olmuştu. "Bu zaman kaybından başka bir şey değil," diye söze karıştı. "Siz beyler, bu bilgiye dört yıldan fazla zamandır zaten sahipsiniz. Bankacılarla müvekkilimin harcadığından çok daha fazla zaman harcadınız."

Underbill sakın sakın cevap verdi. "Bu soruları sorma hakkına sahibiz. Sadece bildiklerimizi doğrulamaya çalışıyoruz. Para hesaptan nasıl çekilip havale edilmiş, Bay Stephano?"

"Müşterimin ve avukatlarının tanımadığı biri - Bay Lanigan olduğunu tahmin ediyoruz - ülke dışındaki hesaba girmiş ve paranın Malta'ya havale talimatlarını hazırlamış. Müşterimin avukatlarını, yani kendi eski firmasını kullanarak, sahte havale talimatları düzenlemek suretiyle parayı, ulaştıktan dokuz dakika sonra tekrar göndermiş. Müşterimin avukatları, elbette ki onun öldüğünü düşündüklerinden paranın peşinde olan birini düşünmeleri için hiçbir neden yokmuş. Doksan milyonla ilgili anlaşma çok gizliymiş ve müşterim, onun avukatları ve Adalet Bakanlığı'ndan birkaç kişi dışında hiç kimse paranın ne zaman ve nereye gönderildiğini bilmiyormuş."

"Anladığıma göre, para geldiğinde onlardan biri bankadaymış."

"Evet. Bu kişinin Patrick Lanigan olduğundan eminiz. Paranın havale edildiği sabah Patrick, Graham Dunlap'e kendisini hukuk firmasının ortaklarından Doug Vitrano olarak tanıtmış. Bütün kimlikleri tamammış - pasaport, ehliyet, vs. - ayrıca iyi giyimliymiş ve Washington'dan havale edilmek üzere olan para hakkında her türlü bilgiye sahipmiş. Elindeki noter onaylı ortaklık belgesine göre, parayı firma adına alıp Malta'daki bankaya havale etme yetkisi varmış."

142

JOHN GRISHAM

"Sizde bu belgenin ve havale yetki belgesinin kopyalarının olduğunu adım gibi biliyorum," dedi avukat.

"Evet, öyle," dedi Underbill. Notlarını karıştırdı ve avukatı fazla dikkate almadı. FBI, parayı Malta'ya oradan da Panama'ya kadar izlemişti. Burada tüm izleri yitirmişti. Bankanın güvenlik kamerasının kayıtlarından kendini Doug Vitrano olarak tanıtan adamın bir görüntüsünü elde etmişlerdi. Kendisini mükemmel bir şekilde gizlemiş olmasına rağmen FBI ve ortaklar, adamın Patrick olduğundan emindiler. Çok daha zayıftı, saçları kısa ve koyu renkti, ayrıca koyu renk bir bıyığı ve moda'ya uygun kemik çerçeve gözlüğü vardı. Graham Dunlap'e anlattığına göre, firma ve müvekkil muameleler hakkında oldukça endişeli olduğundan kendisi paranın alınıp transfer edilmesini şahsen gözlemlemek için gelmişti. Elbette, böyle bir şey Dunlap'in garibine gitmemişti ve yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı. Bir hafta sonra da işten atıldı ve Londra'ya döndü.

"Ardından Biloxi'ye gittik ve orada bir ay araştırma yaptık," diye devam etti Stephano.

"Ve hukuk ofislerinin dinlenildiğini belirlediniz, öyle mi?"

"Evet, öyle. Bilindiği gibi hemen Bay Lanigan'dan kuşkulandı ve iki amacımız vardı: önce onu ve parayı bulmak, sonra da bu işi nasıl planladığını ortaya çıkarmak. Diğer ortaklar, bize bir hafta sonu ofislerini arama izni verdiler ve teknik ekibimiz her yeri didik didik etti. Ofisin her yanı dinleme cihazlarıyla doluydu. Her telefonun içinde, her ofiste, her masanın altında, koridorlarda, hatta birinci kattaki erkekler tuvaletinde bile dinleme cihazları bulduk. Yalnız tek bir istisna vardı; Charles Bogan'ın odası tamamen temizdi. Kapısını kilitli tutma konusunda çok titizmiş. Cihazlar çok kaliteliydi. Toplam yirmi iki tane bulmuştuk. Sinyalleri toplayan ana cihaz, çatı katındaki bir arşiv sandığının içindeydi. Orası yıllardır kimsenin el sürmediği bir yerdi."

Underbill dinliyor, fakat duymuyordu. Nasıl olsa videoya kaydediliyordu ve üstleri, sonradan üzerinde detaylı çalışabilirlerdi. Bu tür ön hazırlıklara oldukça aşinaydı. Patrick'in yerleştirdiği dinleme cihazlarının planının bulunduğu dört paragraftan oluşan özeti çekip çıkardı. Mikrofonlar birer sanat şaheseri; çok küçük, güçlü, pahalı cinsten ve Malezya'daki ünlü bir firmanın üretimi olan

ORTAK

143

şeylerdi. ABD'de satışları ve taşınmaları yasakken Avrupa'nın herhangi bir kentinden kolaylıkla temin edilebilirlerdi. Patrick ve Trudy, Patrick'in ölümünden beş hafta önce yeni yılı Roma'da geçirmişlerdi.

Çatı katındaki sandıkta bulunan merkezi cihaz, FBI uzmanlarını bile etkilemişti. Stephano tarafından bulunduğu en fazla üç ay önce yapılmıştı. FBI, bu aletin kendilerinin en gelişmiş aletlerinden teknolojik olarak en az bir yıl ileride olduğunu itiraf etmişti. Alet Macar yapımıydı. Alt katlardaki ofislere gizlenmiş yirmi iki cihazdan gelen sinyalleri ayrı ayrı alıp tek tek ya da hepsi bir arada olacak şekilde yakındaki bir uydu çanağına iletebiliyordu.

"Sinyallerin nereye gönderildiğini belirlediniz mi?" diye sordu Underbill. Bu, yerinde bir soruydu, çünkü FBI bunun yanıtını kesinlikle bilmiyordu.

"Hayır, her yönden üç millik bir kaplama alanı vardı, bu yüzden kesin bir şey söylemek imkânsızdı."

"Peki, herhangi bir fikriniz var mı?"

"Evet, hem de çok iyi bir fikrimiz var. Lanigan'ın alıcı çanağını Biloxi'nin merkezinden üç millik bir alanın içine yerleştirecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Bir yer kiralayıp çanağı saklaması ve saatlerce süren konuşmaları dinlemek için bir sürü zaman harcaması gerekirdi. Oysa ne kadar sistemli çalıştığını ispat etmiş durumda. Her zaman bir tekne kullanıp kullanmadığından şüphelendim. Bu, çok daha kolay ve güvenli olurdu. Ofis sahilden sadece beş yüz metre uzaklıkta. Körfezde birçok tekne var. Bunlardan biri, iki mil açığa demirleyip yalnız başına kalabilir."

"Bir teknesi var mıymış?"

"Bulamadık."

"Bir tekneden yararlandığına dair herhangi bir kanıt?"

"Belki." Stephano burada duraksadı, çünkü artık FBI'ın hiç bilmediği konulara giriyordu.

Bu duraksayış, Underhill'i anında rahatsız etti. "Bu karşılıklı bir sorgulama değil Bay Stephano."

"Biliyorum. Destin'den New Orleans'a tüm tekne kiralayan kuruluşlarla konuştuk ve sadece tek bir olasılıkla karşılaştık. Alabama'da Portakal Sahilinde küçük bir şirket, bir adama 11 Şubat 1992'de on metre boyunda yelkenli bir tekne kiralamış; yani Lani-

144

JOHN GRISHAM

gan'ın gömüldüğü günle aynı gün. Ücret ayda bin dolarmış. Bu adamsa onlara işi hiç yazıya dökmekten nakit ödeme karşılığıyla fiyatın iki katını önermiş. Adamın esrarkeş olduğuna düşünüp onu geri çevirmişler. O da bunun üzerine beş bin dolarlık depozito ve iki ay için aylık iki bin dolar vermeyi teklif etmiş, işler o aralar dur-gunmuş. Ayrıca tekne, hırsızlığa karşı sigortalıymış. Bu yüzden şanslarını denemek istemişler."

Underbill gözünü kırpmadan dinledi. Hiç not almadı. "Onlara bir fotoğraf gösterdiniz mi?"

"Evet. Patrick'in olabileceğini söylediler. Fakat sakalı yokmuş ve saçları koyu renkliymiş, beyzbol şapkası takıyormuş, gözlükleri varmış ve oldukça kiloluymuş. Adam kesin bir tespit yapamadı."

"Hangi ismi kullanmış?"

"Randy Austin. Georgia kayıtlı bir sürücü belgesi varmış. Kimliğini daha fazla açıklamamış. Unutmayın, adam beş bin dolar nakit ödüyormüş, yirmi bin dolara da tekneyi satın alırdı herhalde."

"Tekneye ne olmuş?"

"Sonunda geri almışlar. Adam Randy'nin yelkenli tekneler hakkında pek bir şey bilmediğini fark edince kuşkulandığı için, sorular sorarak ağızını aramış. Randy ona Atlanta'da kötü bir evlilikten sonra Güneye açılmaya niyetlendiğini, çok paradan, rutin hayatından sıkıldığını anlatmış. Ayrıca eskiden çok fazla denize açıldığını ve şimdi Keys'e doğru yol alıp becerilerini tazeleyeceğini, kıyıda fazla uzaklaşmayacağını söylemiş. Anlattığı akla yakın bir öykü olduğu için bu adamı nispeten rahatlatmış, ama yine de ondan kuş-kulamıyormuş. Ertesi gün Randy, birden ortaya çıkıvermiş. Etrafta ne bir araba ne de taksi varmış. Sanki Randy rıhtıma yürüyerek ya da otostopla gelmiş gibiymiş. Epeyce ön hazırlık yaptıktan sonra tekneyle açılmış. Teknenin güçlü bir dizel motoru varmış ve rüzgâr olsa da olmasa da hızı, sekiz deniz miline kadar çıkabiliyormuş. Randy yola çıktıktan sonra doğuya yönelmiş; o sırada teknenin sahibinin yapacak başka bir işi olmadığından sahilde dolaşmaya çıkmış, yolda, sevdiği birkaç bara uğramış, bu arada Randy'yi de gözden kaçırmamaya çalışıyormuş. Tekne çeyrek mil açıktaymış. Randy daha sonra Perdido Koyu'nda bir marinada demirlemiş. Alabama plakalı kiralık bir Taurus'la oradan uzaklaşmış. Bu olay, birkaç gün boyunca tekrarlanmış. Bizim adam tekneyi sürekli göz-

ORTAK

145

lüyOrmuş. Randy onunla oyun oynuyormuş, ilk önce bir mil açılmış, sonra daha fazla. Üçüncü veya dördüncü gün Randy batıya, Mobile ve Biloxi yönüne doğru açılmış. Ve üç gün için ortadan kaybolmuş.

"Geri dönmüş, sonra tekrar ortadan kaybolmuş. Yine batıya doğru gitmiş, ama asla doğuya veya güneye değil; hep Keys yönüne. Adam teknesi için endişelenmekten vazgeçmiş; çünkü Randy, çok uzaklaşmıyormuş. Bazen bir haftalığına gidiyormuş, ama her seferinde geri geliyormuş."

"Ve sence o Patrick'ti, öyle mi?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Bu konuda ikna olmuş durumdayım. Bu bana oldukça mantıklı geliyor. Teknedeyken herkesten uzak, tek başınaydı. Günlerce kimseyle konuşmadan yol alabilirdi. Bu sırada, Biloxi rotası üzerindeki yüzlerce değişik yerden bilgi toplayabilirdi. Ayrıca tekne kendisini aç bırakması için mükemmel bir yerdi."

"Tekneye ne olmuş?"

"Randy onu rıhtımda bırakmış ve hiçbir şey söylemeden çekip gitmiş. Sahibi tekneyi geri almış, tabii beş bin papelin de."

"Tekneyi incelediniz mi?"

"Mikroskopla. Hiçbir şey yoktu. Adamın söylediğine göre tekne daha önce hiç o kadar temiz olmamış."

"Ne zaman ortadan kaybolmuş?"

"Adam kesin bir şey söyleyemedi; çünkü tekneyi her gün kontrol etmeyi bir süre sonra bırakmış. 30 Mart'ta tekneyi rıhtımda bulmuş; yani paranın çalınmasından dört gün sonra."

Rıhtımda görevli bir çocukla konuştuk ve onun hatırladığı kadarıyla Randy, 24 veya 25 Mart'ta rıhtıma girmiş. Sonra da bir daha gören olmamış. Yani tarihler mükemmel bir biçimde uyuyor."

"Kiralık arabaya ne olmuş?"

"Onun izini sonradan bulduk. Mobile Bölgesel Havaalanındaki Avis bürosundan 10 Şubat Pazartesi sabahı, yangından on saat sonra kiralınmış. Kiralayan adam sakalsız, sinek kaydı traşlı, kısa koyu renk saçlı, kemik çerçeveli bir gözlük takan, palto giyen ve kravatlı biriymiş, iş için Atlanta uçağından henüz indiğini iddia ediyormuş. Görevli memura fotoğraflar gösterdik. Patrick Lanigan'm kimliği hakkında çok tereddütlü bir teşhis yaptı. Anlaşılan, aynı Georgia

o 10

146

JOHN GRISHAM

kayıtlı sürücü belgesini kullanmış. Randy Austin adını ve Georgia, Decatur'da meşru bir hesaptan çalınan bir numarayı taşıyan sahte bir Visa kart kullanmış. Tek başına çalışan bir emlakçı olduğunu ve şehirde kumarhane yapmak için bir arsa aradığını söylemiş. Bu yüzden, kiralama belgesine yazacağı bir şirket adı da yokmuş. Arabayı bir haftalığına istemiş. Avis onu bir daha görmemiş. Arabayı da on dört ay boyunca görmemişler."

"Arabayı neden geri getirmedi acaba?" diye düşünceli bir şekilde sordu Underhill.

"Cevabı basit. Onu kiraladığında kendi ölümü henüz olmuştu ve rapor edilmemişti. Ama ertesi gün resmi hem Biloxi hem Mobile gazetelerinde ilk sayfalardaydı. Muhtemelen arabayı geri götürmenin çok riskli olacağını anladı. Arabayı daha sonra Montgomery'de hurda halinde bulmuşlar."

"Peki Patrick nereye gitti?"

"Benim tahminime göre, Portakal Sahili bölgesini 24 veya 25 Mart'ta terk etti. Önceki ortağı Doug Vitrano'nun kimliğine büründü. 25'inde Montgomery'den Atlanta'ya, oradan birinci sınıfla Miami'ye, oradan da yine birinci sınıfla Nassau'ya uçtuğunu öğrendik. Tüm biletler Doug Vitrano adına düzenlenmiş. Aynı pasaportu Miami'yi terk ettiğinde ve tekrar Bahamalar'a giriş yaptığında kullanmış. Uçak Nassau'ya 26'sı sabahı, 8:30'da inmiş ve o, banka açıldığında, 9'da bankadaymış. Pasaportu ve diğer belgeleri, Graham Dunlap'e göstermiş. Paranın havale yönünü belirlemiş, oradan ayrılmış, New York'a giden bir uçağına yetişmiş ve öğleden sonra 2:30'da La Guardia'ya inmiş. O arada Vitrano kimliğini atmış ve yeni bir kimliğe bürünmüş olmalı, izini kaybettik."

Teklif elli bin dolara çıktığında Trudy evet dedi. Programın adı "Gündemin İçinden"di, iyi ve istikrarlı bir reytingi, dolayısıyla çok reklam geliri olan bir magazin programıydı. Işıkları ayarladılar, pencerelerin üstünü kapattılar ve küçük odanın içinden teller geçirdiler. Gazeteci, Nancy de Angelo'ydu ve Los Angeles'ten kendi kuaför ve makyaj uzmanlarından oluşan bir kafiyeyle gelmişti.

Trudy aynanın önünde en az iki saat harcadı ve çıktığında ke- j sinlikle muhteşem görünüyordu. Nancy fazla iyi görüldüğünü soy- j ledi. Aslında yaralanmış, canı yanmış, mahkeme tarafından eli kolu

t

ORTAK

147

bağlanmış, kocasının, kendisine ve kızına yaptıklarından ötürü öfkelenmiş görünmesi gerekiyordu. Gözyaşları içinde odasına çekildi. Lance onu yarım saat boyunca teselli etmek zorunda kaldı. Üzerinde kot pantolon ve pamuklu bir süveter ile geri döndüğünde neredeyse eskisi kadar iyi görünüyordu.

Ashley Nicole konu mankeni olarak kullanıldı. Koltukta annesinin yanına oturdu. "Şimdi çok üzgün görünmelisin Ashley," dedi Nancy, teknisyenler ışıkları kontrol ederken. "Senin de gözyaşlarına ihtiyacımız var," dedi Trudy'ye, "Gerçek gözyaşları."

Bir saat boyunca, Patrick'in kendilerine yaptıkları konusunda sohbet ettiler. Trudy cenazeyi hatırlayınca ağladı. Olay yerinde bulunan ayakkabının fotoğrafı vardı ellerinde. Sonraki aylar ve yıllar boyunca çok acı çekmişti. Hayır, tekrar evlenmemişti. Hayır, döndüğünden beri kocasından haber almamıştı. Ondan haber almak isteyip istemediğinden de emin değildi. Hayır, kızını görmek için hiçbir çaba göstermemişti. Trudy, tekrar ağlamaya başladı.

Boşanma fikrinden nefret ediyordu, ama başka ne yapabilirdi? Ve dava ne kadar iğrençti! Onun başkalarının sırtından geçinen biri olduğunu düşünerek üzerine gelen o acımasız sigorta şirketi.

Patrick iğrenç bir insandı. Parayı bulsalar bile Trudy bundan pay bekleyebilir miydi? Elbette hayır! Bu öneri bile onu şaşırtmıştı.

Yirmi dakikalık bir programdı. Patrick programı, hastane odasında gülümseyerek izledi.

19

Sekreteri, Sandy'nin fotoğrafını ve bir önceki kısa mahkeme cel-sesiyle ilgili haberi New Orleans gazetesinden keserken telefon geldi. Hemen Sandy'yi buldu, onu telefona bağladı.

Leah Pires geri dönmüştü. Merhaba dedikten sonra hemen Sandy'nin ofisinde dinleme cihazı taraması yaptırıp yaptırmadığını sordu. Sandy evet dedi. Bir önceki gün o işi halletmişti. Kadın birkaç blok ötede, Canal'daki bir otelin suiteindeydi. Görüşmenin orada olmasını önerdi. Leah'nın önerisi, federal yargıcın bir direktifinden daha etkili görünüyordu. Ne istiyorsa yapılacaktı. Sandy sadece onun sesini duymakla bile heyecanlanmıştı.

Leah'nın acelesi yoktu; bu yüzden Sandy, ağır ağır Poydras'a doğru yürüdü. Oradan önce Magazine'e sonra Canal'a geçti. Arkasında gelen olup olmadığına bakmamakta kararlıydı. Patrick'in paranoyasını anlayışla karşılıyordu. Zavallı adam peşindekiler onu sonunda yakalayana dek kaçmak zorunda kalmıştı. Ama aynı kişilerin kendisini de izleyeceklerine onu kimse inandıramazdı. Kamuoyunun gözleri üstünde olan bir davanın avukatıydı. Telefonlarını

dinlemeleri ve onu izlemeleri için bu kötü adamların deli olmaları gerekirdi. Tek bir hataları bile Patrick'e karşı açılmış davaya büyük bir zarar verirdi.

Yine de yerel bir güvenlik şirketini aramış, ofisinde dinleme cihazı taraması yapılması için randevulaşmıştı. Bu kendisinin değil, müvekkilinin isteğiydi.

Leah onu sert bir el sıkışla ve hızlı bir tebessümle karşıladı; ama Sandy o anda, Leah'nın kafasında birçok şey olduğunu anladı. Ayakları çıplaktı. Üzerinde kot pantolon ve beyaz, pamuklu bir tişört vardı. Gayet rahat bir kıyafet giymişti; tıpkı çoğu Brezilyalı gibi diye düşündü Sandy. Brezilya'ya hiç gitmemişti. Dolap kapısı açık duruyordu; içinde asılı fazla giysi yoktu. Leah etrafta hızla hareket ediyordu. Tıpkı Patrick'in geçen haftaya kadar yaşadığı gibi o da, her an bir yere gidecekmiş gibi yaşıyordu, ikisi için kahve hazırlayıp Sandy'yi masada oturmaya davet etti.

ORTAK

149

"O nasıl?" diye sordu.

"Düzeliyor. Doktor tamamen iyileşeceğini söylüyor."

"Durumu ne kadar kötüydü?" diye sordu yavaşça. Sandy onun hafif aksanına bayılmıştı.

"Oldukça kötü." Çantasından bir dosya çıkarıp ona uzattı. "Burada."

ilk fotoğrafı görünce kaşları çatıldı, sonra Portekizce bir şeyler mırıldandı, ikinciye bakarken gözleri doldu. "Zavallı Patrick," dedi kendi kendine. "Zavallı bebeğim."

Bir süre fotoğrafları inceledi. Arada eliyle hafifçe gözlerinden akan yaşları siliyordu. Sonunda Sandy, kâğıt mendil getirmeyi akıl etti. Leah ağlamaktan utanmıyordu. Resimlere bakmayı bitirdiğinde, hepsini düzelterek tekrar dosyaya yerleştirdi.

"Üzgünüm," dedi Sandy. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. "Patrick'ten bir mektup var," dedi sonunda.

Leah ağlamayı bırakıp biraz daha kahve koydu. "Yaralardan kalıcı olacak var mı?" diye sordu.

"Doktor büyük olasılıkla olmayacağını düşünüyor. Bazı izler kalacak, ama zamanla hepsi iyileşecek."

"Peki zihinsel olarak nasıl?"

"İyi sayılır. Daha az uyuyor. Sürekli kâbus görüyor; gece de gündüz de. Ancak ilaç tedavisi sayesinde iyileşiyor. Açıkçası neler çektiğini tahmin edemiyorum." Kahvesinden bir yudum alıp devam etti. "Bence yaşadığı için şanslı sayılır."

"Her zaman onu öldürmeyeceklerini söylerdi."

Ona soracak çok şey vardı. Sandy'nin içindeki avukat, bitmez tükenmez sorular sıralıyordu. Patrick peşindekilerin çok yakınında olduğunu biliyor muydu? Kovalamacanın bitmek üzere olduğunu farkında mıydı? Onlar yaklaşırken Leah neredeydi? Onunla birlikte yaşamış mıydı? Parayı nasıl saklamışlardı? Para şimdi neredeydi? Güvende miydi? Lütfen bir şey söyle. Ben avukatım. Bana güvenebilirsin.

"Boşanması hakkında konuşalım," dedi Leah, birdenbire konuyu değiştirerek. Karşısındakinin duyduğu merakı hissedebiliyordu. Ayağa kalkıp bir çekmeceye doğru gitti. Oradan kalın bir dosya çıkarıp Sandy'nin önüne koydu. "Dün gece televizyonda Trudy'yi gördün mü?" diye sordu.

150

JOHN GRISHAM

"Evet. Dokunaklıydı, değil mi?"

"Çok hoş bir kadın," dedi Leah.

"Evet öyle. Korkarım Patrick sadece dış görünüşü için onunla evlenme hatasını yapmış."

"Böyle bir hatayı yapan başkaları da olurdu herhalde."

"Sanırım olurdu."

"Patrick ondan öğreniyor. Kötü bir insan o. Ayrıca evlilikleri boyunca ona sadık kalmadı."

"Sadık kalmadı mı?"

"Evet. Hepsi orada, dosyada. Beraberliklerinin son yılında Patrick, onu izlemesi için bir dedektif tutmuş. Kadının Lance Maxa adında bir sevgilisi varmış ve sürekli görüşüyorlarmış. Patrick'in olmadığı zamanlarda eve giriş çıkışını gösteren fotoğraflar bile var. Patrick'in havuzunda ikisinin güneşlendiği resimlerde görülüyor. Her ikisi de çırılçıplak tabii."

Sandy dosyayı alıp çabucak göz atarak fotoğrafları buldu. Gerçekten de anadan doğmaydılar. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Açılan boşanma davasında bunların önemli bir rolü olacak."

"Patrick boşanmayı istiyor, anlıyor musun? Buna itiraz etmeyecek. Ama kadının susturulmasını istiyor. Patrick hakkındaki bütün o kötü şeyleri orada burada anlatmaktan zevk alıyor."

"Bu onu susturacaktır. Peki ya çocuk?"

Leah yerine oturup doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Patrick, Ashley Nicole'u seviyor; ama bir sorun var. Babası o değil."

Sandy sanki böyle bir şeyi her gün duyuyormuş gibi omuz silkti. "Peki ya kim?"

"Patrick bilmiyor. Büyük olasılıkla Lance. Görünüşe göre Lance ve Trudy'nin beraberlikleri uzun zamandır sürüyor. Hatta lise yıllarına kadar uzuyor."

"Babası olmadığını nereden biliyor?"

"Çocuk on dört aylıkken Patrick onun parmağından kan örneği aldırması. Bunu kendisinininle birlikte DNA testi yapan bir labaratuvara göndermiş. Şüpheleri doğru çıkmış. O, kesinlikle çocuğun babası değil. Rapor dosyanın içinde."

Sandy'nin olayları çözümü için biraz etrafta dolaşması gerekiyordu. Ayağa kalkıp pencereye gitti ve Canal'daki trafiğe baktı, Patrick bulmacasında bir parça daha yerine oturmuştu. O anki so-

ORTAK

151

ru şuydu: Patrick eski hayatını terk etmeyi ne zaman planlamıştı? Kötü eş, bir piç olan çocuk, korkunç kaza, cesetin olmaması, dikkatle hazırlanmış hırsızlık, parayı alıp kaçma. Planlama şaşırtıcıydı. Her şey mükemmel işlemişti; şu ana kadar tabii.

"O zaman neden boşanmaya karşı uğraşılıyor?" diye sordu. Hâlâ aşağıya bakıyordu. "Çocuğu istemiyorsa neden sorunu büyütüyor?"

Sandy yanıtı biliyordu; fakat Leah'nın açıklama yapmasını istedi. Böylece büyük planın sonraki aşamalarının ilk sinyalini vermiş olacaktı.

"Bu sorunu Trudy'nin sadece avukatıyla tartışacaksın," dedi. "Ona dosyayı göstereceksin, hepsini. O zaman bir an önce anlaşmaya varmak isteyecekler." - "Anlaşma; yani para konusunda." -., "Doğru."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Kadın hiçbir şey almayacak."

"Alınacak ne var ki?"

"Duruma bağlı. Küçük bir servet de olabilir, büyük de."

Sandy döndü ve dik dik baktı. "Mülkün ne kadarına sahip olduğunu bilmediğim bir müvekkil için mülkiyet anlaşması düzenleyemem. Bir şekilde bana daha çok bilgi vermeniz gerekir."

"Sabırlı ol," dedi Leah sakin bir şekilde. "Zamanla daha fazlasını öğreneceksin."

"Patrick, gerçekten bu işten yakayı sıyracağını düşünüyor mu?"

"Bunun için kesinlikle çabalayacak."

"İşe yaramaz."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu, bizim tek şansımız."

Sandy gevşeyerek duvara dayandı. "Bana daha fazlasını anlatmanız yardımcı olur."

"Anlatacağız. Söz veriyorum. Ama ilk önce boşanma işiyle ilgileneceğiz. Trudy, Patrick'in servetiyle ilgili tüm iddialarından vazgeçmeli."

"Bu kolay olacak. Ve eğlenceli."

"Bu işi hallet. Gelecek hafta tekrar sohbet edeceğiz."

152

JOHN GRISHAM

Aniden Sandy'nin gitme zamanı gelmişti. Leah ayakta kâğıtları topluyordu. Sandy kendi dosyalarını alıp çantasına yerleştirirken, "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Fazla değil," dedi Leah. Sonra Sandy'nin eline bir zarf verdi. "Bu, Patrick için bir mektup. Ona çok iyi olduğumu, etrafta dolaştığımı ve henüz arkamda kimseyi görmediğimi söyle."

Sandy mektubu alırken onunla göz göze gelmeye çalıştı. Leah ise onun bir an önce gitmesini arzu ediyordu. Sandy ona yardım etmek isterdi ya da azından bunu teklif etmek; ama bu durumda ne söylerse söylesin dikkate alınmayacağını biliyordu.

Leah zorla gülümsemeye çalıştı. "Senin yapacak bir işin var. Onunla ilgilen. Patrick ve ben gerisini düşünürüz."

Stephano Washington'da olayları kendi açısından anlatırken Benny Aricia ve Guy, Biloxi'de kamp kurdular. Back Koyu'nda üç yatak odalı bir apartman dairesi kiralayıp telefon ve faks yerleştirdiler.

Onlara göre kızın Biloxi'de ortaya çıkması gerekiyordu. Patrick tutukluymuştu ve gelecekteki yaşamının nerede geçeceği belli gibiydi. Bir yere gidemezdi. Kızın ona gelmesi gerekiyordu. Ve geldiğinde de onu yakalamalıydılar.

Bu yeni iş için Aricia yüz bin dolar ayırmıştı ve bunun son olacağına kendi kendine yemin etmişti. Neredeyse iki milyonu tükettikten sonra henüz elinde biraz daha kalmışken parayı çarçur etmekten vazgeçmeliydi. Northern Case Mutual ve Monarch-Sierra; yani sallantıda olan ortaklığın diğer iki üyesi pes etmişlerdi. Guy ve organizasyonun geri kalanı umutla kızını bulmaya çalışırken Stephano da abartılı masallarıyla FBI'ı mutlu edecekti. Kazanma ihtimali çok az olan bir durumdu.

Osmar ve adamları, hâlâ Rio sokaklarında dolanıp belirli yerleri izliyorlardı. Kız oraya geri dönseydi, onu mutlaka görürlerdi. Osmar bir sürü adam kullanıyordu; ama bu adamlar çok ucuza çalışıyorlardı.

Körfez'e geri dönmek, Benny Aricia'ya eski acı duygularını geri getirmişti. Oraya, 1985

yılında, dev bir holding olan Platt & Rock-land Endüstrileri'nin bir yetkilisi olarak taşınmıştı. Şirket onu yirmi yıl boyunca aksaklıkları saptayıp gidermesi için dünyanın dört

ORTAK

153

bir yanına göndermişti. Şirketin en kârlı bölümlerinden biri, Biloxi ve Mobile arasında bulunan, Pascagoula'daki New Coastal Tersa-neleri'ydi. 1985'te New Coastal, dört tane Expedition sınıfı nükleer denizaltı yapımı için donanmadan on iki milyar dolarlık bir teklif almıştı ve yukardan birisi Benny'nin artık sürekli bir evinin olması zamanının geldiğini düşünmüştü.

New Jersey'de büyümüş, tahsilini Boston'da yapmış ve o zamanlar baskı altında yaşamış bir ev kızının kocası olarak Benny, Mississippi'de Körfez sahilinde yaşamaktan bıkmıştı. Bu yeni işi, şirketin hiyerarşisinden çıkmak için ciddi bir fırsat olarak görüyordu. Bunu ne zamandır istiyordu. Karısı, onu Biloxi'deki iki yıldan sonra terk etti.

Platt & Rockland, sermaye piyasasındaki değeri yirmi bir milyar dolar olan, yüz üç ülkede, otuz altı bölümde, toplam seksen bin çalışanı bulunan, halka açık bir şirketti. Ofis malzemelerinin paraken-de satışını yapardı, kereste kesimiyle uğraşır, binlerce tüketici ürünü üretirdi, sigortacılık yapar, doğalgaz için sondaj çalışmaları gerçekleştirirdi, yük gemileriyle kargo taşırdı, bakır çıkarıp işletirdi ve başka birçok girişimin yanı sıra nükleer denizaltı inşa ederdi. Merkezi idareden uzak, dağınık bir şirketler grubuydu ve genelde kimin ne yaptığından diğer tarafın haberi olmazdı. Buna rağmen çok yüksek kârlar elde ediyordu.

Benny, şirketi çağdaşlaştırmayı, işe yaramaz bölümleri satıp daha kârlı olanlarına yatırım yapmayı hayal etmişti. Sınırsız bir hırsı vardı ve üst düzey yöneticilerin pek iyi bildiği gibi, en tepedeki koltuğu istiyordu.

Ona göre, Biloxi tayini işi bir şakaydı, onun şirket içindeki düşmanları tarafından düzenlenen bir tuzak. Devletle müteahhitlik işi yapmaktan nefret ediyordu. Gereksiz bürokratik işlemlerden, bürokratlardan ve Pentagon'un kibirinden nefret ediyordu. Denizaltı-ların çok yavaş yürüyen inşa sürecinden nefret ediyordu.

1988'de transfer olmak istedi, ama bu isteği geri çevrildi. Bir yıl sonra Expedition projesinin maliyetinin sınırı çok aştığı konusunda ciddi dedikodular çıktı. Hükümetin hesap kontrolörleri ve Pentagon'un yüksek rütbeli subayları New Coastal Tersaneleri'ne üşüşünce denizaltıların yapımı durdu. Benny ateş hattındaydı ve sonu yakındı.

154

JOHN GRISHAM

^

Savunma işleri müteahhidi olarak Platt & Rockland maliyetleri yüksek gösterme, faturaları şişirme, haksız kazanç konusunda zengin bir geçmişe sahipti. Bu, iş yapmanın bir yoluydu ve keşfedildiğinde şirket, bu durumda hep yapıldığı gibi şaibeli sayılabilecek herkesi işten atıp Pentagon'la az miktarda bir ek ödeme anlaşması yaptı.

Benny, yerel bir avukat olan Charles Bogan'a gitti. Boğan küçük bir firmanın en büyük ortağıydı. Patrick Lanigan da bu şirketin öteki ortaklarından biriydi. Bogan'ın kuzeni Mississippi senatörüydü. Senatör askeri tahsilatlarla ilgili alt komisyona başkanlık ediyordu ve silahlı kuvvetler içinde çok seviliyordu.

Avukat Bogan'ın danışmanı şimdi federal bir yargıçtı ve böylece küçük firma politik açıdan Mississippi'de çok iyi bağlantılar kurmuştu. Benny bunu bildiği için Bogan'ı seçti.

Haksız Kazancı Önleme Yasası, Kongre tarafından, hükümet anlaşmalarında usulsüzlük olduğunu bilenlerin ortaya çıkmasını teşvik etmek amacıyla tasarlanmıştı. Benny kanunu iyice incelemiş hatta, Boğan gitmeden önce ayrıntılara iyice girebilmek için bir başka avukata bile başvurmuştu.

Benny, Platt & Rockland'ın Expedition projesinde hükümete altı yüz milyon dolar fazla fatura çıkardığını kanıtlayabileceğini iddia ediyordu. Giyotinin bıçağının indiğini hissediyor, kellesi kopan adam olmak istemiyordu. Eğer suç ortaklarını ele verirse, böyle başka bir iş bulabilme şansını sonsuza dek kaybedecekti. Platt & Rockland, tüm iş dünyasına, olaya onun yaptığı yanlışlığın sebep olduğu dedikodularını yayacaktı. Kara listeye alınacaktı. Benny'nin şirketlerdeki hayatı sona erecekti. Oyunun nasıl oynandığını çok iyi biliyordu.

Yasaya göre, "ihbarı yapan kişi" hükümete yapılacak geri ödemenin yüzde on beşini alabilirdi. Benny, Platt & Rockland'ın çevirdiği bu dolabı kanıtlayabilecek belgelere sahipti. Ancak yüzde on beşi alabilmek için Bogan'ın deneyimine ve ilişkilerine ihtiyacı vardı.

Boğan, Aricia'mın ona New Coastal Tersaneleri'nin içinden sağladığı binlerce belgeyi değerlendirebilmek için özel mühendisler ve danışmanlar tuttu. Çevrilen dolap hemen anlaşılıyordu ve çok da karmaşık değildi. Şirket her zaman yaptığını yapıyor, malzemenin

ORTAK

155

fiyatını ikiye katlıyor ve gerekli sahte belgeleri düzenliyordu. Platt & Rockland'da bu uygulamalar öylesine eskidi ki, tersanede sadece iki üst düzey yöneticisinin bu durumdan haberi vardı. Benny de olayın tesadüfen farkına vardığını iddia ediyordu.

Avukatlar açık ve ikna edici bir dava hazırladılar. Dosya Ekim 1990'da federal mahkemeye teslim edildi. Dava Platt & Rockland'ı altı yüz milyon dolarlık bir dolandırıcılıkla itham ediyordu. Dava dosyasının teslim edildiği gün Benny istifa etti.

Dava dosyası, çok titizce yapılan araştırmalardan sonra hazırlanmıştı. Boğan da çok bastırdı. Kuzeni de öyle. Senatör dosyanın tesliminden çok önce işe dahil edilmişti ve konu Washington'a geldiğinde büyük ilgiyle izledi. Boğan da, senatör de ucuza gelmemişti. Firmanın ücreti, standart olan üçte birdi. Altı yüz milyon doların yüzde on beşinin üçte biri. Senatörün payı hiçbir zaman açıklanmadı.

Boğan, Mississippi'de yerel basına şirketin foyalarını ortaya döken haberleri yeterince sızdırdı. Senatör de aynı işi Washington'da yaptı. Platt & Rockland, kendisini çirkin suçlamalarla kuşatılmış buldu. Kaderi pamuk ipliğine bağlanmıştı, parası kesilmişti,

hissedarlar çok öfkeliydi. New Coastal Tersaneleri'nde bir düzine idareci işten atılmıştı. Bunun arkası da gelecekti.

Her zamanki gibi, Platt & Rockland, adaletle anlaşmaya varabilmek için çok uğraştı; ama bu sefer sonuç alamadı. Bir yıl sonra, altı yüz milyonu geri ödemek ve bir daha aynı suçu işlememek konusunda anlaşdı. Denizaltıların ikisi yarı yarıya inşa edildiği için Pentagon kontratı iptal etmemeye karar verdi. Böylece Platt & Rockland on iki milyar dolar olarak planlanan projeye devam edecekti ama bu kez proje maliyeti yirmi milyar dolara yükseltilmişti.

Benny servetini elde etmeye hazırlandı. Boğan ve firmanın diğer ortakları da kendi harcamalarını yapmak için hazırıldılar. Ama, sonra Patrick ortadan kayboldu, hepsinin paralarıyla birlikte.

20

Pepper Scarboro'nun silahı, .12 kalibrelik bir Remington pompalı tüfekti. Bunu, on altı yaşında, lisanslı bir silah mağazasından alışveriş etmek için çok gençken Lucedale'deki bir rehinci dükkânından satın almıştı. Bunun için iki yüz dolar ödemişti ve annesi Neldene'nin söylediğine bu, oğlunun en sevdiği malıydı. Greene il-çesi'nden Şerif Sweeney ve Şerif Tatum, silahı Patrick'in ölümünden bir hafta sonra onun kulübesini ararken buldular. Ayrıca bir uyku tulumu ve bir çadır da bulmuşlardı. Trudy, kulübeye bir mal sahibi ilgisi göstermediği için orayı aramalarına izin vermişti. Ama şimdi bu bir sorun teşkil ediyordu. Çünkü Patrick'in cinayet davasında tüfeğin, uyku tulumunun ve çadırın delil olarak kullanılmalrı, bunlar bir arama izni alınmadan buldukları için mahkemede sert bir tepkiyle karşılanacaktı. O sırada henüz bir cinayet söz konusu olmadığı için şeriflerin delil arama amacında olmadıkları tartışma konusu yapılabiliirdi. Onlar sadece ailesine teslim etmek üzere Patrick'in kişisel eşyalarını topluyorlardı.

Trudy, uyku tulumuyla çadırı istemedi. Onların Patrick'e ait olmadığına emindi. Onları daha önce hiç görmemişti. Patrick'in satın almayacağı cinsten, ucuz eşyalardı. Ayrıca Patrick kamp kurmazdı. Uyuması için kulübe vardı. Sweeney onların üzerine etiket koyup kanıt odasında sakladı. Koyabileceği başka bir yer yoktu. Bir iki yıl bekleyip sonra sonra sahibi bulunmayan malların satışlarından birinde onları satmayı planlıyordu. Altı hafta sonra Neldene Crouch, Pepper'ın kamp takımını gördüğünde gözyaşlarına boğulmuştu.

Silah ise farklı bir şekilde ele alınmıştı. O da, çadır ve uyku tulumuyla birlikte Patrick'in uyuduğu odada yatağın altında bulunmuştu. Sweeney'e göre bu eşyalar birisi tarafından aceleyle oraya sokulmuştu. Eşyalar arasında bir tüfeğin de oluşu şerifin hemen ilgisini uyandırmıştı. Kendisi de av meraklısı olduğundan, biraz akıllı olan hiçbir avcının silahını hırsızların kolayca çalabilmesi için ıssız bir kulübede bırakmayacağını biliyordu. Bu bölgede hiçbir avcı ku-

ORTAK

157

lubesinde değerli eşya bırakılmazdı. Silahı dikkatle incelediğinde seri numarasının silinmiş olduğunu fark etmişti, imalatından bir süre sonra bu silah çalınmıştı.

Durumu Şerif Tatum'la tartıştı ve birlikte en azından parmak izlerinin kontrol edilmesine karar verdiler. Bundan hiçbir sonuç çıkmayacağından emindiler; ama ikisi de deneyimli ve sabırlı polislerdi.

Uzun ısrarlardan ve dokunulmazlık vaatlerinin ardından Luca-dale'daki rehinci, silahı Pepper'a sattığını itiraf etti.

Sweeney ve Harrison ilçesi başdedektifi Ted Grimshaw, Patrick'in hastane odasının kapısını nazikçe çaldılar ve ancak içeri davet edildiklerinde girdiler. Sweeney, önceden Patrick'i arayıp geleceklerini ve ziyaretlerinin sebebini açıklamıştı. Sıradan bazı işlemler için geliyorlardı ama Patrick'in düzgün bir şekilde kayda geçirilmesi gerekiyordu.

Onun, bir iskemlede otururken fotoğrafım çektiler. Üzerinde bir tişört ve şort vardı. Saçları darmadağındı ve asık suratlıydı. Elinde getirdikleri kayıt numaralarını tutuyordu. Parmak izlerini aldılar. Grimshaw izleri alırken, Patrick küçük masanın başında durmakta ısrar etti.

Sweeney, Pepper Scarboro hakkında birkaç soru sordu; Patrick hemen ona bir avukatı olduğunu ve onun her sorguda bulunması gerektiğini hatırlattı. Dahası avukatı olsa da olmasa da herhangi bir şey hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Teşekkür edip gittiler. Cutter ve Jackson'dan gelen bir FBI parmak izi uzmanı, hapishanedeki Lanigan Odası'nda bekliyorlardı. Pepper'ın .12 kalibrelik silahında bir düzineden fazla net parmak izi belirlenmişti. Grimshaw tarafından çıkarılan ve bir kasada saklanan bu izler, şimdi masadaydı. Silah ise bir rafta, çadırın ve uyku tulumunun, yürüyüş ayakkabılarının, fotoğrafların ve Patrick'in aleyhine kullanılacak diğer kanıtların yanında duruyordu.

Parmak izi uzmanı büyüteçle eski ve yeni izleri karşılaştırırken, onlar plastik bardaklarda kahve içip balık tutmaktan bahsediyorlardı. İnceleme fazla uzun sürmedi.

"Bunların çoğu birbirini tutuyor," dedi uzman, bir yandan çalışmayı sürdürürken. "Silahın kabzası, Lanigan'ın izleriyle kaplı."

Bu iyi haber, diye düşündüler. Peki, şimdi ne olacaktı.

158

JOHN GRISHAM

Patrick avukatıyla yapacağı toplantılar için ayrı bir oda konusunda ısrar etti ve Dr. Hayani hemen gerekli düzenlemeleri yaptı. Patrick, ayrıca kendisini birinci kattaki odaya taşıyacak bir tekerlekli iskemle de istedi, iskemleyi bir hemşire itiyordu. Kapısının önünde oturan iki polis memurunun ve Ajan Myers'in yanından geçirerek asansöre bindirdi. Polislerden biri onları takip etti.

Oda doktorların personel toplantıları için kullandıkları bir odaydı. Hastane küçük olduğundan odanın birçok amaçla kullanıldığı anlaşılıyordu. Sandy Patrick'in bahsetmiş olduğu dinleme cihazı tarayıcısını sipariş etmişti, bu cihaz birkaç günden önce eline geçmeyecekti.

"Lütfen, çok kısa kes."

"Hadi Patrick, gerçekten bu odaya cihaz koymuş olacaklarını düşünmüyorsun, değil mi? Daha bir saat öncesine kadar bu odayı kullanacağımızı kimse bilmiyordu."

"Her zaman çok dikkatli olmalıyız." Patrick tekerlekli iskemleden kalkıp uzun konferans masasının çevresinde yürüdü. Sandy onun hiç topallamadığını fark etti.

"Bak Patrick, bence biraz sakinleşmeyi denemelisin. Çok uzun zamandır kaçıp durduğunu biliyorum. Ama o günler artık geride kaldı. Seni yakaladılar. Biraz rahatla."

"Onlar hâlâ orada bir yerde, tamam mı? Beni ele geçirdiler; ama parayı hayır. Ve para çok daha önemli. Bunu unutma Sandy. Parayı alana dek işin peşini bırakmayacaklar."

"Öyleyse bizi burada dinleyecek kişiler kim? İyi adamlar mı, kötü adamlar mı? Polisler mi, hırsızlar mı?"

"Parayı kaybedenler, onu bulmak için dünya kadar servet harcadılar."

"Nereden biliyorsun?"

Patrick, yine oyun oynama zamanı gelmiş gibi sadece omuz silkti.

"Kim onlar?" diye sordu Sandy ve uzun bir sessizlik oldu, tıpkı Leah'ın konuyu değiştirmek istediğinde yaptığı gibi. '

"Otur," dedi Patrick. Masaya karşılıklı oturdular. Sandy Leah'ın kendisine dört saat önce verdiği kalın dosyayı, Trudy'nin foyalarını ortaya çıkaran dosyayı çıkardı.

ORTAK

159

Patrick hemen anladı. "Onu ne zaman gördün?" diye sordu telaşla.

"Bu sabah. O, çok iyi. Sana sevgilerini gönderiyor. Henüz peşinde kimsenin olmadığını söylüyor. Bir de bunu iletmemi istedi." Zarfı masanın üzerine koydu. Patrick bunu hemen alıp açtı ve içinden üç sayfalık bir mektup çıktı. Avukatının orada olduğunu sanki unutmuşçasına mektubu ağır ağır okumaya başladı.

Sandy dosyadakilere göz attı ve çıplak fotoğraflarda durdu. Trudy havuzun kenarında boylu boyunca uzanmıştı. Yanında da jigolosu yatıyordu. Sandy bu fotoğrafları, Trudy'nin Mobile'deki avukatına göstermek için sabırsızlanıyordu. Üç saat içinde görüşeceklerdi.

Patrick mektubu okudu. Dikkatlice yeniden katlayıp zarfa koydu. "Onun için bir tane daha mektubum var," dedi. Masanın ucuna bakıp resimleri gördü, "iyi bir çalışma, öyle değil mi?"

"Harika. Bir boşanma davasında bu kadar kanıtı daha önce rastlamamıştım."

"Eh, malzeme çoktu, ilk kocasına şans eseri rastladığımda evliliğimizin ikinci yılı bile dolmamıştı. Bu, New Orleans'ta Saint'lerin bir maçından önceki bir parti sırasında oldu. Birkaç içki içtikten sonra, o bana Lance'i anlattı. Şu fotoğraftaki herif işte."

"Leah anlatmıştı."

"Trudy hamileliğinin son aylarındaydı, bu yüzden bir şey söylemedim. Evliliğimiz kötüye gidiyordu ve çocuğun her şeyi düzeltereğini umuyorduk. Trudy, şaşırtıcı derecede hilekârdı. Ben de oyunu sürdürmeye karar verdim, gururlu baba olacaktım, falan. Fakat, bir yıl sonra kanıt toplamaya başladım. Bunlara ne zaman ihtiyacım olacağından emin değildim; fakat evliliğin bittiğini biliyordum. Her fırsatta şehri terk ediyordum - iş, avlanma, balık tutma, çocuklarla hafta sonu gibi sebeplerle. Hiçbir zaman buna aldırmadı."

"Saat beşte avukatıyla buluşacağım."

"Güzel. Çok iyi vakit geçireceksin. Bir avukatın rüyasıdır bu. Her konuda tehdit et, ama bir anlaşma yaparak çık. Tüm hakları devretmek için imza atması gerek, Sandy. Benim servetimden hiçbir şey almamalı."

"Servetin hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Yakında. Söz veriyorum. Ama daha öncelikli bir şey var."

j WHIN vjiv101 iruv1

Sandy, avukat bloknotunu çıkarıp not almaya hazırlandı. "Dinliyorum," dedi.

"Lance acımasız bir tiptir. Point Cadet'teki barlarda büyümüş. Liseyi bitirememiş. Esrar kaçakçılığında üç yıl hapis yatmış. Kötü tohum yani. Yeraltı dünyasından arkadaşları var. Para için her şeyi yapabilecek insanlar tanıyor. Bir de onunla ilgili bir dosya var. Sanırım Leah, onu sana vermedi."

"Hayır, sadece bunu verdi."

"Bir dahaki sefere diğerini de sor. Aynı özel dedektifi tutarak bir yıl boyunca Lance'in bütün pisliklerini derlettim. Aslında herif önemsiz bir serseri, ama tehlikeli dostları var ve Trudy'nin de parası var. Geriye ne kadarının kaldığını bilmiyorum, ama herhalde hepsini harcamamıştır."

"Ve Lance senin peşinde öyle mi?"

"Muhtemelen. Düşünsene Sandy. Şu anda benim hâlâ ölmüş olmamı isteyen tek kişi Trudy. Eğer yolundan çekilirse geriye kalan parası da elinde kalacak. Ve sigorta şirketinin şu anda elinde olanı alması da söz konusu olmayacak. Onu tanıyorum. Para ve lüks yaşam tarzı onun için her şey demektir."

"Ama Lance nasıl..."

"Yapılabilir Sandy, inan bana yapılabilir."

Bunu yakayı ele vermeden cinayet işlemiş birinin sakın inancıyla söyledi. Ve bir an için Sandy'nin kam dondu.

"Kolaylıkla yapılabilir," dedi üçüncü kez. Gözleri parlarken etrafındaki kırıksıklıklar gerilmişti.

"Pekâlâ, ne yapmam gerekiyor? Koridorda polis memurlarıyla mı oturacağım?"

"Kurgu yaratmakta ustasın Sandy."

"Dinliyorum."

"İlk olarak, Trudy'nin avukatına Lance'in piyasada kiralık katil aradığına dair ofisine bir ihbar geldiğini söyle. Bunu bugünkü toplantının sonunda açıkla. Böylece herif, çok ağır bir darbe yemiş olacak ve söyleyeceğin her şeye inanacak. Ona, polislere gidip onlarla bu konuyu konuşmayı düşündüğünü anlat. Şüphesiz hemen, müvekkilini arayacak ve o da olayı şiddetle inkâr edecek. Ama bu arada da kadına olan güveni sarsılacak. Bir başkasının da, kendinin ve Lance'in bu tür şeyler üzerinde kafa yorduğunu düşünebileceği

ORTAK

161

fikri karşısında geri adım atacak. Sonra Şerife ve FBI'a gidip aynı hikâyeyi onlara da anlat. Benim güvenliğim hakkında neden endişeli olduğunu söyle. Bu dedikodular hakkında Trudy ve Lance'le görüşmeleri için ısrar et. Onu çok iyi tanıyorum, Sandy. Parayı tutmak için Lance'i harcayabilir; ancak kendisinin de yakalanacağı olasılığı yoksa tabii. Eğer şimdi polisler şüphelenirse o da geri adım atar."

"Bunu iyice düşünmüşsün herhalde. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Yapacağın son şey de bilgi sızdırmak olacak. Gereken şey bir muhabir bulup..."

"Bu zor bir iş değil."

"Güvenebileceğin biri."

"Bu biraz zor."

"Aslında pek değil. Bu aralar gazeteleri okuyorum. Senin için birkaç isim söyleyebilirim. Onları kontrol et. Beğendiğin bir tanesini bul. Duyduklarını, senin adını vermemeleri kaydıyla, basmasını iste. Bunun karşılığında gerçek hikâyelerde de yine ona ilk fırsatı vereceğini söyle. Bu adamların çalışma şekli böyledir. Ona, karımın paranın üstüne yatmak için kiralık katil aradığını bildiren ihbarları şerifin araştırdığını anlat. Bunu yutacaktır. Hikâyeyi onaylatmaya gerek duymayacak. Zaten her zaman dedikodu basmıyorlar mı?"

Sandy not almayı bitirdi. Müvekkilinin hazırlanışına hayran kalmıştı. Dosyasını kapatıp sordu. "Bu çeşit şeylerden elinde daha çok malzeme var mı?"

"Pislik mi?" "Evet."

"Sanırım elli kilo kadar. Ortadan kaybolduğumdan beri Mobi-le'deki küçük evde duruyorlar."

"Orada başka ne var peki?" .' "Daha fazla pislik."

"Kime yönelik?"

"Önceki ortaklarıma. Ve diğerlerine. O konuya daha sonra geleceğiz."

"Ne zaman?"

"Yakında, Sandy."

on

Trudy'nin avukatı olan J. Murray Riddleton, neşeli bir adamdı. Altmış yaşında, kalın boyunlu biriydi. Hukukun iki dalında uzmanlaşmıştı: büyük acımasız boşanmalar ve hükümeti dolandırmayı amaçlayan mali öneriler. Adam her türlü çelişkiyi yansıtıyordu; başarılı ama kötü giyinen, akıllı ama sıradan bir yüz ifadeli, gülümseyen ama sert, nazik ama keskin dilli. Mobile'de, şehir merkezindeki büyük bürosu uzun süredir ihmal edilmiş dosyalarla ve güncelliği çoktan geçmiş hukuk kitaplarıyla doluydu. Sandy'yi nazikçe karşıladı. Bir sandalye gösterip bir içki teklif etti. Henüz saat beşi biraz geçtiği için Sandy, bu teklifi reddetti. J. Murray de bir şey içmedi.

"Ee, bizimki nasıl bakalım?" diye sordu J. Murray.

"Yani?"

"Hadi canım, Patrick'ten bahsediyorum. Parayı buldunuz mu?"

"Para aradığımı bilmiyordum."

J. Murray bu sözü çok komik buldu ve bir süre kahkahalarla güldü. Bu toplantının kontrolünün tamamen kendisinde olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Kâğıtlar masada onun tarafında yığılmıştı.

"Müvekkilinizi dün gece televizyonda gördüm," dedi Sandy. "Şu çirkin şov, adı neydi?"

" 'Gündemin içinden'. Harikaydı, değil mi? Ve o küçük kız, ne tatlı değil mi? Zavallı insanlar."

"Müvekkilim, sizin müvekkilinizin kamuoyuna evlilikleri ve boşanmaları hakkında daha fazla yorum yapmamasını talep ediyor."

"İkiniz de avucunuzu yalayın. Cehenneme kadar yolunuz var."

"Oraya gitmemeyi tercih ederiz; her ikimiz de."

"Bak oğlum, ben Anayasa uzmanıyım. Müvekkilim istediğini söyler, istediğini yapar, istediğini yayınlar. Hepsi, oradaki Anayasa tarafından korunuyor." Üzeri örümcek ağlarıyla kaplı hukuk kitaplarının bulunduğu duvarı işaret etti. "Talep reddedildi. Müvekkilim her istediğini, istediği zaman kamuoyuna duyurma hakkına sahiptir. Sizin müvekkiliniz tarafından rezil edilmiştir ve şu anda çok belirsiz bir gelecekle yüz yüze kalmıştır."

"Anlıyorum. Sadece durumu açıklamak istemiştim."

"Yeterince açıkladın mı?"

"Evet. Bizim gerçekte müvekkilinizin boşanma arzusuyla ilgili bir sorunumuz yok. Ayrıca çocuğun velayetini de alabilir."

ORTAK

163

"Hey teşekkürler. Çok cömertsiniz beyler."

"Aslında müvekkilim çocuğu ziyaret etme hakkını elde etmeyi de düşünmüyor."

"Akıllı adam. Dört yıl boyunca onu başından attıktan sonra zaten biraz zor görür."

"Bir başka sebep de var," dedi Sandy, dosyayı açıp DNA test sonucunu çıkarırken. Bir kopyasını J. Murray'a uzattı. J, Murray, gülümsemeyi kesti ve gözlerini kısarak kâğıtları inceledi.

"Bu nedir?" diye sordu şüpheyle.

"Neden okumuyorsunuz?" dedi Sandy.

J. Murray ceketinin cebinden hızla okuma gözlüklerini çıkarıp oldukça yuvarlak olan yüzüne oturttu. Raporu eline alıp ağır ağır okumaya başladı. Birinci sayfadan sonra gözlerini kaldırıp Sandy'ye bir bakış attı. ikinci sayfanın sonuna geldiğinde de dik omuzları biraz çökmüştü.

"Felaket, değil mi?" diye sordu Sandy, J. Murray okumayı bitirdiğinde.

"Bana büyüklük taslama. Bunun bir açıklaması olduğundan eminim."

"Aynı fikirde değilim. Alabama yasalarına göre DNA kesin bir kanıttır. Evet, ben sizin gibi Anayasa uzmanı değilim, ama eğer bu basında yayınlanırsa müvekkiliniz için çok utandırıcı olur. Düşünün, biriyle mutlu bir evliliğin varmış gibi davranırken bir başkasından çocuk sahibi olmak korkarım bu çevrede pek iyi karşılanmaz."

"Yayınlayın bunu," dedi J. Murray, pek de inandırıcı olmayan bir tavırla. "Umurumda değil."

"Önce müvekkilinize sorarsanız daha iyi olur."

"Bizim hukukumuza göre bu bir önem taşımaz. Zina yapmış olsa bile kocası bilerek onunla yaşamaya devam etmiş.Yani; bunu kabullenmiş. Bunu boşanma için kullanamaz."

"Boşanmayı bırakın şimdi. Buna itirazımız yok. Çocuğu da alabilir."

"Ah anladım. Siz haraç istiyorsunuz. Serveti üzerindeki iddiasından vazgeçecek ve o da bunu

basına duyurmayacak."

"Onun gibi bir şey."

"Siz de müvekkiliniz de çıldırmışsınız." J. Murray'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve bir an için yumruklarını sıktı.

104

JUHN UKIbHAM

Sandy, serinkanlılıkla dosyayı karıştırıp oradan bir şeyler daha çıkardı. Masanın üzerinden bir rapor uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu J. Murray.

"Okuyun."

"Okumaktan yorulduğum."

"Pekâlâ. Bu müvekkilimin ortadan kaybolmasından önceki bir yıl boyunca müvekkiliniz ve erkek arkadaşını takip eden bir özel dedektifin raporu, ikisi sürekli berabermiş. Değişik yerlerde; çoğunlukla da müvekkilimin evinde ve yatağında. Bunu belgeleyen en az on altı durum var."

"Sanki büyük iş."

"Bunlara bir bakın," dedi Sandy ve yirmiye yirmi beş boyutunda renkli resimlerin ikisini, iki çıplak poz raporunun en üstüne koydu. J. Murray önce bir göz attı; sonra kaptığı gibi detaylıca incelemeye başladı.

Sandy yardımcı olmaya karar verdi. "Bunlar müvekkilimin evindeki havuzun başında, kendisi Dallas'ta bir seminere katıldığı zaman çekilmiş, içlerinde tanıdık biri var mı?"

J. Murray, hafifçe homurdandı.

"Daha birçokları var," diye garanti verdi Sandy. Sonra da J. Murray'ın ahmak bakışlarının üzerinden uzaklaşmasını bekledi. "Ayrıca yine özel dedektiflerden alınan üç ayrı rapor daha var elimde. Sanırım müvekkilim oldukça şüphe içindeymiş."

Sandy'nin gözleri önünde J. Murray burnu havada bir avukattan, iyi, duygulu bir arabulucuya dönüştü. Avukatlar arasında yaygın olan, avukatların, cephanelerinin tükendiğini fark edince bukalemun gibi değişen konuşmalarından bu. J. Murray, döner koltuğunda büzülmüş oturuyordu. Ağır ağır nefes alıyordu. Hezimete uğramıştı. "Bize hiçbir zaman her şeyi anlatmazlar değil mi?" dedi. Aniden bize karşı onlar olmuştu. Avukatlara karşı müvekkiller. O ve Sandy, gerçekten birlikteydiler şimdi. Ve ne yapacaklardı?

Aslında Sandy, takım oyunu için hazır değildi. "Tekrar söylüyorum, ben sizin olduğunuzu iddia ettiğiniz gibi bir Anayasa uzmanı değilim; ama eğer bunlar televizyonda yer alırsa Trudy'nin gerçekten de canı çok sıkılır."

J. Murray, eliyle işaret ederek konuyu kapattı. "Bir içki istemediğinden emin misin?"

ORTAK

165

"Eminim."

"Sizinkinin elinde ne kadar kaldı?"

"Henüz gerçekten bilmiyorum. Ayrıca önemli olan bu değil. Önemli olan, olay kapandığında elinde neyin kalacağı ve bunu da şu anda kimse bilmiyor."

"Doksan milyonun çoğuna sahip olduğundan eminim."

"Bunun çok daha fazlası için dava edilmiş durumda. Uzun bir hapis cezası ihtimalini, hatta idam olasılığını da unutmamak gerek. Bu boşanma Bay Riddleton, onun en az endişelendiği şey."

"O zaman niye bizi tehdit ediyorsunuz?"

"Onun susmasını, boşanıp Patrick'in yolundan çekilmesini ve kendisiyle ilgili tüm iddialarından vazgeçmesini; hemen vazgeçmesini istiyor."

"Eğer bu olmazsa?" J. Murray, kravatını gevşetip biraz daha büzüldü. Vakit birden çok geç olmuştu; eve gitmek istiyordu. Bir süre düşündükten sonra tekrar konuştu. "Trudy her şeyi kaybedecek; Patrick bunu biliyor mu? Sigorta şirketi onun kanını emecek."

"Bu işte kazanan biri yok, Bay Riddleton."

"Trudy'yle bir konuşayım."

Sandy eşyalarını toplayıp yavaşça kapıya yöneldi. J. Murray, üzgün bir ifadeyle zorlukla gülümsedi. Tam ayrılmak için el sıkışırken Sandy, neredeyse unutmuşçasına Lance'in bir kiralık katil aradığına dair New Orleans'taki ofisine gelen ihbardan bahsetti. J. Murray'nin buna inanıp inanmadığını bilmiyordu; ama kendini, bunu Şerif ve FBI'a anlatmak zorunda hissediyordu.

Konuyu kısaca tartıştılar, Riddleton, bundan müvekkiline söz edeceğine dair söz verdi.

21

Dr. Hayani'nin son durağı, Patrick'in odasıydı. Hava, neredeyse kararmıştı ve eve gitme zamanı çoktan geçmişti. Ünlü hastasını, odanın tek boş köşesine yerleştirilmiş masanın başında, üzerinde jimnastik şortuyla otururken buldu. Masanın üzerinde, Patrick'in bir hademe sayesinde elde ettiği bir lamba duruyordu. Plastik bir su bardağının içine kalemler konulmuştu. Bir başka bardağın içinde de hemşireler tarafından verilen ataşlar, lastik bantlar ve raptiyeler duruyordu. Avukatların kullandığı cinsten üç tane bloknotu bile vardı.

Patrick çalışıyordu. Bir köşe, şaşırtacak derecede çok belgeyle dolmuştu. Patrick, doktoru içeri daldığında kendisine açılmış sayısız davadan birinin dosyasını inceliyordu. Bu, o gün içinde doktorun üçüncü ziyaretiydi.

"Ofisime hoşgeldin," dedi Patrick. Başının hemen üzerinde çok büyük bir televizyon, duvara asılı bir raf üzerinde duruyordu. Sandalyesiyle yatağın ayak ucu arasında otuz santim kadar mesafe vardı.

"Burası hoş olmuş," dedi Hayani. Dedikodular, hastanelerde hukuk bürolarında olduğundan daha hızlı yayılıyordu ve son iki gündür, herkes şaşkınlıkla 312 numaralı odada oluşturulan yeni şirketten bahsediyordu. "Umarım doktorlara dava açmıyorsun-dur."

"Asla, on üç yıllık hukuk hayatım boyunca hiçbir zaman bir doktora dava açmadım. Bir hastaneyde." Bunları söylerken ayağa kalkıp yüzünü Hayani'den tarafa döndü.

"Senden hoşlandığımı biliyordum," dedi doktor, Patrick'in göğsündeki yanıkları nazikçe incelerken. "Nasılsın?" diye sordu, o gün üçüncü kez.

"Çok iyiyim," diye yineledi Patrick, bilmem kaçınıcı kez. Meraklı hemşireler, iki saatte bir, bir bahaneyle içeri dalmış ve cıvılda-ya-rak aynı soruyu sormuşlardı: "Nasılsın?"

ORTAK

167

"Çok iyiyim," diye yanıt vermişti her seferinde.

"Bugün biraz kestirdin mi?" diye sordu Hayani, Patrick'in sol kalçasıyla uğraşırken.

"Hayır, ilaçlar olmadan uyumak zor oluyor. Ben de gündüz herhangi bir ilaç almaktan gerçekten nefret ediyorum," diye yanıtladı Patrick. Aslında sebep, hemşirelerin ve hademelerin etrafta dolaşıp durmalarıydı.

Yatağın köşesine oturup sevecenlikle doktoruna baktı. "Sana bir şey anlatabilir miyim?" diye sordu.

Hayani, hasta kartına bir şeyler yazmayı bıraktı. "Elbette," dedi.

Sanki her yerden dinleniyorlarmış gibi Patrick gözlerini sağa sola çevirerek, "Avukatlık yaptığım zamanlarda," diye sakince söze başladı. "Zimmetine para geçirirken yakalanan bir müvekkilim olmuştu. Kırk dört yaşındaydı, evliydi, lise çağında üç çocuğu vardı. Aptalca bir şeye kalkışmış harika bir adamdı. Bir gece geç saatte evinde tutuklanıp bölge hapisanesine götürülmüştü. Hapishane çok kalabalıkmış, onu, bir grup genç çetecinin ve siyahların olduğu bir hücreye atmışlar. Buradakilerin hepsi de çok tehlikeli tiplermiş. İlk önce ağzını tıkamışlar; böylece çılgılık atamamış. Onu iyice hırpalamışlar. Sonra, ona öyle şeyler yapmışlar ki, bunları duymak bile istemezsin. Daha iki saat önce, küçük odasında oturmuş televizyon seyrediyorken şimdi, evinden üç mil uzaklıktaki bir hapishane hücrelerinde yarı ölü haldeymiş." Patrick'in başı öne düştü ve parmaklarıyla burun kemiğini sıktı.

Dr. Hayani, onun omzuna dokundu.

"Bunun başıma gelmesine izin veremezsiniz Doktor," dedi Patrick. Gözleri dolmuştu, sesi güçlkle çıkıyordu.

"Endişelenme Patrick."

"Düşüncesi bile beni çok korkutuyor doktor. Sürekli bununla ilgili kâbuslar görüyorum."

"Sana söz veriyorum Patrick."

"Tanrı biliyor ya, yeterince çektim."

"Söz veriyorum Patrick."

Diğer sorgu yargıcı, Warren adında, ufak tefek, biraz kafadan çatlak bir adamdı. Art arda sigara içiyor ve dünyaya kalın, koyu renkli gözlüklerin arkasından bakıyordu. Gözleri görülmüyordu.

168

JOHN GRISHAM

Sol eli sürekli sigarayla meşgulken sağ elinde de kalemını tutuyordu. Dudakları dışında hiçbir yeri kıpırdamıyordu. Üst üste konmuş düzenli kâğıt yığınının ardına gizlenmiş ve masanın öteki ucuna, Stephano'nun elinde bir ataşla uğraştığı, avukatın dizüstü bilgisayarıyla baş etmeye çalıştığı tarafa durmadan sorular yöneltiyordu.

"Konsorsiyumunuzu ne zaman oluşturduunuz?" diye sordu Warren.

"New York'ta onun izini kaybettikten sonra beklemeye başladık. Dinleyebileceğimiz her yeri dinledik. Eski izlerin üzerinden geçtik. Hiçbir şey bulunmadı. Olay hızla soğumaya başladı ama biz araştırmaları sürdürmeye karar verdik. Ben, Benny Aricia'yla buluşacaktım. Kendisi araştırmayı finanse etmek istiyordu. Ayrıca Mo-narch-Sierra'dan ve Northern Case Mutual'dan insanlarla da buluşacaktım. Onlar tam kararlı bir durumda değillerdi. Northern Case Mutual, iki buçuk milyon doları dula teslim etmişti. Patrick'in hâlâ hayatta olduğuna dair kesin kanıt olmadığından parayı geri almak için dava açamıyorlardı. Yarım milyon vermeyi kabul ettiler. Monarch-Sierra daha karışık bir durumdaydı, çünkü o sıralar henüz hiçbir ödeme yapmamışlardı. Ödemeleri gereken para, dört milyonu."

"Monarch, hukuk şirketinin yanlış uygulamalarının yol açacağı zararları mı sigorta ediyordu?"

"Onun gibi bir şey. Ancak, alışılmış hatalar ve ihmaller sigortasına ek olarak, hukuk firmasını, çalışanlarından ve ortaklarından gelebilecek dolandırıcılık ve hırsızlık olaylarına karşı koruyordu. Şirketten para çalan Lanigan olduğundan Monarch-Sierra bunu karşılamak için baskı altında tutuluyordu. Miktar dört milyonu."

"Ama müşteriniz Bay Aricia bu parayı aldı, doğru mu?"

"Evet, ilk önce hukuk şirketine, miktarın tümü olan altmış milyon için dava açtı; ama şirketin

varlığı bunu karşılayamazdı. Hukuk şirketi bu sigortadan alacağı miktarı vermeyi kabul etti. Hepimiz masaya oturup bir anlaşmaya vardık. Monarch-Sierra, eğer Bay Aricia bir milyonunu Lanigan'ı bulmak için kullanırsa parayı tartışmadan vermeyi kabul etti. Bay Aricia bunu kabul etti; ama Mo-narch-Sierra'nın da araştırma için bir milyon vermeye razı olması şartıyla."

ORTAK

169

Böylece Aricia bir milyon, Monarch-Sierra bir milyon ve Northern Case Mutual da yarım milyonu verecekti. Toplam iki buçuk milyon yani."

"Evet. İlk baştaki anlaşma böyleydi."

"Hukuk firması neredeydi, peki?"

"Katılmamayı tercih ettiler. Açıkçası paralan yoktu ve karşılık veremeyecek durumdaydılar. Başlangıçta başka şekillerde yardım ettiler."

"Ve oyuna katılanlar paylarını ödediler öyle mi?"

"Evet. Para benim şirketin hesabına havale edildi."

"Şimdi araştırma bittikten sonra, paranın ne kadarı kaldı?"

"Hemen hemen hiçbir şey kalmadı."

"Ne kadar harcandı?"

"Üç buçuk milyon civarında. Bir yıl kadar önce sermaye tükendi. Sigorta şirketleri ek ödemeye hayır dediler. Bay Aricia yarım milyon daha verdi, sonra da üç yüz bin daha. Bu güne değin verdiği, toplam bir milyon dokuz yüz bin."

Aslında miktar iki milyon olmuştu; çünkü Benny gönülsüzce de olsa, kızın peşine düşmeye karar vermişti. Tabii ki FBI bunu bilmemeliydi.

"Para nasıl harcandı?"

Stephano notlarına çok kısa bir göz attı.

"Bir milyona yakını adamların maaşlarına, ulaşım ve araştırmayla ilgili diğer harcamalara gitti. Bir buçuk milyon, ödüllendirmeye. Ve bir milyon da benim şirketime."

"Size bir milyon dolar mı ödendi?" diye sordu Warren. Hâlâ yüz kaslarında hiçbir hareket yoktu; sadece ses tonu biraz yükselmişti.

"Evet. Dört yıllık bir zaman dilimi için."

"Bana ödüllerden söz edin."

"Eh bu, araştırmanın can alıcı noktasına kadar uzanıyor."

"Dinliyoruz."

"Yaptığımız ilk şeylerden biri Patrick Lanigan'ın ortadan kayboluşuyla ilgili her türlü bilgiye ödül koymaktı. Siz ödül hakkında bilgi sahibiydiniz; ama bunu hukuk firmasının verdiğini sanıyordunuz. Oysa bir hukuk firmasına sessizce gidip Charles Bogan'ı bilgi karşılığında ödül verileceğini duyurmaya ikna etmiştik, ilk başta el-

170

JOHN GRISHAM

li bin vaat etti. Bogan'la anlaştığımız üzere eğer herhangi bir bilgi gelirse, kendisi bizi gizlice haberdar edecekti."

"FBI'a bu konuda bilgi verilmemişti."

"Hayır. FBFın ödül hakkında bilgisi vardı ve bunu onaylamıştı. Ama Bogan'la olan anlaşmamız gizli tutulmuştu. Her bilgiyle ilgili haberi ilk olarak biz öğrenmek istiyorduk. FBI'a güvenmediğimizden değil; sadece Lanigan'ı ve parayı kendimiz bulmak istiyorduk."

"O anda olay üzerinde çalışan kaç adamınız vardı?"

"Bir düzine civarında."

"Ve siz neredeydiniz?"

"Burada. Ama haftada en az bir kere Biloxi'ye gidiyordum."

"FBI, yaptıklarınızdan haberdar mıydı?"

"Kesinlikle hayır. Bildiğim kadarıyla FBI geçen haftaya kadar bizim işin içinde olduğumuzu bile bilmiyordu."

Warren'in önündeki dosya da bunu açıkça yansıtıyordu zaten.

"Devam edin."

"iki, üç, dört ay boyunca hiçbir şey duymadık. Ödülü önce yetmiş beş bine, sonra yüz bine çıkardık. Boğan saçma sapan bir sürü ihbarla uğraştı ve bunları FBI'a bildirdi. Sonra 92 Ağustosunda New Orleans'taki bir avukattan telefon aldı. Adam ortadan kayboluş hakkında bir şeyler bilen bir müvekkilinin olduğunu iddia ediyordu. Adam çok akla yatkın konuşuyordu, bu yüzden biz de New Orleans'a gidip onunla buluşmaya karar verdik."

"Adamın adı neydi?"

"Roal Lauziere. Loyola caddesinde oturuyor."

"Onunla buluştunuz mu?"

"Evet."

"Şirketinizden başka kim vardı?"

Stephano, o an için donmuş kalan ve derin düşüncelere dalan avukatına göz attı. "Bu gizlilik taşıyan bir iş. Birlikte çalıştığım insanların isimlerini vermesem daha iyi olur."

"Vermesi de gerekmiyor zaten," diye sesini yükseltti avukat. Konu kapandı.

"Pekâlâ. Devam edin."

"Lauziere ciddi, ahlaklı ve güvenilir bir adama benziyordu. Ayrıca çok iyi hazırlanmıştı. Patrick'in kayboluşuyla ilgili her şeyi biliyor gibiydi. Basında çıkan her haberi dosyalamıştı. Her şeyin listesi

ORTAK

171

yapılmış, elinin altındaydı. Bize müvekkilinin hikâyesini içeren dört sayfalık bir yazı verdi."

"Sadece ayrıntılı bir şekilde özetleyin. Ben sonra tümünü okuyacağım."

"Elbette," dedi Stephano ve hikâyeyi nakletti: "Müvekkili Erin adında, Tulane'deki tıp okulunu bitirmeye çalışan genç bir kadındı. Yeni boşanmıştı, meteliksiz kalmıştı, vs. ve iki yakasını bir araya getirebilmek için bir alışveriş merkezindeki büyük bir kitapçı dükkânında akşam vardiyasında çalışmaya başlamıştı. 92 Ocak ayında bir gün bir müşterinin seyahat ve yabancı dil kitaplar bölümünde dolandığını fark etmiş, iri yarı, düzgün giyimli, siyah-gri sakallı bir adammış. Biraz sinirli görünüyormuş. Saat neredeyse akşamın dokuzu olduğundan dükkân hemen hemen boşmuş. Adam, en sonunda on iki kasetten, egzersiz kitaplarından falan oluşan bir dil setini eline almış, Erin'in çalıştığı yere, kasa ve teslimat bölümüne doğru yürüyormuş. O sırada dükkâna bir başka adam girmiş. Diğer adam, hemen rafların arasına geri çekilip elindeki seti yerine bırakmış. Sonra diğer taraftan dolanıp ikinci adamın yanından çıkıp gitmeye yeltenmiş, ilk adamı tanıdığı ve onunla konuşmak istemediği belliymiş. Ama kaçmayı başaramamış, ikinci adam, o tarafa bakıp, "Patrick, uzun zaman oldu," demiş, iki adam arasında hukuk kariyerleri hakkında kısa bir konuşma geçmiş. Erin, kasanın çevresinde oyalanıp onları dinlemiş; çünkü yapacak başka bir işi yokmuş. Açıkçası durum çok ilgisini çekmiş ve her şeyi izlemiş.

"Her neyse, adı Patrick olan adam gitmek için sabırsızlamıyor-muş ve sonunda uygun bir anı kollayıp uzaklaşmayı başarmış. Üç gece sonra, aynı saatlerde yine gelmiş. Erin, kitapları yerleştiriyor-muş. Onun içeri girdiğini görmüş, kim olduğunu ve adının Patrick olduğunu hatırlamış, onu izlemeye başlamış. Adam kasadaki kadına bakıp bir başkası olduğunu görünce dükkânın içinde ağır ağır dolaşıp yine yabancı dil ve yolculuk bölümünde durmuş. Aynı seti alıp kasaya götürmüş, nakit ödeme yapmış ve hemen çıkıp gitmiş. Aldığı setin fiyatı üç yüz dolara yakınmış. Erin, onun gidişini izlemiş. Patrick onu hiç görmemiş, görmüşse bile tanımamış."

"Peki set hangi dil içinmiş?"

"Elbette bu en önemli soru. Üç hafta sonra, Erin gazetede Patrick Lanigan'ın feci bir trafik kazasında öldüğünü okumuş ve res-

172

JOHN GRISHAM

minden onu hemen tanımış. Altı hafta sonra, adamın eski şirketinden çalınan parayla ilgili hikâye patlayıvermiş. Aynı resim yine ga-zetelerdeymiş ve Erin onu yine görmüş."

"Dükkânın güvenlik kameraları var mıymış?"

"Hayır. Kontrol ettik."

"Peki hangi dilmiş?"

"Lauziere bize söylemiyordu. En azından ilk başta. Biz Lani-gan'ın nerelerde olduğuyla ilgili her türlü kesin bilgi için yüz bin dolar öneriyorduk. O ve müvekkili, paranın tümünü bu dilin hangi dil olduğunu söylemelerine karşılık istiyorlardı. Üç gün boyunca pazarlık ettik. Kabul etmiyordu. Sonra, Erin'i sorgulamamıza izin verdi. Onunla altı saat boyunca konuştuk. Hikâyesinin her yönü doğrulanmıştı. Biz de böylece yüz binliği vermeyi kabul ettik."

"Brezilya Portekizcesi değil mi?"

"Evet. Dünya birden küçülmüştü."

Her avukat gibi, J. Murray Riddleton da ne yazık ki bu tür şeyleri daha önce birçok kez yaşamıştı. Birden hiç umulmadık bir anda lastik hava kaçıırır, şartlar göz açıp kapayıncaya kadar değişiverirdi.

Sırf eğlence olsun diye, giyotini indirmeden önce Trudy'nin biraz hava atmasına izin verdi.

"Zina mı?" diye haykırdı, tutucu bir bakirenin kendini üstün gören üslubuyla. Lance bile bu tepkiye çok şaşırılmıştı, uzanıp eline dokundu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi, J. Murray, oyunu sürdürerek. "Hemen her boşanma davasında olur. Bu işler, sonunda mutlaka çirkinleşir."

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı, Lance.

"O konuya sonra geleceğiz," dedi J. Murray.

"Peki kiminle yapmışım?" diye sordu Trudy.

"Lance'le işte. Siz ikinizin, evlilikten önce, evlilik sırasında ve sonrasında bu işi götürdüğünüzü iddia ediyorlar. Aslında iddia, lise zamanlarına kadar gidiyor."

Doğrusu dokuzuncu sınıftan beri idi. "O bir aptal," dedi Lance öylesine.

Trudy, başını sallayarak Lance'e katıldı. Bu, inanılmaz bir şeydi. Sonra, sinirli sinirli sordu: "Bununla ilgili elindeki kanıt ne?"

\

ORTAK

173

"Bu iddiaya karşı mı çıkacaksın?" diye sordu J. Murray. Artık oyuna devam etmekten vazgeçmişti.

"Kesinlikle," diye cevap verdi. Gözleri ateş püskürüyordu.

"Elbette," diye ekledi Lance. "Adam, yalancının teki."

J. Murray, derin bir çekmeceye uzanıp Sandy'nin kendisine vermiş olduğu raporlardan birini çıkardı. "Görünüşe göre Patrick, evli olduğunuz zaman içinde çoğunlukla şüphe içindeymiş. Etrafı kontrol etmeleri için dedektifler tutmuş. Bu, onlardan birinin raporu."

Trudy ve Lance, bir an için, birbirlerine baktılar ve sonra yakalanmış olduklarını anladılar. Bir anda, yirmi yılı aşkın bir geçmişi olan bir ilişkiyi inkâr etmek zorlaşmıştı, ikisi de birden 'Pekâlâ. Ne olmuş yani?' der gibi dildendi.

"Sadece özetleyeceğim," dedi J. Murray. Sonra da tarihleri, yerleri ve zamanları sıraladı. Yaptıklarından utanmıyorlardı; fakat her şeyin böylesine belgelenerek ispat edilmiş olması rahatsızlık vericiydi.

"Hâlâ karşı çıkmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu, J. Murray, okumayı bitirdiğinde.

"Herhangi biri bunu yazmış olabilir," dedi Lance, Trudy ise sessizdi.

J. Murray, bir başka rapor daha çıkardı. Bu, Patrick'in ortadan kaybolmasından önceki son yedi ayı içeriyordu. Tarihler, zamanlar, yerler. Patrick şehri terk etmişti ve Lance gelmişti. Her zaman böyle olmuştu.

"Bu dedektifler, mahkemede şahitlik yapabilirler mi?" diye sordu, Lance, J. Murray bitirdiğinde.

"Mahkemeye gitmiyoruz," dedi J. Murray.

"Neden?" diye sordu Trudy.

"Bunlar yüzünden." J. Murray fotoğrafları masanın üzerinden uzattı. Trudy, birini kapıp kendisinin havuz başındaki hali ve sevgilisinin görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Lance de çok şaşırılmıştı, ama hafifçe gülmüştü. Bir şekilde fotoğrafları beğenmişti.

Fotoğrafları hiçbir şey söylemeden birbirlerine uzattılar. J. Murray, bu sırada çok eğlenmişti. "Çok dikkatsiz davranmışsınız, çocuklar."

"Nutuk çekmeyi bırak," dedi Lance.

Beklendiği üzere Trudy ağlamaya başladı. Önce gözleri doldu, dudakları titredi, burnunu çekti ve sonra da ağlamaya başladı. J.

174

JOHN GRISHAM

Murray, bunu daha önce binlerce kez görmüştü. Her zaman ağlarlardı, ama yaptıkları için değil, günahlarının bedeli için.

"Kızımı alamaz," diye öfkeyle bağırdı, gözyaşları arasında. Kendini kaybetmişti. Bir süre için feryatlarını dinlemek zorunda kaldılar. Her an tetikte olan Lance, onu avutmaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi Trudy sonunda gözyaşlarını silerek.

"Biraz rahatla," dedi J. Murray, en ufak bir şefkat duygusundan dahi yoksun bir şekilde. "Çocuğu istemiyor."

"Neden?" diye sordu, gözyaşları dinmişti.

"Babası o değil."

Gözlerini kıstılar, uzun uzun düşünerek olayları kafalarında toplamaya çalıştılar.

J. Murray, bir rapor daha çıkarmak için uzandı. "Çocuk, on dört aylıkken ondan kan örneği almış ve DNA testi yaptırmış. Baba, kesinlikle o değil."

"O zaman kim..." diye cümleye başladı Lance, fakat cümlenin gerisini getiremedi.

"O sıralarda etrafta başka kimin olduğuna bağlı," dedi J. Murray yardımcı olmaya çalışarak.

"Etrafta kimse yoktu," diye sinirli sinirli alay etti Trudy.

"Benim dışımda," diye atıldı Lance, sonra yavaşça gözlerini kapadı. Babalık sorumluluğu omuzlarına ağır bir şekilde yerleşmişti. Lance çocuklardan nefret ederdi. Ashley Nicole, sadece Trudy'nin çocuğu olduğu için ona dayanabiliyordu.

"Tebrikler," dedi J. Murray. Çekmeceye uzanıp bir puro çıkararak Lance'e fırlattı. "Bir kızın oldu," diyerek kahkahalarla gülmeye başladı.

Trudy öfkeden kudurmuştu, Lance'se elindeki puroyla oynuyordu. J. Murray kendini eğlendirmeyi sonra erdirince Trudy sordu, "Pekâlâ, şimdi durumumuz ne?"

"Basit. Onun servetiyle ilgili her türlü iddiadan vazgeçeceksin. Karşılığında senden boşanacak, çocuğu ve istediğin her şeyi verecek."

"Serveti ne kadar?"

"Avukatı henüz kesin bir şey bilmiyor. Biz de asla bilemeyiz. Adam, şu anda ölümle burun buruna. Bu yüzden, para sonsuza dek bir yerlerde gömülü kalabilir."

ORTAK

175

"Ama ben her şeyi kaybetmek üzereyim," dedi Trudy. "Bana yaptığına bakın. Öldüğünde iki buçuk milyon aldım. Şimdiyse sigorta şirketi beni iflas ettirmeye hazır."

"Trudy çok fazla parayı hak ediyor," diye atıldı Lance.

"Ona karşı zihinsel rahatsızlıktan veya dolandırıcılıktan dava açabilir miyim?" diye önerdi Trudy.

"Hayır. Bak, olay çok basit. Sen boşanıp çocuğu alacaksın, Patrick de, ortalıkta ne kadar para varsa onu alacak. Ve her şey gizli kalacak. Aksi takdirde tüm bunlar basına sızdırılacak." J. Murray, raporları ve fotoğrafları gösterdi. "Ve rezil olacaksın. Sen kamuoyuna onun kirli çamaşırlarıyla çıktın. O da buna mukabele etmek için çok istekli."

"Nereyi imzalıyorum?" dedi Trudy.

J. Murray, onlara birer votka hazırladı. Çok geçmeden bir başka konuya geçmek zorundaydı. Sonra, Lance'in kiralık katil tutacağı hakkındaki aptalca dedikodular konusunu açtı. inkârlar, ani bir şekilde ve öfkeyle geldi. J. Murray de, bu pisliğe inanmadığım itiraf etti.

Kıyı Bölgesi'nde böyle dedikodulara çok rastlanırdı.

22

New Orleans'ı saat 8'de terk edip 10 numaralı eyaletlerarası otoyolda trafiğe karışır karışmaz Sandy McDermott'u takip etmeye başladılar. Sandy, trafik Pontchartrain Gölü yakınında açılana kadar izlendi. Telefonla arayıp Sandy'nin Biloxi'ye doğru yola çıktığını rapor ettiler. Onu izlemek kolay işti. Konuşmaları dinlemek ise ayrı bir şeydi. Guy'ın elinde, Sandy'nin büro ve ev telefonları, hatta arabası için bile dinleme cihazları bulunuyordu; fakat yerleştirmek için henüz karar verilmemişti. Önemli riskler vardı. Özellikle Arici-a, çok kuşkucuydu. Sandy'nin kendisinin dinlenebileceğini tahmin edip telefonlardan hiçbir işe yaramaz, hatta onları yanlış yönlendirecek bilgiler verebileceğini Stephano ve Guy'la tartışmıştı. Müvek-kiliyle birlikte, tedbir alma konusunda o ana kadar ustaca davranmışlardı.

Sandy arkasını kontrol etmiyordu. Önündekini de gördüğü pek söylenemezdi. Sadece arabayı sürerek ilerliyor, aklından başka şeyler geçiriyordu.

Stratejik açıdan bakıldığında Lanigan savaşları iyi durumdaydı. Monarch-Sierra, hukuk şirketi ve Aricia tarafından açılan bireysel dava dosyaları, bekleyen kalabalık dava listesinde yerini almıştı. Sandy'nin bunlara resmi olarak cevap vermesi için önünde bir ay vardı. Tahkikat üç aydan önce başlamaz ve bir yıl sürerdi. Mahkemeler en az iki yıl sonra başlardı. Patrick'in FBI'a açtığı dava da bir yerde, Stephano ve onun konsorsiyumunu kapsamına alacaktı. Zevkli bir mahkeme olacaktı; ama Sandy bu şansı elde edebileceğinden şüpheliydi.

Boşanma davasını artık onlar yönlendiriyordu.

Açıkça dikkatlerin merkezi olan cinayet hükmü bir başka konuydu. Bu, Patrick'in sorunları arasında en önemlisi olmasının yanı sıra en acil olanıydı da. Eyaletin onu, iki yüz yetmiş gün içinde yargılaması gerekiyordu; yani geri sayım başlamıştı.

Sandy'nin görüşüne göre kanıta bağlı bir karar uzun zaman alır-

ORTAK

177

di. Şu anda, cinyeti kanıtlamak için gerekli olan en önemli unsurlar eksikti. Ölen kişinin kimliği, nasıl öldüğü ve onun kesin olarak Patrick tarafından öldürülmüş olduğu bilinmiyordu. Olsa olsa ikinci dereceden delillerin bulunduğu bir dava sayılabilirdi bu. Büyük varsayımlara ihtiyaç duyulacaktı.

Ancak yine de kamu vicdanında onun suçlu olarak düşünüleceği söylenebilirdi. Şu anda, Biloxi sınırları içindeki herkes, ayrıntıların çoğunu artık biliyordu. Patrick'in, kendi ölümü gibi göstermek için birisini öldürüp doksan milyon doları çaldığına inanmayan kimse yoktu. Onun yaptıklarına hayran olan birkaç kişi de vardı; bunlar da yeni bir hayat, yeni bir isim ve çok miktarda paranın hayalini kuran insanlardı. Ama bu kişiler, Patrick'in jürisinde yer almayacaklardı. Orada yaşayan çoğu kişi onun suçlu olduğunu düşünüyor ve hapse girmesini istiyordu. Ölüm cezası verilmesini isteyen çok az kişi vardı. Bazılarına göre bu iş tecavüzcülere ve polis katillerine bırakılmalıydı.

Şu andaki en acil iş Patrick'in hayatta kalmasıydı. Güzel Leah tarafından, bir gece önce, bir başka otel odasındaki buluşma sırasında verilen Lance hakkındaki dosya, bir anda öfkelenen ve şiddet eğilimi gösteren sakin bir adam portresini ortaya koyuyordu. Silahları seviyordu; hatta bir keresinde bir rehinci dükkânına çalıntı silah satmaktan suçlanmıştı. Cezası sonradan kaldırılmıştı. Kaçakçılıktan yediği üç yılın yanı sıra Gulrport'daki bir bar kavgası yüzünden altmış güne mahkûm edilmiş, hapse girişi, hapishanelerin o sırada aşırı kalabalık oluşu nedeniyle ertelenmişti. Sonra iki kez daha tutuklanmıştı - biri yine bir kavga yüzünden, diğeri de alkollüken araba kullanma yüzündendi.

Lance'in görüntüsüne çekidüzen verilebilir ve düzgün bir hale sokulabilirdi. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Kadınlar tarafından çok beğeniliyordu, iyi giyinmesini ve kokteyllerde eğlenceli sohbetlere girmesini biliyordu. Ama sosyeteye dalışı geçiciydi. Akli hep caddelerde; tefecilerle, müşterek bahisçilerle, hırsızlarla ve uyuşturucu satıcılarıyla geçen hayattaydı. Onlar arkadaşlarıydılar. Patrick de onları bulmuştu ve hazırladığı dosya Lance'in arkadaşlarının suç raporlarını içeren en az bir düzine biyografi içeriyordu.

Sandy ilk başta Patrick'in paranoyasını yersiz bulmuştu. Şimdiyse ona inanıyordu. Yeraltı dünyası hakkında pek fazla bilgisi ol-

012

178

JOHN GRISHAM

masa da işi gereği çoğu kez suçlularla karşı karşıya gelmişti. Birçok kere beş bin papele herhangi birinin öldürtülebileceğini duymuştu. Buralarda belki fiyat daha bile azdı.

Lance'in kuşkusuz beş bin papelden daha fazla parası vardı. Pat-rick'i ortadan kaldırması için yeterince sebebi de bulunuyordu. 1 Trudy'yi zengin eden sigorta poliçeleri intihar dışındaki her türlü j ölümü kapsıyordu. Kafaya sıkılan bir kurşun da aynen bir araba kazası, kalp krizi ya da başka bir ölüm şekli gibi işlem görüyordu. | Ölüm, ölümdü.

Coast adı verilen bu kıyı bölgesi Sandy'nin mekânı değildi. Şerifleri ve polis memurlarım, yargıçları ve onların özelliklerini, barodaki öteki avukatların hiçbirini tanımıyordu. Bunun, Patrick'in kendisini seçmesindeki başlıca sebep olduğundan şüpheleniyordu.

Sweeney, telefonda pek misafirperver davranmamıştı. Çok meşgul olduğunu bunun yanı sıra avukatlarla toplantı yapmanın zaman kaybı olduğunu düşündüğünü söyledi. Dokuz buçukta buluşurlarsa, birkaç dakika ayırabileceğini belirtti. Sandy oraya erken gitti. Su ısıtıcısının yanında bulduğu kaptan kendine kahve doldurdu. Polis memurları etrafta geziniyordu. Sweeney onu bulup ofisine götürdü. Hükümetin baştan sona döşediği, mobilyalı ve duvarlarda gülümseyen politikacıların resimlerinin asılı olduğu bir odaydı.

"Lütfen oturun," dedi Sweeney, kırık dökük bir iskemleyi işaret ederek. Kendisi de masasının arkasında oturdu.

"Kaydetmemde bir sakınca yoktur herhalde?" diye sordu Sweeney, büyük teybin düğmesine basarken. "Her şeyi teybe alırım da."

"Elbette," dedi Sandy, sanki seçme şansı varmış gibi. "Bu sıkışık zamanınızda beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Sweeney. Gülümsemesi ya da rahatsız olmadığını gösteren bir davranışta bulunması gerekiyordu. Bir sigara yakıp, plastik bardaktaki dumanlar çıkan kahvesinden bir yudum aldı.

"Hemen konuya gireceğim," dedi Sandy, sanki havadan sudan şeylerden bahsetmeye bir olanak varmış gibi. "Ofisime Patrick'in j hayatının tehlikede olabileceğine dair bir ihbar geldi." Sandy yalan söylemekten nefret ediyordu; ama bu şartlar altında fazla şansı yoktu. Müvekkili böyle istemişti.

ORTAK

179

"Neden birisi sizin ofisinizi arayıp müvekkilinizin hayatının tehlikede olduğunu ihbar etsin?" diye sordu Sweeney.

"Dava üzerinde çalışan dedektiflerim var. Birçok kişi tanıyorlar. Ortada birtakım söylentiler dolaşmış ve dedektiflerimden biri de bunların peşinden gitmiş. Bu işler hep böyle olur."

Sweeney, ne inandığına ne de inanmadığına dair bir tepki gösterdi. Sigarasını içerek durum

hakkında düşündü. Geçen hafta içinde Patrick Lanigan hakkında, hepsi de olası, çeşit çeşit dedikodu duymuştu, insanlar başka hiçbir şey konuşmuyorlardı. Kiralık katil hikâyeleri de anlatılıyordu. Sweeney kendi haber alma ağının avu-katinkinden daha iyi olduğunu düşündü; özellikle de New Orleans-lı bir avukattan. Bu yüzden onun konuşmasını sürdürmesini istedi. "Herhangi bir şüpheli var mı?"

"Evet. Adı Lance Maxa. Onu tanıdığımızdan eminim."

"Evet, tanıyoruz."

"Cenazeden az sonra, Trudy'nin yanında Patrick'in yerini aldı."

"Patrick'in onun yerini aldığı da söylenebilir," dedi Sweeney, ilk kez gülümseyerek. Sandy, kesinlikle kendi çöplüğünde değildi. Şerif ondan daha çok şey biliyordu.

"Sanırım o zaman, Lance ve Trudy hakkında her şeyi biliyorsunuz," dedi Sandy.

"Evet öyle. Buralarda bizim gözümüzden pek bir şey kaçmaz."

"Bundan hiç kuşum yok. Her neyse, Lance bildiğiniz gibi iğrenç bir adam. Ve adamlarım onun bir kiralık katil aradığı hakkında söylentiler duymuşlar."

"Ne kadar öneriyormuş?" diye sordu Sweeney şüpheyle.

"Bilmiyorum. Ama hem parası var, hem de bunu yapmak için yeterli sebebi."

"Bunu daha önce duymuştum."

"Güzel. Ne yapmayı planlıyorsunuz peki?"

"Ne hakkında?"

"Müvekkilimin hayatta kalabilmesi hakkında."

Sweeney, derin bir nefes alıp dilini tutmaya karar verdi. Bir yandan da öfkesini yenmeye çalışıyordu. "O, şu anda askeri bir üste ve polis memurlarının kapısını beklediği ve koridorda FBI ajanlarının dolandığı bir hastane odasında bulunuyor. Aklınızdan başka neler geçiyor emin değilim."

JUtlIN UK1SHAM

"Bakın Şerif. Size işinizi nasıl yapacağımızı anlatmaya çalışmıyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır. Sizi temin ederim. Lütfen müvekkilimin şu anda çok korktuğunu anlamaya çalışın. Ben onun adına konuşuyorum. Dört yıl boyunca takip edilmiş. Şimdiyse yakalandı. Bizim duymadığımız sesleri duyuyor. Bizim görmediğimiz gölgeleri görüyor. Onu öldürmeye

çalışacaklarına inanıyor ve benden onu korumamı bekliyor."

"O güvenlikte."

"Şimdilik. Eğer Lance'le konuşur, söylentilerden bahsedip onu korkutursanız, sizin izlediğinizi bilirse bir şey yapacak kadar aptalca davranmaz."

"Lance aptal bir adam."

"Belki; ama Trudy değil. Eğer kendisinin de yakalanacağını düşünürse Lance'i de ait olduğu yere geri çekecektir."

"Hayatı boyunca bunu yapmış zaten."

"Kesinlikle. Riske atılmamayı tercih edecektir."

Sweeney bir sigara daha yaktı ve saatine göz attı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu. Birden kalkıp gitmek için telaşlanmıştı. Her şeyden önce o bir şerifti; masasında ajanda ve telefon defteri bulunan bir yönetici değildi.

"Bir şey daha. Ve tekrar söylüyorum, işinize burnumu sokmaya çalışmıyorum. Patrick'in size karşı büyük bir saygısı var. Ama tabii ki şu anki yerinde daha güvenlikte olduğunu düşünüyor."

"Ne kadar şaşırtıcı."

"Hapishane onun için tehlikeli olabilir."

"Bunu, Bay Kimliği Meçhul'ü öldürmeden önce düşünmeliydi."

Sandy bunu dikkate almayarak devam etti. "Onu hastanede korumak daha kolay olacaktır."

"Daha önce hapishaneme gitmiş miydiniz?"

"Hayır."

"O zaman ne kadar tehlikeli olacağı hakkında bana nutuk çekmeyin. Bu işi uzun bir süredir yapıyorum, anladınız mı?"

"Ben nutuk çekmiyorum."

"Eminim öyledir. Zamanınızı beş dakika aştınız. Başka bir şey var mı?"

ORTAK

181

"Hayır."

"Güzel." Sweeney ayağa fırlayıp odayı terk etti.

Hâkim Kari Huskey, Keesler Hava Üssü'ne akşama doğru vardı ve ağır ağır güvenlikten geçerek hastaneye doğru yola çıktı. Bir hafta sürecek olan bir uyuşturucu davasının ortasındaydı ve yorgundu. Patrick kendisini arayıp mümkünse gelmesini istemişti.

Kari, Patrick'in cenazesinde Sandy McDermott'un yanına oturmuştu. Aslında Sandy'nin tersine Huskey, Patrick'in yakın arkadaşıydı, ikisi Patrick'in Biloxi'ye geldikten kısa bir süre sonra almış olduğu kamu davasında karşılaşmışlardı. Birbirlerini her hafta gören çoğu avukatlar ve yargıçlar gibi onlar da arkadaş olmuşlardı. Ayda bir olan baro yemeklerinin ne kadar kötü olduğu hakkında sohbet etmişler, bir kere de bir yılbaşı partisinde epeyce içmişlerdi. Yılda iki kez birlikte golf oynarlardı.

Sıradan bir tanışıklıktı ve en azından Patrick'in Biloxi'deki ilk üç yılı boyunca bu yakın bir dostluk değildi. Ancak, ortadan kaybolmasından önceki son aylarda daha çok yakınlaşmışlardı. Geriye dönüp bakıldığında, bugün Patrick'te açık bir değişme fark ediliyordu.

Ortadan kayboluşundan sonraki aylar boyunca hukuk çevresinde onu en iyi tanıyanlar - Kari da dahil olmak üzere - cuma öğleden sonraları Mary Mahoney'nin restoranında bir araya gelip Patrick bulmacasını çözmeye çalıştılar.

Trudy de suçlanıyordu. Karl'a göre bunun nedeni Trudy'nin çok kolay bir hedef olmasıydı. Evlilikleri, dışardan o kadar da kötü gitmiyormuş gibi görünüyordu. Patrick konuyu hiç kimseye açmamıştı; en azından Mary Mahoney'nin yerinde, birlikte içtiği insanlara. Trudy'nin cenazeden sonraki tavırları, özellikle eline geçen hayat sigortasından sonraki kırmızı Rolls Royce ve yanından ayrılmayan jigolosu ve "cehenneme kadar yolunuz var" tutumu herkesin canını sıkıyordu. Patrick'in gidişinden önce başkalarıyla yatıp yatmadığından şüpheleniyorlardı. Aslında mahkeme kâtabi olan ve tüm duruşmalarda hazır bulunan Buster Gillespie, Trudy'yi takdir ettiğini açıkça söylüyordu. Bir keresinde Trudy, Buster'ın karısıyla birlikte bir yardım balosunda çalışmıştı ve adam kendini onun hakkında iyi bir şeyler söylemeye zorunlu hissediyordu. Böyle düşünen

182

JOHN GRISHAM

belki de tek kişi oydu. Trudy, hakkında konuşulacak ve eleştirilecek durumdaydı.

Patrick'i uçuruma sürükleyen faktörlerden biri, hiç kuşku yok ki iş baskısıydı. O günlerde firmanın işleri iyi gidiyordu ve Patrick mutlaka firmaya ortak olmak istiyordu. Uzun saatler çalışıyor ve ortakların almak istemediği davaları üstleniyordu. Ashley Nicole'un doğumu bile onu eve bağlayamamıştı. Firmaya girişinden üç yıl sonra ortak olmuştu; ama bunu firma dışında bilenlerin sayısı çok azdı. Bir gün, mahkeme sonrası bunu Karl'a fısıldamıştı; ancak Patrick bundan hiç de övünerek bahsetmemişti.

Yorgundu ve stresliydi; ama Karl'ın mahkeme salonuna giren çoğu avukat böyle olurdu. Patrick'teki en garip değişiklikler fizikseldi. Boyu bir seksen üçtü ve söylediğine göre hiçbir zaman zayıf bir insan olmamıştı. Hukuk fakültesindeyken iyi bir koşucu olduğunu, haftada kırk mil koştuğunu iddia ederdi. Ama artık meşgul bir avukat olarak spor yapmak için zamanı yoktu. Kilosu artmaya başladı, Biloxi'deki son yılında ise balon gibi şişti. Adliye sarayındaki

şakalardan ve takılmalardan habersizmiş gibi davranıyordu. Kari onu birkaç kez uyarmişti; ama o, yemeye devam etmişti. Ortadan kayboluşundan bir ay önce öğle yemeğinden sonra Karl'a yüz beş kilo olduğunu ve Trudy'nin kıyametleri kopardığım söylemişti. Tabii ki Trudy her gün iki saat Jane Fonda'nın video kaseliyle aerobik yapıyordu ve bir manken gibi inceikti.

Tansiyonunun yükseldiğini söyleyerek rejime girmek için söz verdi. Kari bunu teşvik etmişti. Daha sonradan ise, Patrick'in tansiyonun normal olduğunu öğrenmişti.

Kilo alması ve bir anda vermesi şimdi düşündüklerinde çok anlamlı geliyordu.

Sakal da öyle. 1990 Kasım'ı sıralarında bırakmıştı sakalını ve bunun geyik avı sakalı olduğunu söylemişti. Böyle bir şey Mississip-pi'de, avukatlar ve fakir, cahil çiftçiler dışında herkeste sık rastlanan bir şeydi. Bir erkeklik göstergisi, çocukça bir şeydi bu. Sakalını kesmiyordu ve Trudy, bunun için de olay çıkarıyordu. Uzattıkça daha da grileşti sakalı. Arkadaşları onun sakalına alışmıştı. Trudy ise hayır.

Saçlarını uzatıp biraz kulaklarının üzerine düşürdü. Kari, bunun 1976 Jimmy Carter modeli olduğunu söylüyordu. Patrick, ber-

ORTAK

183

berinin oradan ayrıldığını ve henüz güvenebileceği yeni birini bulamadığını öne sürüyordu.

Hoş giysiler giyerek kilosunu iyi taşıyordu; ama kendini bırakmak için daha çok gençti.

Biloxi'den ayrılmadan üç ay önce Patrick, ortaklarını şirketin artık kendi broşürüne ihtiyacı olduğu konusunda ikna etmekte başarılı olmuştu. Küçük bir projeydi bu; fakat, işi büyük bir enerjiyle üstlenmişti. Patrick'in bilmesi gerekmiyordu ama şirketi Aricia meselesinde bir anlaşmaya ulaşmak üzereydi ve para ufukta gözüküyordu. Şirkettekilerin kendini üstün görme duyguları her gün biraz daha artıyordu. Çok ciddi, aynı zamanda çok zengin bir firma olmak üzereydi. O halde neden, profesyonel bir broşürle reklamlarını yapmasınlardı. Aynı zamanda Patrick'i memnun etmek için, beşi de tek tek, profesyonel bir fotoğrafçının önünde poz verdiler; sonra da bir grup fotoğrafı için bir saat zaman harcadılar. Patrick, bunlardan beş bin adet bastırıldı ve bu işte diğer ortakların övgüsünü kazandı. Ve işte ikinci sayfadaydı: Şişman, sakallı, darmadağan saçlı. Brezilya'da buldukları Patrick'le alakası yoktu.

Fotoğraf, ölüm raporundan sonra basın tarafından kullanılmıştı. Patrick yerel gazeteye, şirketin reklam vermek isteyebileceğini düşünerek bir broşür yollamıştı. Mary Mahoney'nin yerinde içerlerken buna çok gülmüşlerdi. Patrick'i şirketin konferans odasında fotoğraf işini yönetirken hayal edebilmişlerdi: Boğan, Vitrano, Rap-ley ve Havarac, koyu mavi takım elbiselerinin en koyuları içinde, en ciddi tebessümlerini takınırlarken, Patrick kaçıışı için tünel kazıyordu.

Onları terk ettiğinden sonraki aylarda Marry Mahoney'nin yerindeki arkadaş grubu birçok kez Patrick şerefine kadeh kaldırıp "Nerede olabilir?" oyunu oynamıştı. Onun iyi olmasını dileyip parayı düşünmüşlerdi. Zaman geçtikçe, onun kayboluşuyla yarattığı şaşkınlık da azalmıştı. Önce tüm hayatını analiz etmişlerdi. Ama sonra ilgi giderek azalmış ve sona

ermişti. Aylar yıllara dönüşmüştü. Patrick asla bulunamayacaktı.

Kari olanlara inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Lobideki asansöre binip üçüncü kata çıktı.

Patrick'i hiç unutmadığını düşündü. Konu unutulmayacak ka-

184

JOHN GRISHAM

dar esrarengizdi. Kürsüde kötü geçen bir gün hemen Patrick'i aklına getirirdi. Onu güneşli bir plajda roman okurken, içeceğini yudumlarken ve kızları izlerken düşünürdü. Maaş zammı yapılmayan bir yılın sonunda doksan milyonun ne durumda olduğunu merak ederdi. Boğan'ın şirketinin devri konusunda en son söylentiler kulağına geldiğinde, Patrick'i yaptığı kötülükler için suçlardı. Hayır, doğrusu Kari, Patrick'in ayrılışından bu yana, her gün en azından bir kez aklından onu geçirirdi.

Koridorda hiçbir hemşire veya hasta yoktu, iki polis memuru ayağına kalktı. Biri, "iyi akşamlar Yargıç," dedi. Onları selamlayıp karartılmış odaya girdi.

23

1 Patrick yatakta oturmuş, televizyonda "Riziko" adlı bir programı izliyordu. Üstü çıplaktı, panjurlar çekilmişti. Kısık bir masa lambası yanıyordu. "Buraya otur," dedi Kari'a, yatağın ayakucunu göstererek. Karl'ın göğsündeki yanıkları görmesi için yeterince bekledikten sonra üzerine bir tişört geçirdi. Yatak örtüsü beline kadar çekikti.

"Geldiğın için teşekkürler." Televizyonu kapattı ve oda daha da karanlıklaştı.

"Yanıklar bayağı kötü, Patrick," dedi Kari yatağın kenarına, mümkün olduğunca uzak bir yere otururken. Patrick dizlerini göğsüne çekti. Örtünün altından bile çok fazla zayıflamış olduğu görülüyordu.

"Çok canavarcaydı," dedi Patrick. Elleriyle dizlerini sıkıca sarmıştı. "Doktor yaraların iyileştiğini söylüyor. Ama burada bir süre kalmam gerek."

"Bu konuyla ilgili bir sorunum yok Patrick. Kimse senin hapishaneye taşınman için yaygara koparmıyor."

"Henüz değıl. Ama eminim, baskı yakında başlayacak."

"Rahatla Patrick. O karar benim tarafımdan verilecek."

Patrick rahatlamış göründü. "Teşekkürler Kari. Biliyorsun, hapishanelerde yapamam."

"Peki ya Parchman'a gidersen? Orası her yerden bin kez daha kötü."

Uzun bir sessizlik oldu. Kari, sözlerini geri alabilmeyi çok isterdi. Söyledikleri ani ve acımasız olmuştu. "Üzgünüm," dedi. "istemeden söyledim."

"Parchman'a gideceğime kendimi öldürürüm, daha iyi."

"Doğrusu haklısın. Biraz da hoş şeylerden söz edelim."

"Bu davada kalamazsın değil mi Kari?"

"Elbette hayır. Davadan çekilmek zorundayım."

"Ne zaman?"

186

JOHN GRISHAM

"Çok yakında."

"Davayı kim alacak?"

"Trussel ya da Lanks. Büyük olasılıkla Trussel." Kari konuşurken dikkatle ona bakıyordu. Patrick göz göze gelmemeye çalışıyordu. Kari onun gözlerinde anlamlı bir pırıltı bekliyordu; sonra bir sırtış, sonra da bir kahkaha ve Patrick'in maceralarını övünerek anlatmasını. "Hadi Patrick," demek istedi Kari. "Tüm olup bitenleri anlat bakalım."

Ama Patrick'in gözleri uzaklara dalmıştı, bu aynı kişi değildi.

Kari denemek için kendini zorladı. "O çeneyi nerede yaptırdın?"

"Pvio'da."

"Peki ya burun?"

"Aynı yer, aynı zaman. Beğendin mi?" -

"Yakışmış."

"Rio'da, adım başı plastik cerrahi dükkânları var."

"Duyduğuma göre güzel plajlar da varmış."

"inanılmaz plajlar."

"Orada kızlarla tanıştın mı?"

"Birkaç tane."

Seks, Patrick'in hiçbir zaman üstünde durmadığı bir konuydu. Çekici bir kadına uzun uzun, beğeni dolu bakışlarla bakmaktan hoşlanırdı; ama Karl'ın bildiği kadarıyla evliliği boyunca Trudy'ye sadık kalmıştı. Bir kez geyik avı kampında, karılarını karşılaştırmışlardı. Patrick, Trudy'yi tatmin etmenin çok zor olduğunu itiraf etmişti.

Uzun bir sessizlik oldu ve Kari, Patrick'in konuşma konusunda hiç acelesi olmadığını fark etti. Dakikalar, konuşmadan geçiyordu. Kari, ziyarete geldiği için mutluydu, hatta arkadaşını görmek hoşuna gitmişti. Ama karanlık odada oturup duvarlara bakmayı da bir yere kadar sürdürebilirdi.

"Bak Patrick, senin davanı ben almayacağım; bu yüzden burada yargıcın olarak bulunmuyorum. Avukatın da değilim. Ben senin dostunum. Benimle konuşabilirsin."

Patrick, neredeyse boşalmış olan bir portakal suyu kutusuna uzandı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır."

ORTAK

187

Bir iki yudum aldıktan sonra kutuyu tekrar masanın üzerine koydu. "Kulağa romantik geliyor değil mi? Sadece çekip gitme, geceye karışma ve güneş doğduğunda yepyeni bir insan olma hayali. Tüm sorunların geride kalmıştır — ağır ve sıkıcı işin, kötü bir evlilik sonucu kırılan kalbin, daha çok, daha çok zengin olma baskısı... Sen de böyle bir hayal kurarsın değil mi Kari?"

"Sanırım bir noktada, herkes kurar. Bunu ne kadar zamanda planladın?"

"Uzun bir sürede. Bebeğin benim olmadığından ciddi olarak şüpheleniyordum. Sonra karar..."

"Anlamadım?"

"Bu doğru Kari. Babası ben değilim. Trudy'nin evliliğimiz boyunca başka ilişkileri oldu. Çocuğu sevebildiğim kadar sevdim; ama çok acı çekiyordum. Kanıt toplayıp kendime Trudy'yle yüzleşeceği-me dair söz verdim. Ama boş vermek daha kolaydı. Garip, ama bir sevgilisi olduğu fikrine bir şekilde alışmışım. Çekip gitmeyi planlıyordum, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden yeraltı dünyasıyla ilgili birkaç kitap okudum. Kimlik değiştirme konu-sundaydı bunlar. Hiç karışık değil aslında. Sadece biraz düşünme ve planlama yeteneği gerektiriyor."

"Böylece sakal bıraktın ve yirmi beş kilo aldın."

"Evet. Sakalla ne kadar farklı görüldüğüme çok şaşırdım doğrusu. Tam bu sıralarda ortak olmuşum ve patlamak üzereydim. Bana sadık olmayan bir kadınla evliydim, benim olmayan bir çocukla oyunlar oynuyordum, dayanamadığını bir avuç insanla beraber çalışıyordum. Beynimde bir ışık çaktı, Kari. Bir gün 90 numaralı otoyoldaydım. Önemli bir yere yetişmeye çalışıyordum; ama trafikte sıkışmışım. Körfeze doğru baktım. Ufukta ağır ağır ilerleyen küçük bir yelkenli vardı. O anda, onun üzerinde olmayı çok istedim. Kimsenin beni tanımadığı tanımadığı bir yere doğru yelken açmak istedim. Orada oturmuş gidişini izlerken atlayıp tekneye doğru yüzme için can atıyordum. Çok umutsuzdum. Ağladım Kari, buna inanabiliyor musun?"

"Hepimizin böyle günleri olur."

"Sonra kendime geldim ve artık eskisi gibi değildim. Ortadan kaybolup gideceğimi biliyordum."

"Ne kadar sürdü?"

188

JOHN GRISHAM

"Sakin olmalıydım. Çoğu insan böyle durumlarda acele davranır, hata yapar. Oysa benim zamanım vardı, iflas etmemiştim, peşimde alacaklılar filan da yoktu, iki milyon dolarlık bir hayat sigortası poliçesi aldım, işlemler üç ay sürdü. Trudy'yi ve bebeği hiçbir şeysiz bırakamayacağımı biliyordum. Delice yiyerek kilo almaya başladım. Vasiyetnamemi değiştirdim. Trudy'yi, cenaze ve gömülme işlemlerimizi düzenlememiz konusunda ikna ettim ve hiç şüphe uyandırmadan bu işleri hallettim."

"Cesedin yakılması çok zekiceydi." ij

"Teşekkürler. Bunu tavsiye ederim." jj

"Ölüm sebebini, kimlik tespitini ve bu gibi birkaç şeyi imkânsız kılıyor." 'j

"Bundan söz etmeyelim istersen."

"Özür dilerim."

"Sonra, Bay Benny Aricia'nın Pentagon'la ve Platt & Rockland ile giriştiği küçük savaşı haber aldım. Boğan, işi çok gizli tutuyordu. Ama ben olayı etraflıca inceleyip Vitrano, Rapley ve Havarac'ın, hepsinin bu işin içinde olduğunu fark ettim. Benim dışımdaki tüm ortakların yanı sıra. Hepsi değişmişti Kari. Gizli saklı ve dolambaçlı işler yapar olmuşlardı. Evet, ben yeni çocuktum; ama yine de ortaklardan biriydim. Beni tam ortak yapmak için oybirliğiyle karar vermişlerdi ve şimdi, iki ay sonra Aricia'yla gizli anlaşma yaparken beni atlatmaya çalışıyorlardı. Bir anda tüm yolculuklara çıkan kişi ben oldum. Bu da herkesin işini kolaylaştırıyordu. Trudy küçük kaçamaklarını yapabiliyordu. Ortaklar da Aricia'yla saklanmaya gerek kalmadan buluşabiliyorlardı. Beni her yere gönderdiler. Aslında bu, benim için de iyiydi; çünkü planlar yapıyordum. Bir keresinde üç günlük bir iş için Fort Lauderdale'e gitmiştim ve orada, Mia-mi'de mükemmel sahte belgeler hazırlayan birini buldum, iki bin papel karşılığında yeni bir sürücü belgem, pasaportum, sosyal güvenlik kartım ve buraya Harrison'a kayıtlı seçmen kâğıdım olmuştu, ismim, Cari Hildebrand'tı - sana atfen."

"Çok etkilendim."

"Boston'da insanın izini kaybeden bir adam buldum. Bin dolar karşılığında, bir gün süren kendi kaybolma toplantıma katıldım. Dayton'da, beni dinleme cihazları, mikrofonlar ve buna benzer aletler hakkında bilgilendiren bir uzman tuttum. Sabırlıydım Kari."

ORTAK

Çok sabırlı. Geç saatlere kadar ofiste kalıp Aricia hikâyesi hakkında olabildiğince çok bilgi topladım. Sekreterleri sorguya çektim, konuşulanlara kulak kabartmaya çalıştım, çöpleri karıştırdım. Sonra ofislere cihaz yerleştirmeye başladım. Nasıl yapıldığını iyi öğrenmek için ilk başta sadece sadece birkaç tane koydum. Vitrano'nun ofisini dinlediğimde kulaklarıma inanmamıştım. Beni şirketten atacaktı, inanabiliyor musun? Aricia olayından paylarına düşecek miktarın otuz milyon civarında olacağını biliyorlardı ve bunu dörde bölmeyi planlıyorlardı. Ama paylar eşit olmayacaktı. Tabii ki Boğan daha fazla alacaktı. O, on milyona yakın bir para alacaktı. Washington'daki bazı insanlarla ilgilenmesi gerekiyordu. Diğer üçü beşer milyon alacaklardı. Paranın geri kalanı da şirket için harcanacaktı. Tabii ben de planlandığı üzere sokağa atılmış olacaktım."

"Bunlar ne zaman oldu?"

"91 yılının büyük bir kısmında. Aricia'nın talebi, 14 Aralık 1991'de onaylandı. Parayı almak doksan günü bulacaktı. Senatör bile işleri daha fazla hızlandıramazdı."

"Bana araba kazasından söz et."

Patrick yataktaki pozisyonunu değiştirdi, ayaklarıyla örtüyü ittirip kalktı. "Kramp girdi," diye mırıldandı, sırtını ve bacaklarını gererken. Banyo kapısının önünde durdu. Bir yandan ayakları üzerinde zıplarken diğer yandan da Karl'a bakıyordu. "Bir pazar günüydü."

"9 Şubat."

"Doğru, 9 Şubat. Hafta sonunu kulübede geçirdim. Arabayla kaza yaptım, öldüm ve cennete gittim."

Kari, onu dikkatle izliyor ve hiç gülmüyordu. "Tekrar dene," dedi.

"Neden Kari?"

"Aşırı ilgimi çekiyor, diyelim."

"Hepsi bu mu?"

"Kesinlikle. Çok zekici bir dolap çevirdin Patrick. Bunu nasıl basardın?"

"Bazı detayları atlamak zorunda kalabilirim."

"Eminim atlayacaksın."

"Biraz çıkıp yürüyelim. Bu yerden sıkıldım."

Koridora çıktılar. Patrick, korumalarına kendisinin ve yargıcın

JOHN GRISHAM

bir gezintiye ihtiyacı olduğunu açıkladı. Polis memurları, onları uzaktan takip ettiler. Bir hemşire, bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu. Diet kola, dedi Patrick nazikçe. Çok tedbirli bir şekilde yürüyordu. Koridorun sonuna gelene dek hiçbir şey söylemedi. Pencereden aşağıdaki otopark görünüyordu. Yüzleri koridora dönük bir biçimde, plastik minderli bir kanepeye oturdular. Polis memurları arkalarını onlara dönmüştü, on beş metre kadar uzakta bekliyorlardı.

Patrick'in üzerinde ütüsüz bir pantolon vardı. Çorap giymemişti, ayaklarında da sandaletler vardı. "Kaza yerinin resmini gördün mü?" diye sordu, fısıltıyla konuşarak.

"Evet."

"Orayı bir gün önce bulmuştum. Dere yatağı oldukça dikti. Bu yüzden, bir kaza yapmak için mükemmel bir yer olduğuna karar verdim. Pazar gecesi, saat on sularına kadar bekledikten sonra kulübeyi terk ettim. Kasaba sınırında küçük bir dükkânda durdum."

"VerhaU'nın yeri."

"Doğru, VerhaU'nın yeri. Depoyu doldurdum."

"Elli litre, on dört dolar yirmi bir sent - kredi kartıyla ödeme."

"Bu doğru. Bayan Verhall'le biraz sohbet ettikten sonra oradan ayrıldım. Fazla trafik yoktu. Üç kilometre sonra çakıllı bir yola döndüm. Bir iki kilometre ileride bulunan, seçmiş olduğum bölgeye gittim. Durup bagajı açtım ve giyinmeye başladım. Motosikletçi-lerin giydiği kıyafetlerden hazırlamıştım - kask, omuzluklar, dizlikler ve eldivenler. Kask dışındaki her şeyi üzerime geçirdikten sonra tekrar anayola çıkıp güneye doğru sürmeye başladım, ilkinde arkamdan gelen bir araba. İkincisinde de çok uzaktan bana doğru gelen bir araba vardı. Yine de kayma izi bırakmak için çok sert frene bastım. Üçüncü seferde ise hiç trafik yoktu. Kaskı giydim, derin bir nefes aldım ve yolu terk ettim. Çok korkunçtu, Kari."

Kari, o sırada arabada başka birinin daha olduğunu düşündü -Ölü ya da canlı olarak. Ama bunu sormayacaktı. En azından şimdilik.

"Yoldan çıktığımda sadece elliyle gidiyordum; ama havadayken ve yanından ağaçlar uçarken sanki yüz elli yapıyor musun gibi geliyor. Yere vurup, tekrar havalanıyor, küçük ağaçlara çarpıyordum. Ön cam çatladı. Sağa sola direksiyon kırıp durumu kurtarmaya ça-

ORTAK

191

lışıyordum. Ama büyük bir çam ağacına sol taraftan bindirdim. Hava yastığı açıldı, bir an için kendimden geçmişim. Takla attığımı sandım, sonra her şey durdu. Gözlerimi açtığımda sol omzumda çok büyük bir acı vardı. Kan yoktu. Bir şekilde sarkmış sallanıyor gibiydim. Blazer'ın sağa yatmış olduğunu fark ettim. Sürünerek çıkmaya çalıştım. Lanet olası şeyin

içinden kurtulduğum için şanslı olduğumu biliyordum. Omzum kırık değildi, sadece ezilmişti. Blazer'ın çevresinde dolandım. Nasıl bir enkaz yarattığım karşısında hayrete düşmüştüm. Arabanın tavanı tam başımın üstüne kadar çökmüştü. Birkaç santim daha çökmüş olsaydı sanırım dışarı çıkamayacaktım."

"Çok riskli görünüyor. Çok ağır yaralanabilir ya da ölebilirdin. Neden önce çıkıp, sonra arabayı aşağı itmedin?"

"İşe yaramazdı. Gerçek gibi görünmesi gerekiyordu Kari. Yamaç fazla dik değildi. Unutma, bu çevre düzlük arazilerle kaplıdır."

"Gaz pedalına bir tuğla koyup atlayabilirdin?"

"Tuğlalar yanmaz. Eğer arabada bir tuğla bulsalar şüphelene-bilirlerdi. Her şeyi düşündüm ve sonunda ağaçların içine sürüp sonra arabadan çıkmaya karar verdim. Emniyet kemeri, hava yastığım ve bir kaskım vardı."

Hemşire diyet kolaları getirdi ve biraz sohbet etti. O gittikten sonra Patrick devam etti. "Nerede kalmıştım?"

"Sanırım arabayı yakmak üzereydin."

"Evet. Bir süre etrafı dinledim. Sol arka tekerlek dönüyordu ve etraftaki tek ses buydu. Anayolu göremiyordum; ama o yönden gelen bir ses yoktu. En ufak bir ses bile. Çıkmak için uygundu. En yakın ev, on beş kilometre ötedeydi. Kazayı kimsenin duymadığından emindim; fakat yine de acele ediyordum. Kaskı ve diğer şeyleri çıkarıp arabaya attım. Sonra da dere yatağından aşağı koşup benzini sakladığım yere gittim."

"Ne zaman saklamıştın?"

"Gündüz, çok erken saatlerde. Güneş doğarken. Dört tane sekiz litrelik plastik bidonda benzinim vardı. Hepsini çabucak Blazer'ın üstüne boşalttım. Çok karanlıktı ve fener kullanamazdım. Ama daha önceden küçük bir yol işaretlemiştim. Bidonların üçünü arabanın içine koyduktan sonra durup dinlendim. Anayoldan hiçbir ses gelmiyordu. Vücutumda hızla adrenalin pompalanıyordu ve yüre-

ğim ağzımdaydı. Son bidonu da boşalttıktan sonra diğerlerinin yanına attım. On metre kadar geriye giderek bir sigara yaktım. Sonra onu attım, daha da geriye gittim ve bir ağacın arkasında eğildim. Bir bombanın patlaması gibi bir ses çıktı. Bir an içinde alevler camlardan fıskırmaya başladı. Yamacın en dik tarafından tırmanıp otuz metre kadar ileride gözlemeye elverişli bir nokta buldum. Yanan arabayı alevlere yakalanmadan izlemek istiyordum. Yangın, müthiş bir ses çıkarıyordu; bu kadar gürültülü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bazı çalılıklar da yanmaya başladı. Bir orman yangını çıkarmış olabileceğimi sandım. Neyse ki cuma günü yağmur yağmıştı, ağaçlar ve bitki örtüsü ıslaktı." Kolasından bir yudum aldı. "Ah, aileni sormayı unuttum, iris nasıl, Kari?"

"iris çok iyi. Ailem hakkında sonra da konuşabiliriz. Şimdi senin hikâyeni duymayı tercih ediyorum."

"Elbette. Nerede kalmıştım? Beynim sulanmış gibi. Hep o ilaçların yüzünden."

"Arabayı yanarken izliyordun."

"Evet. Yangın iyice alevlenmişti. Sonra benzin deposu patladı. Bir an için ben de kavrulacağımı sandım. Havada böcekler uçuşuyordu ve ağaçlar çatırdayarak devriliyordu. Sonunda anayoldan birtakım sesler duydum, insan sesleri. Çığlıklar. Kimseyi göremiyordum; ama bir koşuşturma olduğu belliydi. Uzun bir süre sonra yangın arabanın çevresine yayıldı. Bana doğru geliyordu. Bu yüzden orayı terk ettim. Yaklaşan bir siren sesi duydum. Bir gün önce geldiğimde gördüğüm dereyi bulmaya çalıştım. Bu yoldan gidip arazi motosikletimi bulacaktım."

Kari, her sözcüğün üzerinde durdu, her sahneyi gözünün önünde canlandırdı ve her adımı Patrick'le birlikte attı. Bu kaçış, onun ortadan kayboluşundan beri aylarca tartışma konusu olmuştu ve bu konuda kimsenin bir fikri yoktu. "Bir arazi motosikleti ha?"

"Evet. Eski bir şey. Hattiesburg'daki bir kullanılmış araba satıcısından birkaç ay önce beş yüz dolara satın almıştım. Onunla ormanda biraz dolaşmıştım ve kimsenin onu satın aldığımdan haberi yoktu."

"Herhangi bir kayıt ya da plaka?"

"Tabii ki hayır. Sana söylemeliyim Kari. Ormanda koşarak o dereyi ararken, hâlâ korku içinde ama tek parça halindeyken ve ar-

UK1AK

193

kamda yangının, insanların ve sirenlerin sesleri giderek azalırken özgürlüğe doğru koştuğumu biliyordum. Patrick ölmüştü. Giderken beraberinde kötü bir hayatı da alıp götürmüştü. Ona saygı duyulacaktı. Güzel bir şekilde gömülecekti ve herkes ona veda edecekti. Kısa bir süre sonra da onu unutmaya başlayacaklardı. Ama ben çılgın bir şekilde yeni bir hayata doğru koşuyordum. Bu, harika bir şeydi."

Peki ya arabada yanan zavallı adam, Patrick? Sen ormanda neşe içinde koşarken biri senin yerine ölüyordu. Kari, neredeyse bunları söyleyecekti. Ama Patrick, bir cinayet işlemiş olduğu fikrinden uzak görünüyordu.

"Sonra birden yolumu kaybettim. Ağaçlar çok sıkı ve bir şekilde yanlış yola sapmıştım. Küçük bir fenerim vardı ve bunu kullanmanın bir tehlikesi olmadığına karar verdim. Siren sesleri hiç duyulmaz bir hal alana kadar dolandım. Bir kütüğe oturup rahatlamaya çalıştım. Panik içindeydim. Hani kaçmam harika bir şey olacaktı? Hurdaya dönmüş arabadan, açlıktan ya da soğuktan ölmek için mi çıkmıştım. Tekrar yürümeye başladım. Şansım yaver gitti ve dereyi buldum. Kısa bir süre sonra da motorsikleti. Onu, bir yamaçtan yukarı doğru yüz metre kadar ittim. Bu arada yüz kiloluk vücudumla sınıırı tüketmişim. Üç kilometrelik alan içinde bir tek ev yoktu. Bu nedenle motosikleti çalıştırıp, patikayı izledim. O bölgeden motosikletimle daha önce birçok kez dolaşmıştım; bu sayede orayı iyi biliyordum. Taşlı bir yol buldum. Ve ilk evi gördüm. Motosiklete motor sesini boğucu alüminyum borular takmıştım; bu yüzden fazla gürültü çıkmıyordu. Kısa bir süre sonra, Stone ilçesindeki asfalt bir yoldaydım. Ana yoldan uzak durup arka yollardan ilerledim. Birkaç saat sonra tekrar

kulübedeydim."

"Neden oraya geri döndün?"

"Yapmam gereken şeyler vardı."

"Pepper'ın seni görmesinden korkmuyor muydun?"

Patrick, bu sorudan etkilenmiş görünmedi. Karl'ın zamanlaması mükemmeldi ve onun göstereceği tepkiyi bekliyordu. Ama hiç tepki gelmedi. Patrick bir süre ayaklarına baktıktan sonra konuştu. "Pepper gitmişti."

o 13

24

Underbill geri dönmüştü. Sekiz saatlik video seyretme ve başka bir odada notları tekrar gözden geçirme işini yeni bitirmişti, içeri girdi. Stephano'nun ve avukatının bulunduğu tarafa doğru bir merhaba dedi. Sonra, işinin başına geçti. "Dün kaldığımız yerden devam edelim, Bay Stephano."

"Nerede kalmış olabiliriz?"

"Sizin Brezilya'yı istilanızdayız."

"Evet. Bir bakalım. Büyük bir ülke. Yüz altmış milyon insan ve uçsuz bucaksız yerleşim yerleri, tarih boyunca mükemmel bir saklama yeri olmuş, özellikle de kaçırıyorsan. Maziler, bundan yıllarca yararlanmışlar. Lanigan adına bir dosya hazırladık ve Portekizce'ye çevirttik. Bilgisayar uzmanlarından yararlanarak Lanigan'ın şimdiki görünüşünü ortaya çıkardık. Portakal Sahili'ndeki kiralık teknenin kaptanıyla olduğu gibi Nassau'daki bankerle de saatlerce konuştuk. Lanigan'ın resmini ortaya çıkarmamıza onlar da yardım ettiler. Şirkette ortaklarla bile buluştuk ve resimlerin üstünden geçtik. Onlar, resimleri sekreterlere gösterdiler. Ortaklardan biri olan Bay Boğan, elde edilen en iyi yorumu, fikrini almak için Lanigan'ın dul eşine bile götürdü."

"Şimdi onu yakaladınız, fotoğraflar ona benziyor muymuş?"

"Oldukça. Çene ve burun bizi biraz yanıltmış."

"Lütfen devam edin."

"Aceleyle Brezilya'ya gittik ve ülkedeki özel dedektiflik şirketlerinden en iyi üç tanesini bulduk. Bir tane Rio'da, bir tane São Pa-ulo'da ve bir tane kuzeydoğuda, Recife'de. En yüksek parayı ödüyorduk, böylece en iyi olanını kiralamıştık. Onları bir takım gibi birleştirdik ve São Paulo'da bir hafta süreyle bir araya getirdik. Onları dinledik. Patrick'in zengin bir ailenin çocuğunu kaçırap öldürmekten aranan Amerikalı bir kaçak olduğu hikâyesini uydurdular. Aile, şimdi, onun nerede olduğu hakkındaki bilgi için bir ödül teklif ediyordu. Bir çocuk katili fikri, tabii ki bir grup avukat-

tan para çalmaktan daha fazla sempati toplamak için ortaya atılmıştı."

"İlk önce, dil öğreten okullara gidip Lanigan'ın resimlerini gösterdik ve bilgi karşılığı para ödeyeceğimizi söyledik. Ün yapmış okullar, kapılarını suratımıza kapadılar. Diğerleri resimlere baktı, fakat yardım edemedi. Geçen zaman süresi içinde Lanigan'ı çok takdir etmiştik ve soruların sorulduğu, kayıtların tutulduğu bir yerde okula gitme riskini göze alacağımızı düşünmüyorduk. Böylece, Brezilya'da sayıları sadece bir milyon kadar olan özel öğretmenleri hedefledik. Bu, insanı usandıran bir işti."

"Para teklif ediyor muydunuz?"

"Brezilyalı ajanlarımızın yapmamızı istedikleri şeyi yapıyorduk. Yani fotoğrafları gösteriyor, öldürülen çocuğun öyküsünü anlatıyor ve tepkilerini bekliyorduk. Oltaya vuran varsa bir para ödülü olduğunu nazikçe ima ediyorduk."

"Oltaya vuran oldu mu?"

"Birkaç kişi. Orada burada. Fakat hiç para ödemedik, en azından dil öğretmenlerine."

"Peki ya başkalarına?"

Stephano, bir kâğıt parçasına bakarak başım evet anlamında salladı. "94 Nisam'nda Lanigan'ın fotoğraflarıyla ilgilenen bir plastik cerrahı bulduk. Bizi bir ay oyaladı ve sonunda Lanigan'ın üstünde çalışmış olduğu konusunda bizi ikna etti. Elinde ameliyatın öncesine ve sonrasına ait fotoğraflar vardı. Bize mükemmel şekilde yardım etti. En sonunda ona dosyasının tamamı için deniz aşırı bir havaleyle çeyrek milyon dolar ödemekte anlaştık."

"Dosyada neler vardı?"

"Sadece bazı temel şeyler. Adamımızın ameliyattan önceki ve sonraki, önden görünüşünün açık fotoğrafları. Bu gerçekten garipti, çünkü Lanigan, hiç fotoğraf olmamasında ısrar etmişti. Hiçbir ipucu bırakılmamasını istemiş, ameliyatlara ilgili ödemeyi nakit olarak yapmıştı. Lanigan gerçek ismini vermemiş ve genç görünmek isteyen Kanadalı bir işadamı olduğunu söylemişti. Cerrah, bu tip şeylerle sık karşılaşmış ve adamın bir kaçak olduğunu anlamış. Ofisinde gizli bir kamera bulunduruyormuş, resimleri bununla çekmiş."

"Onları görebilir miyiz?"

"Tabii ki." Avukat, bir an için hareketlendi ve Underhill'e masanın üzerinden bir zarf uzattı, Underbill zarfı açtı ve fotoğraflara göz gezdirdi.

"Doktoru nasıl buldunuz?"

"Dil okullarını ve özel öğretmenleri kontrol ederken diğer meslekleri de takip ediyorduk. Sahte evrak düzenleyenleri, plastik cerrahları, ithalcileri."

"İthalciler mi?"

"Evet. Bu adamlar için Portekizce'de bir kelime var, ithalci bu sözcüğün kaba bir çevirisi. Bunlar karanlık bir uzman grubu, seni Brezilya'ya sokup izini kaybettirebiliyorlar - yeni isimler, yeni kimlik belgeleri, yaşamaya ve saklanmaya en elverişli yerler sağlıyorlar. Onların

içine sızamadık. Sahte evrak düzenleyenlerle de şansımız fazla yaver gitmedi. Müşterileri hakkında konuşmuyorlardı. Bu onların piyasasında çok kötü bir şey sayılıyordu."

"Demek doktorlar farklıydı."

"Aslında değil. Onlar da konuşmazlar. Fakat biz, danışman olarak bir plastik cerrah tuttuk, o bize, isimsiz müşteriler üstünde çalışan daha iddiasız kardeşlerinden bazılarının isimlerini verdi. Bu sayede Rio'daki doktoru bulduk."

"Bu, Lanigan ortadan kaybolduktan iki yılı aşkın bir süre sonraydı."

"Evet, doğru."

"Bu, onun o ülkede olduğuna dair ilk kanıt mıydı?"

"Evet. ilkiydi."

"İlk iki yıl içinde ne yaptınız?"

"Çok para harcadık. Çok insanın kapısını çaldık. Bizi hiçbir yere götürmeyen değersiz izleri takip ettik. Dediğim gibi orası büyük bir ülke."

"Brezilya'da kaç adamınız vardı?"

"Bir ara altmış adama para ödüyordum. Tanrıya şükür onlar Amerikalılar kadar pahalı değiller."

Eğer yargıç pizza isterse, pizza gelirdi. Bu pizza, sahilde sıralanmış fast-food lokantalarından uzakta, Point'in yakınında, Division Caddesi'ndeki eski bir aile lokantası olan Hugo'dan getirtilmişti. Pizza, 312 numaralı odaya bir polis memuru tarafından bırakıldı.

ORTAK

197

Asansörden çıkarılırken Patrick onun kokusunu aldı. Kari yatağın kenarında oturarak kutuyu açtığı anda, Patrick pizzaya şöyle bir baktı. Gözlerini kapadı ve siyah zeytinlerin, mantarların, italyan sosisinin, yeşil biberlerin ve altı değişik peynirin nefis kokularını içine çekti. Özellikle, eski yaşamının son iki yılında Hugo'dan binlerce pizza yemişti ve son bir haftadan beri bu pizzanın hayalini kuruyordu, insanın kendi ülkesinde olmasının kesinlikle bazı iyi tarafları vardı.

"Yesene, yaşayan bir ölü gibisin," dedi Kari.

Patrick ilk dilimi hiç konuşmadan silip süpürdü, sonra ikincisine geçti.

"Nasıl bu kadar zayıfladın?" diye sordu Kari pizzasını yerken.

"Biraz bira alabilir miyiz?" diye sordu Patrick.

"Hayır. Üzgünüm. Unutma hapishanedesin."

"Kilo vermek, insanın kafasının içinde. Kararını verirsen, bu kolay. Kendimi aç bırakmak için bir sürü motivasyonum oldu."

"Ne kadar şişmanlamıştın?"

"Kaybolmadan önceki cuma günü, yüz on kilo kadar kilo geliyordum, ilk altı hafta içinde yirmi iki kilo verdim. Bu sabah, yetmiş iki kilo geldim."

"Bir mülteci gibi görünüyorsun, ye."

"Sağol."

"Kulübedeydin."

Patrick bir kâğıt peçeteyle çenesini sildi ve elindeki pizza dilimini tekrar kutuya yerleştirdi. Diet kolasını yudumladı. "Evet. Kulübedeydim. Saat, yaklaşık on bir buçuktu. İçeriye, ön kapıdan girdim ve ışıkları açmadım. Yarım mil ötede, bir tepenin üzerinde, madenden görülebilen bir başka kulübe var, Hattiesburg'tan birtakım insanlara ait ve onların o hafta sonu orada olduklarını düşünmesem de dikkatli olmak zorundaydım. Banyonun küçük penceresinin üstünü koyu renkli bir havluyla kapadım. Işığı yaktım ve hızla traş oldum. Sonra saçımı kestim, sonra da boyadım, koyu kahverengiye, neredeyse siyaha."

"Üzgünüm, buna dikkat etmemişim."

"Oldukça hoş durmuştu. Bu, garipti. Ben bile aynaya baktığımda, kendimi farklı birisi gibi hissediyordum. Sonra, sebep olduğum dağınıklığı topladım, bütün saçları ve kılları temizledim, çünkü,

198

JOHN GRISHAM

orayı en ince noktasına kadar kontrol edeceklerini biliyordum. Boya kutusunu ve tüpleri paketledim. Üstüme kalın bir kıyafet giydim. Bir çaydanlık dolusu koyu bir kahve yaptım ve bunun yarısını içtim. Diğer yarısını yolculuğumda içmek için bir termosu boşalttım. Gece birde, kulübeyi aceleyle terk ettim. O gece polislerin görüneceğini sanmıyordum; fakat her zaman bir ihtimal vardı. Bla-zer'ı tespit edip Trudy'yi aramalarının zaman alacağını biliyordum ve birisi, herhangi bir nedenle kulübeye gitmeyi teklif edebilirdi. Bunun olacağını ummuyordum; ama gece yarısını bir saat geçtiğinde, artık orayı terk etmek için sabırsızlanıyordum."

"Hiç Trudy aklına geldi mi?"

"Pek değil. Şoku kolay atlatacağım ve beni mükemmel bir merasimle gömeceğini biliyordum. Bir ay boyunca, örnek bir dul olacaktı ve sonra hayat sigortasının parasını alacaktı. Bu, onun en mutlu anı olacaktı. Bir sürü ilgi, bir sürü para. Hayır Kari, bu kadına karşı hiç sevgim yoktu, onu düşünmüyordum bile."

"Daha sonra kulübeye hiç geri döndün mü?"

"Hayır."

Kari, bir sonraki soruya engel olamadı. "Pepper'ın av tüfeği ve kamp malzemesi yataklardan birinin altında bulundu. Bunlar oraya nasıl gitti?"

Patrick şaşırmış gibi, bir an için bir bakış attı, sonra kafasını çevirdi. Bu tepki, Karl'ın dikkatini hemen çekti; çünkü gelecek birkaç gün içinde bunun üzerinde birçok defalar düşünecekti. Önce bir sarsıntı, sonra bir bakış ve sonra doğru cevap verememe, başı duvara doğru çevirme.

Eski bir filmde şöyle deniliyordu: "Bir cinayet işlediğinde yirmi beş tane hata yaparsın. Eğer bunlardan on beşini aklına getirebilir-sen bir dâhisindir." Belki de Patrick, bütün o kılı kırk yaran planında Pepper'la ilgili şeyleri tamamen unutmuştu. O anın telaşıyla biraz fazla acele etmişti.

"Bilmiyorum," dedi, neredeyse homurtuya yakın bir sesle, hâlâ duvara bakarak.

Kari, istediğini elde etmişti ve bunun üstüne gitti. "Nereye gittin?"

"Cehennemden kaçtım," dedi Patrick canlanarak, devam etmek için sabırsızdı. "Sıcaklık beş derecedeydi ve gece motosikletle bir oto-

ORTAK

199

yolda ilerlerken on derece daha az hissediliyordu. Trafikten uzak kalıp arka yollarda ilerledim. Yavaş yol alıyordum, çünkü rüzgâr beni bir bıçak gibi kesiyordu. Alabama'ya geçtim, yine ana yollara girmiyordum. Sabahın üçünde, otoyolda bir arazi motosikleti canı sıkılmış bir polise yapacak bir iş yaratabilirdi; böylece kasabalardan sakındım. En sonunda, yaklaşık olarak sabahın dördünde Mo-bile'in arka mahallelerine vardım. Bir ay kadar önce, burada oda parasını nakit alan ve hiçbir soru sormayan küçük bir motel bulmuştum. Park yerine yavaşça girdim ve motosikleti motelin arkasına sakladım, sanki biraz evvel bir taksiden inmişçesine ön kapıya doğru yürüdüm. Oda için otuz dolar istiyorlardı, nakit, herhangi bir kayıt yok. Isınmam için bir saat geçmesi gerekti, iki saat uyudum ve güneşle uyandım. Sen, benim kazayı ne zaman duydun Kari?"

"Sanırım, senin şehir dışında arazi motosikletinde yol aldığın sırada. Saat üçü biraz geç, Doug Vitrano beni aradı. Beni uyandırdı. Buna şu anda gerçekten de çok kızıyorum. Sen güzel bir yaşama doğru uçup giderken, ben uykudan uyandırılmışım ve senin için üzülüyordum."

"Henüz, hâlâ başım dertteydi."

"Evet, ama dostlarım hiç umursamıyordun."

"Şimdi bunun için üzgünüm."

"Hayır, hiç de değilsin."

"Evet, haklısın, değilim." Patrick rahatlamıştı ve şimdi sırtıyordu.

"Güneşle uyandın. Yeni bir dünyada, yeni bir insan. Bütün endişelerin ve sorunların geride kaldı."

"Birçoğu. Çok heyecanlıydım ve aynı zamanda korkuyordum. Uyumak zordu. Sabah sekiz buçuğa kadar televizyon seyrettim. Ölümüm hakkında hiçbir şey görmedim, sonra duş aldım ve üstümü değiştirdim."

"Dur; saç boyası ve boya tüpleri neredeydi?"

"Onları Alabama'da Washington Bölgesi'nde bir çöp kutusuna attım. Bir taksi çağırdım ki, bu Mobile'de kolayca yapılan bir iş değildir. Şoför odamın önünde durdu. Çıkıp bindim. Otele ayrıldığımı da bildirmem gerekmiyordu. Arazi motosikletini otelin arkasında bırakmıştım. Dokuzda açıldığını bildiğim bir alışveriş merkezine

200

JOHN GRISHAM

gittim. Büyük bir mağazaya girdim ve lacivert bir ceket, birkaç pantolon ve bir çift ayakkabı aldım."

"Parayı nasıl ödedin?"

"Nakit olarak."

"Bir kredi kartın yok muydu?"

"Evet, Miami'deki kaynaktan temin ettiğim sahte bir visa kartım vardı. Bu, sadece bir avuç harcama için geçerli olabilirdi; sonra ondan kurtulmak zorundaydım. Kartı araba kiralamak için sakladım."

"Yanında ne kadar nakit vardı?"

"Yaklaşık yirmi bin."

"Bu para nereden geldi?"

"Uzun bir süredir biriktiriyordum. Trudy, kazandığımdan daha hızlı harcamak için elinden geleni yapıyor olsa da iyi para kazanıyordum. Şirketteki muhasebeciye paranın bir kısmını karımdan uzak tutmak için başka bir hesaba yönlendirmem gerektiğini söyledim. O da, bunu diğer avukatlar için de sürekli olarak yaptığını söyledi. Para başka bir hesaba kaydırıldı, bu hesaptan düzenli olarak para çektim ve bir çekmecede topladım. Tatmin oldun mu?"

"Evet, bir çift ayakkabı aldığını anlatıyordun."

"Başka bir dükkâna gittim ve beyaz bir gömlekle bir kravat aldım. Üstümü, alışveriş

merkezinin tuvaletinde değiştirdim ve az sonra milyonlarca gezgin satıcıdan biri gibi görünüyordum. Birkaç kıyafet ve aksesuar daha aldım ve bunları yeni bir çantanın içine koydum, bir kez daha taksi çağırdım. Bu, beni Mobile Havaalanı'na götürdü, orada kahvaltı ettim ve Atlanta'dan gelen kuzeydoğu bağlantılı uçağı bekledim. Uçak geldi. Hepsi de çok meşgul ve Mobile'e saldırmaya hazır olan diğer yolcuların arasına karıştım, iki yolcu ile birlikte Avis'in standı önünde durdum. Onlar, araba rezerve etmişlerdi. Benim işim biraz daha karışıkta. Herhangi bir aksiliğe karşı yanımda pasaportum ve Georgia'dan alınmış bir ehliyet vardı. Vi-sa'yı kullandım, çok korkuyordum. Karttaki numara geçerli bir numaraydı. Georgia'da Decatur'da yaşayan bir zavallıya aitti ve bilgisayarın bunu yakalayarak alarmların çalıştırılmasından dehşetle korkuyordum. Fakat hiçbir şey olmadı. Kâğıtları doldurdum ve aceleyle ayrıldım."

"Adın neydi?"

ORTAK

201

"Randy Austin."

"Sana büyük soru, Randy," dedi Kari, bir parça pizza alıp yavaşça çiğnerken.
"Havaalanındaydın. Neden sadece bir uçağa binip oradan ayrılmadın?"

"Bunu düşündüm. Kahvaltı ederken iki uçağın havalanışını izledim ve binip ayrılmayı çok istedim. Fakat, tamamlanmamış bir işim vardı. Bu, çok zor bir karardı."

"Tamamlanmamış olan işin neydi?"

"Bunu bildiğini sanıyorum. Arabayla Gulf Shores'a gittim, sonra Portakal Plajı'nın doğusuna, Coast'a doğru. Burada bir apartman dairesi kiraladım."

;t "Tabii burayı da daha önceden kontrol etmiştin?" x "Elbette. Nakit alacaklarımı biliyordum. Şubat ayıydı ve soğuktu, işler yavaştı. Hafif bir yatıştırıcı aldım ve altı saat boyunca uyudum. Akşam haberlerini izledim ve korkunç bir şekilde öldüğüm yeri gördüm. Dostlarım mahvolmuşlardı."

"Seni vicdansız!"

"Arabayı bir markete sürdüm ve bir poşet elma ve biraz diet hapi aldım. Hava karardıktan sonra deniz kıyısında üç saat yürüdüm, bu, Mobile çevresinde saklanırken her gece yaptığım bir şeydi. Ertesi sabah, Pascagoula'dan bir gazete aldım. Ön sayfada gülümseyen yüzümü gördüm, trajedi hakkında yazılanları okudum, senin benim için yazdığın tanıtıcı yazıyı okudum ve aynı zamanda cenazenin o öğleden sonra saat üçte olacağını öğrendim. Portakal Pla-ji'na gittim ve bir tekne kiraladım. Sonra, cenaze öncesinde Bilo-xi'ye gittim."

"Gazetelerde kendi gömülüşünü izlediğin yazılmıştı."

"Doğru. Mezarlığın içindeki bir ağaca saklandım ve bir dürbünle izledim."

"Bu, inanılmaz aptalca bir şey gibi görünüyor."

"Öyleydi. Tam anlamıyla aptalca. Fakat oraya sürüklenmişim, numaramın işe yaradığını görmem tam anlamıyla emin olmam gerekiyordu. Ve ondan bu yana, her olaydan yakamı sıyrabileceğimi düşünmeye başladım."

"Sanırım, en uygun noktadaki ağacı aradın."

"Hayır. Aslında, bunu yapacağımdan emin değildim. Mobile'i terk ettim ve eyaletler arası yolda, arabayı batıya sürdüm. Kendi

202

JOHN GRISHAM

kendime, bunun yapmamam, Biloxi'ye yaklaşmamam gerektiğini söylüyordum."

"Demek o koca kışınla bir ağaca tırmandın?"

"Beni oraya iten nedenlerim vardı ve ağaç kalın dallan olan bir meşe ağacıydı."

"Bunun için Tanrı'ya şükretmelisin. Bir dalın kırılmış olmasını ve kafa üstü düşmeni dilerdim."

"Hayır, dilemezdin."

"Evet dilerdim. Mezarda toplanmışız, gözyaşları içinde dolu teselli ediyoruz ve sen şişman bir kurbağa gibi bize gülüyorsun."

"Sadece kendini kızmış göstermeye çalışıyorsun, Kari."

Patrick haklıydı, geçen dört buçuk yıl Karl'ın bütün öfkesini yok etmişti. Aslında, hastane yatağının kenarında oturup Patrick'le pizza yemekten ve herkesin öğrenmek için can attığı detayları tek tek öğrenmekten son derece mutluydu.

Fakat cenaze, uzanabildikleri en uzak geçmişti. Patrick yeterince konuşmuştu ve yine onun hastane odasındaydılar. Burası, Pat-rick'in tam anlamıyla güvenemediği bir yerdi. "Söylesene, Boğan, Vitrano ve diğer çocuklar nasıl?" diye sordu. Yastıkların üzerinde gevşeyerek, duymak üzere olduklarının çoktan tadını çıkarmaya başlamıştı.

25

Paulo Miranda'ya kızından en son iki gün önce telefon gelmişti. Eva, New Orleans'ta bir oteldeydi, hâlâ gizemli müvekkilinin hukuki işleri için yolculuk ediyordu, hâlâ kendisini arayabilecek ve onu izleyebilecek adamlar için babasını uyarıyordu; çünkü müvekkilinin Brezilya'da düşmanları vardı. Her ne kadar saklamaya çalışsa da daha önceki telefon konuşmalarında olduğu gibi, konuşması kısa, belirsiz ve korku doluydu. Paulo Miranda sinirlendi ve ayrıntıları öğrenmek için kızını zorladı. Eva kendisinin güvenliğiyle daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Kızının eve dönmesini istiyordu. Patladı ve ilk olarak, Eva'nın eski ortaklarıyla görüştüğünü ve onun işine son verildiğini bildiğini açığa vurdu. Eva sakin bir biçimde, uluslararası ticaret yapan zengin bir müvekkille tek başına çalıştığını ve bundan

sonra bu çeşit seyahatleri sürekli yapacağını açıkladı.

Paulo onunla telefonda tartışmaktan nefret ediyordu; özellikle onun için bu derece endişelendiğinden bu yana.

Paulo aynı zamanda evinin bulunduğu sokakta pusuda bekleyen ve markete yürürken ya da Katolik Üniversitesi'ndeki ofisine giderken kendisini bir gölge gibi izleyen adamlardan bıkmıştı. Onlara dikkat ediyordu; her zaman çevresindeydiler. Onlara çeşitli isimler takmıştı. Paulo, birçok defalar, Eva'nın apartman yöneticisiyle de konuşmuştu ve aynı tipler orayı da izliyordu.

Alman felsefesinin incelenmesi üzerine olan en son dersi, saat birde bitiyordu. Ofisinde otuz dakika boyunca, mücadelecü bir öğrenciyle görüştü, sonra o gün için oradan ayrıldı. Yağmur yağıyordu ve şemsiyesini unutmuştu. Arabası, sınıfların bulunduğu binanın arkasındaki küçük bir fakülte park yerindeydi.

Osmar bekliyordu. Paulo binayı terk ederken çok düşünceliydi, gözleri yere bakıyordu ve başının üzerinde bir gazete tutuyordu. Suların damladığı bir gölge ağacının altından geçti. Arabasının yanında küçük kırmızı bir Fiat kamyonet vardı. Sürücüsü ortaya çıktı; fakat Paulo onu fark etmedi. Sürücü, kamyonetin arka kapısını

204

JOHN GRISHAM

açtı, fakat Paulo ne bir şey gördü ne de duydu. Osmar onu itip kamyonete sertçe soktuğunda anahtarlarını çıkarmak üzereydi. Evrak çantası yere düştü.

Kamyonetin kapısı hızla kapandı. Karanlıkta, Paulo'nun iki gözünün ortasına bir silahın namlusu dayanmıştı ve biri ona sessiz olmasını söyledi.

Arabasının ön kapısı açık kalmıştı ve evrak çantasındaki kâğıtlar ön kapıdan arka tekerleklerle doğru saçılmıştı.

Kamyonet hızla uzaklaştı.

Polise adam kaçırma olayı bir telefonla bildirildi.

Paulo'yu bir buçuk saat süren bir yolculukla önce şehir dışına, sonra da taşraya götürdüler. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Kamyonet sıcaktı, penceresiz ve ışsızdı, ikisi de silahlı olan yakınında oturan iki adamın silüetlerini gördü. Geniş bir çiftlik evinin arkasında durdular ve Paulo'yu içeri götürdüler. Kalacağı yer arka taraftaydı, burada bir yatak odası, bir banyo ve bir televizyonun bulunduğu bir salon vardı, içeride bir sürü yiyecek vardı. Kaçmaya çalışmak gibi bir hata yapmadığı sürece kendisine zarar vermeyeceklerini söylediler. Orada, bir hafta gibi bir süre tutulacak ve sonra davranışlarına dikkat ederse bırakılacaktı.

Kapısını kilitledi ve bir pencereden baktı, iki adam, bir ağacın altında oturmuştu, yakınlarında makineli tüfekleri vardı, gülüyorlar ve çay içiyorlardı.

Paulo'nun Rio'daki oğluna, Eva'nın apartman yöneticisine, eski hukuk şirketine ve bir seyahat acentasında çalışan bir arkadaşına isimsiz telefonlar açıldı. Mesaj aynıydı; Paulo Miranda kaçırılmıştı. Polis konuyu araştırıyordu.

Eva New York'taydı, birkaç günlüğüne Pierre Oteli'ndeki bir süitte kalıyordu, Beşinci Cadde'de alışveriş yapıyor, müzelerde saatler geçiriyordu. Ona verilen talimat, daima hareket halinde olması, New Orleans'a ansızın girip buradan ansızın çıkmasıydı. Pat-rick'ten üç tane mektup almıştı ve ona iki kez yazmıştı, bütün haberleşme Sandy aracılığı ile olmuştu. Fiziksel olarak kötü bir muameleye maruz kalmıştı ama bu Patrick'in ayrıntılara olan dikkatini etkilememişti. Mektupları planlar, denetim listeleri ve acil durumlarda yapılması gerekenler üzerineydi.

UKTAK

205

Babasını aradı ama cevap veren olmadı. Kardeşini aradı ve dünya başına yıkıldı. Kardeşi Eva'nın hemen dönmek zorunda olduğunda ısrar etti. Kardeşi hassas bir tipti, baskıya ve sıkıntıya alışık değildi. Kolayca kendini bırakırdı. Zor aile kararları hep Eva'ya kalırdı.

Kardeşini yarım saat telefonda tuttu ve hem onu hem de kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Hayır bir fidye isteği olmamıştı. Kaçırılardan tek bir kelime gelmemişti.

Patrick'in açık talimatlarına karşın Eva onu aradı. La Guardia'da paralı bir telefonda huzursuzlanıp, kalın güneş gözlüklerinin ardından omuzunun üstünden bakmıyor, sinirli bir sekide saçını çekiştiriyordu. Patrick'in oda numarasını çevirdi ve Portekizce konuştu. Eğer dinliyorlarsa, en azından bir çevirmen bulmak zorunda kalacaklardı.

"Patrick benim Leah," dedi, olabildiğince az duygusal görünmeye çalışarak.

"Ne oldu?" diye sordu Patrick, o da Portekizce konuşuyordu. Belli bir süredir, onun o harika sesini duymamıştı ve şimdi duymaktan da memnun değildi.

"Konuşabilir miyiz?"

"Evet, sorun ne?" Patrick, odasındaki telefonu, dinleme cihazları konulmuş mudur diye her üç dört saatte bir kontrol ediyordu. Sıkılmıştı, aynı zamanda, cihazların saklanabilme olasılığının olduğu her yeri, Sandy'nin ona bulduğu tarayıcıyla inceden inceye gözden geçiriyordu. Saat başı değiştirilen nöbetçiler onu biraz rahatlatmayı başarıyordu. Ama dış hatlar, onu hâlâ endişelendiriyordu.

"Babam," dedi, Eva, sonra Paulo'nun ortadan kayboluş hikâyesini anlatıverdi. "Eve gitmem gerek,"

"Hayır Leah," dedi Patrick sakin bir şekilde.

"Bu bir tuzak. Baban zengin bir adam değil. Onu kaçırılanlar para istemiyorlar, seni istiyorlar."

"Babamı bırakamam."

"Onu bulamazsın da."

"Bütün hepsi benim suçum."

"Hayır. Suçlanacak biri varsa o da benim. Ancak, onların tuzaklarına düşerek olayları daha da kötüleştirme."

206

JOHN GRISHAM

Eva, saçlarını eliyle kıvrıp hızla gelip geçen insanları izledi. "Öyleyse ne yapayım?"

"New Orleans'a git. Oraya ulaştığında Sandy'yi ara. Bana düşünmem için zaman tanı."

Eva bir bilet aldı, sonra uçağın kalkacağı çıkış kapısına doğru yürüdü, bir köşede oturacak bir yer buldu ve yüzünü bir duvarın önüne oturup bir dergiyle gizledi. Babasını ve şu anda ona yapabilecekleri iğrenç şeyleri düşündü. Sevdiği iki adam da aynı insanlar tarafından kaçırılmışlardı ve Patrick, yaraları yüzünden hâlâ hastanedeydi. Babası daha yaşlıydı ve Patrick kadar güçlü değildi. Kendisi yüzünden ona zarar veriyorlardı. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir gün boyunca araştırdıktan sonra, Biloxili bir polis, Lance'in arabasını akşam saat 10:20'de Grand Casino'dan ayrılırken gördü. Lance durduruldu ve Sweeney gelene kadar hiçbir geçerli sebep olmadan gözaltında tutuldu. Sweeney ve Lance, Burger King'in otoparkında park etmiş, ışığı yanıp sönen bir devriye arabasının arka koltuğunda görüştüler.

Şerif ona uyuşturucu ticaretinin nasıl gittiğini sordu ve Lance,] işlerin iyi olduğunu söyledi.

"Trudy nasıl?" diye sordu Şerif, dudaklarının arasında bir kürdan vardı. Arka koltukta, kimin daha soğukkanlı davranacağına konusunda büyük bir mücadele vardı. Lance, en yeni Ray-Ban'ı taktı.

"O iyi. Ya senin kadının?"

"Benim kadınım yok. Bak Lance, bir kiralık adam tutmak için pazarı araştırdığına dair önemli bir istihbarat aldık."

"Yalan, yalan, tümüyle yalan."

"Hi hi. Biz öyle düşünmüyoruz. Biliyorsun Lance, bütün arkadaşların tıpkı senin gibi. Ya yeni göz hapsinden çıkmışlar ya da tekrar içeri girmemek için uğraşıp duruyorlar. Serseriler, biliyorsun. Sadece serseri bunlar. Her zaman kirli para peşindeler ve belanın bir adım arkasındalar. Bir söylenti duyuyorlar ve bunu federallere fısıldamak için bekleyemiyorlar. Bunun göz hapsinden çıkmaları için yararlı olabileceğini düşünüyorlar."

"Bu iyi, gerçekten iyi. Bunu sevdim."

ORTAK

"Ve biliyoruz ki biraz nakit paran var ve önemli miktarda para kaybetmek üzere olan bir kadınla birliktesin ve eğer Bay Lanigan bir şekilde ölü kalsaydı her şey harika olurdu."

"Kim?"

"Evet, işte şu anda yaptığımız şey. Bizler ve federaller seni, seni ve kadını gözetim altına alıyoruz. Gerçekten sıkı bir şekilde izliyoruz, dinliyoruz. Bir harekette bulunursanız sizi alırız. Sen ve Trudy, başınızı Lanigan'inkinden çok daha büyük bir belaya sokmuş olursunuz."

"Bundan korkmam mı gerekiyor?"

"Eğer bir beynin olsaydı korkardın."

"Şimdi gidebilir miyim?"

"Tabii gidebilirsin."

Her iki kapı da dışarıdan açıldı ve Lance, arabasına geri götürüldü.

Aynı saatlerde, Ajan Cutter, Trudy'nin uyuduğunu umarak onun kapı zilini çaldı. Fairhope'da, bir kahve dükkânında Lance'in gözaltına alınması haberini beklemişti.

Trudy uyanıktı. Ön kapının sürgüsünü açtı ve zincirden konuştu. "Ne istiyorsun?" diye sordu, Cutter rozetini gösterip 'FBI'ı vurgularken Trudy onu tanıdı.

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır."

"Lance, polis gözetiminde. Sanırım konuşmamız gerek."

"Ne!"

"Biloxi polisi onu aldı."

Trudy, zincirin kilidini çıkardı ve kapıyı açtı. Birbirlerine bakarak girişte durdular. Cutter, gerçek anlamda eğleniyordu.

"Ne yaptı?" diye sordu, Trudy.

"Sanırım, çok yakında bırakılacak."

"Avukatımı arayacağım."

"Tamam. Fakat, bundan önce size söylemem gereken bir şey var. Lance'in kocanız Patrick Lanigan'ı öldürmek için kiralık katil tutmaya çalıştığımı iyi bir kaynaktan öğrendik."

"Hayır!" Trudy ağımlı elleriyle kapadı, şaşkınlığı gerçek gibiydi.

"Evet ve siz de bu işe bulaşabilirsiniz. Lance'in korumaya çalıştı-

ğı para, sizin paranız. Ve eminim ki suç ortağı olarak kabul edileceksiniz. Lanigan'a bir şey olursa ilk olarak buraya geleceğiz."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Henüz değil. Sizi çok yakından takip ediyoruz, Bayan Lani-gan."

"Bana bu isimle hitap etmeyin."

"Özür dilerim."

Cutter, onu girişte ayakta dururken bıraktı ve oradan ayrıldı.

Sandy, arabasını gece yarısı civarında, Canal'dan uzak bir park yerine bıraktı ve Decatur'a, Fransız Quarter'inin merkezine doğru hızla ilerledi. Müvekkili, ona güvenlik konusunda sıkı bir ders vermişti, özellikle Leah'la buluşurken. Sadece Sandy, peşindekiler! Le-ah'a götürebilirdi ve bu yüzden son derece dikkatli olmalıydı. "Leah, çok ciddi bir şekilde tehlikede, Sandy," demişti Patrick Sandy'ye bir saat önce. "Fazla dikkatli olmaktan biraz vazgeçebiliriz."

Bir blokun çevresinde üç kez dolaştı ve kimsenin arkasında olamayacağına karar verdikten sonra açık bir bara daldı; burada bir soda içti ve kaldırım izledi. Sonra, Royal Sonesta'ya yönüne doğru caddenin karşısına geçti. Turistlerle birlikte lobinin çevresinde dönüp durdu, sonra asansörle üçüncü kata çıktı. Kapıyı Leah açtı ve Sandy'nin arkasından kilitleti. Doğal olarak yorgun ve çok üzgün görünüyordu.

"Baban için üzgünüm," dedi Sandy. "Bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Seyahat ediyordum."

Televizyonun üzerinde duran bir tepsinin içinde kahve vardı. Sandy bir fincanı doldurdu ve şeker atıp karıştırdı. "Patrick bana anlattı," dedi. "Bu insanlar kim?"

"Orada bir dosya var," dedi Leah küçük bir masayı başıyla göstererek. "Lütfen otur." Leah şimdi yatağın ucunu işaret ediyordu. Sandy, kahvesiyle oturdu ve bekledi. Şimdi konuşma zamanıydı.

"1994'te, iki yıl önce, Rio'daki ameliyattan sonra tanıştık. Patrick, ticaret konusunda tecrübeli bir avukata ihtiyacı olan Kanadalı bir işadamı olduğunu söyledi. Fakat aslında bir arkadaşına ihtiyacı vardı. İki gün arkadaş kaldık, sonra birbirimize âşık olduk. Bana geçmişi hakkındaki her şeyi, her şeyi anlattı. Mükemmel bir şekilde kaçmayı başarmıştı ve çok parası vardı;, fakat geçmişini unutamı-

UKTAK

yordu. Onu kimin takip ettiğini ve ne kadar yakınında olduklarını öğrenmeye kararlıydı. Ağustos 1994'te ABD'ye geldim ve Atlan -ta'daki bir özel güvenlik şirketiyle temasa geçtim. Garip bir adı var: 'Pluto Grubu', eski FBI ajanlarından oluşan, Patrick'in ortadan kaybolmadan önce bulunduğu bir grup. Onlara sahte bir isim verdim ve İspanya'dan geldiğimi söyledim ve Patrick Lanigan araştırması konusunda bilgiye ihtiyacım olduğunu söyledim. Onlara elli bin dolar ödedim. Bunun karşılığında, onlar da Biloxi'ye adamlar yolladılar. Bu adamlar önce Patrick'in eski hukuk şirketiyle temasa geçtiler. Patrick'in nerede olduğu konusunda belli belirsiz bir bilgiye sahipmiş gibi davrandılar ve avukatlar, onlara gizlice Washing-ton'daki Jack Stephano adındaki bir adamın adını verdiler. Stepha-no, şirket casusluğu ve kayıp insanların yerini bulmak konularında uzmanlaşmış pahalı bir özel dedektifti. Onunla Washington'da görüştüler. Stephano ağzı çok sıkı biriydi ve onlara az şey söyledi; fakat Patrick Lanigan araştırmasını yürüttüğü açıktı. Onunla birçok kereler buluştular ve bir ödül ihtimali ortaya çıktı. Ellerindeki bilgiyi satmayı teklif ettiler ve Stephano, bu bilgi onu Patrick'e götürürse elli bin dolar ödemeyi kabul etti. Devam eden bu toplantılarda Stephano'nun Patrick'in Brezilya'da olduğuna inanmak için iyi nedenleri olduğunu öğrendik. Bu tabii ki Patrick ve beni dehşete düşürdü."

"Patrick, onların kendisinin Brezilya'da olduğunu bildiklerini ilk kez böyle mi öğrendi?"

"Kesinlikle, iki yılı aşkın bir süredir orada bulunuyordu. Bana geçmişini hakkındaki gerçeği söylediğinde onu takip edenlerin doğru kıtada olup olmadığı konusunda bile fikri yoktu. Onların Brezilya'da olduklarını öğrenmek bir korkunç bir şeydi."

"Neden tekrar kaçmadı?"

"Birçok sebep vardı. Bunu düşündü. Bu konuyu her zaman konuştuk. Onunla gitmeyi istiyordum. Fakat sonra, ülkede izini daha da kaybettireceğine inandı. Orayı iyi biliyordu, konuşulan dili, insanları ve saklanmak için sonsuz sayıda yeri. Bunun yanı sıra, benim evimi terk etmemi istemiyordu. Sanırım Çin'e ya da onun gibi bir yere kaçmak zorunda kalacaktık."

"Belki kaçamazdınız."

"Belki. Pluto Grubu'yla temas halinde kalmaya devam ettim."

O 14

210

JOHN GRISHAM

Stephano araştırmasını kontrol etmek için tutulmuşlardı. Bilgi edinmek için Stephano'nun müşterisi Benny Aricia'yla temas ettiler. Sigorta şirketiyle de temasa geçtiler. Herkes onları Jack Stepha-no'ya gönderiyordu. Her seferinde Avrupa'dan bir yerden olmak suretiyle her üç ya da dört ayda bir oraya uçtum ve onlar da bana neler bulduklarını anlattılar."

"Stephano, Patrick'i nasıl buldu?"

"O hikâyeyi sana şimdi anlatamam. Bunu Patrick yapmak zorunda kalacak."

Bir başka kara boşluk ve oldukça önemli bir boşluk. Sandy, kahvesini yere koydu ve olayları çözümlenmeye çalıştı, ikisi ona her şeyi anlatsalardı işi daha kolay olurdu. Baştan başlayıp, bugüne kadar getirselerseler, avukatları onlara yakın gelecekleri için yardımcı olabilirdi. Belki yardıma hiç ihtiyaçları yoktu.

Demek Patrick, onu nasıl bulduklarını biliyordu.

Eva, ona masadan kalın dosyayı uzattı. "Bunlar, babamı kaçıran insanlar," dedi.

"Stephano mu?"

"Evet, ben paranın nerede olduğunu bilen tek insanım. Kaçırma olayı bir tuzak."

"Stephano, seni nasıl biliyor?"

"Onlara Patrick söyledi."

"Patrick mi?"

"Evet. Yanıkları gördün değil mi?"

Sandy yerinden doğruldu ve kafasını toplamaya çalıştı. "O zaman Patrick onlara paranın nerede olduğunu neden söylemedi?"

"Çünkü o da bunu bilmiyordu."

"Parayı tamamen sana bıraktı, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Parayı ben kontrol ediyorum. Şimdi, ben takip ediyorum ve zavallı babam tam arada kaldı."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Bir çekmeceyi açtı ve bir öncekine benzeyen daha ince bir dosya çıkardı. "Burada, FBI'ın Patrick soruşturmasıyla ilgili bilgiler var. Bilinen nedenlerden dolayı çok fazla bir şey öğrenemedik. Bu işte görevli olan ajan, Cutter adında bir adam, Biloxi'de. Patrick'in ele geçirildiğini öğrenir öğrenmez onu aradım. Bu, muhtemelen Patrick'in hayatını kurtardı."

ORTAK

211

"Yavaşla. Takip etmek zor oluyor."

"Cutter'a Patrick Lanigan'ın bulunduğunu ve onun Jack Stephano adına çalışan insanların elinde olduğunu söyledim. FBI'ın doğru Stephano'ya gideceğini ve onu tehdit edeceğini düşündük. Brezilya'da kendi adına çalışan adamlar, birkaç saat Patrick'e işkence ettiler, onu neredeyse öldürüyorlardı, sonra FBI'a teslim ettiler." , Sandy her kelimeyi sindirerek gözleri kapalı dinledi. "Devam :et," dedi.

"iki gün sonra, Stephano Washington'da tutuklandı ve büroları kapatıldı."

"Sen bunu nasıl biliyorsun?"

"Pluto'daki adamlara hâlâ bir sürü para ödüyorum. Çok iyiler. Stephano'nun FBI'a konuştuğundan şüpheleniyoruz, aynı zamanda beni gizlice izliyor. Ve babamı da."

"Cutter'a ne söylemem gerekiyor?"

"Önce ona benden bahset. Benim Patrick'e çok yakın bir avukat olduğumu ve onun adına kararlar verdiğimi ve her şeyi bildiğimi söyle. Sonra ona babamı anlat."

"FBI'nın Stephano'yu sıkıştıracağını mı düşünüyorsun?"

"Belki evet, belki hayır. Fakat, kaybedecek şeyimiz yok."

Saat neredeyse bire geliyordu ve Leah çok yorgundu. Sandy dosyaları topladı ve kapıya yöneldi.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Leah.

"Her şeyi bilmek güzel olurdu."

"Bize sadece biraz zaman tam."

"Acele etseniz iyi olur."

26

Dr. Hayani, sabah hastalarını dolaşmaya saat tam yedide başladı. Patrick'in uykusu sorunlu olduğundan karartılmış odasına her sabah şöyle bir bakmak için girerdi. Patrick, daha sonra, gece boyunca yaşadığı sıkıntıları anlatıp dursa da doktor içeri girdiğinde genellikle uyuyor olurdu. Bu sabah, Patrick uyanıktı ve pencerenin karşısındaki bir sandalyede oturuyordu. Sadece, pamuklu beyaz ki-lotunu giymişti. Önünde sıkıca kapalı duran perdelere bakıyordu. Gözleri hiçbir şeye yoğunlaşmamıştı; çünkü görececek hiçbir şey yoktu. Loş ışık, yatağın yanındaki masadan geliyordu.

"Patrick, iyi misin?" diye sordu Hayani, onun yanında durarak.

Cevap vermedi. Hayani, Patrick'in hukuk çalışmalarını yaptığı köşedeki masaya göz gezdirdi. Masa düzenliydi, tek bir açık kitap ya da yerinde olmayan bir dosya yoktu.

Sonunda, Patrick konuştu, "iyiyim doktor."

"Uyudun mu?"

"Hayır, hiç uyumadım."

"Artık güvendesin Patrick, güneş doğdu."

Patrick hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi, konuşmadı da. Hayani odadan çıktığında Patrick hâlâ sandalyenin kollarını sıkıca tutuyor ve perdelerle bakıyordu.

Patrick koridordaki hoş sesleri duydu, doktor sıkılmış polis memurlarıyla ve telaşla oradan geçen hemşirelerle konuşuyordu. Kahvaltı kısa zamanda gelecekti, aslında bu onu çok da ilgilendirmiyordu. Dört buçuk yıl boyunca açlıktan ölmeye yakın bir biçimde yaşadktan sonra, artık yemek yeme arzusuna hâkim olabiliyordu. Ondan bundan birkaç ısıruk alıp açlığını bastırıyor, dilimlenmiş elma ve havuç yeterli oluyordu. Hemşireler, önce onu şişmanlatma isteği duymuşlardı; fakat Dr. Hayani müdahale etmiş ve az yağlı, şekerin serbest olduğu, ekmeğe ve haşlama sebzelere ağırlık verilen bir diyet uygulamıştı.

Patrick sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı

ORTAK

213

açtı ve polis memurlarına yavaşça günaydın dedi. Bunlar, her zamanki memurlar, yani Pete ve Eddie'ydi.

"iyi uyudun mu?" diye sordu Eddie, her sabah yaptığı gibi.

"Güven içinde uyudum Eddie, teşekkürler," dedi Patrick artık törenselleşmiş olan konuşmalarının bir parçası olarak. Koridorun aşağısında, asansörün yanında, Porto Riko'dan bu yana kendisine eşlik eden, ne işe yaradığı belli olmayan FBI ajanı Brent Myers'ı gördü. Patrick başını salladı, fakat Brent sabah gazetesine dalmıştı.

Patrick odasına geri döndü ve bir dizi yavaş diz bükme egzersizine başladı. Kasları iyileşmişti, fakat yanıkların olduğu yerler hâlâ ağrılı, dokuları hâlâ sertti. Sınav ve benzeri egzersizler düşünülemezdi.

Bir hemşire kapıyı çalarken iterek açtı. "Günaydın Patrick." Sesi mutlulukla cıvıladı. "Kahvaltı zamanı." Tepsiyi masanın üzerine koydu. "Gecen nasıldı?" "Harika, seninki?" "Harika, istediğin bir şey var mı?" "Hayır, teşekkürler."

"Bir şey gerekirse, sadece araman yeterli," dedi odadan çıkarken. Günlük rutin ender olarak değişiyordu. Hastane ne kadar sıkıcı olmaya başlasa bile Patrick işlerin ne kadar kötü olabileceğini de aklından çıkarmıyordu. Harrison ilçe Hapishanesi'nde kahvaltı demir parmaklıklar arasındaki yarıktan itiliyor, bir sürü hücre arkadaşıyla birlikte yeniliyordu.

Kahvesini aldı ve TV'nin altındaki köşedeki küçük ofisine gitti. Lambayı açtı ve dosyalarına göz gezdirdi.

Bir haftadan beri Biloxi'deydi. Önceki hayatı şimdi milyonlarca kilometre uzakta olan dar, tozlu bir yolda on üç gün önce son bulmuştu. Hizmetçinin onunla, belirli bir Hint aksanı taşıyan melodik Portekizcesiyle konuştuğu evinde tekrar, Senhor Silva, Donilo Silva olmak istiyordu. Ponta Porâ'nın ılık sokaklarındaki uzun yürüyüşleri ve şehir dışındaki uzun koşuları özlüyordu. Yeşil çayını yudumlayarak serin ağaçların altında tembel tembel oturan ve oraya takılan herkesle sohbet etmeye hazır yaşlı adamla tekrar konuşmak istiyordu. Şehir merkezindeki pazarın gürültü patırtısını özlemişti.

JOHN GRISHAM

Genişliğiyle, güzelliğiyle, zıtlıklanıyla, kalabalık şehirleri ve geri kalmış köyleriyle, insanlarıyla, ülkesi Brezilya'yı özlemişti. Sevgilisi Eva için acı çekiyordu, onun dokunuşundaki yumuşaklık, gülümse-mesindeki güzellik, vücudunun harika çizgileri ve ruhundaki sıcaklık olmadan yaşayamazdı.

Bir insan niçin birden fazla hayata sahip olamıyordu? Yaşama bir daha ve bir daha başlanamayacağı nerede yazılmıştı? Patrick ölmüştü ve Danilo yakalanmıştı.

tikin ölümünden, ikincisinin ele geçirilişinden yakayı kurtarmıştı. Niçin tekrar kaçmasını? Üçüncü bir hayat onu çağırıyordu, bu seferki ilkinin acılarından ikincinin gölgelerinden uzak olacaktı. Bu Eva'yla mükemmel bir hayat olacaktı. Beraber oldukları sürece neresi olursa olsun bir yerlerde yaşayacaklardı ve geçmiş onları yakalayamayacaktı. Büyük bir evde yaşayacaklar ve tavşanlar gibi çiftleşeceklerdi.

Eva güçlüydü, fakat herkes gibi onun da gücünün sınırları vardı. Babasını çok seviyordu ve ülkesi onun için büyük bir anlam taşıyordu. Bütün gerçek Karakashlılar şehirlerini severlerdi ve buranın Tanrı tarafından özel olarak yaratıldığını düşünürlerdi.

Patrick onu tehlikeye atmıştı ve şimdi onu korumalıydı.

Bunu tekrar yapabilir miydi? Yoksa şans onu terk mi etmişti?

Cutter, saat sekiz toplantısını, sadece Bay McDermott acil olduğunda ısrar ettiği için kabul etti. Federal bina, birkaç bürokrat o kadar erken bir saatte geldiği için hayat belirtileri göstermeye başlamıştı. Kalabalık saat dokuzda orada olacaktı.

Cutter kaba değildi, fakat kesinlikle misafirperver de davranmadı. Saldırgan avukatlarla sohbet etmek, en çok sevdiği işler arasında değildi. Plastik fincanlara kaynamış kahveden koydu ve ufak masasındaki dağınıklığın bir kısmını temizledi.

Sandy, kendisiyle görüşmeyi kabul ettiği için, ona nazikçe teşekkür etti ve Cutter, bir parça yumuşadı. "On üç gün önce sana gelen telefonu hatırlıyor musun?" diye sordu Sandy. "Brezilya'dan arayan bayan."

"Elbette."

"Onunla, birkaç defa görüştüm. Patrick için avukatlık yapıyor."

"Burada mı?"

ORTAK

"Buralarda." Sandy fincana doğru sertçe üfledi sonra bir yudum alma cesaretinde bulundu.

Adından hiç söz etmeden, Leah hakkında bildiklerinin büyük bir kısmını anlattı. Sonra, Stephano soruşturmasının nasıl gittiğini sordu.

Cutter, bir anda dikkat kesildi. Ucuz bir kalemle bazı notlar karaladı ve oyuncuları sıralamaya çalıştı. "Stephano konusunu nereden biliyorsun?"

"Yardımcı avukatım, Brezilyalı bayan, Stephano hakkındaki her şeyi biliyor. Hatırlasana, sana onun adını o vermişti."

"O nasıl öğrenmiş?"

"Bu çok uzun ve karmaşık bir öykü ve ben de büyük bir kısmını bilmiyorum."

"Peki bu konuyu neden gündeme getiriyorsun?"

"Stephano, hâlâ müvekkilimin peşinde ve onu durdurmak istiyorum."

Cutter, bir şeyler daha karaladı ve üstünden dumanlar çıkan kahvesinden bir yudum daha aldı. Kimin kime ne söylediğini düzenlemeye çalışırken kaba bir tablo ortaya çıkmıştı. Her şeyi anlatan Stephano sayesinde Washington'da olanların büyük bir kısmını biliyordu, fakat konuda boşluklar vardı. Stephano'nun bu takibi bırakması garantiye alınmıştı. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü, Brezilya'daki adamları yardımcı avukatımın babasını kaçırdılar."

Cutter'ın ağzı açık kaldı, başını bile tam olarak dik tutamıyordu. Bu beyninde yankılanırken, boş boş tavana baktı. Sonra, bir mantık zinciri kurdu. "Bu Brezilyalı avukat paranın nerede olduğunu biliyor olabilir mi?"

"Bu bir ihtimal."

Şimdi, her şey gerçekten de mantıklıydı.

Sandy devam etti. "Adam kaçırma, kadını Brezilya'ya döndürüp, Patrick'e verdikleri ilacın bir kısmını ona da vermek için yapıldı. Bunun hepsi parayla ilgili."

"Adam kaçırma olayı ne zaman meydana geldi?"

"Dün." Sandy'nin ofisinde bir asistan iki saat önce Internet'te bir kaçırılma haberi yakalamıştı. Bu, Rio'da popüler bir gazete olan O Globo'nun altıncı sayfasındaki kısa bir haberd. Gazete, kaçınla-

2lt3

JOHNGRISHAM

nın adını Paulo Miranda olarak vermişti. Sandy'nin Leah'nın ger- l çek adı ve soyadı hakkında hâlâ bir fikri yoktu. FBI, olayı öğrendi- J ğinde, onun kimliğini ortaya çıkarabileceğini düşünmek güvenliydi. Sandy, FBI'a onun adını söylemekte hiçbir sakınca görmüyor- l du. Sorun, adını bilmemesiydi.

"Bu konuda yapabileceğimiz fazla şey yok."

"Tabii ki var. Bunu arkasında Stephano var. Ona baskı yapın. Yardımcı avukatımın bu tuzağın içine dalacak kadar saf olmadığını ve Brezilyalı yetkililere, Jack Stephano'nun adını vereceğini söyleyin."

"Bir şeyler yapabilir miyim, bakarız." Cutter, Sandy McDer- '• mott'un FBI'a işlemediği suçlardan dolayı milyonlarca dolarlık bir dava açtığını unutmamıştı. Şimdi bu davayı tartışmak hiçbir şey kazandırmazdı. Belki daha sonra.

"Stephano para dışında hiçbir şey düşünmüyor," dedi Sandy. "Eğer ihtiyara bir şey olursa, on sent bile alamaz."

"Yani anlaşmanın mümkün olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ya sen ne dersin? idam cezası ya da ömür boyu hapisle yüzyü-ze olsan, anlaşmaya istekli olmaz mıydın?"

"Öyleyse, Stephano'ya ne söylemeliyiz?"

"ihtiyarı bırakmasını söyle ve sonra para konusunda konuşabiliriz."

Stephano'nun günü erken başladı. Dördüncü toplantısı, bütün gün sürecekti ve Patrick'in araştırılmasındaki serüvenle ilgili masallarına bir son verecekti. Avukatı mahkemeye gitmek zorunda kalmıştı. Stephano'nun elini tutacak bir avukata ihtiyacı yoktu ve işin açıkçası saatine dört yüz elli dolar ödemekten bıkmıştı. Sorguya çeken kişi yeni biriydi; Oliver gibi bir şey ya da başka bir isim. Bu önemli değildi. Hepsi de aynı ekoldendiler.

"Estetik ameliyatı hakkında konuşuyordunuz," dedi Oliver, sanki iki adamın konuşmasına bir telefon konuşmasıyla ara verilmişçe-sine. ikisi, daha önce hiç karşılaşmamışlardı ve Jack'in birisine Patrick hakkında bir şeyler anlatmasının üzerinden on üç saat geçmişti.

"Evet."

ORTAK

217

"Ve bu 94 yılı Nisanı'ndaydı?"

"Doğru."

"Devam edin o zaman. "

Stephano sandalyesine yerleşti ve rahatça oturdu. "Takip bir süre hiç sonuç vermemişti. Uzun bir süre boyunca aslında. Sıkı çalıştık, fakat hiçbir şey öğrenmeden aylar geçti. Tek bir ipucu yoktu. Sonra, 94 yılının sonlarına doğru, Pluto Grubu adında bir dedektiflik şirketi bizimle temasa geçti."

"Pluto mu?"

"Evet, Pluto Grubu. Onlardan, Pluto'dan gelen çocuklar olarak bahsediyorduk, iyi çocuklardı, içlerinden bazıları sizin eski ajanla-rınızdan. Patrick Lanigan araştırması hakkında sorular sordular ve bu konuda bazı bilgilere sahip olduklarını söylediler. Onlarla birkaç defa Washington'da buluştum. Lanigan hakkında bir şeyler bildiğini öne süren esrarengiz bir müşterileri vardı. Tabii ki onlar ilgimi çekmişlerdi. Aceleleri yoktu, çünkü müşterileri oldukça sabırlı görünüyordu. Müşterinin bizden çok para istemesine hiç şaşırmadık. Üstelik bu bizim umudumuzu artırmıştı."

"Nasıl yani?"

"Eğer, müşterileri yüklü bir mükafat bekleyecek kadar çok şey biliyorsa, o zaman, Lanigan'ın hâlâ bir sürü parası olduğunu da biliyor olmalıydı. Temmuz 1995'te, Pluto'dan çocuklar bana bir teklifle geldiler. Eğer müşterileri, bizi Lanigan'ın Brezilya'da daha önce yaşamış olduğu bir yere götürürse, biz buna ne derdik? Ben, bu çok iyi olur dedim. Onlar, ne kadara diye sordular. Ve toplam elli bin dolarda anlaştık. Başka çarem yoktu. Para, Panama'daki bir bankaya yapılan bir havaleyle el değiştirdi. Sonra, Brezilya'nın iyice güneyinde bulunan Santa Catarina Eyaletinde küçük bir şehir olan Itajai'e gitmem söylendi. Verdikleri adres, bizi şehrin iyi bir bölgesindeki küçük bir apartmana götürdü. Yönetici candandı, özellikle cebini biraz doldurulduktan sonra. Ona Lanigan'ın fotoğraflarını gösterdik ve bize belki, dedi. Cebini biraz daha doldurduktan sonra, tam bir kimlik tespitinde bulundu, adamın adının Jan Horst olduğunu ve iyi Portekizce konuşan bir Alman olduğunu söyledi, iki aylığına, üç odalı bir daire tutmuştu, parayı nakit olarak ödemişti ve sadece kendisi kalmıştı, orada fazla zaman geçirmemişti. Arkadaş canlısıydı ve yönetici ve karısıyla kahve içmekten hoşlanı-

218

JOHN GRISHAM

yordu. Yöneticinin karısı da adamı tanımladı ve Horst'un, gezi yazılarıyla uğraştığını; Almanlar ve İtalyanlar'ın Brezilya'ya göçü hakkında bir kitap üstünde çalıştığını söylediğini belirtti. Horst, ayrılırken Blumenau şehrine, Bavyera mimarisi okumaya gittiğini söylemişti."

"Blumenau'ya gittiniz mi?"

"Elbette gittik. Ve hemen gittik. Kenti didik didik ettik, ama iki ay sonra buna son verdik, ilk heyecan geçtikten sonra, can sıkıntısı içinde otellerin ve pazar yerlerinin çevresinde dolanıp fotoğrafları göstererek küçük rüşvetler teklif etmeye başladık."

"Peki ya, Pluto'daki çocuklar ne oldu?"

"İlgileri oldukça azalmıştı. Onlarla konuşmak için sabırsızlanıyordum, fakat söyleyecek fazla şeyleri yoktu. Sanırım, müşterileri korkmuştu ya da elli bini almak ona yetmişti. Her neyse, altı ay boyunca Pluto'dan pek ses çıkmadı. Sonra, bu sene Ocak ayının sonlarında, telaş içinde tekrar geldiler. Müşterilerinin paraya ihtiyacı vardı ve sonunda elindekileri satmaya hazırdı. Birkaç gün karşılıklı görüştük, sonra ağzlarındaki baklayı çıkardılar ve bir milyon dolara adamımızın tam yerini öğrenebileceğimizi söylediler. Ben kabul etmedim; param olmadığından değil, işi çok riskli bulduğumdan. Müşterileri para ödenene kadar konuşmak istemiyordu. Ben de müşterileri konuşana değin para ödemek istemiyordum. Müşterilerinin bir şey bilip bilmediğini soruşturmanın hiçbir yolu yoktu. Aslında, bildiğim kadarıyla artık bir müşteri yoktu. Tansiyon birden yükseldi ve diyalog kesildi."

"Fakat sonra yine görüştünüz."

"Sonunda, evet. Böyle yapmamız gerekiyordu. Müşterilerinin paraya, bizim Lanigan'a ihtiyacımız vardı. Başka bir anlaşma teklifi oldu, bir başka elli bin dolara Lanigan'ın, Itajai'den ayrıldıktan sonra yaşadığı yerin adını ve burada oturduğu yeri öğrenecektik. Bunu kabul ettik, çünkü bizim için elli bin dolar fazla değildi ve her zaman şansın yaver gitmesi ve başka bir ipucu bulma ihtimali vardı. Onlara göre, bu zekiceydi, çünkü müşterilerinin güvenilirliğini güçlendiriyordu. Ve tabii ki, bir milyon dolara bir adım daha yaklaşmışlardı. Pluto'nun arkasında bir beyin vardı ve oyuna devam etmekten başka çarem yoktu. Bir milyon doları memnuniyetle öderdim, sadece kuşkularımın ortadan kalkması gerekiyordu."

ORTAK

219

"ikinci şehir neresiydi?"

"São Mateus, Espirito Santo Eyaleti'nde, Rio'nun kuzeyinde, körfezdeydi. Altmış bin kişilik, küçük bir kasaba ve cana yakın insanların bulunduğu şirin bir yer. Orada bir ay geçirip, şehre karıştık ve fotoğraflarımızı gösterdik. Apartman dairesinin kontratı, Ita-jai'dekine benziyordu, iki aylık nakit, Derrick Boone isimli bir İngiliz tarafından ödenmişti. Dairenin sahibi, hiç rüşvet almadan Boo-ne'nin bizim aradığımız adam olduğunu belirledi. Boone kontrat hitamından sonra bir hafta kadar süreyle para ödemedi oturmuş gibi görünüyordu, bu yüzden adam kızgındı. Itajai'den farklı olarak Boone işinden hiç söz etmemişti. Mal sahibi bu konuda bir şey bilmiyordu. Başka hiçbir şey bulmadık ve bu sene Mart'ın başında São Mateus'dan ayrıldık. Rio, São Paulo ve Rio'da tekrar toplandık, yeni planlar yaptık.

"Kuzeyden çekildik, Rio ve São Paulo yakınlarındaki eyaletlerde bulunan daha küçük kasabalarda yoğunlaştık. Washington'da, Plu-to'dakilerle aram daha da gerginleşti. Pluto'nun müşterisi kafasını bir milyona takmıştı. Benim müşterim, olayın doğruluğu kanıtlanmadan ödeme yapmak istemiyordu. Bu bir kısırdöngüydü, her iki taraf da kendi bildiğini yapıyor fakat konuşmaya da devam ediyordu."

"Müşterilerinin, Lanigan'ın nereye gittiğini nasıl bu kadar iyi bildiğini öğrendiniz mi?"

"Hayır. Saatlerce tahminlerde bulunduk. Teorilerden biri, bilinmeyen bir nedenden dolayı onların müşterilerinin de Lanigan'ı takip ediyor olmasıydı. Bu, FBI'ın içinden, paraya ihtiyacı olan biri olabilirdi. Bu tabii ki, uzak bir ihtimaldi fakat her şeyi düşündük, ikinci teori ise, müşterilerinin, Lanigan'ın güvendiği biri olmasıydı ve onu satmaya çalışmasıydı. Müşterim de, ben de elimizdeki bu fırsatı kaçırmak istemiyorduk. Araştırmaya başlayalı neredeyse dört yıl oluyordu ve hiçbir yere gelememiştik. Öğrenmiş olduğumuza göre, Brezilya'da saklanmak için milyonlarca yer vardı ve Lanigan ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu."

"Kısırdöngüden çıktınız mı?"

"Onlar çıktı. Bu sene Ağustos ayında bize başka bir teklifle tuzağa düşürdüler: Lanigan'ın son fotoğrafları, bunu elli bin dolar karşılığında kabul ettik. Para denizaşırı yolla havale edildi. Bana fotoğ-

JOHN GRISHAM

rafları, ofisimde, burada Washington'da verdiler. Bunlar siyah beyaz ve yirmiye yirmi beş, üç fotoğraftı."

"Onları görebilir miyim, lütfen?"

"Tabii ki." Stephano, fotoğrafları mükemmel şekilde düzenlenmiş evrak çantasından çıkardı ve masaya koydu, ilki, Lanigan'ın kalabalık bir markette çekilmiş bir fotoğrafıydı ve açık bir biçimde u/ak bir çekimdi. Patrick güneş gözlükleriyleydi ve görünüşe göre bir domates tutuyordu, ikincisi, bir kaldırımda elinde bir çanta dolusu bir şeyle yürüdükten bir dakika sonra ya da önce çekilmişti. Kot pantolon giyiyor ve sıradan bir Brezilyalı gibi görünüyordu. Üçüncü fotoğraf en etkili olanıydı. Bunda Patrick üzerinde bir şort ve tişörtle, Volkswagen'inin kaputunu yıkıyordu. Plaka numarası ve evin büyük bir kısmı görünemiyordu. Güneş gözlükleri çıkarılmıştı ve yüzü belirgindi."

"Ne sokak adı ve ne plaka numarası," dedi Oliver.

"Hiçbir şey. Fotoğrafları saatlerce inceledik, fakat hiçbir şey bulamadık. Daha önce de söylediğim gibi, işin içinde bir beyin vardı."

"Bunun üzerine ne yaptınız?"

"Bir milyon doları ödemeyi kabul ettik."

"Ne zaman?"

"Eylülde. Para, her iki taraf da, alınmasını onaylayana kadar, Cenova'da üçüncü bir taraf tarafından muhafaza ediliyordu. Bizim ^ anlaşmamıza göre, müşterilerinin, Patrick'in yaşadığı şehrin ve so- j kağın ismini vermek için on beş günü vardı. Bu on beş günün tamamı boyunca tırnaklarımızı yedik, sonra, on altıncı gün sözlü bir l münakaşadan sonra geldiler. Yaşadığı kasaba Ponta Porâ'ydı ve J Rua Tiradentes'te yaşıyordu. Hızla kasabaya gittik ve gizlice içerilerine sokulduk. Artık, Lanigan'a derin bir saygı duyuyorduk ve ileri adım atarken arkasına dikkat etme konusunda çok zeki olduğuna düşünüyorduk. Onu bulduk, sonra emin olmak için bir hafta bo- j yunca izledik. Adı, Danilo Silva'ydı. "

"Bir hafta mı?"

"Evet, sabırlı olmak zorundaydık. Ponta Porâ'yı bir nedenle seç-1 misti. Orası saklanmak için harika bir yer. Eğer para tamamsa, yerel memurlar işbirliğine hazırdılar. Bunu savaştan sonra Almanlar j keşfetti. Kötü bir adım atılırsa polisler bahşiş verilir ve ona yar- f dımcı olmak için müdahale ederler. Bu yüzden bekledik ve plan"

ORTAK

yaptık, en sonunda onu şehir dışında hiç tanıgın olmadığı küçük bir yolda yakaladık. Onu

gizlice.Paraguay'da güvenli bir eve götürdük."

"Ve orada ona işkence yaptınız."

Stephano durdu, kahvesinden bir yudum aldı ve Oliver'a baktı. "Onun gibi bir şey," dedi.

27

Sandy oturuyor, dinliyor ve not defterine rasgele şekiller çizerken Patrick doktorların toplantı odasının bir ucunda ağır adımlarla geziniyordu. Bir hemşirenin getirdiği bir tepsi kurabiye dokunulmadan duruyordu. Sandy, kurabiyelere hayran hayran baktı ve kendi kendine birinci derece cinayetten suçlu kaç mahkûma kurabiye getirildiğini sordu. Kaç tanesi, yanında pusuda bekleyen bir koruma timine sahip olmuşlardı? Kaç tanesine, bir yargıç pizza getirmişti?

"işler değişiyor Sandy," dedi Patrick ona bakmadan. "Hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

"Hangi yöne doğru?"

"Leah, babası kayıp olduğu sürece burada kalmayacak."

"Her zamanki gibi kafam tamamiyle karıştı. Boşluklar gittikçe genişliyor ve siz ikiniz kendi dilinizde konuşuyorsunuz. Fakat ben sadece avukatım. Neden her şeyi bilmek zorunda olayım ki?"

"Leah dosyalara, kayıtlara ve birçok bilgiye sahip. Gidip onu görmelisin."

"Onu daha dün gece gördüm."

"Seni bekliyor."

"Sahiden mi? Nerede?"

"Perdido'da bir sahil evi var. Leah orada."

"Bir tahminde bulunayım. Tüm işlerimi bırakıp hemen ona koşmam gerekiyor."

"Bu önemli Sandy."

"Diğer müvekkillerim de önemli," dedi, sinirli bir biçimde. "Bunu neden daha önceden söylemedin?"

"Özür dilerim."

"Bu öğleden sonra mahkemem var. Kızımın futbol maçı var. Daha önceden haberdar olmayı istemek çok bir şey mi?"

"Bir adam kaçırma olayını tahmin edemedim, Sandy. Sen de kabul etmelisin ki içinde bulunduğumuz şartlar oldukça olağandı. Biraz düşün ve anla."

ORTAK

Sandy derin bir nefes aldı ve bir şeyler karaladı. Patrick masanın köşesine, onun çok yakınına oturdu. "Üzgünüm Sandy."

"Sahil evinde ne tartışabiliriz?"

"Aricia."

"Aricia," diye tekrar etti, sonra kafasını çevirdi. Ana konuları biliyordu, en azından gazetede okurdu.

"Biraz zaman alacak. Gece orada kalmak için hazır olmalısın."

"Orada kalmak zorunda mıyım?"

"Evet."

"Leah'la mı?"

"Evet. Orası büyük bir ev."

"Ve karıma tam olarak ne söylememi bekliyorsun? Bir Brezilyalı kadınla bir sahil evine kapandığımı mı söyleyeyim? "

"Ben öyle yapmazdım. Ona, sadece savunma takımının geri kalan bireyleriyle buluştuğunu söyle."

"Bu, iyi fikir."

"Teşekkürler, Sandy."

Underbill, bir kahve molasından sonra Oliver'a katıldı. Video kamera arkalarında olmak üzere yan yana oturdular, bütün gözler Stephano'ya yönelmişti.

"Patrick'i kim sorguladı?" diye sordu Underbill, Stephano'ya.

"Ortaklarımın isimlerini vermek zorunda değilim."

"Bu kişinin hiç fiziksel sorgulama tecrübesi var mıydı?"

"Sınırlı olarak."

"Bu amaçla neler kullanıldı?"

"Emin değilim."

"Yanıkların fotoğraflarını gördük Bay Stephano. Ve bizler, FBI, sizin adamlarınızın sebep olduğu yaralar yüzünden dava edildik. Şimdi, bunu nasıl yaptığınızı anlat."

"Ben orada değildim. Sorgulamayı ben planlamadım, çünkü o konuda çok az tecrübem var. Genel anlamda, Bay Lanigan'ın vücudunun belli noktalarına bir dizi elektrik şok uygulanacağını biliyordum. Olan buydu. Bunun ciddi yanıklara sebep olacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu."

Underbill Oliver'a, Oliver Underhill'e bakmadan önce bir ses-

ORTAK

225

sizlik oldu. Doğru söylediğinden kuşkuluydular. Stephano onlarla dalga geçiyordu.

"Bu ne kadar sürdü?"

"Beş ila altı saat."

Bir dosyaya baktılar ve bir şeyler fısıldadılar. Underbill, Stephano'ya kimlik tespit süreciyle ilgili bazı sorular sordu ve Stephano, parmak izi olayını anlattı. Oliver, olayların meydana geliş sıralarıyla uğraşıyordu ve yaklaşık bir saat boyunca onu tam olarak ne zaman yakaladıklarını, ne kadar uzağa götürdüklerini ve ne kadar sorguya çektiklerini belirlemekle geçirdi. Stephano'yı ormandan Concepcion'daki uçak pistine olan yolculukla ilgili sorguya çektiler. Her konunun derinine inip araştırdılar, her şeye değindiler, sonra bir anda toparlanıp önemli soruya geri döndüler.

"Bay Lanigan'nın sorgulanması sırasında, para hakkında ne öğrendiniz?"

"Çok fazla şey değil. Paranın en son yerini söyledi, fakat oradan alınmıştı."

"Bunu size inanılmaz bir baskı altında söylediğini varsayabilir miyiz?"

"Doğru tahmin."

"O sırada, paranın nerede olduğunu bilmediği konusunda ikna olmuş muydunuz?"

"Orada değildim. Fakat sorguyu yürüten adam, kendiden emin bir şekilde, Bay Lanigan'ın paranın tam yerini bilmediğine inandığını söyledi."

"Sorgulama bir teybe ya da kasede kaydedilmiş miydi?"

"Elbette ki hayır," dedi Jack, sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi.

"Bay Lanigan bir suç ortağından bahsetti mi?"

"Benim bilgime göre hayır."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum demek oluyor."

"Peki ya sorgulamayı yürüten adam? O, Bay Lanigan'ın bir suç ortağından söz ettiğini duymuş mu?"

"Benim bilgime göre hayır."

"Buna göre, bildiğiniz kadarıyla, Bay Lanigan bir suç ortağından hiç bahsetmemiş."

"Bu doğru."

Dosyaları tekrar karıştırdılar ve birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. Sonra uzun bir süre sessiz kaldılar; bu durum, Stephano için tam anlamıyla huzur bozucu olmuştu. Sırayla iki yalan söylemişti, kaydın ve suç ortağının olmaması. Ve hâlâ kendini güvende hissediyordu. Bu adamlar, Paraguay ormanlarında neler söylendiğini nasıl bilebilirlerdi? Fakat onlar FBI'dı. Bu nedenle, Stephano, huzursuz bir biçimde kıpırdandı ve bekledi.

Kapı aniden açıldı ve Hamilton Jaynes içeri girdi, arkasında sorgulamayı yürüten üçüncü kişi Warren vardı. "Merhaba Jack," dedi Jaynes yüksek sesle, masanın bir köşesine otururken. Warren arkadaşlarının yanına oturdu.

"Merhaba Hamilton," dedi Stephano, daha da huzursuzlanarak. "Yan odadan dinliyordum," dedi Jaynes gülümseyerek. "Ve bir an için doğru söylediğin konusunda şüpheye düştüm." "Tabii ki doğru söylüyorum." "Elbette. Bak, Eva Miranda ismini hiç duydun mu?" Stephano, tamamen kafası karışmışçasına, yavaşça adı tekrar etti. "Sanmıyorum."

"Rio'da bir avukat. Patrick'in bir dostu." "Hayır, tanımıyorum."

"İşte beni rahatsız eden şey Jack. Çünkü, onun kim olduğunu tam olarak bildiğini sanıyorum." "Onun adını hiç duymadım." "Öyleyse, niçin onu arıyorsun?"

"Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum," dedi Stephano, oldukça zayıf bir sesle.

Önce Underhill konuştu. Dosdoğru Stephano'ya bakıyordu, fakat Jaynes'e hitap etti. "Yalan söylüyor." "Muhakkak öyle," dedi Oliver. "Bu konuda hiç kuşku yok," diye ekledi Warren. Stephano'nun gözleri konuşmaları hızla takip ediyordu. Bir şey söylemeye başladı, fakat Jaynes, onu durdurdu. Kapı açıldı ve Un-derhill-Oliver-Warren ekolünden biri daha içeri girip, "Ses analizi, konuşmalarının yalan olduğunu belirten yeterli veriye sahip," dedi ve sözünü bitirir bitirmez oradan ayrıldı.

Jaynes, bir kâğıt aldı ve oradakilere özetledi. "Bu, Rio'da bu sa-

O15

bah gelişen bir olayın öyküsü. Bay Paulo Miranda'nın kaçınılışını j anlatıyor. Kızı, Patrick'in arkadaşı, Jack. Rio'daki yetkililerle temasa j geçtik. Fidyeye istenmiyor. Kaçıranlardan hiç haber gelmemiş." Kâğıdı, Stephano'nun oturduğu tarafa doğru itti, ama kâğıt Stephe-no'nun uzağında durdu.

"Bu durumda, Bay Miranda nerede?"

"Bilmiyorum. Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum."

Jaynes, masasının diğer ucuna baktı.

"Hâlâ yalan söylüyor," dedi Underbill. Oliver ve Warren, başlarıyla bunu onayladılar.

"Seninle bir anlaşmamız vardı Jack. Sen bize doğruyu söyleye-, çektin, biz de senin hakkındaki suçlamalardan vazgeçecektik. Ve hatırladığım kadarıyla, müşterilerini tutuklamamayı kabul etmiştik. Şimdi ne yapmamı bekliyorsun Jack?"

Stephano, söyleyeceği ilk sözden sonra kendisine saldırmaya hazır olan Underbill ve Oliver'a bakıyordu. Onlar da, Stephano'ya hiçbir şey kaçırmadan, soğuk bir biçimde bakıyorlardı.

"Kadın, paranın nerede olduğunu biliyor," dedi Stephano teslim olarak.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Biz, Patrick'i bulduktan sonra Rio'ya kaçtı."

"Hiç iz yok mu?"

"Hayır."

Haynes göstergeye baktı. Evet, yalan söylemeyi bırakmıştı.

"Size her şeyi söylemeyi kabul ettim," dedi Jack. "Başka hiçbir konuda anlaşmadım. Onu hâlâ arayabiliriz."

"Anlaşmamız sırasında kadından haberimiz yoktu."

"Çok kötü. Eğer gerekirse anlaşmamızı tekrar gözden geçirebiliriz. Avukatımı aramaktan mutluluk duyacağım."

"Evet, fakat yalanını yakaladık."

"Özür dilerim, bir daha olmayacak."

"Kızdan vazgeç, Jack. Ve babasını serbest bırak."

"Bunu düşüneceğim."

"Hayır. Bunu şimdi yapacaksın."

Sahil evi, kıyının yeni gelişmiş bir şeridi üzerinde, görünüşte birbirinin benzeri evlerin bulunduğu sırada, üç katlı, modern bir

ORTAK

evdi. Ekim, ölü sezonda. Evlerin birçoğu boş görünüyordu. Sandy dört kapılı Louisiana plakalı bir arabanın arkasına park etti. Bunun , kiralık bir araba olduğunu düşündü. Güneş, ufuk çizgisine doğru aşağı inmişti, durgun suyun birkaç santim yukarısında gözüküyordu. Körfez bomboştu, ne bir tekne ne de bir gemi görülebiliyordu. Merdivenlerden yukarı çıktı ve bir kapı bulana kadar, evin, ön tarafı açık olan terasını takip etti.

Leah kapıyı zoraki bir gülümsemeye açtı. O, içten gelen bir sıcaklığa sahipti ve şu anda onu saran karanlık ruh haline teslim olmamıştı, "İçeri gel," dedi yumuşak bir ses tonuyla ve kapıyı Sandy'nin arkasından kilitledi. Oturma odası genişti ve kubbeliydi, üç tarafı camdı ve ortada bir şömine vardı.

"Güzel bir yer," dedi Sandy, sonra mutfaktan yayılan nefis bir kokuyu fark etti. Öğle yemeğini Patrick yüzünden kaçırmıştı.

"Aç mısınız?" diye sordu Leah.

"Açlıktan ölüyorum."

"Bir şeyler pişiriyorum."

"Harika."

Sert tahtadan yapılmış zemin, Sandy Leah'yı yemek odasına doğru takip ederken gıcırdadı. Masanın üzerinde kartondan bir kutu ve onun yanında da düzgün bir biçimde sıralanmış kâğıtlar vardı. Leah çalışıyordu. Masanın yanında durdu, "Bu, Aricia dosyası," dedi.

"Kim tarafından hazırlandı?"

"Patrick tarafından tabii ki."

"Geçen dört yıl boyunca neredeydi bu dosya?"

"Depoda. Mobile'de."

Leah'nın cevapları kısa kısaydı ve her cevap, Sandy'nin bir anda aklına takılan bir düzine soruyu da beraberinde getiriyordu. "Ona sonra geleceğiz," dedi Leah ve bunu öylesine bir el hareketiyle geçiştirdi.

Mutfakta, lavabonun yanındaki et tahtasının üzerinde kızarmış bütün bir tavuk vardı. Bir tava dolusu, sebzelerle karışmış esmer pirinç ocakta pişiyordu. "Biraz basit bir yemek," dedi Leah. "Başka birinin mutfağında yemek pişirmek zor oluyor."

"Lezzetli görünüyor. Burası kimin mutfağı?"

"Sadece kiralık. Bir aylığına tuttum."

Leah tavuğu dilimledi, parçaladı ve Sandy'ye şarabı koymasını söyledi. Suyun ve henüz batmış olan güneşin harikulade manzarasının olduğu kahvaltılık köşesindeki küçük masaya oturdular.

"Şerefe," dedi Leah bardağını kaldırarak.

"Patrick'e," dedi Sandy.

"Evet, Patrick'e." Leah hemen yemeye başlamadı, ama Sandy tavuğun göğüs kısmından büyük bir parçayı ağızına attı.

"Patrick nasıl?"

Sandy bu harika genç kadını bir ağız dolusu yemekle iğrendirmemek için ağızındakileri aceleyle çiğnedi. Bir yudum şarap aldı. Dudaklarını bir peçeteye sildi. "Patrick iyi. Yanıklar hızla iyileşiyor. Dün bir plastik cerrah onu muayene etti ve doku transferinin gerekli olmayacağını söyledi, izler birkaç yıl kalacak, fakat sonunda kaybolacaklar. Hemşireler ona kurabiyeler getiriyorlar. Yargıç ona pizza getiriyor. En az altı silahlı adam, gün boyunca nöbet tutuyor, bu yüzden Patrick'in birinci derece cinayetle suçlanan davalılardan daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

"Bu yargıç, Yargıç Huskey mi?"

"Evet, Kari Huskey. Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Ama Patrick ondan çok sık söz ederdi. Onlar iyi dosttular. Patrick, bir gün yakalanırsa, bunun Kari Huskey hâlâ yargıçken olmasını istediğini söylemişti."

"Çok yakında emekli olacak," dedi Sandy. Ne şanslı bir zamanlama diye düşündü.

"Patrick'in davasına o bakmıyor değil mi?" diye sordu Leah.

"Hayır, çok yakında davayı bırakacak." Sandy çok daha küçük bir tavuk parçası aldı. Hâlâ yalnız yiyordu, çünkü Leah henüz çatal ve bıçağa dokunmamıştı; şarap bardağını başına dayamış ufuktaki portakal ve menekşe rengi bulutlara bakıyordu.

"Üzgünüm. Babanı sormayı unuttum."

"Hiç haber yok. Üç saat önce erkek kardeşimle konuştum ve hâlâ hiç haber yok."

"Çok üzgünüm Leah. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı."

"Ben de yapabileceğim bir şeyler olmasını isterdim. Bu çok sinir bozucu. Eve gidemiyorum, burada kalamıyorum."

"Üzgünüm," dedi Sandy tekrar, çünkü aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

ORTAK

Sandy yemeğine sessizce devam etti. Leah pilavıyla oynayıp okyanusu seyrediyordu.

"Yemek çok lezzetli," dedi Sandy iki defa.

"Teşekkürler," dedi Leah hüzünlü bir tebessümle.

"Baban ne işle uğraşiyor?"

"Üniversitede profesör."

"Nerede?"

"Rio'da. Katolik Üniversitesi'nde."

"Nerede yaşıyor?"

"Ipanema'da, benim büyüdüğüm apartman dairesinde."

Babası hassas bir konuydu, fakat Sandy en azından sorduğu sorulara cevap alabiliyordu. Belki babasından söz etmek Leah'yı rahatlatıyordu. Sandy, kaçırılma olayıyla ilgisi olmayan başka sorular da sordu.

Leah yemeğine hiç dokunmadı.

Sandy yemeğini bitirdiğinde Leah sordu: "Kahve ister misin?"

"Galiba ihtiyacımız olacak, değil mi?"

"Evet."

Kiralık evin plastik tabaklarını masadan aldılar ve mutfığa bıraktılar. Sandy evi incelerken Leah kahve yaptı. Biraz önceki kibar sohbetin artık sona erdiği yemek odasına kahve içmek için geçtiler. Cam masada karşılıklı oturdular.

"Aricia konusu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Leah.

"Gazetelere göre, Patrick'in doksan milyon çaldığı şirketin müvekkiliydi. Platt & Rockland'ın bir yöneticisiymiş ve faturaları yüksek gösterdiği için, şirketi ihbar etmiş. Platt & Rockland bu yolla altı yüz milyon dolar kadar haksız kazanç edindiği için dava açılmış. Yasaya göre Aricia'nın ödülü bunun yüzde on beşi olacaktı. Tuttuğu avukatlar, Bogan'ın ve dostumuz Patrick'in de çalıştığı, Boğan ve ortaklarının şirketiymiş. Bunlar, benim bildiklerim. Ana hatlar."

"Evet, konuyu biliyorsun. Şimdi sana söyleyeceklerimin doğruluğu buradaki belgeler ve bantlarla ispatlanabilir. Senin bu materyali tamamiyle bilmen önemli olduğu için, bunları tekrar tekrar gözden geçireceğiz."

"Aslında bunu daha önce de yaptım, biliyorsun." Sandy gülüm-

JOHN GRISHAM

sedi fakat Leah gülümsemedi. Artık şaka yapmak için kendini zorlayacak hali yoktu.

"Aricia'nın iddiası, tam anlamıyla bir düzenlemeydi." Leah dikkatle konuşuyor, acele etmiyordu. Birkaç saniye boyunca Sandy'nin bunu kafasına yerleştirmesini bekledi. "Benny Aricia, hem şirketini hem de hükümeti dolandırmak için bir plan tasarlamış elan çok ahlaksız bir adam. Patrick'in eski şirketinden çok yetenekli bazı avukatlar ve Washington'dan bazı güçlü adamlar ona yardım ediyorlardı."

"Bu Bogan'ın en büyük kuzeni Senatör Nye olmalı."

"Esas olarak doğru. Çünkü Senatör Nye Washington'da oldukça etkili birisidir."

"Bunu ben de duydum."

"Aricia planını dikkatlice tasarladı, sonra bunu Charles Bogan'a - götürdü. Patrick o zaman yeni bir ortaktı ama Aricia hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Diğer ortaklar komplonun içindeydiler, Patrick dışındaki herkes. Hukuk şirketinde değişiklikler oldu ve Patrick bir şeylerin eskisi gibi gitmediğini fark etti. Olayları deşmeye ve gizlice dinlemeye başladı; sonunda Aricia adındaki bu yeni müvekkilin, bütün gizliliğin sebebi olduğunu buldu. Sabırlıydı. Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu ve sürekli kanıt topluyordu. Bunların çoğu burada." Leah bunu söylediğinde kutuya dokundu.

"Şimdi en başa dönelim," dedi Sandy, "iddianın nasıl bir düzenleme olduğunu anlat."

"Aricia, Pascagoula'da New Coastal Tersaneleri'nin başındaydı. Bu, Platt & Rockland'ın bir bölümüydü."

"Bütün bunları biliyorum. Karanlık bir geçmişi olan ve hükümeti dolandırmakla sabıkalı büyük savunma ihaleleri alan müteah-hatlik firması."

"İşte bu kadar. Aricia, planı uygulamak için şirketin büyüklüğünden yararlandı. New Coastal, nükleer denizaltıların inşa ediyordu ve yapılan masraflar çoktan bütçeyi aşmıştı. Aricia, durumu daha da kötüleştirmeye karar verdi. New Coastal, hiçbir zaman yapılmamış işler, hiçbir zaman varolmamış işçiler için binlerce saat mesai ücretlerini fatura etmeye başladı. Fazla şişirilmiş fiyatlarla malzeme ürettiyordu: ampuller için on altı dolar, bardaklar için otuz dolar ve saire. Liste sonsuzdu."

ORTAK

"Böyle bir liste de kutuda mı?"

"Sadece büyük parçalar için. Radar sistemleri, roketler, silahlar ve adını bile duymadığım şeyler. Topladığı delilleri, kuşkulanılmayacak ölçüde tutuyordu. Aricia bu işleri yakayı ele vermeden yapabilecek kadar şirkette çalışmıştı. Yığınla evrak hazırlamıştı. Çok azının

üstünde adı vardı. Platt & Rockland'ın altı ayrı bölümü savunma anlaşmalarıyla ilgiliydi; yani ana merkez tam bir curcunaydı. Aricia bundan yararlandı. Donanmaya sunulan her talep için, ana ofisteki bir yöneticinin imzasının bulunduğu bir yetki belgesi kullandı. Aricia fiyatları şişirilmiş malzemeler için ön anlaşmalar yapıyor, bunları üst makamlara onaylatıyordu. Bunlar onun için çok kolaydı, özellikle de Aricia gibi şirketi kazıklamayı planlayan kurnaz bir adam için. Kılı kırk yaran kayıtlar tuttu ve sonra bunları avukatlara verdi."

"Ve Patrick de bunları ele geçirdi, öyle mi?"

"Bazılarını."

Sandy kutuya baktı. Üst kapakları kapalıydı. "Ve bu, Patrick kaybolduğundan beri saklı mıydı?"

"Evet."

"Bunu kontrol etmek için hiç geri geldi mi?"

"Hayır."

"Peki ya sen?"

"Ben, iki yıl önce kirasını ödeyip depolanması süresinin yenilenmesi için geldim. Kutuya baktım, fakat içindekileri incelemeye vaktim olmadı. Korkuyordum ve heyecanlıydım, gelmeyi de istememiştim. Ben bu malzemelerin hiçbir zaman gerekmeyeceğine inanmıştım. Çünkü Patrick hiçbir zaman yakalanmayacaktı. Fakat Patrick bunun böyle olacağını biliyordu."

Sandy'nin içindeki sorgucu, Aricia'yla ilgisi olmayan başka sorular patlatmaya hazırды, fakat Sandy, o anın geçmesini bekledi. Rahatla, dedi kendi kendine ve çok hevesli görünme, belki soruların sonunda cevaplanır. "Böylece, Aricia'nın planı işledi ve kuzeni Washington'da bir kış yalayıcısı ve eski patronu federal bir yargıç olan Charles Bogan'a yaklaştı. Peki Boğan, fiyat şişirmelerini Aricia'nın yaptığını biliyor muydu?"

Leah ayağa kalktı, kutuya uzandı ve pille çalışan bir teyp ve düzgün bir şekilde etiketlenmiş mini kasetler çıkardı, istediği kasetleri

232

JOHN GRISHAM

bulana kadar, kasetleri bir kalemle ayırdı. Kaseti teybe koydu. Bunu, daha önce birçok kereler yapmış olduğunu anlamak Sandy için zor değildi.

"Dinle," dedi. "11 Nisan 1991. İlk ses Bogan'ın, ikincisi ise Aricia'nın. Telefonla arayan Aricia ve Boğan da şirketin ofislerinin bulunduğu ikinci kattaki toplantı odasından cevap vermiş."

Sandy, dirseklerini dayayarak eğildi. Teyp çalıştı.

BOĞAN: Beni, bugün Platt'ın New York'taki avukatlarından biri aradı. Kransy adında bir adam.

ARICIA: Onu tanıyorum. Tipik bir New York salağı.

BOĞAN: Evet, çok arkadaş canlısı değildi. Elinde New Coastal'ın RamTec'ten aldığı malların mükerrer fatura edildiğini bildiğine dair bir kanıt olabileceğini söyledi. Kanıtını bana göstermesini söyledim. Bunun, bir hafta ya da daha uzun bir süre içinde olabileceğini söyledi.

ARICIA: Rahatla Charlie, ispatlamalarının hiçbir yolu yok, çünkü hiçbir şey imzalamadım.

BOĞAN: Fakat, bunu biliyordun.

ARICIA: Elbette biliyordum. Ben planladım, ben uyguladım. Bu harika fikirlerimden bir başkasıydı. Onların problemi, Charlie, is-patlayamamaları. Tek bir belge ya da şahit yok."

Konuşma kesildi. Leah "Bu konuşmadan on dakika sonraki," dedi.

ARICIA: Senatör, nasıl?

BOĞAN: iyi, dün Donanma Bakam'yla buluştun.

ARICIA: Nasıl gitmiş?

BOĞAN: iyi gitmiş. Onlar eski dost, biliyorsun. Senatör, Platt & Rockland'ı açgözlülüğü yüzünden cezalandırmayı çok istediğini açıklamış, Expedition projesine bir zarar vermeden. Bakan da aynı şeyleri hissediyormuş ve Platt & Rockland'a ağır bir ceza verilmesi için gayret edeceğini söylemiş.

ARICIA: O, gidişatı hızlandırabilir mi?

BOĞAN: Neden?

ARICIA: Kahrolası parayı istiyorum, Charlie. Onu hissedebiliyorum, onun tadını alabiliyorum.

Leah düğmeye bastı ve kayıt durdu. Kaseti çıkardı, kutuya tekrar yerleştirdi. "Patrick, 91 yılının başında konuşmaları kaydetmeye

ORTAK

233

başladı. Onların planları, onu yeterince çalışmadığını öne sürerek Şubat sonunda şirketten çıkarmaktı."

"O kutu bantlarla mı dolu?"

"Yaklaşık olarak altmış tanesi var. Hepsi de Patrick tarafından dikkatli bir şekilde hazırlanmış, bu sayede bütün hepsim üç saatte dinleyebiliriz."

Sandy saatine şöyle bir baktı.

"Yapmamız gereken çok iş var," dedi Leah.

28

Paulo'nun bir radyo isteği kabul edilmemişti, fakat onun sadece müzik dinlemek istediğini anladıklarında, ona Rio Filarmoni Orkestrasının iki kaseliyle, çok kullanılmış bir teyp getirdiler. Klasik müzikten hoşlanıyordu. Paulo sesi kıstı ve bir yığın dergiyi hızla gözden geçirdi. Kitap talebinin düşünüleceği söylenmişti. Yemek şimdilik oldukça iyiydi. Adamlar onu mutlu etmek için can alıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Onu ele geçirenler, Paulo'nun hiçbir zaman göremeyeceğini bildiği bir başkası için çalışan, genç adamlardı. Onu serbest bıraktıkları zaman bu genç adamlar kaçacak ve suçlanacak kimse kalmayacaktı.

Paulo'nun ikinci günü durgun geçti. Eva, onların tuzağına düşmeyecek kadar zekiydi. Çok yakında bir gün, bütün bunlar anlam kazanacaktı. Onlar bekleyebildiği sürece, Paulo da beklerdi.

ikinci gece, sayın yargıç bu kez pizzayla geldi, ilk buluşmalarında Patrick getirttiği pizzadan öyle hoşlanmıştı ki öğleden sonra Pat-rick'i arayarak bunu tekrarlamak isteyip istemediğini sordu. Patrick birinin ziyareti için can atıyordu.

Huskey evrak çantasına uzandı ve Avukat Lanigan'ın çalışma masasının üzerine buradan çıkardığı bir yığın zarfı koydu. "Bir sürü insan merhaba demek istiyor; çoğunlukla da mahkemeden çocuklar. Onlara yazabileceklerini söyledim."

"Bu kadar çok arkadaşım olduğunu bilmiyordum."

"Bu kadar arkadaşın yok, bunlar çok boş vakti olan ve can sıkıntılarını mektup yazarak geçirmeye çalışan büro memurları."

"Teşekkür ederim. Sağol."

Huskey, Patrick'in yatağının yanına bir sandalye çekti ve ayağını komidinin açık bir çekmecesine dayadı. Patrick pizzanın iki dilimini neredeyse bitirmişti.

"Yakında işi bırakıyorum," dedi Huskey, neredeyse özür diler gibi bir tavırla.

ORTAK

235

"Biliyorum."

"Bu sabah uzun uzadıya Trussel'la konuştum. Ona bayılmadığı-nı biliyorum; ama o iyi bir yargıç. Davayı almak istiyor."

"Yargıç Lanks'i tercih ederim."

"Evet, ama ne yazık ki istediğini seçemiyorsun. Lanks'ın yüksek tansiyonu var ve ona önemli davaları vermemeye çalışıyoruz. Bildiğin gibi, Trussel'ın tecrübesi benim ve Lanks'ın tecrübelerimizin toplamından daha çok, özellikle de ölüm cezası davalarında."

Arkadaşı sözlerini bitirdiğinde, Patrick hafif bir korku geçirdi, gözleri aniden kaydı, zayıf omuzlarında bir dakikalık bir çöküş oldu. Ölüm cezası davası. Aynada kendine uzun uzun baktığı sırada onu sık sık yakalayan duygu. Huskey en ufak şeyi bile kaçırmıyor-du.

Söylendiği gibi herkes cinayet işleyebilirdi ve Huskey, yargıçlık yaptığı on iki yıl boyunca birçok katille konuşmuştu. Bununla birlikte Patrick, ölüm cezası alabilecek tek arkadaşı olmuştu.

"Neden yargıçlıktan ayrılıyorsun?" diye sordu Patrick.

"Bilinen nedenlerden dolayı. Sıkıldım ve eğer şimdi bırakmazsam hiçbir zaman bırakamayacağım. Yakında çocuklar koleje başlayacaklar ve daha fazla para kazanmam gerek." Huskey bir an için durdu, sonra sordu: "Merak ettim, kürsüyü bırakacağımı nasıl bildin? Bu herkese söylediğim bir şey değil."

"Haberler yayılıyor."

"Brezilya'ya mı?"

"Bir casusum vardı Kari."

"Buradan biri mi?"

"Hayır. Tabii ki değil. Buradan biriyle temas kurma riskini göze alamazdım."

"O zaman, oradan biriydi."

"Evet, karşılaşmış olduğum bir avukat."

"Ve adama her şeyi anlattın."

"Kadına. Ve evet, ona her şeyi anlattım."

Huskey parmaklarını birbirine dokundurdu ve, "Sanırım, bu mantıklı," dedi.

"Bir dahaki sefere, sen de oralarda kayıplara karışırsan böyle bir şeyi kesinlikle tavsiye ederim."

"Bunun hatırlayacağım. Bu avukat, şimdi nerede?"

236

JOHN GRISHAM

"Yakınlarda olduğunu tahmin ediyorum."

"Şimdi anlıyorum. Parayı elinde tutan, o olmalı."

Patrick gülümsedi, sonra da hafif bir kahkaha attı. Buz kırılmıştı sonunda. "Para hakkında ne bilmek istiyorsun Kari?"

"Her şeyi. Onu nasıl çaldın? Şimdi nerede? Ne kadarı kaldı?"

"Para konusunda, mahkeme binasında duyduğun en güzel söylenti ne?"

"Ah, yüzlercesi var. Benim favorim, parayı iki katına çıkardığın ve isviçre'de, kasa dairelerinde saklıyor olman ve Brezilya'da sadece vakit geçirdiğin, birkaç yıl içinde oradan ayrılıp paranla oynamak için gideceğin şeklindeki söylenti."

"Bu, fena sayılmaz."

"Bobby Doak'ı hatırlıyor musun? Doksan dokuz dolara boşanma davalarına bakan ve daha fazla para alan avukatları ayıplayan şu sivilce suratlı kurnaz."

"Elbette. Kilise bülteninde ilan verir."

"İşte o. Dün yazmanın ofisinde kahve içiyordu ve bir kaynaktan öğrendiğime göre senin parayı uyuşturucuya ve çocuk yaştaki fahişelere kaptırdığını ve bu nedenle Brezilya'da bir köylü gibi yaşadığını söylüyordu."

"Bu, tam Doak'a göre."

Şakacı hava Patrick'in sessizleşmesiyle dağıldı. Huskey bu fırsatı kaçıramazdı. "Öyleyse para nerede? "

"Bunu sana söyleyemem, Kari."

"Ne kadarı kaldı?"

"Bir yığın var,"

"Çaldığından da fazlası mı var?"

"Evet, aldığımdan fazlası."

"Bunu nasıl yaptın?"

Patrick, ayaklarını yatağın diğer tarafına geçirdi ve kapıya yürüdü, kapı kapalıydı. Sırtının ve bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için gezindi ve su şişesinden bir yudum aldı. Sonra yatağın kenarına oturdu, Karl'a bakıyordu.

"Şanslıydım," dedi neredeyse fısıldayarak. Fakat Kari hepsini duydu.

"Burayı terk ediyordum Kari, parayla ya da para olmadan. Paranın şirkete geldiğini biliyordum ve onu almak için bir planım var-

di. Fakat bu, suya düşseydi gene de gidecektim. Trudy'yle bir gün daha geçirmeye dayanamazdım, işimden nefret ediyordum, zaten şirkette kellemi kesmek üzereydiler. Boğan ve o çocuklar, büyük bir sahtekârlığın ortasındaydılar ve ben şirket dışından bunu bilen tek kişiydim."

"Ne sahtekârlığı?"

"Aricia'nın iddiası. O konuda daha sonra konuşacağız. Böylece kaçışımı yavaşça planladım. Şansım yaver gitti ve kaçtım, iki hafta öncesine kadar şans benden yanaydı, inanılmaz bir şans."

"Cenazeye kadar gelmiştik."

"Evet. Portakal Plajı'nda kiraladığım küçük daireye tekrar gittim. Orada birkaç gün kaldım, içeride yabancı dil kasetleri dinledim ve Portekizce kelime haznemi geliştirdim. Aynı zamanda ofis çevresinde kaydettiğim konuşmaları düzenlemek için saatler harcadım. Düzenlenmesi gereken bir sürü belge vardı, aslına bakarsan bayağı sıkı çalıştım. Geceleri ter atıp, kilolarımı olabildiğince çabuk eritmeye çalışarak saatlerce yürüdüm. Yemekle ilgimi tama-niyle kestim."

"Ne tür belgeler?"

"Aricia dosyası. Bir tekne kiraladım. Biraz yelken biliyordum ve bir anda iyi bir denizci olmak için motive olmuştum. Tekne, içinde günlerce yaşanacak kadar büyüktü ve kısa zaman sonra denizde yaşamaya alıştım."

"Burada mı?"

"Evet. Ship Adası'na yakın demir atardım ve Biloxi kıyı şeridini izlerdim."

"Neden bunu yapmak istedin?"

"Ofise dinleme cihazları yerleştirmiştik, Kari. Her telefona, her masaya, sadece Bogan'ınkiler dışında her şeye. Birinci katta Boğan ve Vitrano'nun ofisleri arasındaki erkekler tuvaletinde bile bir mikrofonum vardı. Mikrofonlar sesleri, çatı katında saklamış olduğum bir merkezi alete iletiyorlardı. Orası eski bir şirket ve çatı katı milyonlarca eski dosya ile dolu. Kimse, hiçbir zaman yukarı çıkmazdı. Binanın tepesinde, bacaya tuturulmuş eski bir TV anteni vardı ve kablolarımı oradan geçirdim. Merkezi alet aldığı kayıtları sinyallere çevirip daha sonra teknede bulunan, yirmi beş santimlik bir çanak antene iletiyordu. Bu, ileri teknoloji ürünü bir şeydi, bir sanat ese-

riydi, Karl. Roma'da karaborsadan almıştım ve bana bir yığın paraya mal olmuştu. Dürbünle bacayı görebiliyordum ve sinyalleri toplamak kolaydı. Bir mikrofonun duyum alanı içinde olan her konuşma, tekneye, bana gönderiliyordu. Hepsini kaydettim ve geceleri kayıtları elden

geçirdim. Nerede öğle yemeği yediklerini ve karılarının ne gibi bir ruh hali içinde olduğunu biliyordum. Her şeyi biliyordum."

"Bu inanılmaz bir şey."

"Cenazemden sonra, onları ciddi bir izlenim yaratmaya çalışırken duymalıydın. Telefonda, hepsi de başsağlığı mesajlarından oluşan aramaları kabul ediyorlardı. Ciddi ve inandırıcıydılar. Fakat kendi aralarında benim ölümümle dalga geçiyorlardı. Bu, çirkin bir çatışmayı önlemişti. Şirketten kovulduğum haberini bana vermek için Boğan seçilmişti. Cenazemden bir gün sonra o ve Havarac, konferans salonunda Scotch içip, bu kadar uygun bir zamanda öldüğüm için ne kadar şanslı olduğuma gülüyorlardı."

"Bunların kayıtları var mı?"

"Elbette. Cenazemden birkaç saat önce ofisimde Trudy ve Doug Vitrano arasında geçen konuşmanın kayıtları var. Benim kasamı açıyorlar ve iki milyon dolarlık sürpriz hayat sigortasını buluyorlar. Trudy'nin neşeli bir şekilde 'Parayı ne zaman alırım?' sorusunu sorması için yirmi saniye geçiyor."

"Bunları ne zaman dinleyebilirim?"

"Bilmiyorum. Yakında. Yüzlerce kayıt bandı vardı. Günde on iki saat seçme ve düzenleme ile uğraşıyordum. Bu iş haftalarca sürdü. Taramam gereken bütün telefon konuşmalarını düşünsene!"

"Hiç şüphelendiler mi?"

"Aslında hayır. Rapley, bir keresinde Vitrano'ya zamanlamamın harika olduğuna dikkat çekti; ölümümünden sekiz ay önce iki milyon dolarlık bir poliçe almıştım. Ayrıca, son zamanlarda garip davrandığım konusunda birkaç yorum yapıldı, fakat bu zararsızdı. Benim gitmiş ve yollarından çekilmiş olmamdan dolayı öyle heyecanlıydılar ki."

"Trudy'nin telefonlarını dinledin mi?"

"Bunu yapmayı düşündüm, fakat sonra bununla uğraşmanın gereksiz olduğuna karar verdim. Ne yapacağı zaten belliydi. Onun bana faydası olmazdı."

ORTAK

239

"Fakat, Aricia'yı dinlemenin faydası vardı." "Elbette. Onların Aricia için attıkları her adımı biliyordum. Paranın bir offshore hesaba gideceğini biliyordum. Bunun hangi banka olduğunu ve ne zaman oraya ulaşacağını biliyordum." "Öyleyse, nasıl çaldın?"

"Yine çok şanslıydım. Boğan patronları arıyordu, fakat banker-, lerle yapılan konuşmanın büyük bir kısmı Vitrano'ya aitti. Benim Doug Vitrano olduğumu iddia eden birtakım evraklar düzenleyip Miami'ye uçtum. Onun sosyal güvelik numarasını ve diğer kritik hususları da not etmiştim. Miami'deki bu adamın bilgisayarında, içinde milyonlarca insan yüzü bulunan dosyaları var; sen sadece istediğini gösteriyorsun ve resim hemen ehliyetine konuyor.

Benimki ve Vitrano'nunkinin arasında bir yüz seçtim. Miami'den Nassau'ya uçtum ve burada işler zorlaştı. Birleşik Galler Bankası'na, kendimi tanıttım. Asıl adam Vitrano'nun, bir süreden beri konuştuğu kişi, Graham Dunlap adında bir adamdı, içinde sahte ortaklık belgesinin de bulunduğu ve tabii şirketin antetli kâğıtlarına hazırladığım tüm sahte evrakı sundum. Bu evrak parayı gelir gelmez havale etmem için bana yetki veriyordu. Dunlap, Bay Vitrano'yu beklemiyordu ve oldukça şaşırılmıştı, hatta şirketten birinin böyle önemsiz bir konu için bu yolculuğu yaptığını görerek yaltaklanmıştı. Bana bir kahve hazırladı ve sekreterini çörek almak için yolladı. Havale geldiğinde, ofisinde bunlardan birini yiyordum." "Şirketi aramayı hiç düşünmedi mi?"

"Hayır. Dinle Kari, zıpkın gibi kaçmaya hazırdım. Eğer Dunlap birazcık şüphelenmiş olsaydı, ona sert bir şekilde vuracak, binadan kaçıp bir taksi tutacaktım ve hızla havaalanına gidecektim. Üç farklı uçuş için üç farklı biletim vardı." "Nereye gidecektin?"

"Hâlâ ölüydüm, hatırla. Muhtemelen Brezilya'ya. Bir barmen olarak iş bulur ve hayatımın geri kalanını deniz kıyısında geçirirdim. Geçmişini düşününce, para olmadan çok daha iyi durumda olurdu. Ama parayı ele geçirdim ve peşimden gelmek zorunda kaldılar. Bu yüzden şimdi buradayım. Her neyse, Dunlap doğru sorulan sordu ve benim cevaplarım güzel bir şekilde yerini buldu. Paranın geldiğini onayladı ve ben hemen, Malta'daki bir bankaya havale edilmesi için yetki verdim."

"Hepsini mi?"

"Hemen hemen tamamını. Dunlap, paranın tamamının bankasından çıktığını anladığında bir an için tereddüt etti. Nerdeyse dilimi yutuyordum. Dunlap, hizmetleri için idari bir ücretten bahsetti ve ben de bu ücretin genelde ne olduğunu sordum. Zayıf ve küçük bir adama dönüştü ve elli binin uygun olduğunu söyledi, ben de kabul ettim. Elli bin hesapta kaldı ve sonra Dunlap'a gönderildi. Nassau'da şehir merkezindeki bankaya."

"Nassau'da şehir merkezinde. Sen soyduktan altı ay sonra iflas etti."

"Evet, ben de duydum. Çok kötü. Ön kapıdan çıkıp, ayağım kaldırıma değdiği anda, deli gibi trafiğin içinde koşmamı engellemem çok zor oldu. Çılgınlık atmak, bir sokaktan diğerine atlamak istiyordum, fakat kendimi kontrol ettim. İlk boş taksiye atladım ve şoföre uçağımı kaçırmak üzere olduğumu söyledim ve bastırdık. Atlanta uçağı bir saat önce kalkmıştı. Miami'ye gidecek olan için bir buçuk saat vardı. La Guardia'ya giden uçak yolcularını alıyordu ben de New York'a uçtum."

"Doksan milyon dolarla."

"Dunlap'e verdiğim elli bini düş. Hayatımın en uzun uçuşuydu, Kari. Üç tane Martini'yi mideye indirdim ama hâlâ sinir içindeydim. Gözlerimi kapıyordum ve gümrük görevlilerinin, makineli tüfeklerle girişte beni beklediğini görüyordum. Dunlap'in şüphelenmiş ve şirketi aramış olduğunu biliyordum. Bir şekilde beni havaalanına ve uçağıma kadar da izlemiş olmalıydı. Hayatımda bir uçaktan inmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Yere indik, terminale yanaştık ve uçaktan iner iner bir flaş patladı ve işte bu kadar! Beni ele geçirdiler! diye düşündüm. Bu elinde Kodak fotoğraf makinesi olan bir çocuktü. Ben, hemen erkekler tuvaletine koştum ve bir tuvalette 20 dakika boyunca oturdum. Ayaklarımın yanında, dünyada sahip olduğum tüm eşyayı taşıyan bez bir çanta vardı."

"Doksan milyonu unutma."

"Ah, tabii."

"Para, Panama'ya nasıl ulaştı?"

"Panama'ya gittiğini nereden biliyorsun?"

"Ben bir Yargıcıym Patrick. Polisler benimle konuşurlar. Burası küçük bir kasaba."

ORTAK

241

"Bu Nassau'dan havale talimatlarında vardı. Para, Malta'da yeni bir hesaba, oradan da çabucak Panama'ya gönderildi."

"Para havalesinde nasıl böyle bir sihirbaz oldun?"

"Küçük bir araştırma yeter oldu. Bunun üstünde bir yıl çalıştım. Söyle Kari, paranın kaybolduğunu ne zaman öğrendin?"

Kari bir kahkaha attı ve daha da geriye yaslandı. Ellerini başının arkasında birleştirdi. "Şirketteki arkadaşların küçük anlaşmalarını saklama konusunda pek başarılı değillerdi."

"Çok şaşırdım."

"Aslında, bütün kasaba onların pis bir şekilde zengin olmak üzere olduklarını biliyordu, işi gizleme konusunda çok ciddi davranıyorlardı, fakat çılgın gibi para harcıyorlardı. Havarac, şimdiye kadar yapılmış olan en büyük, en siyah Mercedes'i aldı. Vitra-no'nun mimarı, yeni evlerinin tasarımının son aşamasındaydı — 1000 metre kare. Rapley, 24 metrelik bir tekne satın almak için bir anlaşma imzalamıştı ve emekliliğini beklediğini söylemişti. Birkaç kez özel uçak almayı konuştuklarını duydum. Hukuk işinden alınan otuz milyonu buralarda saklamak zor olurdu, ama bunu gizlemek için de pek fazla uğraşmadılar, insanların bilmesini istiyorlardı."

"Bir grup avukatın yapabileceği gibi."

"Bir perşembe gününde kalmıştın, değil mi?"

"Evet, yirmi altı Mart."

"Ertesi gün, avukatlardan biri ofisten arandığında bir duruşma için hazırlanıyordum. Haberler, Boğan, Rapley, Vitrano, Havarac ve Lanigan anlaşmasında sorunlar olduğu üstündeydi. Para ortadan kaybolmuştu. Biri tarafından çalınmıştı."

"Benim adımdan bahsedildi mi?"

"İlk gün söz edilmedi. Ama bu uzun da sürmedi. Bankanın güvenlik kamerası sana az çok benzeyen birini yakalamıştı. Diğer par-ça^ar birleşti ve dedikodu, kasabada yayıldı."

"Benim yaptığıma inandın mı?"

"Önce, hiçbir şeye inanmayacak kadar şaşırmıştım. Hepimiz öyleydik, seni gömmüştük, dualarımızı etmiştik, inanmak imkânsızdı, fakat günler geçtikçe şaşkınlık bitti ve bilmece gündeme geldi. Yeni vasiyetname, hayat sigortası, kül olmuş ceset - şüphelenmeye başladık. Sonra ofisteki dinleme cihazlarını buldular. FBI, buralar-

O 16

242

JOHN GRISHAM

daki herkese sorular soruyordu. Bunun olmasından bir hafta sonra, bu işi senin yaptığın kesin kabul görmüştü."

"Benimle gurur duydun mu?"

"Gurur duyduğumu söyleyemem. Belki şaşırmış, belki de şoke olmuşum. Her şey bir yana, bir ceset vardı. Sonra, meraklandım."

"En ufak bir hayranlık kırıntısı yok muydu?"

"Bunu o şekilde hatırlamıyorum, Patrick. Hayır, senin parayı çalabilmen için masum bir insan öldürülmüştü. Ayrıca arkada, karını ve kızını bırakmıştın."

"Karıma bir yığın para kalmıştı. Çocuk benim değildi."

"Bunu o zaman bilmiyorduk. Kimse bilmiyordu. Hayır, kimsenin sana hayranlık duyduğunu sanmıyorum." -

"Peki, ya şirketteki arkadaşlarım?"

"Onları kimse aylarca görmedi. Aricia tarafından dava edildiler. Diğer davalar bunu takip etti. Çok fazla para harcamışlardı, bu yüzden iflastan kurtulamadılar. Boşanmalar, kendini içkiye veriş, her şey çok korkunçtu. Klasik bir şekilde kendilerini yok ettiler."

Patrick, yatağına doğru süründü ve yavaşça bacaklarını büktü. Çirkin, pis bir gülümsemeye bunun tadını çıkardı. Huskey, ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. "New York'ta ne kadar kaldın?" diye sordu, perdelerin arasından bakarak.

"Bir hafta kadar. Paranın tekrar ABD'ye girmesini istemiyordum, bu yüzden Toronto'ya havale edilmesi için düzenlemeler yaptım. Panama'daki banka, Ontario bankasının bir koluydu, bu yüzden ihtiyacım olduğu kadarını havale edebilirdim."

"Harcamaya başladın mı?"

"Fazla değil. Vancouver'da çıkarılmış sağlam belgelerle, bu sefer bir Kanadalı'ydım. Para küçük bir apartman dairesi satın almamı ve kredi kartları edinmemi sağlamıştı. Portekizli bir

öğretmen tuttum ve günde altı saat dil çalıştım. Birçok kereler Avrupa'ya gittim, bu sayede pasaportum kullanılacak ve giriş çıkış yapılmış olacaktı. Her şey yolunda gitti. Üç ay sonra daireyi satışa çıkardım ve Lizbon'a gittim, burada dili birkaç ay çalıştım. Sonra 5 Ağustos 1992'de São Paulo'ya uçtum."

"Özgürlük günün."

"Tam bir özgürlük, Kari. O şehre iki küçük çantayla indim. Bir taksiye bindim ve kısa süre içinde yirmi milyonluk insan denizinde

11

ORTAK

243

kaybolmuştum. Hava, karanlık ve yağmurluydu, trafik tıkanmıştı ve ben bir taksinin arka koltuğunda, dünyada hiç kimsenin benim nerede olduğumu bilmediğini düşünüyordum. Ve hiç kimse beni bulamayacaktı. Neredeyse ağlayacaktım Kari. Bu, başıboş ve tam bir özgürlüktü. Kaldırımlarda hızla ilerleyen insanların yüzlerine baktım ve kendi kendime, bunlardan biri olduğumu düşündüm. Ben, Danilo adında bir Brezilyalı'ydım ve başka hiç kimse olmayacaktım."

ORTAK

245

29

Sandy çalışma odasının yukarısında bir yerde bulunan tavan arasındaki sert bir yatakta Leah'dan uzak üç saat uyudu ve panjurunun altındaki dar aralıklardan sızan güneşin ilk ışıklarıyla uyandı. Saat altı buçuktu. Yedi saat boyunca belgeleri ayrıntılı bir şekilde taradıktan ve Patrick'in şaşırtıcı bir biçimde ele geçirdiği düzinelerce gizli konuşmayı dinledikten sonra saat üçte Leah ve o birbirlerine iyi geceler demişlerdi.

Sandy duş aldı ve giyindi, sonra mutfığa doğru yürüdü. Leah kahvaltı masasında elinde taze bir kahveyle oturuyordu ve şaşırtıcı biçimde canlı görünüyordu. Sandy gazetelere göz atarken Leah Sandy'ye buğday ekmeğinden yapılmış tost ile reçel hazırladı. Sandy Aricia belgeleriyle ofisinde uğraşmak, bunları orada çözmek için yola çıkmaya hazırды.

"Babandan hiç haber var mı?" diye sordu Sandy.

"Hayır, ama buradan arayamam. Sonra markete gideceğim ve paralı telefon kullanacağım."

"Onun için dua edeceğim."

"Teşekkürler."

Tüm Aricia dosyasını, Sandy'nin arabasının arkasına yüklediler ve vedalastılar. Leah, Sandy'yi yirmi dört saat içinde aramaya söz verdi. Leah hemen gitmeyecekti. Müşterek

müvekkillerinin problemleri artık aciliyet kazanmıştı.

Sabahın erken saatlerinde hava serindi. Ne de olsa Ekim ayıydı ve sonbaharın geldiği hissediliyordu. Leah bir parka giydi ve plaj kıyısında yürüyüşe çıktı, bacakları ve ayakları çıplaktı, bir eli cebindeydi, diğer eliyle ise kahvesini tutuyordu. Güneş gözlüklerinin ardındaydı ve bu onu kızdıırıyordu. Plaj ve yol bomboştu, niye yüzünü saklamak zorundaydı ki?

Bütün Riolular gibi, hayatının büyük bir kısmını kültürün merkezi olan sahilde geçirmişti. Çocukluğundaki evi, Rio'daki en göste-

rişli çevre olan Ipanema'daki babasının apartman dairesiydi. Burada tüm çocuklar plajlarda büyüdü.

Mutluluk içinde güneşlenen ve oynayan milyonlarca insanla dolup taşmayan plaj kenarlarında dolaşmaya alışkın değildi. Babası Ipanema'nın başıboş gelişmesine karşı örgütlü çalışmalara başlayan ilk kişiydi. Nüfusun hızla artmasına ve gelişigüzel yapılan binalara karşıydı ve çevreci gruplarla birlikte yorulmaksızın çalışıyordu. Bu tür hareketler tipik Riolu tavrı olan "dilediğin gibi yaşa, kimseye karışma" anlayışına ters düşüyordu; ama zamanla takdir edildiler hatta çok iyi karşılandılar. Bir avukat olarak Eva, hâlâ, Ipenama ve Lebnon çevresindeki çevreci gruplara zaman ayırıyordu.

Güneş bulutların arkasına saklandı ve bir esinti başladı. Leah, martılar onu takip ederken ve kafasının üstünde cıyıklarken eve döndü. Bütün kapıları ve pencereleri kilitledi. Sonra da meyve ve şampuan almak, ayrıca, en yakın paralı telefonu bulmak için iki mil ötedeki süper markete arabasını sürdü.

Önce adamı görmedi, onu fark ettiğinde, adam onun yanında ezelden beri duruyormuş gibi görünüyordu. Adam, sanki üşütmüş gibi burnunu çektiğinde, Leah elinde bir şişe saç kremi tutuyordu. Leah arkasını döndü, güneş gözlüklerinin ardından bakındı ve gözünü ona dikmiş adamı görünce şaşkına döndü. Adam, otuz kırk yaşlarındaydı, beyazdı, traşlı değildi, ama Leah'mn, daha başka şeye dikkat edecek zamanı yoktu.

Adam, plajda bronzlaşmış yüzünün ortasında parlayan kızgın yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Leah elinde saç kremiyle sakin bir şekilde koridorun aşağısına doğru yürüdü. Belki de adam sadece oralardan biri, markette dolaşp güzel tatilcileri ürküten zararsız bir serseriydi. Belki de dükkânın içindeki herkes onun adını biliyor ve onun bir karıncayı bile incitmeyeceğini söyleyip onun adına özürler diliyorlardı.

Birkaç dakika sonra Leah, onu tekrar gördü; bu kez ekme satılan bölümdeki pizza paketlerinin arkasına gizlenmişti, fakat metalik gözleri Leah'mn her hareketini izliyordu. Yüzünü kapatarak neden saklanıyordu? Leah onun şort ve sandalet giymiş olduğuna dikkat etti.

Panik göğsünde sert bir etki yaptı ve bacaklarına dalgalar halinde yayıldı, ilk düşüncesi koşmaktı, fakat küçük bir alışveriş sepeti

bulacak kadar sakin kalmayı başarabildi. O adam her kimse Leah'yı bulmuştu. O halde o onu gözlerken Leah'nm da onu gözlemesi kendi avantajıydı. Leah'nm onu tekrar ve ne zaman görebileceğini kim bilirdi? Leah şarküteri departmanında dolandı, peynirlerin arasından dikkatle yürüdü ve adamı uzun zaman görmedi. Sonra, adamı, sırtı ona dönük bir galon süt tutarken gördü.

Birkaç dakika sonra onu büyük vitrin camlarının ardında da gördü. Adam park yerinde yürüyordu, kafası bir tarafa yatmış, cep telefonuyla konuşuyordu ve taşıdığı hiçbir şey yoktu. Süte ne olmuştu? Arkadaki bir kapıya doğru koşacaktı, fakat arabasını ön tarafa park etmişti. Elinden geldiğince sakin bir şekilde aldıklarının parasını ödedi, fakat parasının üstünü alırken elleri titredi.

Park yerinde, kendisinininkiyle birlikte otuza yakın araba vardı ve her birini kontrol edemeyeceğini biliyordu. Bunu yapmak istediğinden değil, ama adam o arabalardan birinin içindeydi. Sadece, takip edilmeden oradan ayrılmak istiyordu. Aceleyle arabasına bindi, park yerinden ayrıldı ve sahil evinin yönüne doğru döndü, fakat oraya tekrar gidemeyeceğini biliyordu. Yarım mil gittikten sonra ani bir geri dönüş yaptı, bu sırada arkasında adamı gördü; üç araba geride yeni bir Toyota kullanıyordu. En son saniyede, onun yeşil gözlerini gördü ve onları gizlememiş olması ne kadar garip diye düşündü.

O dakikada her şey garip görünüyordu. Leah yabancı bir ülkede, yabancı bir otoyolda onun hiçbir zaman olmak istemediği biri olduğunu bildiren sahte bir pasaportla arabasını sürüyordu ve henüz nereye olduğu bilmediği bir yere gidiyordu Evet, her şey garipti, bulanıktı ve çok korkutucuydu. Eva'nın ihtiyacı olan ve ümitsiz bir şekilde istediği şey Patrick!' görmektir, böylece ona bir saat boyunca bağırabilir ve bir şeyler fırlatabilirdi. Anlaşmada bunlar yoktu. Sadece Patrick geçmişi nedeniyle yakalanmak istenecekti ve Leah hiçbir şeyi yanlış yapmamıştı. Paulo dışında.

Bir Brezilyalı olarak, normalde bir ayağı gaz pedalında, diğeri frende araba kullanırdı ve sahil boyundaki yoğun trafik büyük ölçüde bunu gerektiriyordu. Fakat Leah sakin olmak zorundaydı. Patrick birçok defalar, kaçarken telaşlanma demişti. Sadece düşün, dikkat et ve plan yap.

Leah arkasındaki arabaları izledi. Otoyolun kurallarına uydu.

ORTAK

247

"Her zaman nerede olduğunu bil," demişti Patrick ona. Leah saatlerce yol haritasını incelemişti. Kuzeye döndü ve kimlerin dikkatini çektiğini görmek için bir benzin istasyonunda durdu. Hiçkimse yoktu. Yeşil gözlü adam arkasında değildi, fakat bu bir teselli olamazdı. Adam Leah'nm onu görmüş olduğunu biliyordu, yakalanmıştı, cep telefonuyla bir arama yapmıştı ve şimdi onların diğer adamları onu izliyorlardı.

Bir saat sonra, Pensacola havaalanı terminaline girdi ve seksen dakika Miami uçağını bekledi. Herhangi bir uçuş ona uyardı, Mia-mi'ye giden uçak, en önce kalkacak olanıydı.

Bir kafede, bir derginin ardına gizlenip bekledi ve hareket eden her şeyi izledi. Bir güvenlik

memuru, ona bakmaktan hoşlanıyordu ve Leah'ın onu görmemesi mümkün değildi. Onun dışında havaalanında kimse yok gibiydi.

Miami uçuşu küçük bir uçaklardı ve sanki sonsuza değin sürdü. Yirmi dört koltuğun on sekizi boştu ve diğer beş yolcu zararsız görünüyordu. Leah kısa bir süre kestirmeyi bile becerdi.

Miami'de, havaalanı bekleme salonunda bir saat gizlendi, pahalı sodadan yudumluyor ve insan kalabalığının oradan oraya gidişini izliyordu. São Paulo'ya birinci sınıf gidiş bileti aldı. Bunun nedeninden emin değildi. São Paulo onun kenti değildi ama doğru yönde olduğu kesindi. Belki orada güzel bir otelde birkaç günlüğüne saklanırdı. Babası, her neredeyse, ona yakın olacaktı. Uçaklar yüz ayrı yer için kalkıyorlardı. Ülkesini ziyaret etmesinde bir sakınca yoktu.

Böyle durumlarda hep yapıldığı gibi FBI, sınırlara, göçmen dairesine ve havayollarına alarm verdi. Bu seferki, Brezilya pasaportuyla yolculuk eden, gerçek adı Eva Miranda olmasına karşın muhtemelen sahte isim kullanan, otuz bir yaşında genç bir kadını tanımlıyordu. Babasının kimliğini öğrendikten sonra, onun adını bulmak hiç de zor olmamıştı. Leah Pires, Miami Uluslararası havaalanındaki pasaport kontrol noktasına doğru yürürken, bir sorunla karşılaşmayı ummuyordu. O sırada, o hâlâ arkasındaki adamları arıyordu.

Elindeki Leah Pires pasaportu geçen iki hafta içinde oldukça güvenilir olduğunu ispatlamıştı.

248

JOHN GRISHAM

ORTAK

249

Sınır görevlisi, gelen alarmı kahve molasından bir saat önce görmüştü. Leah'ın pasaportundaki her kelimeyi yavaşça kontrol ederken, tarayıcısındaki alarm düğmesine basmıştı. Tereddüt, ilk önce sinir bozucuydu, sonra Leah bir sorun olduğunu anladı. Diğer pasaport noktasındaki yolcular, pasaportlarını açıp, memurların başlarını sallayarak verdikleri onayı almaya ancak yetecek kadar yavaşlayıp kolayca geçiyorlardı. Bir anda ortaya lacivert ceketli bir müfettiş çıktı ve görevliyle yan yana durdu. "Lütfen, buraya gelir misiniz Bayan Pires?" diye tartışmaya mahal vermeden kibarca sordu. Geniş koridorun aşağısındaki bir sıra kapıyı işaret ediyordu.

"Bir sorun mu var?" diye üsteledi Leah.

"Aslında hayır, sadece birkaç soru." Leah'yi bekliyordu, belinde bir tabanca ve cop olan üniformalı bir muhafız da onu bekliyordu. Müfettiş pasaportunu tutuyordu. Leah'ın arkasındaki düzinelerle yolcu da olayı izliyordu.

"Ne hakkında sorular?" diye ısrar etti, müfettiş ve muhafızla ikinci kapıya doğru yürürken.

"Sadece birkaç soru," diye tekrar etti müfettiş kapıyı açıp pencereleri olmayan kare biçiminde bir odanın girişinde ona eşlik ederken. Burası, bir nezarethaneydi. Kapısındaki Rivera ismine

dikkat etti. İspanyola benzemiyordu.

"Bana pasaportu verin," diye dayattı Leah, kapı kapanıp müfettişle yalnız kalır kalmaz.

"O kadar çabuk değil, Bayan Pires. Size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Ve onlara cevap vermek zorunda değilim."

"Lütfen sakın olun. Oturun. Size kahve ya da su getirebilir miyim?"

"Hayır."

"Bu, Rio'daki geçerli bir adres mi?"

"Tabii ki öyle."

"Nereden geliyorsunuz?"

"Pensacola."

"Uçuşunuz?"

"885 numaralı uçuş."

"Nereye uçuyorsunuz?"

"São Paulo'ya."

"São Paulo'da nereye gidiyorsunuz?"

"Belki de bu özel bir konudur."

"İş için mi yoksa eğlence için mi?"

"Ne fark eder ki."

; "Önemli. Pasaportunuzda Rio'daki evinizin adresi var. São Paulo'da nerede kalacaksınız?"

"Bir otelde."

"Otelin adı nedir?"

Leah, bir otel adı bulmak için uğraşırken tereddüt etti ve bu kısa ara öldürücüydü. "Inter-Continental," dedi en sonunda, hiç de inandırıcı olmadan.

Müfettiş bunu not etti, sonra, "Leah Pires adına bir odanın ayrılmış olduğunu farz edebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Leah, güzel bir şekilde karşılık vererek. Fakat, hemen edilecek bir telefon

yalan söylediğini kanıtlardı.

"Valiziniz nerede?" diye sordu.

Binada bir başka çatlak daha vardı ve bu seferki çok daha ele vericiydi. Leah tereddüt etti, bakışlarını çevirdi, "Valizsiz seyahat ediyorum," dedi.

Biri kapıyı çaldı. Rivera biraz araladı, bir kâğıt parçası aldı ve gözükmeyen arkadaşına bir şeyler fısıldadı. Leah oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Kapı kapandı ve Rivera kanıtını inceledi.

"Bizim kayıtlarımıza göre, ülkeye buradan, Miami'den, Zü-rih'ten kalkmış olan Londra bağlantılı bir uçakla, sekiz gün önce girdiniz, valiziniz yoktu. Garip görünüyor, değil mi?"

"Valizsiz seyahat etmek bir suç mu?" diye sordu Leah.

"Hayır, ama sahte pasaport kullanmak bir suç. En azından burada, ABD'de."

Leah, masanın üzerinde müfettişin yanında duran pasaporta baktı. O da bunun sahte olduğunu biliyordu. "Bu sahte bir pasaport değil," dedi öfkeli bir şekilde.

"Eva Miranda adında birini tanıyor musunuz?" diye sordu Rivera ve Leah'ın ağzı açık kaldı. Kalbi duracak gibiydi ve başını eğdi; biliyordu ki takip sona ermişti.

Rivera birini daha yakaladıklarım biliyordu. "FBI'yla temasa geçmem gerekecek," dedi. "Bu biraz zaman alacak."

"Tutuklu muyum?" diye sordu Leah.

250

JOHN GRISHAM

"Henüz değil." "Ben bir avukatım. Ben..."

"Biliyoruz. Ve sizi sorgulama için alıkoyma hakkına sahibiz. Ofislerimiz alt katta. Hadi gidelim."

Leah çantasını iki eliyle kavrarken, aceleyle götürüldü.

Uzun masa kâğıtlarla, dosyalarla, bloknotlardan koparılmış kırıksık kâğıtlarla, peçetelerle, boş fincanlarla ve hatta hastahane kafeteryasından alınmış, yarım bırakılmış sandviçlerle dolmuştu. Öğle yemeği beş saat önce yenmişti, fakat her iki avukat da akşam yemeğini düşünmüyorlardı. Zaman odanın dışında ilerliyordu, içerisinde ise önemli değildi.

Her iki adamın da ayakları çıplaktı; Patrick bir tişört ve jimnastik şortu giymişti, Sandy'nin üzerinde ise, kırıksık kırıksık, önden düğmeli, pamuklu bir gömlek vardı, çorap giymemişti. Elbisesi, saatler önce sahil evinde giydiği elbiseydi.

Aricia kolisi, bir köşede boş duruyordu, içindekilerin tümü masanın üzerindeydi.

Kapı kısa bir tıklatmadan sonra beklemeden açıldı ve Ajan Joshua Cutter izin almadan içeri girdi. Kapının yanında durdu.

"Bu özel bir görüşme," dedi Sandy, Cutter'ın yüzüne çok yakın durarak. Masanın üzerindeki belgeler kimse tarafından görülemiyordu. Patrick kapıya doğru yürüdü ve içerideki görüntüyü kapatmaya çalışarak konuştu.

"Neden içeri girmeden önce kapıyı çalmıyorsun?" diye sordu kızgın bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Cutter sakince. "Sadece bir dakikanızı alacağım. Eva Miranda'yı gözetim altına aldığımızı bilmek istersiniz diye düşündüm. Brezilya'daki evine gitmek için, Miami havaalanından gizlice çıkıp, evine, Brezilya'ya giderken yakalandı. Sahte pasaport ve diğer şeyler."

Patrick donakaldı ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

"Eva mı?" diye sordu Sandy.

"Evet, aynı zamanda Leah Pires olarak da biliniyor. Sahte pasaportunda yazan bu." Cutter, Sandy'ye cevap verirken Patrick'e bakıyordu.

"O nerede?" diye sordu Patrick, afallamıştı.

ORTAK

251

"Hapishanede. Miami'de."

Patrick döndü ve masa boyunca yürüdü. Hapishaneler, her yerde korkunç olurdu; fakat Miami'dekinin diğerlerine fark atan uğursuz bir yanı da vardı.

"Elimizde, onu arayabileceğimiz bir numara var mı?" diye sordu Sandy.

"Hayır."

"Bir telefon hakkı var."

"Bunun için uğraşıyoruz."

"Bana bir numara bul, tamam mı?"

"Bakacağız." Cutter, Sandy'yi göz ardı ederek, Patrick'i izlemeye devam etti.

"Telaşlıydı, yanında, ne bir valiz, ne de bir çanta vardı. Seni burada bırakıp Brezilya'ya kaçmaya çalışıyordu."

"Kapa çeneni," dedi Patrick.

"Şimdi gidebilirsin," dedi Sandy.

"Sadece bilmek isteyeceğinizi düşündüm," dedi Cutter bir gülümsemeyle, sonra gitti.

Patrick oturdu ve şakaklarını yavaşça ovuşturdu. Başının ağrısı, Cutter gelmeden önce başlamıştı; şimdi ise başı çatlamak üzereydi. Patrick yakalanırsa uygulayacakları üç değişik senaryo üzerinde defalarca çalışmışlardı, ilki, Eva'nın gizlenip Sandy'ye yardım etmesi ve istediği gibi yer değiştirmesiydi. ikincisi, Stephano ve Aricia tarafından yakalanma ihtimaliydi ve bu en korkunç olasılıktı. Üçüncüsü, FBI'ın onu yakalama ihtimaliydi, bu ikincisi kadar korkunç değildi fakat büyük sorunların çıkmasına sebep olurdu. En azından Eva güvendedi.

Bu, dördüncü senaryoyu tartışmamışlardı, onun Patrick olmadan Brezilya'ya geri dönmesini. Patrick bunun bir terk etme olduğuna inanmayacaktı.

Sandy sessiz bir şekilde dosyaları topladı ve masayı temizledi.

"Ondan ne zaman ayrıldın?" diye sordu Patrick.

"Sekiz gibi. O iyiydi Patrick. Sana bunu söyledim."

"Miami ya da Brezilya'dan hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır. Buna benzer bir şeyden hiç bahsetmedi Onun sahil evinde bir süre kalacağı izlenimiyle ayrıldım. Bana orayı bir aylığına tuttuğunu söyledi."

252

JOHN GRISHAM

"O halde korkmuş. Aksi halde niçin kaçsın?"

"Bilmiyorum."

"Miami'de bir avukat bul Sandy. Ve bunu hızla yap."

"Birkaç avukat tanıyorum."

"Ölesiye korkuyor olmalı."

30

Saat altıyı geçmişti, Havarac muhtemelen bir kumarhanede, "Blackjack" masasında, bedava viskisinden yudumluyor ve bir kadın arıyordu. Onun kumar borcu hakkındaki söylentiler, çok fazlaydı. Rapley hiç kuşku yok, kendini çatı katına kapatmıştı. Burası dünyanın geri kalanının onun bulunmasını istediği yerd. Sekreterler ve asistanlar gitmişti. Doug Vitrano, binanın ön kapısını kilitledi ve arka taraftaki ofise yürüdü, burası Charlie Bogan'ın, masasının arkasında kolları sıvanmış olarak beklediği, en büyük ve en hoş ofisti.

Patrick, en kıdemli ortağın ofisi dışındaki tüm ofislere dinleme cihazı koymayı başarmıştı, bu Bogan'ın paranın kayboluşunu izleyen gürültülü kavgalar sırasında özenle sürdürdüğü dikkatli

tutumdan kaynaklanıyordu. Boğan, ofisinde ya da yakın çevrede olmadığı zamanlar, ofisi bir sürgülü kilitle kilitli oluyordu. Ortaklar çok dikkatsiz davranmışlardı, Boğan bunu onlara tekrar tekrar hatırlatmıştı. Özellikle Vitrano'nun Graham Dunlap'le yaptığı offshore hesapla ilgili telefon konuşmaları felaketi getirmiş, Patrick paranın yönünü öğrenmişti. Bu durum yumruklaşmalara kadar giden kavgalara sebep olacak bir noktaya gelmişti.

Boğan, dürüstçe konuşursa, kendi şirketinde casusluktan şüphelendiğini söyleyemezdi. Eğer şüphelendiyse, neden daha kayıtsız davranan ortaklarını uyarmamıştı? Boğan sadece dikkatli ve şanslıydı. Önemli konuşmalar ofisinde yapılmıştı. Sürgülü kilidi vurmamak sadece birkaç saniye tutuyordu. Tek anahtar Bogan'daydı. O olmadan temizlikçiler bile içeri giremiyordu.

Vitrano kapıyı sertçe kapadı ve masanın karşısındaki yumuşak deri sandalyeye kendini bıraktı.

"Bu sabah senatörü gördüm," dedi Boğan. "Beni evine davet etti." Bogan'ın annesi ve senatörün babası kardeştiler. Senatör, Bo-gan'dan on yaş büyüktü.

"Keyfi yerinde miydi?" diye sordu Vitrano.

"Öyle olduğunu söyleyemem. Lanigan hakkındaki en son bilgileri istedi ve ona ne biliyorsam anlattım. Paradan hâlâ hiçbir iz yok. Lanigan'ın neleri bildiği konusunda çok sinirli. Daha önce de çoğu kez söylediğim gibi onunla tüm görüşmelerin bu ofisten yapıldığını ve bu ofisin temiz olduğunu anlattım. Bu nedenle Lanigan'ın neleri bildiği konusunda endişe duymamalıydı."

"Fakat endişeli, öyle mi?"

"Elbette endişeli. Kendisini Aricia'ya bağlayan herhangi bir belge olup olmadığını bana tekrar sordu ve ben tekrar hayır dedim."

"Bu da, tabii ki doğru."

"Evet. Senatörün adının olduğu hiçbir belge yok. Onunla ilgili her şey sözlüydü. Konuşmaların çoğu golf sahasında yapılmıştı. Bunu ona binlerce kez söyledim, fakat Patrick'in gelişinden sonra bunu tekrar duymak istiyordu."

"Ona Küçük Oda'dan bahsettin mi?"

"Hayır."

Her ikisi de Bogan'ın masasındaki tozu izlediler ve Küçük Oda'da olanları tekrar yaşadılar. 1992 Ocak ayında, Adalet Bakanlığı Aricia'nın talebini onayladıktan sonra, yani parayı almayı planladıkları zamandan yaklaşık iki ay önce, bir gün Aricia uğradı. Patrick'in cenazesi üç gün önce kaldırılmıştı ama Patrick hâlâ ortalarda idi. Şirkette büyük çapta bir yenileme ve tamirat çalışmasına başlanmıştı, bu yüzden Boğan, Aricia'yla kendi ofisinde görüşemedi. Odasında boyacılar çalışıyordu. Koltuklar örtülerle kaplıydı. Kavgacı Aricia'yı Bogan'ın koridorunun karşısındaki küçük toplantı odasına götürdüler, buraya boyutu yüzünden kısaca Küçük Oda deniliyordu. Her kenarında bir sandalye olan kare bir masa vardı. Pencere yoktu. Tavan eğimliydi, çünkü üzerinden bir merdiven geçiyordu.

Vitrano da çağrılmıştı, çünkü en yetkili ikinci kişi oydu. Tatsız bir toplantı yapıldı. Toplantı fazla uzun sürmedi. Aricia kızgındı çünkü avukatlar otuz milyon dolar kazanmak üzereydiler. Şimdi, Aricia'nın talebi onaylanınca, gerçek acı gelmişti ve Aricia hukukçuların alacağı otuz milyonun ahlaksızlık olduğunu düşünüyordu. Boğan ve Vitrano ayak direyince, her şey, bir anda çirkin bir hal aldı. Yaptıkları anlaşmanın bu konuyla ilgili maddesini hatırlattılar ama Aricia bunu dikkate almak istemiyordu.

O anın kızgınlığıyla, Aricia senatörün otuz milyonun ne kadarı-

ORTAK

255

nı alacağını sordu. Boğan düşmanca bir tavır takındı, bunun onu hiçbir şekilde ilgilendirmediğini söyledi. Aricia, bunun kendisini de ilgilendirdiğini söyledi. Eninde sonunda, para onun parasıydı. Sonrada senatöre ve genel olarak tüm politikacılara saldırdı. Talebin onaylanması için senatörün Deniz Kuvvetleri'nde, Pentagon'da ve Adalet Bakanlığı'nda baskı yaparak Washington'da çok uğraştığını anlamıştı. "Ne kadar alacak?" diye sorup duruyordu.

Boğan, yumruklarını sıkmaya devam ediyordu. Sadece senatörle ilgilenilmesi gerektiğini söyleyebilirdi. Aricia'ya, şirketi politik bağlantıları nedeniyle seçmiş olduğunu hatırlattı. Ve iddianın gerçekte asılsız oluşu göz önünde bulundurulduğunda Aricia'nın cebindeki altmış milyonun o kadar da kötü bir anlaşma olmadığını hararetle ekledi.

Çok fazla şey söylenmişti.

Aricia, on milyonluk bir ücret öne sürdü. Boğan ve Vitrano, bunu kesin olarak reddettiler. Aricia Küçük Oda'dan dışarı hiddetle fırladı ve attığı her adımda küfretti.

Küçük Oda'da hiç telefon yoktu fakat iki tane mikrofon bulundu. Bir tanesi, masanın altına siyah macunla tuturulmuştu. ikincisi, iki tozlu, eski hukuk kitabının arasında, odadaki tek rafın üzerinde duruyordu. Kitaplar, dekoratif amaçla oraya yerleştirilmişti.

Ortadan kaybolan servetin şokundan ve ardından Stephano'nun dinleme cihazları ve kabloları buluşundan sonra, Boğan ve Vitrano Küçük Oda görüşmesini uzun zaman tartışmamışlardı. Belki de kayıtlar bir şekilde yok olurdu. Aricia'yla bu konu hakkında hiç konuşmadılar; bunun temel nedeni onları hemen dava etmiş olması ve şimdi adlarını duymaktan bile nefret etmesiydi. Olay hafızalarından silindi. Belki de, bu konuşmalar kayıt bile edilememişti.

Şimdi Patrick geri dönmüştü, istemeseler de bu olayı düşünmek zorundaydılar. Mikrofonların çalışmamış olması ya da Patrick'in o zamanki telaşı içinde konuşmaları kaçırmış olma ihtimali her zaman vardı. Zaten dinleyip değerlendireceği pek çok konuşma vardı. Küçük Oda görüşmesinin büyük bir olasılıkla Patrick tarafından kaçırılmış olduğuna karar vermişlerdi.

"Herhalde bantları dört yıl boyunca tutmamıştır, değil mi?" diye sordu Vitrano.

Ama Boğan cevap vermedi. Parmakları midesinin üzerine ke-

ORTAK

netlenmiş biçimde oturdu ve masasındaki toz tabakasını izledi. Oysa, neler olabilirdi? Kendisi beş milyon alacaktı, Senatör de öyle. iflas olmayacaktı, boşanma olmayacaktı. Karısına, ailesine ve itibarına hâlâ sahip olacaktı. Beş milyonu almış olsa, bu para şimdiye kadar on milyona ve kısa bir süre sonra yirmi milyona çıkardı. Önemli miktarda paraya ve her şeyi yapma özgürlüğüne sahip olurdu. Yemek hazırlanıp masaya konmuş, sonra Patrick bunu kapmıştı.

Patrick'i bulmanın heyecanı, paranın onunla birlikte Biloxi'ye gelmediği anlaşılınca yavaş yavaş azalmış sonra da bitmişti. Her geçen gün, para daha da uzak görünüyordu.

"Parayı alacağımızı düşünüyor musun Charlie?" diye duyulabilir biçimde sordu Vitrano, yere bakarak. Yıllardır ona Charlie diye hitap etmemişti. Bu yakınlık, bu kadar çok nefretin olduğu bir şirkette duyulmamış bir şeydi.

"Hayır," dedi Boğan. Uzun bir sessizlik oldu. "Hakkımızda dava açılmazsa şanslı sayılırız."

Önünde bir saatlik önemli telefon görüşmeleri vardı ve Sandy en sorunlu olanı en önce yaptı. Hastane park yerinde duran arabasının içinde, karısını aradı ve ona çok gecikeceğini söyledi, o kadar gecikecekti ki Biloxi'de kalması gerekebilirdi. Ortaokuldaki oğlunun okul futbol maçı vardı. Özür diledi, bütün suçu Patrick'in üzerine attı ve daha sonra her şeyi açıklayacağını söyledi. Karısı bunu umduğundan daha iyi karşıladı.

Ofisinde geç saate kadar çalışan sekreterlerden birini yakaladı ve ondan telefon numaralarını topladı. Miami'de iki avukat tanıyordu, ikisi de saat yediyi çeyrek geçe tesadüfen ofisteydiler. Birinin ev telefonu cevap vermedi. Diğeri ise müşteri kabul etmiyordu. New Orleans'ta tanıdığı avukatlarla bir seri telefon görüşmesi yaptı ve en sonunda Miami'de kendi alanında bir uzman olarak kabul edilen Mark Birck'ün ev telefon numarasını aldı; Birck, akşam yemeği sırasında kendisine gelen telefona pek memnun olmamıştı ama her şeye rağmen dinledi. Sandy, Patrick destanının on dakikalık versiyonunu anlattı, Eva'nın Miami'deki bir hapisanede olduğu hakkındaki son haberi de ekledi. Birck konuya ilgi gösterdi; göçmen yasasını ve bu konuyla ilgili ceza davalarını iyi bildiğini söyledi. Ye-

mekten sonra, iki yere telefon açacaktı. Sandy'nin onu bir saat sonra araması konusunda anlaşılabilir.

Cutter'ın yerini belirlemek için üç telefon görüşmesi yaptı ve ona bir kahve içmek için buluşmayı kabul ettirmek de yirmi dakikalık yaltaklanmaya mal oldu. Sandy arabayla oraya gitti ve Cutter'ı beklerken Birck'ü tekrar aradı.

Birck, Eva Miranda'mın Miami'deki federal gözaltı merkezinde gözetim altında olduğunu söyledi. Henüz resmi olarak herhangi bir nedenle suçlanmıyordu; ama henüz erkendi. Onu bu gece görmenin hiç imkânı yoktu ve onu yarın görmek de zor olacaktı. Kanuna göre, FBI ve ABD Gümrük Hizmetleri, sahte pasaportla yolculuk ederken yakalanan bir yabancıyı, dört gün gözaltında tutabilirdi. Birck, şartlar göz önünde bulundurulduğunda bunun mantıklı olduğunu açıkladı. Bu insanlar, çok çabuk ortadan kaybolabiliyorlar-dı.

Birck, müvekkillerini ziyaret etmek için birçok kez gözaltı merkezine gitmişti ve burası diğer

yerler gibi kötü değildi. Eva kendi özel hücresindeydi ve genel olarak güvendedi. Şansı varsa, sabaha ; bir telefon etme hakkına sahip olabilirdi.

Çok fazla ayrıntıya girmeden, Sandy onun serbest bırakılması "için aceleyle gerek olmadığını vurguladı. Dışarıda onu arayanlar vardı. Birck, sabah erkenden girişimlerde bulunacağına ve onu gör-; meye çalışacağına söz verdi. ' Ücreti on bin dolar olacaktı, Sandy bunu kabul etti.

Sandy telefonu kaparken Cutter, buluşma yerine salınarak girdi ve anlaştıkları gibi ön camın yanındaki bir masaya oturdu. Sandy .; arabasını kilitledi ve onu izledi.

Akşam yemeği, mikrodalga fırında pişirilmiş ve yeni plastik tepsilerde sunulan paketlenmiş yemektir. Aç olduğu halde, bunu yeme düşüncesi aklının ucundan bile geçmedi. Yemek, hücre sine belle-rindeki zincirlerden anahtarlar sarkan üniformalı iki iri kadın tarafından getirildi. Biri, Eva'ya nasıl olduğunu sordu. Eva Portekizce bir şeyler mırıldandı ve onu yalnız bıraktılar. Kapı, ortasında küçük kare bir deliğin bulunduğu kalın bir metalden yapılmıştı. Diğer mahkûm kadınların sesleri ara sıra duyulabiliyordu, fakat hücre genellikle sessizdi.

O 17

Z, 3 O

J UfUS lıKISMAM

Daha önce hiç hapisanede bulunmamıştı, bir avukat olarak bile. Patrick dışında hapse atılmış bir arkadaşının adını hatırlamıyordu, ilk şaşkınlık korkuya, sonra da bir suçlu gibi parmaklıkların arkasına hapsedilmenin yarattığı aşağılanmaya dönüşmüştü, ilk saatlerde sadece babasını düşünerek dikkatini toplayabiliyordu. Kuşkusuz onun içinde bulunduğu durum Eva'ninkinden çok daha kötüydü. Ona şu anda zarar veriyor olmaları için Eva dua etti.

Hapishanede dua etmek daha kolay oluyordu. Babası ve Patrick için dua etti. Şu anda içinde bulunduğu sorunlar için Patrick'! suçlama isteğine karşı koymaya çalıştı. Suçun büyük bir kısmı kendisine aitti. Paniğe kapılmış ve gereğinden hızlı bir şekilde kaçmıştı. Patrick, ona nasıl iz bırakmadan hareket edeceğini, nasıl ortadan kaybolacağını öğretmişti. Bu durum Patrick'in değil, kendisinin halasıydı.

Sahte pasaport suçlamalarının ender olduğuna ve cezasının az olacağına karar verdi. Yeterli sayıda hapisane hücre si olmayan ve suçlu sayısı çok olan bir ülkede, muhakkak ki, sicili temiz birinin işlediği bu derece basit bir suç, önemsiz bir para cezası ve hızlı bir sınır dışı etmeyle halledilebilirdi.

Para sayesinde kendini rahat hissediyordu. Yarın nüfuzlu, iyi bir avukat talep edecekti. Brezilya'daki yetkililere telefonlar açılacaktı, Eva onların isimlerini biliyordu. Eğer gerekirse, para, görünürdeki herkese gözdağı vermek için kullanılabilirdi. Çok geçmeden dışarı çıkacaktı, sonra babasını kurtarmak için ülkesine dönecekti. Rio'da bir yerde saklanacaktı; bu kolay bir işti.

Hücre ılıktı, kilitliydi ve silahlı bir sürü kişi tarafından korunuyordu. Buranın güvenli bir yer olduğuna karar verdi Eva. Patrick'e zarar verenler ve şimdi Eva'nın babasını ellerinde tutanlar, Eva'ya dokunamazlardı.

Tavanın ışığını kapadı ve dar yatağa uzandı. FBI, Patrick'e Eva'nın göz altında olduğunu söylemek için can atacaktı, bu nedenle Patrick muhtemelen şimdiye kadar bunu öğrenmişti. Eva, onu elinde bloknotu, oraya buraya bir şeyler yazarken ve bu en son gelişmenin analizini bir sürü şaşırtıcı açığı ele alarak yaparken gözünün önüne getirdi. Şimdiye kadar Patrick, onu kurtarmak için en azından on tane yol tasarlamıştı ve yaptığı planları en iyi üç tanesine indirgeyene kadar uyumayacaktı.

İşin eğlencesi, plan yapmakta demişti.

ORTAK

259

Cutter, kolasız bir gazoz ve çikolatalı çörek ısmarladı. Görevde değildi, bu yüzden her zaman giydiği koyu takım elbisesinin ve beyaz gömleğinin yerini kot pantolon ve kısa kollu bir tişört almıştı. Suratında her zamanki yapmacık sırıtması vardı. Şimdi kız bulmuşlardı ve onu içeri almışlardı, artık iyice kibirliydi.

Sandy jambonlu bir sandviçi dört ısırıkta yedi. Saat neredeyse akşamın dokuzu olmuştu. Öğlen yediği yemek, Patrick'le yediği hastane yemeğiydi ve aradan uzun saatler geçmişti. "Ciddi bir konuşma yapmamız gerek," dedi. içersi kalabalıktı ve Sandy'nin sesi yavaştı.

"Dinliyorum," dedi Cutter.

Sandy ağzındakileri yuttu, ağzını sildi ve daha da yakına eğildi. "Bunu yanlış anlama, ama diğer insanları da eklemek zorundayız."

"Kim gibi."

"Senin üzerindeki insanlar gibi. Washington'daki insanlar."

Cutter, 90 no'lu otoyoldaki trafiğin akışını izlerken bunun üzerinde bir dakika düşündü. Körfez yüz metre önlerinde uzanıyordu.

"Elbette," dedi. "Fakat onlara bir şey söylemek zorundayım."

Sandy çevresine bakındı. Hiç kimse, onların tarafına doğru öylesine bile bakmıyordu. "Aricia'nın Platt & Rockland'a karşı öne sürdüğü iddianın tamamen düzmece olduğunu; ve onun Boğan şirketiyle birlikte hükümeti dolandırmak için işbirliği yaptığını ve Bo-gan'ın kuzeni olan senatörün de bu işin içinde olduğu ve masanın altından birkaç milyon almak üzere olduğunu ispatlayabilirsem ne olur?"

"Harika bir hikâye."

"Bunu ispatlayabilirim."

"Ve eğer biz de buna inanırsak, Bay Lanigan'ın bir şekilde zararı ödemesine ve gitmesine izin vermemiz gerekebilir."

"Belki de."

"Bu o kadar kolay değil. Ortada bir de ceset meselesi var."

Cutter, lokmasından öylesine bir ısırık aldı ve bunu düşünceli düşünceli çiğnedi. Sonra, "Nasıl bir kanıt?" diye sordu.

"Belgeler, kaydedilmiş telefon konuşmaları, her türlü şey."

"Mahkeme tarafından kabul edilebilirler mi?"

"Birçoğu, evet."

"Hüküm vermek için yeterli sayıdalar mı?"

"Bir koli dolusu."

"Koli nerede?"

"Arabamın bagajında."

Cutter, içgüdüsel olarak omuzunun üzerinden, park yerinin bulunduğu yere doğru baktı. Sonra, bakışlarını Sandy'ye yöneltti. "Bunlar, Patrick'in ortadan kaybolmadan önce topladığı şeyler mi?"

"Doğru, Patrick Aricia konusunun kokusunu aldı. Şirket onu atmayı düşünüyordu, o da pisliliği çok büyük bir sabırla topladı."

"Kötü bir evlilik, vs, vs, bu yüzden parayı aldı ve kaçtı."

"Hayır. Kaçtı, sonra parayı aldı."

"Her neyse. Şimdi bir anlaşma yapmak istiyor, öyle mi?"

"Elbette. Sen istemez miydin?"

"Peki ya cinayet?"

"Bu, eyaleti ilgilendiren bir konu, sizin alanınıza girmiyor. Bununla daha sonra ilgileneceğiz."

"Bunu kendi alanımıza sokabiliriz."

"Maalesef sokamazsın. Sizde, doksan milyon doların çalınma davası var. Mississippi Eyaleti ise, cinayet davasını aldı. Ne yazık ki, federaller şimdi gelip cinayet suçlamasında bulunamazlar."

Cutter, avukatlardan işte bu yüzden nefret ediyordu. Onlara kolay kolay blöf yapılamazdı.

Sandy devam etti: "Bak, bu toplantı bir formalite. Ben sadece, kiminle işbirliği yapacağımı araştırıyorum; bu konu üzerinde fazla durmak istemiyorum. Ama sabah ilk iş olarak

Washington'a telefonlar açmaya tam anlamıyla hazırım. Bu konuşmayı yapacağımızı düşündüm ve sizin, bizim anlaşma yapmaya hazır olduğumuza ikna olacağınızı umuyordum. Aksi takdirde, telefonlar edeceğim."

"Ne istiyorsun?"

"FBI'dan ve Adalet Bakanlığı'ndan tam yetkili birini. Her iki tarafın da uygun gördüğü bir yerde görüşeceğiz ve olanları gözler önüne sereceğim."

"Washington'la konuşmama izin ver. Umarım sağlam kanıtların vardır."

Sert bir şekilde el sıkıştılar ve Sandy oradan ayrıldı.

31

Bayan Stephano, yine uyuyordu. Aynı tarz koyu renk takım elbiseler içindeki, rahatsız edici genç adamlar sokaklarını terk etmişlerdi ve komşular meraklı sorularla telefon açmayı kesmişlerdi. Dedikodular, normal konuşmalara dönüşmüştü. Kocasını rahatlatmıştı.

Sabah beş buçukta telefon çaldığında, Bayan Stephano, mışıl mışıl uyuyordu. Telefonu, komodinin üzerinden kavradı. "Alo?"

Gür ve katı bir ses: "Jack Stephano'yla görüşebilir miyim?" dedi.

"Kim arıyor?" diye sordu. Jack örtülerin altında kıpırdanıyordu.

"FBI'dan Hamilton Jaynes," diye cevap geldi.

Bayan Stephano, "Aman Tanrım!" dedi. Bir eliyle ahizeyi tutuyordu. "Jack, yine FBI."

Jack ışığı açtı ve saate göz attı, telefonu aldı. "Kim arıyor?"

"Günaydın, Jack. Ben Hamilton Jaynes. Bu kadar erken aradığım için çok üzgünüm."

"O zaman arama."

"Sadece, kızın yani Eva Miranda'mın gözetimimizde olduğunu öğrenmeni istedim. O sağ ve güvende, artık köpeklerini geri çağırabilirsin."

Stephano, yataktan kalkıp masanın yanına gitti. En son umudu uçmuştu. Paranın araştırılması, sonunda bitmişti. "O nerede?" diye sordu, mantıklı hiçbir cevap beklemeden.

"O elimizde Jack. O bizimle."

"Tebrikler."

"Bak Jack, babasının durumunu kontrol etmek için Rio'ya birkaç adam yolladım. Yirmi dört saatin var Jack. Eğer yarın sabah beş buçuğa kadar serbest bırakılmazsa, senin ve Aricia'nın adına bir tutuklama emri çıkaracağım. Kahrolası, muhtemelen Monarch-Sierra' dan Bay Atterson'u ve Northern Case Mutual'dan Bay Jill'i de tutuklayacağım, biliyorsun, o çocuklarla

ve Aricia'yla gerçekten konuşmak istiyordum."

"Rahatsızlık vermekten gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

/.DZ

JUttJN

"Buna bayılıyorum. Sizleri Brezilya'ya iade etmek için Brezilyalılara yardım edeceğiz, biliyorsun, bu birkaç ay alır. Bir iadede kefaletle tahliye yoktur, böylece sen ve adi müşterilerin Noel'i hapisanede geçireceksiniz. Kimbilir, belki de bu iade işini çözümler ve seni Rio'ya postalarız. Orada plajların çok güzel olduğunu duyuyorum. Orada mısın, Jack?"

"Seni duyuyorum."

"Yirmi dört saat." Telefon kapandı, hat kesilmişti. Bayan Stephano, kapısını kilitlemiş olduğu banyodaydı ve kocasının yüzünü bile görmek istemiyordu.

Jack aşağı kata indi ve kahve yaptı. Yarı karanlıkta mutfak masasında oturarak güneşin doğmasını bekledi. Benny Aricia'dan bıkmıştı.

Patrick'i ve parayı bulmak için tutulmuştu, paranın nasıl ortaya çıktığı hakkında sorular sormak için değil. Benny Aricia'nın Platt & Rockland'le olan geçmişinin ana hatlarını biliyordu ve bu hikâyenin, bildiğinden çok daha fazlasının olduğundan her zaman şüphelenmişti. Bir ya da iki kez bunu sormuştu; fakat Aricia, Patrick'in ortadan kaybolmasından önceki olayları tartışmaya yanaşmamıştı.

ilk andan itibaren Jack, şirketin ofislerinin iki nedenle dinlendiğinden şüphelendi, ilki, diğer ortaklar ve onların müvekkileri, özellikle de Aricia hakkında pislik toplamaktı, ikincisi ise, cenazeden sonra Patrick'i paraya götürmekti. Muhtemelen, Aricia ve ortaklar dışında kimsenin bilmediği şey, Patrick tarafından, onlara zarar verebilecek ne kadar delilin kaydedildiği ve saklandığıydı. Stephano, bir sürü pisliğin toplandığından şüpheleniyordu.

Para kaybolduğunda ve Stephano araştırmasına başladığında, hukuk şirketi, konsorsiyuma katılmamayı tercih etmişti. Şirketin otuz milyonu gitmişti, ama şirket, yaralarını sarıp bu işten sıyrılmayı daha uygun bulmuştu. Gösterilen neden parasızlıktı. Ortaklar gerçekten de beş parasızdılar, her şey daha da kötüye gidiyordu ve konsorsiyuma katılmayı göze alamazlardı. O zaman bu durum az çok mantıklıydı; fakat Stephano, aynı zamanda Patrick'in bulunması konusunda bir isteksizlik sezmişti.

Kayıtlarda bir şey vardı. Patrick, onları suç üstü yakalamıştı. Hayatları alt üst olmuşken Patrick'in o anda yakalanması onlar için kâbusların en kötüsü olurdu.

i

ORTAK

263

Bu Aricia için de geçerliydi. Stephano bir saat bekleyecek sonra onu arayacaktı.

Saat altı buçuğa doğru, Hamilton Jaynes'in ofisi bir sürü insanla dolmuştu, iki ajan bir

kanepeye oturup Rio'daki bağlantılarından gelen en son raporu incelediler. Biri, Jaynes'in masasının yanında durdu ve Aricia'nın nerede olduğu konusundaki en son bilgiyi vermek için bekledi; o, hâlâ Biloxi'deki kiralık apartman dairesindeydi.

Bir diğeri, Eva Miranda hakkındaki en son haberlerle yakında duruyordu. Bir sekreter, bir kutu dosyayı ofise taşıyordu. Jaynes ceketini çıkarmış, bezgin biçimde, kimseyi önemsemeden sandalyesinde oturmuş telefonla konuşuyordu.

Joshua Cutter içeri girdi, o da yorgun ve bezgin görünüyordu. Washington D.C.'ye gitmek üzere uçak beklerken Atlanta Havaalanı'nda iki saat uyumuştur. Washington D.C.'de bir ajan, onu Hoover Binası'na götürmek için karşılamıştı. Jaynes aniden telefonu kapattı ve ofisindeki herkesin dışarı çıkmasını söyledi. •

"Bize kahve getir, bol olsun," diye sekretere seslendi. Oda boşaldı ve Cutter, büyük masanın karşısına dimdik oturdu. Daha önce yönetici yardımcısının ofisinde hiç bulunmamıştı.

"Hadi, anlat artık," diye homurdandı Jaynes.

"Lanigan bir anlaşma yapmak istiyor. Aricia'nın, avukatların ve ismi belli olmayan bir senatörün suçlu bulunmasına neden olacak kadar kanıtı sahip olduğunu öne sürüyor."

"Ne tür kanıtlar?"

"Bir koli dolusu belge ve ses bandı; Lanigan'ın ortadan kaybolmadan önce topladığı şeyler."

"Koliyi gördün mü?"

"Hayır. McDermott, arabasının bagajında olduğunu söyledi."

"Peki ya para?"

"O kadar ileri gitmedik. Anlaşma olasılıklarını tartışmak için seninle ve Adalet Bakanlığı'ndan biriyle görüşmek istiyor. Bu sayede, işin içinden çıkabileceklerini düşündüğü izlenimine kapıldım."

"Kirliliği para çalan biri daima bu ihtimali düşünür. Nerede görüşmek istiyor?"

"Orada, Biloxi'de bir yerlerde."

"Adalet Bakanlığı'ndan Sprawling'i bir arayayım," dedi Jaynes

neredeyse kendi kendine konuşurcasına, telefona doğru bir hamle yaparken. Kahve geldi.

Mark Birck, federal hapislinin ziyaretçi salonunda beklerken kalemini hafifçe masaya vuruyordu. Saat daha dokuz olmamıştı ve avukatların müvekkillerini görmeleri için çok erkendi; fakat Birck'ün idareden bir arkadaşı vardı. Birck durumun acil olduğunu anlattı. Oturduğu masanın her iki tarafında, gizlilik sağlayan ince levhalar ve orta kısmında aşağısına kadar kalın bir cam vardı. Birck onunla ızgaralı küçük bir delikten konuşacaktı.

Otuz dakika boyunca kalemi masaya vurdu ve huzursuzca kıpırdandı. Sonunda Eva, bir

köşeden getirildi. Göğsünün üzerinde siyah damgayla belirtilmiş soluk harflerin bulunduğu, sarı, tek parça bir tulum giymişti. Gardiyan kelepçeleri çıkardı ve Eva ellerini ovuşturdu.

Yalnız kaldıklarında Eva sandalyesine oturdu ve ona baktı. Birck, ince bir yarıktan kartvizitini uzattı. Eva bunu aldı ve üzerindeki her harfi inceledi.

"Beni Patrick gönderdi," dedi Mark ve Eva gözlerini kapadı.

"iyi misin?" diye sordu.

Eva dirseklerinin üzerinde eğildi ve aralıktan konuştu. "Ben iyiyim. Geldiğin için sağol. Ne zaman dışarı çıkacağım?"

"Birkaç gün içeride kalacaksın. Federallerin yapabileceği iki şey var. Bunlardan ilki ve en önemlisi, seni sahte pasaportla seyahat etmekten yargılamaları. Bu onlar için güç bir iş; çünkü sen bir yabancısın ve sabıka kaydın yok. ikincisi ve daha muhtemel olanı ise, seni bir daha geri dönmemen şartıyla sınır dışı etmeleri. Her iki ihtimal için de, karara varmaları birkaç gün sürer. Bu sırada, burada kalacaksın; çünkü şu anda kefalet hakkı alamayız."

"Anlıyorum."

"Patrick sürekli seni düşünüyor."

"Biliyorum. Ona iyi olduğumu söyle. Ve ben de hep onu düşünüyorum."

Birck bloknotunu ayarladı. "Şimdi, Patrick, senin tam olarak nasıl yakalandığın hakkında ayrıntılı bir rapor istiyor."

Eva gülümsedi ve rahatlamış göründü. Elbette, Patrick detayları isterdi. Yeşil gözlü adamdan başladı ve hikâyeyi yavaşça anlattı.

ORTAK

265

Biloxi plajı, daima Benny'nin komiğine gitmişti. Bir tarafta yaya olarak geçmek için fazla tehlikeli olan bir otoyolla sınırlanmış ince bir kum şeridi, diğer tarafta, insanların fazla tuzlu olduğu için pek yüzmediği deniz. Burası yaz boyunca, sınırlı bütçeye sahip tatilcilerle/ri çekerdi ve hafta sonları, öğrenciler burada frizbi oynayıp, jet-ski kiralarlardı. Kumarhane patlaması, sahile daha fazla turist getirmişti, fakat onlar da kumar oynamaktan ender olarak vakit ayırıp burada vakit geçirirlerdi.

Benny, arabasını Biloxi iskelesine park etti ve uzun bir puro yaktı, ayakkabılarını çıkarıp kumsalda yürüdü. Burası şimdi çok daha temizdi; kumarhanelerin bir diğer faydasıydı da bu olmuştu. Aynı zamanda bomboştuktu. Birkaç balıkçı teknesi denize açılmıştı.

Stephano'dan bir saat önce gelen telefon, Benny'nin bütün sabahını mahvetmişti ve özellikle de hayatının geri kalanını değiştirmişti. Kızın içeri atılmasıyla parayı bulma şansı yok olmuştu. Kız, şimdi onu ne paraya götürebilir ne de Lanigan'a karşı bir pazarlık unsuru olarak kullanılabilirdi.

Federallerin elinde Patrick' } mahvedebilecek bir iddianame vardı. Buna karşılık Patrick, paraya ve kanıta sahipti. Bunlar, birbiriyle değiş tokuş edilebilirdi ve Aricia, çapraz ateşe maruz kalacaktı. Suç ortaklarına; Bogan'a ve geri kalan iki kahrolası avukata baskı uygulanır uygulanmaz öteceklerdi. Benny, oyunun dışında bırakılan kişiydi ve bunu çok iyi biliyordu. Aslında, bunu çok uzun zaman önce anlamıştı. Bundan sonra bütün hayali, bir şekilde parayı bulup tıpkı Patrick gibi ortadan kaybolmak olmuştu.

Fakat, şimdi bu hayal son bulmuştu. Geriye bir milyon doları kalmıştı. Başka ülkelerde arkadaşları ve dünyanın çeşitli yerlerinde bağlantıları vardı, izini kaybettirme zamanı gelmişti; tıpkı Pat-rick'in yaptığı gibi.

Sandy'nin sabah onda Bölge Savcısı'nın ofisinde bir görüşmesi

vardı, aslında bunu erteleyip, öğlene kadar belgeler üzerinde çalış-

; ma fikri ona daha çekici geliyordu. Sabah sekiz buçukta ofisinden

ayrılırken geri kalan çalışanlar ve iki ortağı da kopyalar çıkarıyorlar

ve önemli sayfaları büyütüyorlardı.

zoo

JUHN UKIbHAM

Bu görüşmeyi Parrish kendisi teklif etmişti. Sandy bunun nedenini bildiğinden emindi. Eyalet davasında önemli boşluklar vardı ve şimdi iddianamenin ilk heyecanı geçmişti, artık iş konuşma zamanıydı. Savcılar, eleştirilere açık kapı bırakmayan davaları almaya çalışırlar ve bunların sayısı hiç de az değildir. Fakat, ciddi boşlukları olan büyük bir dava belalı bir iştir.

Parrish, Sandy'nin ağzından laf almak istiyordu, fakat önce öfle-yip püfledi, duruşunu düzeltti ve cinayet yeri hakkında konuştu. Bir jüri, para için cinayet işlemiş bir avukata sempati ile bakmayacaktı. Sandy önce sadece dinledi. Parrish, mahkûmiyet oranları hakkında kendi istatistiklerini sayıp döktü ve birinci dereceden cinayet davasını hiç kaybetmemiş olduğu gerçeğini hatırlattı. Sekizini ölüme gönderdiğini övünmeden söyledi.

Sandy'nin gerçekten yapacak daha iyi şeyleri vardı. Parrish ile ciddi bir şekilde konuşması gerekiyordu, fakat bugün değil. Cinayetin Harrison İlçesi'nde işlendiğini nasıl ispatlayacağını sordu. Bu soruyu, ölüm nedeninin nasıl ortaya çıkacağı sorusu izledi. Patrick tabii ki tanıklık etmeyecekti ve onlara yardımcı olmayacaktı. Ve en önemlisi, kurban kimdi? Sandy'nin araştırmasına göre, eyalette kurbanın kimliği tespit edilmeden cinayete mahkûm edilmiş kimse yoktu.

Parrish bu sıkıcı soruları bekliyordu ve somut cevaplardan kaçınmakla yerinde bir iş yaptı. "Müvekkiliniz bir pazarlığı mı göz önünde bulunduruyor?" diye sonunda sordu sanki büyük bir acı çekiyormuşçasına.

"Hayır."

"Böyle bir şey yapar mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Büyük jüriye koşup birinci dereceden cinayet suçlamanızı aldınız, bunu basının gözleri önüne serdiniz. Şimdi bunu ispatlamak zorundasınız. Kanıtları toplayana kadar beklemeye gerek görmediniz. Bunu unutun."

"Kasıtsız adam öldürmeden mahkûm edebilirim," dedi Parrish, kızgın bir şekilde. "Bu da yirmi yıl demektir."

"Belki," dedi Sandy kayıtsızca. "Fakat, müvekkilim kasıtsız adam öldürmeden suçlanmıyor."

ORTAK

267

"Bunu yarın halledebilirim."

"Güzel. Bunu yap o zaman. Birinci dereceden cinayet suçlamalarından vazgeçin ve kasıtsız adam öldürmeden tekrar dava açın, o zaman konuşuruz."

32

Bölgede hızla çoğalan Vegas tarzı kumarhaneler içinde en iyisi, en şatafatlısı, en büyüğü ve en başarılısı olan Biloxi Nugget'ın en üst katının üçte birini kaplayan bu odalara Camille süiti adı verilmişti. Bölgeyi etkisi altına alan en kötü tufanlardan sonra Vegas'tan çocuklar, Nugget'ın sütlerini ve ziyafet salonlarını bu şekilde isimlendirmenin zekice olduğunu düşünmüşlerdi. Kalacak ferah bir yer isteyen sıradan bir insan burayı günlüğü yedi yüz elli dolara kiralayabilirdi. Sandy bu fiyatı ödemeyi kabul etti. Uzaklardan gelen ve yüksek oynayan müşteriler için sütler ücretsiz olarak veriliyordu. Fakat kumar oynamak, Sandy'nin düşündüğü son şeydi, iki milden az uzaklıkta bulunan müvekkili, bu harcamayı onaylamıştı. Camille-le'de iki yatak odası, bir mutfak, bir çalışma odası, iki oturma odasıyla ve farklı gruplarla görüşülebilecek bir sürü yer vardı. Sandy'nin asistanı, bilgisayar ve diğer teknik donanımı Aricia belgelerinin ilk postasıyla birlikte New Orleans'tan getirdi.

Bay McDermott'un geçici hukuk ofislerine gelen ilk ziyaretçi, Trudy'nin tamamen bozguna uğratılmış boşanma avukatı, J. Murray Riddleton'du. Riddleton, mahcup bir biçimde mülkleri ve çocuk ziyareti ile ilgili anlaşma önerisini teslim etti. Bunu öğle yemeği sırasında tartıştılar. Feragat şartları, Patrick tarafından dikte ettirilmişti. Ve şimdi, karşı tarafın artık herhangi bir şansı olmadığından, Patrick kusur bulmak için bir sürü detay aradı. "Bu genelde iyi hazırlanmış bir öneri," dedi tekrar tekrar, elindeki anlaşmayı kırmızı mürekkepli kalemle işaretlerken. Riddleton yıkımı bir profesyonel gibi karşıladı. Her ayrıntıyı tartıştı, değişikliklerden şikâyetçi oldu; fakat her iki avukat da anlaşmanın Patrick'in isteğine göre değiştirilebileceğini biliyorlardı. DNA testi ve çıplak fotoğraflar, baskın çıkmışlardı.

İkinci ziyaretçi Northern Case Mutual'm Biloxi danışmanı olan Talbot Mims idi. Mims çok konforlu bir minibüste seyahat eden aşırı neşeli bir adamdı. Minibüsün içinde deri koltuklar,

küçük bir çalışma masası, iki telefon, bir faks makinesi, bir çağrı cihazı ve bir

ORTAK

269

video vardı; bu sayede Mims videoya kaydedilmiş ifadeler üzerinde çalışıyordu. Ayrıca burada bir dizüstü bilgisayar ve bir PC ve üzerinde kestirebileceği bir kanepe vardı. Ama sadece çok zorlu mahkeme günleri sonunda kullanılıyordu. Beraberinde her ikisinde de cep telefonu olan bir sekreter ve bir asistan ve ayrıca yanında yasal olarak bulunması gereken bir eksper vardı.

Bunların dördü de Camille süitine geldiler. Sandy'nin üzerinde kot pantolon vardı ve onlara mini bardan soğuk bir şeyler getirmeyi önerdi. Hiçbiri bu teklifi kabul etmedi. Sekreter ve asistan aniden cep telefonlarını alıp konuşacak bir şeyler buldular. Sandy, Mims'i ve adı belli olmayan iş arkadaşını oturma odasına götürdü; burada Nugget'ın garajının harika manzarasını gören çok büyük bir pencerenin karşısına oturdular, bu garajın yanında da gösterişli bir kumarhanenin ilk çelik sütunları vardı.

"Hemen konuya geçeceğim," dedi Sandy. "Jack Stephano adında birini tanıyor musun?"

Mims, çabucak düşündü. "Hayır."

"Ben böyle düşünmemiştim. Stephano, Washington D.C.'nin süper hafiyesi. Aricia, Northern Case Mutal ve Monarch-Sierra ta-rafından Patrick'i bulmak için tutuldu."

"Ee?"

"O zaman şunlara bir bak," dedi Sandy yüzündeki gülümsemeye, dosyadan Patrick'in korkunç yaralarının bir grup renkli fotoğraflarını çıkardı. Mims bunları masaya yaydı.

"Bunlar gazetede çıktı değil mi?"

"Bazıları."

"Evet, sanırım bunları FBI'ı dava ettiğinizde etrafa dağıttınız." "Bunu, müvekkilime FBI yapmadı Bay Mims." "Gerçekten mi?" Mims fotoğrafları bıraktı ve Sandy'nin konuşmasını bekledi.

"Patrick'i FBI bulmadı." "Öyleyse niçin onları dava ettiniz?"

"Müvekkilim adına sempati toplamak için kamuoyunu şaşkırtmak istedik."

"Bu işe yaramadı."

"Belki sen etkilenmedin ama sen jüride olmayacaksın, öyle değil mi? Her neyse, bu yaralar birçok müşterisi adına hareket eden Jack

270

JOHN GRISHAM

Stephano'nun adamları tarafından yapılan uzun süreli bir işkence sonunda oluştular. Bu müşterilerden biri, hissedarlarına altı milyar dolarlık hisse satmış, sağlam bir üne sahip, halka açık bir şirket olan Northern Case Mutual'dı.

Talbot Mims, fazlasıyla pratikti. Öyle de olmak zorundaydı. Ofisindeki henüz kapanmamış üç yüz dosyayla ve müşterisi olan on sekiz büyük sigorta şirketiyle oyunlar oynayacak zamanı yoktu, "iki sorum var," dedi. "İlki, bunu kanıtlayabilir misin?"

"Evet, FBI bunu teyit edebilir."

"İkincisi, ne istiyorsun?"

"Yarın, buraya Northern Case Mutual'ın bir üst düzey yöneticisinin gelmesini istiyorum, bu kişi, yetkisi tartışılmaz biri olmalı."

"Bu insanlar, meşgul insanlar."

"Hepimiz meşgul insanlarız. Dava açma tehdidinde bulunmuyorum; ama bunun ne derece utanç verici olabileceğini bir düşün."

"Bu, bana bir tehdit gibi geldi."

"Nasıl istersen öyle anla."

"Yarın saat kaçta?"

"Öğleden sonra dörtte."

"Burada olacağız," dedi Mims, el sıkışmak için ileri adım atarken. Sonra, aceleyle çekip gitti, dalkavukları da arkasındaydı.

Sandy'nin kendi grubu, öğleden sonra geldi. Sekreterin biri, artık on dakikada bir çalan telefona baktı. Sandy, Cutter'a, T.L. Par-rish'e, Şerif Sweeney'e, Miami'deki Mark Birck'e, Yargıç Huskey'ye, Biloxi'deki birkaç avukata, Mississippi Batı Bölgesi Baş Savcısı Maurice Mast'a telefonlar açtı. Evinden haberler almak için karısını iki kez aradı ve ana okulunun üçüncü sınıfına devam eden çocuğunun müdürüne telefon etti.

Hal Ladd'le telefonda iki kez konuşmuştu; fakat onunla ilk defa Camille süitinde görüştü. Ladd, Monarch-Sierra'yı temsil ediyordu. Yalnız gelmişti; bu, Sandy için çok şaşırtıcıydı, çünkü sigorta şirketlerinin savunma avukatları her zaman ikili seyahat ederlerdi. Yapılacak iş ne olursa olsun çalışmaya başlamak için ikisinin de bulunması gerekiyordu, ikisi de dinler, ikisi de bakar, konuşur, not alır ve en önemlisi ikisi de aynı iş için müvekkilden para alırdı.

Sandy, sigorta savunmaları için üçlü bir yaklaşım benimsemiş olan, New Orleans'taki büyük ve zengin iki şirketi biliyordu.

ORTAK

Ladd, kırklı yaşlarının sonunda, ciddi bir tipti ve başka bir avukatın yardımına ihtiyaç duymamakla ün salmıştı. Kibar bir biçimde diet kolayı aldı ve daha önce Bay Mims'in oturmuş olduğu koltuğa oturdu.

Sandy, ona da aynı soruyu sordu: "Jack Stephano adında birini tanıyor musunuz?"

Tanıymıyordu ve Sandy de aynı kısa hikâyeyi anlattı. Sonra, Pat-rick'in yaralarının renkli fotoğraflarını masaya koydu ve kısa bir süre bunlar üstüne tartıştılar. Sandy, yaralara FBI'in sebep olmadığını açıkladı. Ladd, satır aralarını okuyordu. Uzun yıllar sigorta şirketlerini temsil ettikten sonra, içine bataabilecekleri borçlar karşısında şaşırılmayı bırakalı çok olmuştu.

Böyle de olsa bu şoke ediciydi. "Bunu kanıtlayabileceğinizi farz etsek de," dedi Ladd, "Eminim, müvekkilim sessiz kalmanızı tercih eder."

"Davacı olduğumuz taran değiştirip, FBI yerine Northern Case Mutual'ı, Aricia'yı, Stephano'yu ve işkenceden sorumlu olan herkesi dava edeceğiz. Bu, Amerikalı davalılar tarafından yaralanmış ve kasıtlı olarak yaralanmış bir Amerikan vatandaşı. Dava, milyonlara bedel. Davayı, burada, Biloxi'de açacağız."

Ladd'in sanki bu konuda yapacağı hiçbir şey yokmuş gibi hemen Monarch-Sierra'yı arayıp en kıdemli avukatın her işini bırakıp Biloxi'ye uçmasını kabul etti. Müvekkilinin ona bilgi vermeden araştırmayı desteklemiş olmasından dolayı kızgın görünüyordu. "Eğer bu doğruysa," dedi, "bir daha asla onları temsil etmeyeceğim."

"Bana güven. Bu doğru."

Paulo gözleri bağlı, ellerinde kelepçelerle evden çıkarıldığında hava kararmak üzereydi. Kendisine silah doğrultulmadı ve onu tehdit eden olmadı. Kimseden bir ses de çıkmadı. Bir saat boyunca, küçük bir arabanın arka koltuğunda tek başınaydı. Radyoda klasik müzik çalıyordu.

Araba durduğunda iki ön kapı açıldı ve Paulo, arkadan çıkarıldı. "Benimle gel," dedi, omzunun üzerinden bir ses ve büyük bir el, onu dirseğinden tuttu. Çakıl taşlı bir yolda ayakta duruyordu. Yüz metre kadar yürüdüler, sonra durdular. "Rio'dan yirmi kilometre

LI L

JUHN UKJbHAM

uzaktaki bir yoldasın," dedi ses. "Solunda, üç yüz metre ötede, içinde bir telefon olan bir çiftlik evi var. Eğer geri dönüp bakarsan seni öldürmekten başka çarem olmayacak."

"Geri dönüp bakmayacağım," dedi Paulo, titriyordu.

"Güzel. Önce kelepçeleri çıkaracağım, sonra gözündeki bağı çözeceğim."

"Geri dönüp bakmayacağım," dedi Paulo.

Kelepçeler çıkarıldı. "Şimdi gözlerini çözeceğim, hızlı bir şekilde ileriye yürü."

Gözlerindeki bağ çabucak çıkarıldı ve Paulo, başını öne eğip yolun aşağısına doğru koşar adım ilerledi. Arkasından hiç ses gelmiyordu. Çevresine bakmaya cüret etmedi. Çiftlik evinde önce polisi, sonra da oğlunu aradı.

33

Mahkeme kâtipleri, saat tam sekizde geldiler. Her ikisinin de adı Linda'ydı; biri T ile, biri 'y' ile. Kartvizitlerini verdiler ve süitin ortasına kadar Sandy'yi takip ettiler. Burası mobilyayla doluydu ve fazladan sandalyeler eklenmişti. Sandy, Y'yi, odanın iç tarafına götürdü; Y, perdelerin sıkıca kapatılmış olduğu pencereye sırtını dayayarak yerini aldı. İ'yi, bütün oyunculara net bir şekilde hâkim olan barın yanındaki köşeye, odanın diğer tarafına götürdü, ikisinin de son bir sigaraya müthiş ihtiyaçları vardı. Sandy, onları arka kısımdaki yatak odasına yolladı.

Kâtiplerin ardından Jaynes, grubuyla birlikte geldi. Bir şoförü vardı; bu aynı zamanda onun koruması, gözetmeni ve getir götür işlerini yapan yaşlı bir FBI ajanıydı. Jaynes'in yanında aynı zamanda bir FBI avukatı, Cutter ve Cutter'ın hali hazırdaki danışmanı vardı. Baş savcının ofisinden Sprawling de yanındaydı. Sprawling, az konuşan ama çevresindeki hiçbir sesi kaçırmayan kıdemli ve deneyimli bir elemandı. Altı adamın hepsi de, siyah ya da lacivert takım elbiseler giymişlerdi, hepsi de kartvizitlerini verdiler; bunları, Sandy'nin yardımcısı topladı. Adamlar, küçük oturma odasından çalışma odasına grup halinde geçerlerken Sandy'nin sekreteri kahve siparişlerini aldı. Daha sonra, Mississippi Batı Bölgesi Baş Savcısı Maurice Mast geldi, küçük bir çantayla ve yanında tek bir asistanla yolculuk ediyordu. Onu da yalnız gelmiş olan T.L. Parrish izledi; artık toplantının başlaması için her şey hazırды.

Ast üst düzeni kendiliğinden ayarlandı. Jaynes'in şoförü ve Mast'in asistanı, bir tabak çöreğin ve sabah gazetelerinin bulunduğu oturma odasında kaldılar.

Sandy kapıyı kapadı ve neşeli bir tavırla, "Günaydın," dedi; onlara geldikleri için teşekkür etti. Gelenler, odanın değişik yerlerine oturmuşlardı. Kimse gülümsemedi, ancak bu orada bulunmaktan mutsuz oldukları için değildi; bu gayet merak uyandırıcı bir toplantıydı.

O 18

274

JOHN GRISHAM

Sandy, her iki mahkeme kâtibini tanıttı ve ikisinin de yazacağı görüşme kopyalarının çok gizli kabul edilerek kendisi tarafından saklanacağını söyledi. Bu, herkesi tamin etmiş görünüyordu. Bu noktada, hiçbir soru sorulmadı ve kimse bir yorumda bulunmadı; çünkü gelenler, toplantının hangi konu üstüne olacağı hakkında tam bir fikre sahip değillerdi.

Sandy'nin, düzenli bir şekilde notlar aldığı bloknotu elindeydi; bunlar on iki sayfaya yakın yer tutmuştu. Jürinin önüne çıkabilecek durumdaydı. Oradakilere, müvekkili Patrick Lanigan'm saygılarını ilettiler ve yanıklarının iyiye gittiğini söyledi. Sonra, Patrick'e açılmış, henüz askıda olan davaları özetledi: eyaletin açtığı cinayet davası ve federal devlet tarafından açılan hırsızlık, havale sahtekârlığı ve firar davaları. Birinci dereceden cinayet, ölüm cezası

anlamına gelebilirdi; diğlerleri ise otuz yılı bulabilirdi.

"Federal cezalar da önemli," dedi ciddi bir tavırla. "Fakat, birinci dereceden cinayetle karşılaştırıldıklarında önemsiz kalıyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse, önce federallerden kurtulmayı düşünüyoruz, böylece tüm dikkatimizi cinayet suçlamalarına verebiliriz."

"Bizden kurtulmak için bir planın var mı?" diye sordu Jaynes.

"Bir teklifimiz var."

"Bu, parayı da kapsıyor mu?"

"Aslında evet."

"Bizim para üstünde hiçbir iddiamız yok; para federal hükümetten çalınmadı."

"İşte bu noktada yanılıyorsunuz."

Sprawling, bir şey söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Bu şekilde işin içinden çıkabileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?" Bu, meydan okumaktan da öte bir şeydi. Sprawling'in boğuk sesi, yavandı, sözleri etkiliydi.

Sandy bu karşı çıkıştan etkilenmedi. Notlarını takip etmekte kararlıydı. "Biraz bekleyin," dedi. "Eğer davamı sunmama izin verirseniz daha sonra seçenekleri tartışabiliriz. Şimdi, Bay Aricia'nın 1991'de eski işverenine karşı yönelttiği iddiaya hepimizin aşına olduğumuzu farz ediyorum, iddianame, burada, Boğan Şirketi tarafından hazırlandı ve dosyaya geçirilmek üzere dosyayla ilgili memura teslim edildi. Boğan şirketinde o zaman, Patrick Lanigan

ORTAK

275

adında yeni bir ortak vardı, iddia, düzmeceydi. Müvekkilim, bunu anladı ve sonra iddia, mahkeme tarafından onaylandıktan sonra ama para gelmeden önce onu atmayı planladıklarını öğrendi. Müvekkilim, aylar boyunca, Bay Aricia ve avukatlarının hükümetten doksan milyon sızdırmak için çevirdikleri dolapları açık bir şekilde ispatlayan kanıtları gizlice topladı. Kanıtlar, belgeler ve banda alınmış konuşmalardan oluşuyor."

"Kanıtlar nerede?" diye sordu Jaynes.

"Müvekkilimin kontrolü altında."

"Bunları elde edebiliriz biliyorsun. Bir arama izni çıkartabiliriz ve kanıtları istediğimiz zaman alabiliriz."

"Peki ya müvekkilim arama iznini kabul etmezse? Kanıtları yok ederse ya da yine sadece saklarsa, o zaman ne yapacaksınız? Onu içeri mi atacacaksınız? Ya da onu başka bir şey için mi suçlayacaksınız? Doğrusunu söylemek gerekirse sizden ve arama izinlerinizden korkmuyor."

"Peki ya siz?" diye sordu Jaynes. "Eğer bunlar sizin elinizdeyse sizin için bir arama izni çıkarabiliriz."

"Ben bunları ortaya çıkarmayacağım. Müvekkilim tarafından bana verilen her şey, benim kullanımımıyla sınırlı ve gizlidir, bunu siz de biliyorsunuz. Buna avukatın iş ahlakı denir. Unutmayın ki Bay Aricia, müvekkilime dava açtı. Elimdeki tüm belgelerin dokunulmazlığı vardır. Müvekkilim bana aksini söylemedikçe ne olursa olsun bunları vermeyeceğim."

"Peki bir mahkeme emri çıkartırsak?"

"Bunu göz ardı ederim ve belgeleri, yüksek bir mahkemeye devrederim. Bunu aşamazsınız, beyler." Oradakiler bununla, yenilgilerini kabullenmiş göründüler. Kimse şaşırılmamıştı.

"Bu işin içinde kaç kişi vardı?" diye sordu Sprawling.

"Şirketten dört ortak ve Bay Aricia."

Sandy'nin senatörün adını açıklamasını beklerlerken derin bir sessizlik oldu; fakat Sandy bunu yapmadı. Bunu yapmak yerine notlarına baktı ve devam etti: "Anlaşma, çok basit. Belgeleri ve bantları vereceğiz. Patrick, paranın tamamını iade edecek. Bunun karşılığında federal davalardan vazgeçilecek; biz de bu sayede eyaletin davasına konsantre olabiliriz. Ulusal Vergi Dairesi onu bırakmayı kabul ediyor. Patrick'in Brezilyalı avukatı Eva Miranda he-

276

JOHN GRISHAM

ORTAK

277

men serbest bırakılacak." Sandy şartları açık bir şekilde anlattı; çünkü bunlar önceden iyice prova etmişti ve karşısındakiler anlattıklarının her kelimesini sindirdi. Sprawling, dikkatlice notlar aldı. Jaynes yere bakıyor, ne gülümsüyor ne de kaşlarını çatıyordu. Diğerleri hiç renk vermiyordu, fakat her birinin soracak bir sürü sorusu vardı.

"Ve bunlar bugün halledilmeli," diye ekledi Sandy. "Acil bir durum söz konusu."

"Neden?" diye sordu, Jaynes.

"Çünkü, Eva içeride. Çünkü hepiniz buradasınız ve karar verme yetkisine sahipsiniz. Çünkü, müvekkilim anlaşmanın karara bağlanması için akşam beşe kadar süre tamdı. Aksi takdirde parayı elinde tutacak, delili yok edecek ve bir gün dışarı çıkmayı umarak cezasını çekecek."

Patrick'in işini bildiği konusunda en ufak bir kuşku yoktu. Şu ana kadar hapis hayatını emrinde bir personelle, oldukça rahat, özel bir odada geçirmeyi başarmıştı.

"Senatör hakkında konuşalım," dedi Sprawling.

"Harika fikir," dedi Sandy. Oturma odasına açılan bir kapıyı açtı ve yardımcısına bir şeyler söyledi. Odanın ortasına, üzerinde bir kasetçalar ve hoparlörler olan bir masa çekildi, Sandy kapıyı tekrar kapadı, notlarına baktı. "Tarih, Patrick'in ortadan kaybolmasından üç hafta öncesine rastlayan 14 Ocak 1992. Konuşma, hukuk şirketinin birinci katında, Küçük Oda olarak bilinen, bazen küçük toplantılar için kullanılan bir odada geçiyor. Duyacağımız ilk sesin sahibi, Charlie Boğan, sonrakinin Benny Aricia, sonrakinin de Doug Vit-rano. Aricia, hukuk şirketine önceden haber vermeden gelmiş ve biraz sonra duyacağımız gibi iyi bir ruh hali içinde değil."

Sandy, masaya doğru bir adım attı ve bir sürü düğmesini inceledi. Kasetçalar yeniydi ve iki tane pahalı hoparlörü vardı. Diğerleri] Sandy'yi dikkatlice izlediler; birçoğu biraz daha öne geldi.

"Tekrar söyleyeyim; önce Boğan, sonra Aricia, sonra Vitrano," dedi Sandy. Bir düğmeye bastı. On saniye boyunca mutlak sessizlik l oldu. Sonra, sesler hoparlörden güçlü bir şekilde geldi.

BOĞAN: Üçte birlik bir ücretle anlaştık, bu bizim standart ücretimiz. Kontratı imzaladın. Bir buçuk yıldır ücretimizin üçte bir olduğunu biliyordun.

ARİCİA: Otuz milyonu hak etmiyorsunuz.

BOĞAN: Sen de altmışı hak etmiyorsun.

ARİCİA: Parayı nasıl bölüştüğünüzü bilmek istiyorum.

BOĞAN: Üçte ikisi senin, üçte biri bizim; altmışa otuz.

ARİCİA: Hayır, hayır. Buraya gelen otuz milyon. Kim ne kadar alıyor?

VİTRANO: Bu seni ilgilendirmez.

ARİCİA: Tabii ki ilgilendirir. Bu, benim ücret olarak ödediğim para. Kimin ne kadar aldığını bilmeye hakkım var.

BOĞAN: Hayır yok.

ARİCİA: Senatör ne kadar alıyor?

BOĞAN: Bu seni ilgilendirmez.

ARİCİA: (Bağırarak) Beni ilgilendirir. Bu adam, geçen seneyi, Washington'da, Deniz Kuvvetleri'ndeki, Pentagon'daki ve Adalet Bakanlığındaki adamları sayesinde yan gelip yatarak geçirdi. Benim dosyam üzerinde seçmenleri için çalıştığı kadar bile çalışmadı.

VİTRANO: Tamam Benny, bağırma.

ARİCİA: Bu küçük sahtekârın ne kadar aldığını bilmek istiyorum. Masa altından ne kadarını silip süpürdüğünü bilmeye hakkım var; çünkü, bu benim param.

VİTRANO: Paranın hepsi masa altında Benny.

ARICIA: Ne kadar?

BOĞAN: Ona gereken verilecek Benny, tamam mı? Niçin buna bu kadar taktın? Bu yeni bir şey değil.

VİTRANO: Bu şirketi, Washington'daki bağlantılarımız yüzünden özellikle seçmiş olduğunu düşünüyorum.

ARICIA: Beş milyon mu, on milyon mu? Fiyatı ne?

BOĞAN: Bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin.

ARICIA: Sen öyle san. O hergeleyi arayacağım ve ona kendim soracağım.

BOĞAN: Yap öyleyse.

VİTRANO: Sana neler oluyor, Benny? Altmış milyon eline geçmek üzere ve ağgözlüleşmeye başladın.

ARICIA: Bana vaaz verme; özellikle de ağgözlülük konusunda. Buraya ilk defa geldiğimde saat başına iki yüz papele çalışıyordunuz. Şimdi şu halinize bakın, kendinize otuz milyon doları haklı çıkarmaya çalışıyorsunuz. Şimdiden ofislerinizi yeniliyorsunuz, sim-

Z/ö

JUtlM (jKIÖHAM

diden yeni arabalar sipariş ediyorsunuz. Bundan sonra tekneler, uçaklar ve çok zengin olan insanların diğer oyuncakları gelecek. Bunların hepsi benim paramla olacak.

BOĞAN: Senin paranla mı? Burada bir şeyi unutmuyor muyuz, Benny? Hatalıysam düzelt, iddian üç dolarlık banknot kadar sahteydi.

ARICIA: Evet, fakat bütün bunların olmasını ben sağladım. Platt & Rockland'e ben tuzak kurdum, siz değil.

BOĞAN: Öyleyse neden bizi tuttun?

ARICIA: Çok yerinde bir soru.

VİTRANO: Kötü bir hafızan var, Benny. Buraya nüfuzumuz yüzünden geldin. Yardıma ihtiyacın vardı, iddianameyi beraber hazırladık, dört bin saat üzerinde çalışarak zaman harcadık ve Washing-ton'da doğru insanlarla temas kurduk. Bunların hepsini de biliyordun.

ARICIA: Gelin senatörü bırakalım. Bu on milyonumuzu kurtarır. Bir on milyon daha atalım ve size de çocuklar, kendiniz için bir on milyon kalıyor. Bana göre, bu çok daha adil bir ücret.

VİTRANO: (Gülerek) Bu harika bir anlaşma, Benny; sen seksen alıyorsun, biz on alıyoruz.

ARICIA: Evet ve politikacıları dolandırıyoruz.

BOĞAN: Bu, hiçbir şekilde olamaz, Benny. Çok önemli bir şeyi unutuyorsun; bizler ve politikacılar olmadan bir metelik bile alamazdın.

Sandy, düğmeye bastı. Teyp durdu; ama odanın içindeki sesler tam bir dakika boyunca adeta yankılanıp durdular. İçerdekiler, duyduklarının tadına varıp en iyilerini daha sonrası için not etmeye çalışıyorlardı.

Sandy, kaba bir gülümsemeyle konuştu: "Baylar, bu sadece bir kısmı."

"Gerisini ne zaman öğreniriz?" diye sordu Jaynes.

"isterseniz, birkaç saat içinde olabilir."

"Müvekkiliniz federal büyük jüri karşısında tanıklık edecek mi?" diye sordu Sprawling.

"Evet, edecek; fakat mahkemede tanıklık etmeye söz vermiyor."

"Neden?"

"Bunu açıklamak zorunda değil. Bu, sadece onu ilgilendirir."

ORTAK

279

Sandy tekerlekli masayı kapıya doğru götürdü, kapıyı çaldı ve masayı yardımcısına geri verdi. Tekrar grubuna yöneldi. "Siz beyler, aranızda konuşun. Ben dışarı çıkacağım. Rahatınıza bakın."

"Burada konuşmuyoruz," dedi Jaynes, ayağa hızla kalkarak. Odada bir sürü kablo olabilirdi ve Patrick'in geçmişi düşünüldüğünde hiçbir oda güvenli değildi. "Kendi odamıza geçeceğiz."

"Nasıl isterseniz," dedi Sandy, bu sırada hepsi çantalarını alarak ayağa kalkıyorlardı. Kapıdan sıra halinde geçip oturma odasından ve en sonunda da süitten çıktılar. Lynda ve Linda, bir sigara içmek ve tuvalete girmek için aceleyle arka taraftaki yatak odasına geçtiler.

Sandy bir kahve yaptı ve bekledi.

iki kat aşağıdaki ikili odada hemen toplandılar, oda hemen dolmuştu. Ceketler çıkarıldı ve her iki yatağın yastıklarının üzerine fırlatıldı. Jaynes şoförüne, Mast'in asistamıyla koridorda beklemesini söyledi. Onların kulak misafiri olmaması gereken hassas konular tartışılmak üzereydi.

Anlaşmada en çok kaybeden Maurice Mast olacaktı. Federal davalar düştüğü takdirde kanuni takipte bulunacağı hiçbir şey kalmayacaktı. Bayağı önemli bir duruşma yok olacaktı ve Maurice, en azından diğerleri konuşmaya başlamadan önce itirazını belirtmeye kendini zorunlu hissetti. "Eğer istediğini verirsek aptal durumuna düşeceğiz," dedi, özellikle, ince,

tahta bir sandalyede oturan ve boşu boşuna rahatlamaya çalışan Sprawling'e doğru.

Sprawling, Başsavcıdan sadece bir derece alttaydı ve bu onu Mast'in birkaç derece üstüne yerleştiriyordu. Sprawling, astlarının görüşlerini birkaç dakika kibarca dinledi, bunun sonrasında, o ve Jaynes karara varacaklardı.

Hamilton Jaynes, T.L Parrish'e baktı ve sordu: "Lanigan'ı cinayetten suçlu bulabileceğinizden yeterince emin misiniz?"

T.L, dikkatli bir tipti ve bu gruba verilmiş herhangi bir teminatın uzun zaman unutulmayacağını çok iyi biliyordu. "Cinayet hükmü birtakım sorunlarla karşılaşabilir. Kasıtsız adam öldürmeyi, kesin tutturabiliriz."

"Kasıtsız adam öldürmeyle ne kadar alır?"

"Yirmi yıl."

"Ne kadar yatar?"

280

JOHN GRISHAM

"Aşağı yukarı beş yıl."

Bu, garip bir şekilde, suçluların ceza çekmesinin gerekli olduğunu düşünen bir profesyonel olan Jaynes'i memnun etmiş görünüyordu. "Buna sen de katılıyor musun Cutter?" diye sordu, yatağın kenarından yavaşça geçerken.

"Fazla kanıt yok," dedi Cutter. "Cinayet açısından kimin, nasıl, ne zaman ya da nerede öldüğünü ispatlayamıyoruz. Nedenini bildiğimizi düşünüyoruz; fakat, duruşma bir kâbus olabilir. Kasıtsız adam öldürme çok daha kolay olabilir."

Jaynes, Parrish'e sordu: "Peki ya yargıç, ona en yüksek cezayı verecek mi?"

"Eğer kasıtsız adam öldürmeden yargılanırsa yargıcın onu yirmi yıl cezaya çarptırmasını beklerim. Şartlı tahliye, hapisane yetkilileri tarafından belirlenir."

"Lanigan'ın gelecek beş yılı demir parmaklıklar ardında geçireceğini düşünebilir miyiz?" diye sordu Jaynes, etrafına bakınarak.

"Evet, elbette," dedi Parrish, savunmaya geçerek. "Birinci dereceden cinayetten vazgeçmiyoruz. Lanigan'ın parayı çalabilmek için birini öldürdüğü konusunda güçlü bir iddianame hazırlamayı planlıyoruz. Ölüm cezası çok az bir ihtimal; ama hüküm giyerse, müebbet de alabilir."

"Parchman Hapishanesi'nde ya da federal hapishanede kalması bizim için fark eder mi?" diye sordu Jaynes. Bu durumun onun için fark etmediği açıktı.

"Eminim, Patrick'in bu konuda bir fikri vardır," dedi Parrish, belli belirsiz sırıtarak.

Anlaşma, özellikle Parrish'in hoşuna gitmişti; çünkü, tek savcı o olacaktı. Mast ve FBI, davadan aniden uzaklaşacaklardı. Ama bu konuda hâlâ bir boşluk vardı ve Mast'i uçurumun kenarına biraz daha itmeye karar verdi. "Patrick'in cezasını Parchman'da çekeceğinden hiç şüphem yok," dedi, yardımsever bir biçimde.

Mast, sessiz duramazdı. Başını salladı, ciddi bir ifade takınarak kaşlarını çattı. "Bilmiyorum," dedi. "Eğer bunu yaparsak kötü duruma düşeceğimizi düşünüyorum. Bir banka soyup, sonra yakalanıp suçlamadan vazgeçilmesi halinde parayı geri vermeyi teklif edemezsin. Adalet satılık değildir."

"Bu durum, biraz daha karmaşık," dedi Sprawling. "Bir anda,

ORTAK

281

yakalayacak daha büyük bir balığımız oldu ve Lanigan, burada, kilit adam. Çaldığı para, kirli paraydı. Biz parayı tekrar ele geçiriyoruz ve vergi ödeyenlere iade ediyoruz."

Mast, Sprawling'le tartışacak değildi.

Jaynes, T.L. Parrish'e baktı, "Bay Parrish, affınıza sığınarak, bir dakikalığına dışarı çıkmanızı rica edebilir miyim? Biz federallerin, bir konuda konuşması gerekiyor."

"Elbette," dedi Parrish. Kapıya yürüdü ve koridora geçti.

Bu kadar konuşma yeterliydi. Sprawling'in işi bir sonuca bağlama zamanı gelmişti. "Beyler, bu çok basit. Beyaz Saray'da olayları yakından takip eden çok önemli birtakım insanlar var. Senatör Nye, Başkan'la hiçbir zaman dost olmadı ve doğrusunu söylemek gerekirse bu bölgede çıkacak iyi bir skandal yönetimi mutlu eder. Nye, iki yıl içinde tekrar seçimlere katılacak. Bu iddialar, onu bayağı meşgul eder. Ve eğer bunlar doğruysa, o zaman o öldü demektir."

"Soruşturmayı biz yapacağız," dedi, Jaynes Mast'e. "Ve siz de yargılamayı."

Bir anda, bu toplantının kendi yararına olduğunu Mast, açık bir şekilde anladı. Patrick'le bir anlaşma yapma kararına Sprawling ve Jaynes'ten çok daha nüfuzlu kişiler varmışlardı. Onlar, sadece o nüfuzlu kişiyi memnun etmeye çalışıyorlardı; ABD Bölge Savcısı olan da Mast'ın kendisiydi.

Bir ABD senatörünü suçlayıp hakkında dava açmanın arkasından çok önemli şeyler çıkabilirdi ve Mast, bu fikre hemen ısındı. Kendisinin, büyük bir mahkeme salonunda, jüri üyeleri ve izleyiciler her kelimeyi takip ederlerken Patrick'in bantlarını dinlettiğini görebiliyordu. "Öyleyse anlaşmayı kabul ediyor muyuz?" dedi, sanki bundan daha kayıtsız davranamazmış gibi omuzlarını silkerek.

"Evet," dedi Sprawling. "En akıllıcası bu, parayı geri almamız bizi iyi duruma sokacak. Patrick, bir süre hapisanede kalır. Daha büyük sahtekârları bile yakalayabiliriz."

"Bunun yanı sıra, Başkan da bunun olmasını istiyor," dedi Mast gülümseyerek, her ne kadar başka kimse gülümsemediyse de.

"Bunu söylemedim," dedi Sprawling. "Bu konuda Başkan'la konuşmadım. Patronum adamlarıyla konuştu. Bütün bildiğim bu kadar."

Jaynes, T.L. Parrish'i koridorda bulup tekrar içeri çağırdı ve Pat-rick'in teklifinin her ayrıntısını inceleyerek bunun üzerinde bir saat çalıştılar. Kız bir saat içinde verilebilecek bir uyarıyla serbest bırakılabilirdi. Patrick'in paranın faizini de ödemesi gerekecekti. Peki ya FBI'a açtığı dava? Jaynes, Sandy'y'e tartışacağı noktaların listesini çıkardı.

Miami'de Mark Birck, babasının serbest bırakıldığının müjdesini Eva'ya kişisel olarak verdi. Ona zarar verilmemişti; aslında babası, çok iyi muamele görmüştü.

Eva'ya biraz şanslıyaver giderse iki gün içinde bırakılabileceğini söyledi.

34

Yüzlerinde ciddi bir ifadeyle Camille süitine geri döndüler ve eski yerlerine oturdular. Sanki zorlu görevin tamamı devam etmek-teymiş gibi, birçoğu ceketlerini diğer odada bırakmıştı ve kollarını sıvamıştı ve kravatlarını gevşetmişti. Sandy'nin saatine göre onların aralarındaki görüşmeleri bir buçuk saat sürmüştü. Şimdi, Sprawling, sözcüleriydi.

"Paraya gelince," diye başladı ve o anda Sandy, bir pazarlığın söz konusu olduğunu anladı. Sorun, sadece ayrıntılardaydı. "Paraya gelince, müvekkilin ne kadarını geri vermeyi düşünüyor?" "Hepsini." "Hepsi ne kadar?" "Doksan milyonun tamamı." "Peki ya paranın faizi?" "Faizden size ne?" "Bizim için önemli." "Neden?"

"Böylesi daha adil." "Kimin için adil?"

"Şey, vergilerini ödeyenler için adil."

Sandy, buna içten bir şekilde güldü, "Hadi beyler, siz federal hükümet için çalışıyorsunuz. Ne zamandan beri vergi ödeyenleri korumak konusunda endişeleniyorsunuz?"

"Bu, hırsızlık ve zimmete para geçirme davalarında standart olarak kabul edilmiştir," diye ekledi Maurice Mast. "Ne kadar?" diye sordu, Sandy. "Hangi oranda?" "En uygun olan yüzde dokuzdur," dedi Sprawling. "Sanırım, bu adil olur."

"Ah, demek öyle düşünüyorsun? Peki Ulusal Vergi Dairesi fazla tahsil ettiği parayı, geriye öderken hangi faizi veriyor?" Kimse cevap veremedi. "Yüzde altı," dedi Sandy.

Zöt

JUIIIN

"Sadece yüzde altı, işte hükümetin ödediği miktar bu."

Tabii ki, Sandy, bunları önceden planlamış olmanın faydasını görüyordu. Sorulan önceden tahmin etmişti ve cevaplan kafasında tasarlamıştı; ve onların kendisine yetişmeye çalışırken kıvranımlarını izlemek inanılmaz eğlenceliydi.

"Yani yüzde altı mı teklif ediyorsun?" diye sordu Sprawling. Yavaş ve dikkatle konuşuyordu.

"Elbette, hayır. Para bizim elimizde; bunun ne kadarını ödeyeceğimizi biz belirleyeceğiz. Hükümet de bu ilkeyi uyguluyor. Paranın aynen Pentagon'daki kara deliğe geri döneceğini düşünüyoruz."

"Buna biz karar veremeyiz," dedi Jaynes, şimdiden yorgun düşmüştü, vaaz verecek hali yoktu.

"Paraya bakış açımız şu şekilde," dedi Sandy. "Para tamamen yok olmuş, birtakım kurnaz sahtekârlara yedirilmiş olabilirdi ve böylece bir daha hiçbir zaman bulunamazdı. Müvekkilim buna mani oldu, parayı elinde tuttu ve şimdi de iade ediyor."

"Onu bunun için ödüllendirelim mi?" diye sordu Jaynes.

"Hayır, sadece faizden vazgeçin."

"Bu durumu Washington'daki bazılarına yutturmamız lazım," dedi Sprawling, yalvarmadan, fakat yardım ihtiyacı içinde. "Bize, işimizi kolaylaştıracak bir şeyler ver."

"Ulusal Vergi Dairesi oranının yarısını ödeyeceğiz, bir kuruş bile fazlasını değil."

Sprawling, ciddi ve anlamsız bir yüz ifadesiyle konuştu. "Bunu başsavcıya iletceğim, umarım iyi bir ruh hali içindedir."

"Ona saygılarımı söyle," dedi Sandy.

Jaynes, not almayı bırakıp kafasını kaldırdı ve sordu: "Yüzde üç öyle değil mi?"

"Bu doğru. 26 Mart 1992'den, 1 Kasım 1996'ya kadar. Toplam para yüz on üç milyonu buluyor, ayrıca göz ardı edeceğimiz, bir küsurat kalıyor. Tam tamına yüz on üç milyon ödeyeceğiz."

Bu rakam iyi bir etki yaratmıştı ve hükümet çocuklarının kulağına kesinlikle hoş gelmişti. Her biri bunu bloknotlarına yazdılar. Miktar, fazla görünüyordu. Vergi yükümlülerine bu kadar çok geri ödeyen bir pazarlığı kim reddedebilirdi?

Bu kadar fazla para teklifi getirmenin tek bir anlamı vardı: Pat-

ORTAK

285

rick, doksanı almıştı ve iyi yatırımlar yapmıştı. Sprawling'in adamları, daha önce bazı hesaplar yapmışlardı. Patrick'in yılda yüzde sekiz kazanarak bütün parayı yatırdığı farz edildiğinde kazancı şimdi yüz otuz bir milyon oluyordu. Yüzde onla, miktar, yüz kırk dört milyonu bulurdu. Vergisiz tabii. Görünüşe göre Patrick, bu parayı pek harcamamıştı ve böylece zengin bir adam olarak kalacaktı.

"Aynı zamanda Bay Lanigan adına açtığımız davayla da ilgiliyiz," dedi Sprawling.

"FBI'a yönelttiğimiz suçlamalardan vazgeçeceğiz; fakat, bir konuda Bay Jaynes'in yardımına acilen ihtiyacım olacak. Bunu sonra tartışabiliriz. Bu, küçük bir ayrıntı."

"Tamam, bunları geçiyoruz. Müvekkiliniz, büyük jürinin karşısına tanık olarak çıkmaya ne zaman hazır olacak?"

"Ona ne zaman ihtiyacınız olursa. Sağlığı açısından bunu her zaman yapabilecek durumda."

"Bu konuda hızla ilerlemeyi planlıyoruz."

"Ne kadar çabuk olursa müvekkilim için o kadar iyi olur."

Sprawling, hazırladığı listedeki maddeleri işaretledi. "Gizlilik konusunda ısrarlı olacağız. Basın ya da benzeri bir şey olamayacak. Pazarlığımız bir sürü eleştiriyle karşılaşabilir."

"Biz tek kelime etmeyeceğiz," diye söz verdi Sandy.

"Bayan Miranda'nın ne zaman serbest bırakılmasını istiyorsunuz?"

"Yarın. Ve Miami'deki hapishaneden havaalanına kadar kendisine eşlik edilmesi gerekiyor. Uçağa binene kadar FBI koruması istiyoruz."

Jaynes anlamamışçasına omuz silkti. "Bizim için sorun değil," dedi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Sandy, sanki eğlence başlamak üzereymiş gibi ellerini ovuşturarak.

"Hükümetin söyleyeceği bir şey yok," dedi Sprawling.

"Güzel; işte önerim," dedi Sandy, sanki başka bir seçenekleri varmış gibi. "Burada, PC'leri olan iki sekreterim var. Anlaşmanın kaba bir taslağını hazırladık bile. Detayları düzeltmeniz fazla zaman almaz. Sonra da imzalarsınız. Ardından ben, anlaşmayı müvekkilime götüreceğim ve umuyorum ki birkaç saat içinde işimizi bitireceğiz. Bay Mast, size federal yargıçla temasa geçip olabildiğince ça-

286

JOHN GRISHAM

bük bir toplantı ayarlamamızı öneriyorum. Ona, davadan vazgeçtiğimizi belirten belgeyi fakslayacağız."

"Belgeler ve bantlar ne zaman elimize geçecek?" diye sordu Jay-nes.

"Eğer birkaç saat içinde her şey onaylanıp imzalanırsa bu akşam beşe kadar elinize geçer."

"Bir telefon etmem gerek," dedi Sprawling. Mast'in ve Jaynes'in de telefon etmeleri gerekiyordu. Süitten çıktılar.

Diğer hastalar, her gün bir saat dışarı çıkarılıyorlardı. Ekim sonlarında, serin ve bulutlu bir gündü ve Patrick, anayasal haklarında ısrar etmeye karar verdi. Koridordaki polis memurları itiraz ettiler; buna izin verilmemişti.

Patrick, Karl Huskey'yi aradı ve onayını aldı. Patrick, Karl'a aynı zamanda, gelirken Point yakınındaki Division Caddesi'ndeki Ro-sitti'nin yerine uğrayıp bir çift peynirli yengeç sandviçi alıp kendisine katılıp katılamayacağını sordu. Kari, buna çok memnun olacağını söyledi.

Yemeklerini, ufak fiskiyenin ve hüzünlü küçük akağacın yanındaki tahta bankta oturup yediler. Hastanenin birkaç ek binası etraflarını çevreliyordu. Kari, polis memurları için de sandviç getirmişti ve onlar da yakında, duyuş mesafesinin hemen dışında oturuyorlardı.

Kari, otelin süitinde devam eden toplantı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Patrick, ona bu konuda hiçbir şey anlatmadı. Parrish oradaydı ve çok geçmeden durumu yargıcına anlatacaktı.

"İnsanlar benim hakkımda neler söylüyorlar?" diye sordu Patrick, sandviçinin üçte birini bitirip kenara koyarken.

"Dedikodular, söndü gitti. Her şey normale döndü. Dostların, hâlâ dostların."

"Bazılarına mektuplar yazıyorum. Onlara, bu mektupları verir misin?"

"Elbette, veririm."

"Sağol."

"Kadın arkadaşını Miami'de yakaladıklarını duydum."

"Evet, fakat çok yakında dışarı çıkacak. Pasaportuyla ilgili, sadece ufak bir sorun."

ORTAK

287

Huskey, sandviçinden büyük bir parça ısırды ve bunu sessizce çiğnedi. Konuşmalarındaki uzun ve sessiz aralıklara alışmaya başlamıştı. Konuşmayı sürdürmek için bir şeyler söyleme gayretindeydi. Patrick'in böyle bir çabası yoktu.

"Temiz hava, hoş," dedi en sonunda Patrick. "Teşekkürler."

"Temiz hava almak için anayasal hakkın var."

"Hiç Brezilya'ya gittin mi?"

"Hayır."

"Gitmelisin."

"Senin gibi mi, yoksa ailemle mi?"

"Hayır, hayır. Bir ara git ve gez."

"Plajları mı?"

"Hayır. Plajları unut. Şehirleri unut. Ülkenin tam ortasına, gökyüzünün berrak ve mavi olduğu açık alanlara git. Orada, hava hafiftir, doğa güzeldir, insanlar naziktir ve anlaşılmaz değildir. Orası benim evim, Kari. Oraya geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Uzun bir süre gerekebilir."

"Belki, fakat bekleyebilirim. Ben artık Patrick değilim, Karl. Patrick öldü. O, tuzağa düşürülmüştü ve mutsuzdu. Şimandı ve mutsuzdu ve Tanrıya şükür, gitti. Ben, artık Danilo'yum; Danilo Silva. Başka bir ülkede sakin bir hayatı olan daha mutlu bir insan. Danilo, bekleyebilir."

Ve güzel bir kadınla ve büyük bir servetle diye eklemek istedi Kari; fakat sonra bunu kafasından attı.

"Danilo, Brezilya'ya nasıl dönecek?" diye sordu Kari.

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bak, Patrick - sanırım sana Danilo değil de, Patrick diye hitap etmemin bir sakıncası yoktur."

"Elbette."

"Artık çekilip, davayı Yargıç Trussel'a devretme zamanım geldi. Bazı önergelerin zamanı yakında gelecek ve bazı kararlar yayınlanmak zorunda olacak. Sana yardım etmek için elimden geleni yaptım."

"Sana bozulanlar oluyor mu?"

"Biraz, fakat hiçbir şey beni endişelendirmiyor. Seni incitmek istemiyorum ve korkarım ki, davaya daha fazla devam edersem bu-

288

JOHN GRISHAM

na kızanlar olabilir. Herkes dost olduğumuzu biliyor. Allah kahretsin, beni tabutunu taşıyanlardan biri olarak bile seçmiştin." "Sana bunun için hiç teşekkür ettim mi?" "Hayır, o zaman ölüydün; bu önemli değil. Eğlenceliydi." "Evet, biliyorum."

"Her neyse, Trussel'la konuştum ve o, davayı almaya hazır. Ona ayrıca kötü durumdaki yaralarından ve burada olabildiğince uzun kalmanın senin için ne kadar önemli olduğundan bahsettim. Bunları anlıyor." "Sağol."

"Fakat, gerçekçi olmak zorundasın. Bir şekilde hapse gireceksin ve orada uzun süre

kalabilirsin."

"O çocuğu öldürdüğümü düşünüyor musun, Kari?" Kari, sandviçinin geri kalan parçalarını bir torbaya attı ve buzlu çayını içti. Bu konuda yalan söylemeye niyeti yoktu. "Şüphe uyandırıcı bir durum. Öncelikle, arabada insan kalıntıları vardı; bu birinin öldürüldüğünü gösteriyor, ikincisi, FBI, 9 Şubat 1992 tarihinden az zaman öncesinden bu yana kayıp insanların tümünün geniş kapsamlı bir bilgisayar analizini yaptı. Pepper, üç yüz mil içinde kendisinden hiçbir iz bulunamamış tek kişi."

"Bu, benim suçlu olduğuma karar vermek için yeterli değil ki?" "Senin sorun suçlu bulunup bulunmayacağıyla ilgili değildi." "Tamam. Onu öldürdüğümü düşünüyor musun?" "Ne düşündüğümü bilmiyorum, Patrick. On iki yıldan beri yargıçlık yapıyorum ve önümde durup hâlâ işlediklerine inanmadık- J lan suçları itiraf eden insanlar gördüm. Şartlar el verdiğinde bir in-; san her şeyi yapabilir." "O halde inanıyorsun."

"inanmak istemiyorum. Neye inanacağımı bilmiyorum." "Birini öldürebileceğimi düşünüyor musun?" "Hayır. Fakat, ölmüş gibi yapıp doksan milyon doları alabilece- l ğini de düşünmüyordum. Yakın geçmişin sürprizlerle dolu."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Kari, saatine bir göz attı. Patrick onu bankta bıraktı ve iç bahçede yavaşça yürüdü. :

Camille süitinde plastik tepsilerde sunulan hafif sandviçlerden l oluşan Öğle yemeği Patrick'in davasıyla dört yıl önce görevlendiril-J

ORTAK

289

mis olan federal yargıcın telefonuyla bölündü. Mast'in bıraktığı not nedeniyle onları arayan yargıç, Jackson'da bir davanın ortasın-daydı ve sadece bir dakikası vardı. Mast, süitte toplanmış kişilerin rollerini açıkladı ve yargıç telefon konuşmasının hoparlöre verilip oradakilerin hepsi tarafından dinlenilmesini kabul etti. Mast, daha sonra, önerilen anlaşmayı kısaca özetledi. Bunun ardından yargıç, Sandy'den önerilerini kendi sözcükleriyle ifade etmesini istedi. Sprawling'e birkaç soru soruldu ve kısa telefon görüşmesi uzadı. Bir ara Sprawling, yargıçla özel olarak konuşmak için odadan çıktı. Washington'daki nüfuzlu kişilerin Bay Lanigan'la anlaşma yapmayı acilen istediklerini, bu sayede daha büyük balığın yakalanabileceğini belirtti. Yargıç, T.L Parrish'le de özel olarak konuştu; T.L Par-rish, Patrick'in bu işten sıyrılmadığını ve aslında daha ciddi suçlamalarla karşılaşacağını ve kesin bir şekilde belirtilmemiş olsa da her şekilde hapisanede uzun yıllar geçireceğini garanti etti.

Yargıç, bu derece aceleci davranmak istemiyordu ama davayla yakından ilgilenen, Biloxi'deki önemli kişilerin etkisiyle yumuşadı ve Patrick'e yöneltilmiş olan tüm federal suçlamaları düşüren mahkeme kararını imzalamayı kabul etti. Mahkeme kararı hemen ona fakslandı ve o da bunu hemen imzalayıp geri faksladı.

Öğle yemeğini bitirmeleriyle, Sandy, hemen hastaneye gidip dönmek amacıyla onları yalnız bıraktı. Patrick odasındaydı ve annesine mektup yazıyordu; Sandy içeri daldı. "Başardık!" Anlaşmayı, Patrick'in çalışma masasına fırlattı.

"istediğimiz her şeyi elde ettik," dedi.

"Tamamen mi?"

"Evet, yargıç bunu az evvel imzaladı."

"Miktar ne kadar?"

"Doksan, artı yüzde üç faiz."

Patrick, gözlerini kapadı ve yumruklarını sıktı. Servet, şu an büyük bir darbe yemişti; fakat geride daha bir sürü para vardı. Bu, onun ve Eva'nın bir gün güvenli bir yere yerleşip çocuklarla dolu bir eve sahip olmaları için yeterliydi. Büyük bir ev ve bir sürü çocuk.

Anlaşmayı gözden geçirdiler. Patrick bunu imzaladı ve Sandy hemen otele döndü.

O 19

Öğleden sonra saat ikiye doğru ikinci toplantı başladığında kalabalık azalmıştı. Sandy, Talbot Mims'i ve Northern Case Mutu-al'm kıdemli başkan yardımcısı olan Sheanault adındaki müvekkilini karşıladı. Sheanault, yanında, Sandy'nin adlarını anlayamadığı iki avukat getirmişti. Mims de, bu konuda daha iyi sonuç alabilmek için yanında, daha önce söz konusu olmamış olan bir ortağı ve bir iş arkadaşıyla birlikte gelmişti. Sandy, gelenlerin kartvizitlerini topladı ve onlara ilk toplantının yapıldığı aynı oturma odasına kadar eşlik etti. Mahkeme kâtipleri de yerlerini aldılar.

Jaynes ve Sprawling, yandaki çalışma odasında Washington'la telefonda konuşuyordu. Kafilenin geri kalanı, vakit geçirmeleri için bir saatliğine aşağıya, kumarhaneye yollanmıştı; alkol alınmayacaktı.

Monarch-Sierra'nın ekibi çok daha küçüktü; sadece Hal Ladd, onun bir iş arkadaşı ve Cohen adında, zarif, ufak tefek bir adam olan, şirketin baş avukatı gelmişti. Gergin bir tanışma oldu ve hepsi, Sandy'yi dinlemek için oturdular. Sandy onlar için hazırladığı ince dosyaları dağıttı ve bunlara bir göz atılmasını rica etti. Her dosyada, Patrick'in FBI'a açtığı davanın bir kopyası ve yanıkların renkli fotoğrafları vardı. Sigorta şirketlerinin adamları avukatları tarafından hazırlanmışlardı; bu yüzden bunların hiçbirisi onlar için sürpriz değildi.

Sandy, bir gün önce yaptığı iddiaları özetledi. Müvekkilinin yaralarına FBI sebep olmamıştı, çünkü müvekkilini bulan FBI değildi. Stephano'ydu. Ve Stephano'nun üç müşterisi vardı: Benny Aricia, Northern Case Mutual ve Monarch-Sierra. Her üçünün de Patrick tarafından açılacak olan bir davada afişe olmakla ilgili ciddi sorunları vardı.

"Bu Stephano işini nasıl kanıtlamayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Talbot Mims.

"Bir saniye," dedi Sandy. Çalışma odasına açılan kapıyı açtı ve Jaynes'e bir dakikalığına gelip gelemeyeceğini sordu. Jaynes odaya girdi, gruba kendini tanıttı. Büyük bir zevkle, Patrick araştırmasını, konsorsiyuma mali desteği, ödülleri, bahşişleri, Brezilya avını, plastik cerrahiyi, Pluto'dan çocukları, Patrick'in yakalanışını, işkenceyi, kısacası, Stephano'nun kendisine anlattığı her şeyi detaylı bir biçimde açıkladı. Bunların tümü, Aricia, Monarch-Sierra ve Nort-

ORTAK

291

hern Case Mutual tarafından sağlanan parayla yapılmıştı. Ve hepsi, onların menfaati için yapılmıştı.

Bu, Jaynes'in çok hoşlandığı, göz kamaştırıcı bir performanstı. "Bay Jaynes'e soru sormak isteyen var mı?" diye sordu Sandy mutlu bir tavırla, hikâye bir sonuca bağlanırken.

Hiç soru sorulmadı. Geçen on sekiz saat içinde, ne Northern Case Mutual'dan Sheanault, ne Monarch-Sierra'dan Cohen, şirketlerinde Jack Stephano'yu tutma yetkisini kimin vermiş olduğunu belirleyebilmiş değillerdi. Öğrenmeleri de mümkün görünmüyordu; artık izler silinmekteydi.

Her iki şirket de büyük ve zengin şirketlerdi. Pek çok hissedarları vardı ve şirketin itibarını korumak için büyük bir reklam bütçesi ayırıyorlardı, iki şirket de böyle bir başağrısı istemezdi. "Teşekkürler, Bay Jaynes," dedi Sandy.

"Eğer ihtiyacınız olursa yan odadayım," dedi Jaynes, sanki geri dönüp tabutu biraz daha çivilemekten başka hiçbir şey onu daha çok mutlu edemezmiş gibi.

FBI'nın başkan yardımcısı neden Biloxi'deydi ve neden suçu onlara yıkmak için bu kadar istekli davranıyordu?

"İşte teklifimiz," dedi Sandy, kapı kapandığında. "Bu basit, kısa ve bir daha görüşülemeyecek bir teklif, ilk önce, Northern Case Mutual'dan Bay Shenault; bu küçük savaşta müvekkilinizin son saldırısı, Trudy Lanigan'a ödenmiş olan iki buçuk milyonu telafi etme çabasıdır. Biz, sizin geri çekilmenizi tercih ediyoruz. Davadan vazgeçin ve Trudy'yi unutun, bırakın huzur içinde yaşasın. Büyütmesi gereken bir çocuk var ve bunun yanında paranın büyük bir kısmı harcanmış. Vazgeçin ve müvekkilim de yaraları için şirketinize karşı iddialarından vazgeçsin."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Talbot Mims, inanamayarak. "Evet. Hepsi bu." "Kabul ediyoruz."

"Danışmak için bir dakikaya ihtiyacımız var," dedi Shenault, yüzünde hâlâ sert bir ifade vardı.

"Hayır, ihtiyacımız yok," dedi Mims, müvekkiline. "Bu harika bir anlaşma. Önümüze serdi, biz de kabul ediyoruz. Aynen öyle." Shenault konuştu: "incelemem..."

"Hayır," dedi Mims, Sheanault'a öfkelenerek. "Anlaşmayı kabul

ediyoruz. Şimdi, eğer seni temsil etmesi için başka birini istiyorsan bu başka mesele. Fakat, senin avukatın olduğum sürece, anlaşmayı kabul ediyoruz."

Sheanault, hiçbir şey söylemedi.

"Kabul ediyoruz," dedi Mims.

"Peki ya Bay Shenault?" diye sordu Sandy.

"Ah, evet, sanırım kabul ediyoruz."

"Harika. Yan odada sizi bekleyen bir sözleşme var. Şimdi, bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakırsanız Bay Ladd ve müvekkiliyle özel olarak konuşmanı gerekiyor."

Mims, ekibini dışarı çıkardı. Sandy arkalarından kapıyı kilitledi ve Bay Cohen'e, Hal Ladd'e ve onun iş arkadaşına hitaben konuştu: "Korkarım sizin anlaşmanız, onlarınkinden biraz farklı. Onlar kolayca sıyrılıyorlar; çünkü ortada bir boşanma var. Bu, pis ve karmaşık bir durum ve müvekkilim boşanma işlemlerinde avantajlı duruma geçmek için iddiasını Northern Case Mutual'a karşı kullanabilir. Siz, ne yazık ki aynı konumda değilsiniz. Onlar, Stephano'ya yarım milyon dolar yatırdılar, sizse, bu rakamın iki katını. Sizin daha fazla prestijiniz ve rezil olma tehlikeniz ve hepimizin bildiği gibi Northern Case Mutual'dan bayağı fazla paranız var."

"Kafanızdaki rakam nedir?" diye sordu Cohen.

"Patrick için hiçbir rakam yok; ancak o, çocuk konusunda, çok endişeli. Altı yaşında ve annesi parayı çarçur ediyor. Bu, Northern Case Mutual'ın bu kadar çabuk pes etmesinin bir nedeni, Bayan Lanigan'dan parayı almak çok zor olacaktı. Patrick, cömertçe bir miktarın, annesinin ulaşamayacağı bir fona yatırılmasını istiyor."

"Ne kadar?"

"Çeyrek milyon. Bunun yanı sıra, aynı miktarda bir parayı da kendi mahkeme masraflarını karşılamak için istiyor. Tam tamına yarım milyon, sessizce ödenecek; bu sayede de müvekkilinizin o fotoğraflardan utanç duymasına gerek kalmayacak."

Bölge tarihi, kişisel yaralamalarda ve hatalı ölüm 'davalarında jüri tarafından cömertçe verilmiş kararlarla doluydu. Hal Ladd, Cohen'e, Patrick'e yapılanlardan dolayı, Aricia'ya karşı, milyonlarca dolarlık bir karara varılabileceğini söyledi. Kaliforniya'dan gelen Cohen, bunu kesinlikle anladı. Şirket, anlaşmaya varıp şehirden ayrılmak için can atıyordu.

ORTAK

293

"Davadan tamamiyle vazgeçilecek," dedi Cohen. "Ve yarım milyon ödüyoruz, öyle mi?"

"Hepsi bu."

"Bunu yapacağız."

Sandy bir dosyaya uzandı ve birtakım kâğıtlar çıkardı. "Size bırakacağım sözleşme burada." Kopyaları verdi ve oradan ayrıldı.

ORTAK

295

Psikiyatrisi, Dr. Hayani'nin bir arkadaşıydı. Patrick'in onunla olan ikinci seansı iki saat sürdü ve ilki gibi bu da bir işe yaramadı. Bu, son seanstı.

Patrick izin isteyip ayrıldı ve akşam yemeğinden önce odasına döndü. Akşam haberlerini izlerken yemeğin büyük bir kısmını bıraktı. Adı, haberlerde geçmiyordu. Etrafta dolandı ve gardiyanlarla konuştu. Sandy, öğleden sonra, son haberleri vermek için belli aralıklarla onu aramıştı; fakat Patrick belgeleri görmek istiyordu. "Riziko" programını izledi ve kalın bir kitabı okumaya çalıştı.

Sandy'nin gardiyanlarla konuştuğunu ve mahkûmun nasıl olduğu hakkında sorular sorduğunu duyduğunda saat neredeyse sekiz olmuştu. Sandy ona "mahkûm" diye hitap etmekten hoşlanıyordu.

Patrick onu kapıda karşıladı. Avukatı yorgunluktan bitmişti; fakat gülümsüyordu. "Her şey halloldu," dedi, Patrick'e bir yığın evrak verirken.

"Peki ya belgeler ve bantlar?"

"Onları bir saat önce verdik. Bir düzine FBI ajanı toplanmış olmalıydı. Jaynes, bana bütün bir gece boyunca çalışacaklarını söyledi."

Patrick anlaşma kâğıtlarını aldı ve televizyonun altındaki köşede duran çalışma masasına oturdu. Dikkatlice her kelimeyi okudu. Sandy'nin akşam yemeği, bir kesekâğıdı içindeki hazırlanmış yemekten ibaretti ve bunu yatağın yanında ayakta durarak yedi bir yandan da ESPN'deki Avustralya'dan sessiz Amerikan futbol maçını izledi.

"Yarım milyondan şikâyetçi oldular mı?" diye sordu, Patrick kafasını kadırmadan.

"Kesinlikle hayır. Kimse hiçbir şeyden şikâyet etmedi."

"Sanırım daha fazlasını istemeliydik."

"Yeterince aldığımı düşünüyorum."

Patrick bir sayfayı açtı, sonra imzasını attı. "İyi iş basardın Sandy, ince bir çalışma."

"Güzel bir gün geçirdik. Federal davalardan vazgeçildi ve bunlar karara bağlandı. Avukat ücretlerinin icabına bakıldı. Çocuğun geleceği güven altında. Yarın Trudy'yle işimizi bitireceğiz. Bundan sonrası senin için riskli, bu cesedin yoluna çıkması çok kötü."

Patrick, kâğıtları masaya bıraktı ve sırtını odaya vererek pencereye doğru bir adım attı.

"Bana bir ara anlatmak zorundasın."

"Ne anlatmak zorundayım?"

"Neden Pepper'dan başlamıyoruz?"

"Tamam, Pepper'ı ben öldürmedim."

"Pepper'ı başka biri mi öldürdü?"

"Bu bilgim dahilinde değil."

"Pepper kendini mi öldürdü?"

"Bilgim dahilinde değil."

"Sen ortadan kaybolduğunda Pepper hayatta mıydı?"

"Sanırım."

"Allah kahretsin Patrick, yorucu bir gün geçirdim ve oyun oynayacak durumda değilim."

Patrick arkasını döndü ve kibarca: "Lütfen bağırma, dışarda, burada konuşulan her şeyi duymak için çabalayan polisler var. Otur."

"Oturmak istemiyorum."

"Lütfen."

"Ayaktayken daha iyi duyabiliyorum. Evet, seni dinliyorum."

Patrick pencereyi kapadı, perdeleri çekti, kilitli kapıyı kontrol etti ve televizyonu kapadı. Oturup örtüyü beline kadar çekerek yataktaki alışılmış pozisyonunu aldı. Bir kez yerine yerleştikten sonra yavaş sesle konuşmaya başladı. "Pepper'ı tanyordum. Bir gün kulübeye yemek istemek için geldi. Bu, 91 Noeli'nden hemen önce oldu. Bana, genellikle ormanda yaşadığını söyledi. Onun için pastırmalı yumurta pişirdim ve bunu günlerdir hiçbir şey yememiş gibi yedi. Kekeliyordu ve çok çekingendi, yanımda kendini rahatsız hissediyordu. Tabii ki meraklandım. Önümde on yedi yaşında olduğunu söyleyen fakat daha küçük gösteren bu çocuk oturuyordu. Oldukça temizdi ve normal giyimliydi ve yirmi mil uzakta bir ailesi

296

JOHN GRISHAM

olmasına karşın ormanda yaşıyordu. Onu konuşturdum. Ailesiyle ilgili sorular sordum ve hüzünlü bir hikâye dinledim. Yemeği bittiğinde gitmeye hazır görünüyordu. Ona uyuması için bir yer vermeyi teklif ettim, fakat kamp yerine dönmekte ısrarlıydı.

"Ertesi gün yalnız başıma geyik avına gittim ve Pepper, beni takip etti. Bana küçük çadırını ve uyku tulumunu gösterdi. Yemek kapları, bir buz kıracağı, bir fener ve bir av tüfeği vardı, iki haftadan beri eve hiç uğramadığını söyledi. Annesinin yeni bir erkek arkadaşı olduğunu ve bunun şimdiye kadarkiler içinde en kötüsü olduğunu söyledi. Bulmuş olduğu bir geyik bölgesine kadar ormanın derinliklerine doğru onun peşinden gittim. Bir saat sonra o ana kadar öldürdüklerimin en büyüğü sayılabilecek bir geyik öldürdüm. Ormanın her yerini bildiğini söyledi ve avlanmak için en iyi yerleri göstermeyi teklif etti.

"Birkaç hafta sonra tekrar kulübedeydim. Trudy'yle hayat çekilmezdi. Trudy de ben de, evden ayrılacağım hafta sonları için yaşıyorduk. Pepper, ben oraya varduktan az sonra geldi. Ben, güveç yaptım ve domuzlar gibi yedik; o zamanlar iştahım yerindeydi. Pepper, üç günlüğüne eve gittiğini ve annesiyle ettiği bir kavgadan sonra evden ayrıldığını söyledi. Ne kadar çok konuşursa o kadar az kekeleyordu. Ona avukat olduğumu söyledim. Çok geçmeden bana yasal sorunlarını anlattı. En son işi Lucedale'deki bir benzin istasyonunda benzin pompalamak olmuştu. Kasadan bir miktar para eksik çıkınca, herkes onun gerizekâlı olduğunu düşündüğünden suçu onun üstüne atmışlardı. Onun ise, elbette ki bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu da ormanda kalmayı yeğlemesi için bir başka iyi nedendi. Konuyla ilgileneneğime söz verdim."

"Ve böylece plan başladı."

"Öyle de denebilir. Birbirimizi birkaç kez ormanda gördük."

"Şubat'ın dokuzu yakındı."

"Evet. Pepper'a polislerin onu tutuklamak üzere olduklarını söyledim. Bu bir yalandı. Tek bir yere bile telefon açmamıştım. Böyle bir şeyi göze alamazdım. Fakat Pepper, konuştuğum kayıp parayla ilgili bir şeyler bildiğine daha çok ikna oldum. Korkuyordu ve bana çok güveniyordu. Önündeki seçenekleri tartıştık; bunlardan biri ortadan kaybolmaktı."

"Vay canına, bu seçenek bana hiç yabancı gelmiyor."

ORTAK

297

"Annesinden nefret ediyordu, polisler peşindeydiler. Hayatının geri kalanını ormanda geçiremeyecek kadar korkak bir gençti. Batıya gidip, dağlarda av rehberi olarak çalışma düşüncesi hoşuna gidiyordu. Bir plan yaptık. New Orleans dışında bir tren kazasında ölen lise ikinci sınıf öğrencisiyle ilgili haberi görene kadar gazeteleri takip ettim. Adı, Joey Palmer'dı, bu kulağa hoş geliyordu. Miami'deki bir sahtekârı aradım ve o bana Joey'in sosyal güvenlik numarasını buldu. Ve dört gün içinde Pepper için gayet güzel belgeler hazırlanmıştı. Üzerinde benzer bir fotoğraf bulunan Louisiana ehliyeti, sosyal güvenlik numarası, nüfus cüzdanı hatta bir pasaport." "Bu, çok kolay bir şeymiş gibi anlatıyorsun." "Hayır. Anlattığımdan da kolay. Sadece biraz nakit para ve hayal gücü gerekiyor. Pepper evraklarını sevdi ve bir otobüse atlayıp dağlardan uzaklaşma fikrine bayıldı. Dalga geçmiyorum, Sandy, çocuğun annesini geçmişte bırakma konusunda en ufak bir tereddütü yoktu."

"Senin gibi."

"Evet. Her neyse, Şubat'ın dokuzu, pazar günü..." "Öldüğün tarih."

"Evet. Bunu, şimdi hatırlıyorum. Pepper'ı, arabayla Jackson'daki Greyhound garajına götürdüm. Arabada giderken, geri dönmesi için her fırsatı tanıdım, fakat kararlıydı. Hayır, heyecanlıydı. Zavallı çocuk, Mississippi eyalet sınırlarından hiç çıkmamıştı. Sadece, arabayla Jackson'a gitmek bile onun için heyecan vericiydi. Hiçbir şekilde bir daha geri dönemeyeceğini belirttim. Annesinden hiç söz etmedi. Arabada, üç saatlik yolculuk boyunca

annesinden hiç söz etmedi."

"Nereye gidecekti?"

"Oregon'da Eugene'nin kuzeyinde bir orman kampının yerini belirlemiştim. Otobüsün izleyeceği yolları ve tarifeleri kontrol ettim. Pepper için bunların hepsini yazdım, garaja giderken bir düzine deneme yaptık. Ona nakit iki bin dolar verdim ve onu garajdan iki blok ötede arabadan indirdim. Saat neredeyse öğlen bir olmuştu ve görülme riskini göze alamazdım. Pepper'ı en son gördüğümde, omzunda tıka basa doldurulmuş bir sırt çantası vardı ve yüzünde bir gülümsemeyle koşar adım uzaklaşıyordu."

"Av tüfeği ve kamp teçhizatı kulübede bulundu."

298

JOHN GRISHAM

"Bunları başka nereye koyabilirdi?"

"İşte bilmecenin bir diğer parçası."

"Elbette. Onların, Pepper'ın arabada yandığını düşünmelerini istedim."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum ve bu önemli değil."

"Sorduğum bu değil Patrick."

"Gerçekten önemli değil."

"Benimle oyun oynamaktan vazgeç, kahralosı. Eğer bir soru soruyorsam cevabını hak ediyorumdur."

"Canım isterse cevap veririm."

"Bana karşı neden bu kadar ihtiyatlısın?"

Sandy'nin sesi daha yüksek ve huzursuzdu ve Patrick, onun sakinleşmesi için bir dakika sustu, ikisi de derin derin nefes aldılar ve ikisi de kendine gelmeye çalıştı.

"İhtiyatlı davranmıyorum, Sandy," dedi Patrick, ters bir şekilde.

"Sen öyle san. Bir bilmeceyi çözmek için deliller gibi uğraşıyorum ve aynı anda on tane sır karşıma çıkıyor. Neden bana her şeyi anlatamıyorsun?"

"Çünkü her şeyi bilmek zorunda değilsin."

"Bu, kesinlikle çok hoş olurdu."

"Sahi mi? En son ne zaman bir suçlu sana her şeyi anlattı?"

"Çok komik. Seni suçlu olarak görmüyorum."

"O zaman ben neyim?"

"Bir dost, belki de."

"Eğer beni suçlu olarak görseydin işin çok daha kolay olurdu."

Sandy, anlaşma kâğıtlarını masadan aldı ve kapıya yöneldi. "Yorgunum ve dinleneceğim. Yarın tekrar gelirim ve bana her şeyi anlatacaksın."

Kapıyı açtı ve odadan çıktı.

Onları birilerinin izlediği ilk kez, iki gün önce kumarhaneden çıkarılarken Guy tarafından fark edilmişti. Tanıdık bir yüz, başını hızla diğer tarafa çevirdi. Sonra, bir araba onları oldukça belirgin bir şekilde takip etti. Guy, bu tip konularda tecrübeliydi ve arabayı kullanmakta olan Benny'ye durumu bildirdi. "Federaller olmalı," demişti Guy. "Başka kim olabilir ki?"

ORTAK

299

Biloxi'den ayrılma planları yaptılar. Kiralık dairedeki telefon hatlarını kestirdiler. Diğer çocukları gönderdiler.

Hava kararına kadar beklediler. Guy, arabayla oradan ayrılıp Mobile'in doğusuna doğru yola çıktı. Orada, arkasından gelen olup olmadığını kontrol ederek geceyi geçirecekti ve sonra sabah bir uçağa atlayacaktı. Benny, batıya doğru, önce 90. otoyolu takip ederek sonra da Lake Ponchartrain'den geçerek New Orleans'a doğru yol aldı. Çevresine çok dikkat ediyordu; fakat arkasında hiçbir şey görmedi. French Quarter'da bir midye yedi, sonra havaalanına gitmek için bir taksi tuttu. Memphis'e, oradan da gecenin büyük bir kısmını bir havaalanı beldeme salonunda geçirdiği O'Hare'ya uçtu. Şafak vakti New York'taydı.

FBI, Boca Raton'daydı ve evini izliyordu, isveçli kapatması hâlâ oradaydı. Onun çok yakında kaçacağını ve onu kolayca izleyeceklerini düşünüyordu.

36

Hiçbir tahliye, bu kadar kolay olmamıştı. Eva, buraya gelirken üstünde olan kot pantolon ve gömlekle özgür bir kadın olarak sabah 8:30'da hapisneden çıktı. Muhafızlar naziktiler; memurlar işlerini şaşırtıcı bir şekilde çabuk bitirdiler; müdür Eva'ya, iyi dileklerini bile sundu. Marck Birck, onu hızla arabasına götürdü, bu özel durumlarda içini dışını parlatarak temizlediği şık bir jaguardı. Arkalarında onlara eşlik eden iki arabaya başıyla selam verdi. "Onlar FBI ajanları," dedi Eva'ya, yakındaki bir arabada oturan iki beyefendiyi başıyla işaret ederek.

"Onlardan kurtulduğumuzu düşünüyordum," dedi Eva.

"Pek sayılmaz."

"Selam vermem ya da öyle bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Sadece arabaya bin." Mark, ona kapıyı açtı ve nazikçe kapadı, bir an için eğimli motor kapağının cilasına hayran hayran baktı, sonra sürücü koltuğunun bulunduğu tarafa hızla geçti.

"Burada, Sandy McDermott'tan fakslanmış bir mektup var," dedi, motoru hareket ettirip arabayı geriye sürerken. "Açsana."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Eva.

"Havaalanına, ana terminale. Orada seni bekleyen küçük bir jet uçağı var."

"Beni nereye götüreceksin?"

"NewYork'a."

"Ve sonra nereye gidiyorum?"

"Concorde ile Londra'ya."

Çok kalabalık bir caddede idiler ve FBI ajanları peşlerindeydi. "Neden bizi takip ediyorlar?" diye sordu Eva.

"Koruma amacıyla."

Eva gözlerini kapadı, alnını ovuşturdu ve Patrick'i düşündü; şu anda hastanede küçük bir odadaydı, Eva'yı gönderebileceğı yerleri düşünmekten başka pek bir işi yoktu. Sonra, araba telefonunu fark etti. "Kullanabilir miyim?" diye sordu telefonu kaldırarak.

ORTAK

301

"Elbette." Birck, arabayı dikkatle sürüyor, sanki Başkan'ın özel şoförlüğünü yapıyormuş gibi aynalara bakıp duruyordu.

Eva Brezilya'yı aradı; kendi anadiliyle konuşarak babasıyla acıklı bir kavuşma yaşadı. Babası iyi durumdaydı. Eva da öyle. Her ikisi de özgürlüklerine kavuşmuşlardı; ancak Eva, son üç gününü nerede geçirmiş olduğunu ona söylemedi. Babası, kaçırılmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını söyleyerek espri yaptı. Kendisine çok iyi davranılmıştı; hiçbir şekilde kaba kuvvete maruz kalmamıştı. Eva, en yakın zamanda ülkesine döneceğine dair söz verdi. ABD'deki işleri bitmek üzereydi ve vatanını özlemişti.

Birck, konuşuklarının bir kelimesini bile anlamasa da onu istemeden dinledi ve Eva telefonu kapatıp gözlerini sildikten sonra konuştu: "Eğer gümrükte seni yine durdururlarsa mektupta birtakım telefon numaraları var. FBI, senin için çıkardığı uyarıyı kaldırdı ve senin,

önümüzdeki yedi gün boyunca pasaportunla yolculuk etmene izin verdiler."

Eva dinledi; fakat hiçbir şey söylemedi.

"Eğer Heathrow'da bir sorun çıkarsa Londra'da da bir telefon numarası var."

Eva en sonunda mektubu açtı. Mektup kağıdının baş tarafında görüldüğü üzere, bu, Sandy'dendi. Biloxi'de her şey hızlı bir şekilde ilerliyordu ve işler yolundaydı. Sandy, Eva'ya JFK Havaalanına vardığında ona telefon etmesini söylüyordu. Daha başka talimatları da olacaktı.

Bir başka deyişle, Eva'ya Bay Birck'ün duymaması gereken şeyler söyleyecekti.

Miami Enternasyonal'in kuzey tarafında kalabalık bir terminale vardılar. Birck, içeriye kadar Eva'ya eşlik ederken ajanlar arabada kaldılar. Pilotlar bekliyorlardı; hemen dışarıda duran, Eva'yı gitmek istediği her yere götürmeye hazır olan jet uçağını işaret ettiler. Eva neredeyse, "Beni Rio'ya götürün," diyecekti. "Rio'ya, lütfen."

Eva, Birck'ün elini sıktı ve bu derece nazik davrandığı için ona teşekkür etti. Uçağına bindi. Valizi yoktu; fazladan bir kıyafeti bile yoktu. Patrick bunun karşılığını fazlasıyla ödeyecekti. Eva Londra'ya bir gitsin; Bond Caddesi ve Oxford Caddesinde bir gün geçirsin, bu küçük jet uçağının taşıyabileceğinden çok daha fazla kıyafeti olacaktı.

O kadar erken bir saatte, J. Murray, daha da yorgun ve perişan görünüyordu. Ona kapıyı açan sekretere, homurdanarak bir merhaba demeyi başardı ve sert bir siyah kahve ikramını kabul etti. Sandy onu karşıladı ve kırışık ceketini aldı, sonra onu oturma odasına götürdü. Burada oturup yapılacak anlaşmayı gözden geçirdiler.

"Böylesi çok daha iyi," dedi Sandy, elindeki okuduktan sonra. Trudy anlaşmaya çoktan imza atmıştı. J. Murray, onunla ve jigolo-suyla bir başka görüşmeye daha dayanamazdı. Trudy ve Lance, bir gün önce ofisinde kavga etmişlerdi. J. Murray, yıllardır boşanma işleriyle uğraşıyordu ve Lance'in günlerinin sayılı olduğuna dair bahse girebilirdi. Maddi baskılar Trudy'ye sıkıntı veriyordu.

"Bunu imzalayacağız," dedi Sandy.

"imzalamamanız için bir sebep yok, istediğiniz her şeyi elde ediyorsunuz."

"Şartlar göz önünde bulundurulduğunda bu, adil bir anlaşma."

"Evet, evet."

"Bak Murray, müvekkilini ve onun Northern Case Mutual'la olan davasını ilgilendiren önemli bir gelişme var."

"Anlatsana."

"Aslında bunun arka planında müvekkilini ilgilendirmeyen birçok şey var; fakat konunun esası şu: Northern Case Mutual, Trudy'ye açtığı davadan vazgeçti."

Murray, orada birkaç saniye oturdu. Ağzı açık kalmıştı. Bu bir şaka mıydı?

Sandy bazı kâğıtlara uzandı, bunlar, Northern Case Mutual'la yapılan anlaşmanın kâğıtlarıydı. Hassas kısımların üstünü çoktan karalamıştı; fakat J. Murray'nin okuması gereken daha bir sürü yer vardı.

"Dalga geçiyorsun," diye mırıldandı J. Murray, anlaşmayı alırken. Üstü karalanmış satırları, en ufak bir merak duymadan hızla geçti ve konunun asıl kısmına geldi. Sansürcüler, iki paragrafı elememe inceliğini göstermişti. Müvekkiline karşı açılmış olan davadan aniden vazgeçildiğini belirten açık ve kusursuz biçimde yazılmış anlaşmayı okudu.

Bunun nedeni onu ilgilendirmiyordu. Patrick, asla anlam verile-

ORTAK

303

meyecek olan bir gizem içinde hareket ediyordu ve J. Murray'nin soru sormaya niyeti yoktu.

"Ne hoş bir sürpriz," dedi.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Her şey mi ona kalıyor?"

"Trudy'nin elinde kalan her şey."

Murray, anlaşmayı tekrar ağır ağır okudu. "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu, gizli. Fakat davanın düşmesi için bugün başvuruda bulunulacak ve sana bunun bir kopyasını faksalayacağım."

"Bir şey daha var," dedi Sandy. J. Murray'e Monarch-Sierra anlaşmasının bir kopyasını verdi; bu da aynı şekilde sansürlenmişti. "Dördüncü sayfa üçüncü paragrafa bak."

J. Murray, küçük Ashley Nicole Lanigan'a ayrılan iki yüz elli bin dolarlık fonla ilgili cümleleri okudu. Sandy McDermott, fonun yöneticisi olacaktı. Para, çocuğun sağlığı ve eğitimi için kullanılacaktı ve paranın kullanılmamış olan kısmı, Ashley'nin otuzuncu yaşgününde kendisine ödenecekti.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi J. Murray, ancak bunu ofisinde nasıl ifade etmesi gerektiğini çoktan düşünmeye başlamıştı.

Sandy, sanki yaptığı hiçbir şey değilmiş gibi davranıyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu J. Murray, parlak bir gülümsemeyle. "Başka iyi şeyler?"

"Hepsi bu kadar. Boşanma anlaşması yapıldıktan sonra bu iş benim için bir zevk oldu."

El sıkıştılar ve J. Murray oradan ayrıldı, adımları her zamankinden biraz daha hızlıydı.

Asansöre yalnız bindi; kafasından bir sürü çılgın şey geçiyordu. Trudy'ye, alçaklarla nasıl uğraştığını, onlara nasıl ağır taleplerle geldiğini, toplantıya nasıl paldır küldür girdiğini ve eğer boyun eğip birtakım ayrıcalıklar tanımazlarsa dava açacağını söylediğini anlatacaktı. Bu tarzda birçok dava üstlenmişti ve aslında mahkeme salonlarının kavgacısı olarak tanınıyordu.

Zina iddiası! Çıplak fotoğraflar! Evet müvekkili hatalıydı; fakat adaleti hak ediyordu. Ortada korunması gereken zavallı bir çocuk vardı.

Onların nasıl teslim olduğunu ve nasıl geri çekildiklerini söyle-

304

JOHN GRISHAM

yecekti. Çocuk için bir fon ayrılmasında ısrar etmişti ve Patrick, suçunun ağırlığının altında ezilerek bunu kabullenmişti. O zaman, bir milyon doların dörtte birinde ısrar etmişlerdi.

Ve çok mücadele etmişti onlarla, iki buçuk milyon doları alarak yanlış hiçbir şey yapmamış olan müvekkilini korumak için çok mücadele etmişti. Trudy'nin parasını kurtarmak için bir yol bulmaya çalışmışlardı. Konunun ayrıntıları henüz muğlaktı ama hikâyesine bir şekil vermek için önünde bir saatlik bir araba yolculuğu vardı.

JFK Havaalanındaki Concorde kontuvarında Eva'nın valizinin olmaması tereddütle karşılandı. Bir âmir çağırıldı. Etraf karışırken Eva sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Bir daha tutuklanmaya dayanamazdı. Patrick'i seviyordu; fakat bunun aşkla .uzaktan yakından ilgisi yoktu. Kısa bir zaman önce, çok sevdiği bir şehirde, avukat olarak gelecek vaat eden bir işi vardı. Sonra, karşısına Patrick çıkmıştı.

Bir anda, etrafında, ingilizlerin sıcak gülümseyişleriyle karşılaştı. Eva, Concorde bekleme salonuna götürüldü; burada bir kahve içti ve Sandy'nin Biloxi numarasını çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu Sandy, Eva'nın sesini duyunca.

"Ben iyiyim, Sandy. JFK'deyim ve Londra'ya gidiyorum. Patrick nasıl?"

"Çok iyi. Federallerle anlaşmayı bağladık."

"Ne kadara?"

"Yüz on üç milyon," diye cevap verdi ve Eva'nın tepkisini bekledi. Patrick, geri ödeme miktarını duyduğunda tepkisiz davranmıştı. Eva da aynı şekilde davrandı.

"Ne zaman?" diye sordu Eva.

"Sen Londra'ya vardığında bunu öğrenmiş olacağım. Four Sea-sons'da Leah Pires adına bir oda ayrıldı."

"Bu, yine benim."

"Oraya varınca beni ara tamam mı?"

"Patrick'e onu hâlâ sevdiğimi söyle, hapse girdikten sonra bile."

"Onu bu gece göreceğim. Dikkatli ol."

"Ciou!"

Bu kadar nüfuzlu kişi şehirdeyken, Mast onları etkileme fırsatına karşı koyamadı. Bir gece önce belgeleri ve bantları ele geçirmele-

ORTAK

305

rinden sonra, personeline, büyük jürinin her üyesini telefonla aramaları ve onları acil bir toplantıya çağırılmaları için talimat vermişti. Savcı yardımcılarının beşinin kendisine eşlik etmesiyle, FBI'yla birlikte belgeleri taramak ve sıraya sokmak için çalışmıştı. Ofisinden sabah saat üçte ayrılmış ve beş saat sonra geri dönmüştü.

Büyük federal jürinin toplantısı öğlen saatindeydi ve öğle yemeği de veriliyordu. Hamilton Jaynes, aylak aylak dolanarak toplantının başlamasını bekledi. Başsavcının ofisinden Sprawling de öyle yaptı. Tek tanık Patrick olacaktı.

Anlaşmalarına uygun olarak, Patrick, ellerine kelepçeler takılmadan getirilmişti. Hiçbir işaret taşımayan bir FBI arabasının arka koltuğunda saklanmıştı; sonra Biloxi Federal Mahkeme Binası'nın yan kapısından içeri sızdı. Sandy yanındaydı. Patrick'in üzerinde toprak rengi, bol bir üniforma, spor ayakkabılar ve bir süveter vardı. Solgun ve zayıftı; fakat görünürde herhangi bir rahatsızlığı yoktu. Aslında Patrick, kendini harika hissediyordu.

On altı büyük jüri üyesi, uzun, kare bir masanın etrafında toplanmışlardı, bu yüzden en yazından yarısı, Patrick içeri gülümseyerek girdiğinde sırtlarını kapıya vermişlerdi. Ona doğru oturmamış olanlar, hemen diğer tarafa döndüler. Lanigan'ı gördükten sonra merak içinde kalan Jaynes ve Sprawling, bir köşede oturuyorlardı.

Patrick, tanıklar tarafından kullanılan bir sandalyeye, masanın en sonuna oturdu. Bir süre, hiçbir şey söylemedi. Hikâyesini, en azından bunun bir kısmını anlatması için Mast tarafından biraz dürtüklenmeye ihtiyacı vardı. Kısmen rahat ve canlıydı; çünkü bu jüri heyeti, artık ona dokunamazdı. Kendini, federal bir soruşturmanın kıskacından kurtarmayı başarmıştı.

Hukuk şirketinden, ortaklardan, onların kişiliklerinden, müvekkillerden, ortakların çalışma alışkanlıklarından söz ederek anlatmaya başladı ve ağır ağır Aricia'ya kadar geldi.

Mast, onu durdurdu ve Patrick'e bir belge verdi; Patrick, bunu Aricia ve şirket arasındaki anlaşma olarak tanımladı. Anlaşma dört sayfa uzunluğundaydı; fakat kısaca, Aricia'nın Platt & Rockland'e dava açarak aldığı miktarın tümünün üçte birinin şirket tarafından alınacağını belirtiyordu.

"Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu Mast.

020

JUO

JUHN IjKlBHAM

"Bunu, Bay Bogan'ın sekreteri yazdı. Bizim bilgisayarlarımız birbiriyle bağlantılıdır. Ben sadece bilgisayardan aldım."

"Bu yüzden mi bu kopya imzalanmamış?"

"Evet. Orijinali, muhtemelen Bay Bogan'ın dosyaları arasında."

"Bay Bogan'ın ofisine girebiliyor muydun?"

"Kısıtlı olarak," diye cevap verdi Patrick ve Bogan'ın gizlilik konusunda ne derece dikkatli olduğunu açıkladı. Bu açıklamayı, diğer ofislerle ilgili konu dışı konuşmalar izledi; sonra da gizli bilgileri edinme amacıyla Patrick'in yaptığı olağanüstü çalışmalara geçildi. Patrick, Aricia'dan şüphelendiği için bilgi toplamaya başlamıştı, bu amaçla kendini elektronik dinleme aygıtları konusunda eğitmişti. Şirketteki diğer bilgisayarlarına girmeye başlamıştı. Dedikoduları duymak için etrafı dinlemişti. Sekreterleri ve asistanları sorguya çekmişti. Fotokopi odasındaki kullanılmış kâğıtları kontrol etmişti. Açık bir kapı bulurum umuduyla çalışma saatlerinin dışında çalışmıştı.

iki saat sonra, Patrick, soğuk bir içecek rica etti. Mast toplantıya on beş dakikalık bir ara verildiğini bildirdi. Zaman çok çabuk geçmişti; çünkü dinleyenler adeta büyülenmişlerdi.

Tanık dinlenme odasından döndüğünde, herkes çabucak yerini aldı, gelenler, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorlardı. Mast, Platt & Rockland'e yöneltilmiş iddia hakkında bazı sorular sordu ve Patrick, bunu ana hatlarıyla açıkladı. "Bay Aricia bayağı yetenekliydi. Faturayı iki misli göstermek için bir plan yaptı ve suçu çalıştığı yerdeki diğer insanlara atmayı başardı.-Fiyatların normalden fazla çıkmasını sağlayan gizli gücü."

Mast, bir yığın belgeyi Patrick'in bulunduğu tarafa koydu. Patrick, bunlardan birini aldı ve bir bakışta ne olduğunu anladı. "Bu, New Coastal Tersaneleri'nin yaptığı iş için ödenen hayali miktarın bir örneği. 1988 Haziranı'ndaki bir haftalık işçilik ücreti bilgisayarla hesaplanmış. Hepsi uydurma olan seksen dört çalışanın isimlerinin karşısında bir haftalık ücretleri belirlenmiş. Toplam yetmiş bir bin dolar."

"Bu isimler nasıl seçildi?" diye sordu Mast.

"O zaman, New Coastal'da sekiz bin çalışan vardı. Yaygın olarak kullanılan gerçek isimler seçtiler — Jones, Johnson, Miller, Green, Young gibi - ve ilk adları değiştirdiler."

ORTAK

307

"İşin ne kadarı sahteydi?"

"Aricia'nın iddiasına göre, dört yıllık süre içinde on dokuz milyon dolarlık kısmı."

"Bay Aricia bunların yalan olduğunu biliyor muydu?"

"Evet, planı o uyguladı."

"Bunun bantları nerede?"

Mast, ona, altmıştan fazla konuşmanın bantlarının katalogunun çıkarılmış olduğu bir sayfa verdi. Patrick, bunu bir dakika inceledi. "Sanırım, on yedi numaralı bant," dedi. Bant kutusundan sorumlu olan ABD Savcı yardımcısı, on yedi numarayı çıkardı ve masanın ortasında duran teybe yerleştirdi.

"Doug Vitrano, Jimmy Havarac'la konuşuyor, iki ortak, Vitra-no'nun ofisindeler, tarih, 3 Mayıs, 1991."

Teyp açıldı ve konuşmanın başlamasını beklediler.

İLK SES: On dokuz milyon doları, sahte iş kayıtlarıyla nasıl gösterdin?

"Bu, Jimmy Havarac," diye hızla açıkladı Patrick.

İKİNCİ SES: Zor değildi.

"Ve bu da Doug Vitrano," dedi, Patrick.

VITRANO: İşçilik yılda elli milyon tutuyor. Dört yıl boyunca, iki yüz milyonun üzerinde işçilik var. Yani, sadece yüzde onluk bir fazlalık söz konusu. Bu, evrakların arasında kaybolup gider.

HAVARAC: Bunu Aricia biliyor muydu?

VITRANO: Bilmek mi? Kahrolası, bunu uygulayan oydu.

HAVARAC: Hadi, Doug.

VITRANO: Bunların hepsi sahte Timmy. Bu iddianın tümü düzmece, işçilik, şişirilmiş faturalar, pahalı malzemenin ikiye üçe katlanmış faturaları. Her şey. Bunu baştan sona Aricia planladı. Hükümete eskiden beri kazık atan bir firmada çalışıyordu. Şirketteki işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Pentagon'daki işlerin nasıl gittiğini biliyordu. Ve bir plan yapacak kadar kurnazdı.

HAVARAC: Sana, bunu kim söyledi?

VITRANO: Boğan. Aricia, Bogan'a her şeyi anlattı. Boğan, senatöre her şeyi anlattı. Çenemizi tutup bir şey bilmiyormuş gibi davranıyoruz ve hepimiz milyoner olacağız.

Patrick tarafından, yıllar önce iyi bir şekilde düzenlenmiş olan bant sonuna geldiğine sesler de kesildi.

308

JOHN GRISHAM

Büyük jürinin üyeleri, teybe baktılar.

"Biraz daha dinleyemez miyiz?" diye sordu içlerinden biri.

Mast, omuz silkti ve Patrick'e baktı. "Sanırım, bu harika bir fikir," dedi Patrick.

Patrick'in, bantlar dinlenilirken bir yandan da olayları ortaya dökmesi ve arada bir yaptığı renkli analizlerle kasetlerin dinlenmesi neredeyse üç saati buldu. Küçük Oda'daki konuşmaların bandı en sona saklanmıştı ve jüri üyeleri bunu dört defa dinlediler. Saat altıda, yakındaki bir dükkândan akşam yemeği ısmarladılar.

Saat yedide, Patrick'in gitmesine izin verildi.

Yemek yenirken Mast, en etkili belgeler üzerinde tartıştı. Çeşitli federal yasalarla ilişki kurdu. Hilekârların teypteki sesi çok net ve belirgindi; dolandırıcılık apaçık ortadaydı.

Saat sekiz buçukta büyük jüri oybirliğiyle Benny Aricia, Charles Boğan, Doug Vitrano, Jimmy Havarac ve Ethan Rapley'i Sahte Beyan Yasasına göre dolandırıcılık yapmaktan suçlama kararı aldı. Eğer mahkûm okurlarsa, her biri onar yıl hapis yatacak ve beş yüz bin dolara kadar para cezasına çarptırılacaklardı.

Senatör Harris Nye şimdilik suçlanmayan bir dolaylı müdahildi. Sprawling, Jaynes ve Maurice Mast'in her zamanki taktiği gibi önce küçük balıklar suçlanmıştı. Sonra onlara baskı yapıp, büyük balığı ele geçirmek için anlaşmalara girilecekti. Charles Bogan'dan nefret ettikleri için de Rapley ve Havarac'a hırsla saldıracaklardı.

Büyük jüri, oturumuna saat dokuzda son verdi. Mast, ABD polis müdürüyle görüştü ve tutuklamaların ertesi sabah erken saatlerde olmasını planladılar. Jaynes ve Sprawling, geç bir saatte, New Orleans'tan Washington D.C.'ye uçtular.

37

"Şirkete katıldıktan hemen sonra, bir araba kazasıyla ilgili bir dava almıştım. Kaza, Wiggins yakınlarında, Stone ilçesinde, 49. otoyolda olmuştu. Müvekkillerim, yük taşıyan bir kamyon bir tali yoldan önlerine çıktığında kuzeye doğru yol alıyorlardı. Büyük bir kaza olmuştu. Arabada üç kişi vardı; sürücü ölmüştü, karısı ciddi şekilde yaralanmıştı, arka koltuktaki çocuğun bacağı kırılmıştı. Yük kamyonu bir kâğıt şirketine aitti ve yüklü bir fiyata sigortalıydı, yani davanın büyük bir potansiyeli vardı. Davayı bana verdiler ve ben de henüz yeni olduğum için hemen atladım. Kamyonun hatalı olduğundan kimsenin kuşkusu yoktu; fakat yara almamış olan sürücüsü, bizim arabanın hız yapmış olduğunu iddia ediyordu. Bu, büyük bir sorun olmuştu - ölen sürücü kaçla gidiyordu? Benim danıştığım bilirkişi, bunun saatte altmış mil olduğu tahmininde bulundu; bu da fena sayılmazdı. Otoyoldaki azami hız elli beşti; herkes en az saatte altmış mil yapardı. Müvekkillerim, Jackson'a aile ziyaretine gidiyorlardı ve aceleleri yoktu.

"Kamyonun sigorta şirketi tarafından tutulan bilirkişi, adamımın hızının saatte yetmiş beş mil olduğu tahmininde bulundu. Ve bu da elbette ki davamıza ciddi şekilde zarar verecekti. Hangi jüri olursa olsun hız sınırının yirmi mil üzerindeki hızı iyi karşılamazdı. Olay mahallinde ikinci ya da üçüncü tanık sayılabilecek yaşlı birini bulduk. Adı, Clovis Goodman'di; seksen

bir yaşındaydı, bir gözü kördü ve ötekiyle de görmüyordu." "Ciddi misin?" diye sordu Sandy.

"Hayır, şaka yaptım; fakat, gözleri oldukça zayıftı. Hâlâ araba kullanıyordu ve o gün, bizim araba onu solladığında otoyolda 1968 Chevrolet pikabıyla düşük bir hızla ilerliyordu. Clovis, daha sonra ilk tepeyi geçince enkaza rastladı. Çok hassas, yaşlı bir adamdı, yalnız yaşıyordu ve bir ailesi yoktu. Bu korkunç kazayı görmek onu derinden etkilemişti. Kurbanlara yardım etmeye çalıştı ve bir süre kaza yerinin çevresinde dolandı, sonra oradan ayrıldı. Kimseye hiç-

310

JOHN GRISHAM

bir şey söylemedi. Çok berbat durumdaydı. Bana, daha sonra, bu olayın ardından bir hafta hiç uyumadığını söyledi.

"Her neyse, daha sonra oraya varanlardan birinin, ambulanslar, polisler ve itfaiye arabaları oradayken kaza yerini kameraya almış olduğunu duyduk, insanlar, sıkışan trafikte geri döndürülüyorlardı; sıkılmışlardı. Ve her şeyi videoya almışlardı biz de bandı ödünç aldık. Asistanlarımızdan biri bunu inceledi ve bütün plaka numaralarını bir kenara yazdı. Sonra, tanık bulmak amacıyla araba sahiplerini tespit etti. Clovis'i bu sayede bulduk. Enkazı gerçekten görmüş olduğunu söyledi; fakat bu konu hakkında konuşamayacak kadar kötü durumdaydı. Ona kendisini ziyaret edip edemeyeceğimi sordum ve bunu kabul etti.

"Clovis, Wiggins dışında, taşrada, ahşap, beyaz bir evde yaşıyordu. Burayı, o ve karısı savaştan önce yapmışlardı. Karısı, uzun yıllar önce ölmüştü. Kötü yola sapmış olan oğlu, tek çocuğuydu. Biri Kaliforniya'da, biri Hattiesburg'da yaşayan iki torunu vardı, ikisini de yıllardır görmemişti. Bunların hepsini bir saat içinde öğrendim. Clovis, yaşlı ve yalnız bir adamdı, ilk başta, avukatlara karşı güvensiz bir tavırla ve zaman kaybetmekten rahatsız olarak huysuz davrandı. Ama, çok geçmeden aile sırlarını açıklamaya ve kahve için su kaynatmaya başlamıştı. Bir düzine kedi ayağımızın altında dolanıp dururken verandada, sallanan sandalyelerde oturduk; kaza dışında her şeyden bahsetti. Tanrıya şükür bir pazar günüydü; böylece orada vakit geçirebilirdim ve ofis konusunda endişelenmek zorunda değildim. Harika bir hikâyeye anlatıcısıydı. Savaş ve ekonomik buhran en favori konularıydı. Birkaç saat sonra, sonunda kazadan söz açtım, Clovis sessizleşti, acı çekiyor gibiydi ve bana henüz bu konuda konuşacak durumda olmadığını söyledi. Önemli bir şeyler biliyordu; fakat, bu doğru zaman değildi. Arabamız onu solladığında hızının ne olduğunu sordum, saatte elli milin üstüne hiç çıkmadığını söyledi. Ona bizim arabanın tahmini hızını sordum, sadece başım salladı.

"iki gün sonra bir öğle vakti ona uğradım ve bir başka savaş hikâyeleri seansı için verandaya yerleştik. Saat tam altıda, Clovis aç olduğunu söyledi ve kedibalığına bayıldığını ekleyerek ona akşam yemeğinde eşlik edip edemeyeceğimi sordu. O zamanlar bekârdım ve böylece Clovis ve ben akşam yemeği için evden çıktık. Tabii ki

ORTAK

311

ben arabayı kullanıyordum; o konuşuyordu. Altı papele yiyebileceğimiz kadar yağlı kedibalığı yedik. Clovis, gerçekten yavaş yiyordu; çenesi balık yığınının sadece birkaç santim yukarısındaydı. Garson kız hesabı getirdiğinde Clovis, bunu görmedi bile. Hesap orada on

dakika durdu. O bir ağız dolusu yemekle konuşmaya devam etti. Clovis'in beklenildiği gibi bir tanıklık yapması halinde bu paranın boşa gitmemiş olacağını düşündüm. Sonunda oradan ayrıldık, eve doğru yol alırken bir biraya ihtiyacı olduğunu söyledi; idrar torbasını boşaltmak için tek bir biraya. Şehir dışındaki bir dükkânın önünde durduk. Arabayı park ettim. Clovis, parmağım bile kıpırdatmadı; böylece birayı da ben aldım. Arabada giderken bira içtik, bana büyüdüğü yeri göstermek istediğini söyledi. Buranın uzak olmadığını belirtti. Bir ara yoldan diğerine saptık ve yirmi dakika sonra nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Clovis'in gözleri pek iyi görmüyordu. Tekrar bir bira istedi, yine idrar torbası için. Bir dükkânda, tezgâhtarın birine yolu sordum. Clovis ve ben tekrar yola koyulduk. Bir o tarafı bir bu tarafı gösteriyordu. Sonunda, Hancock ilçesindeki Necaise Crossing Kasabası'nı bulduk. Orayı bulur bulmaz, artık geri dönebileceğimizi söyledi. Çocukluğunu geçirdiği yeri unutmuştu. Biraz daha bira alındı ve tezgâhtarların birkaç yol tarifi daha oldu.

"Ancak evinin yakınına geldiğimizde nerede olduğumuzu anladım. Ve araba kazası hakkında sorular sormaya başladım. Bu konu ' hakkında konuşmanın hâlâ çok acı verici olduğunu söyledi. Onu, eve kadar götürdüm, kendini divana attı ve horlamaya başladı. Neredeyse gece yansı olmuştu. Bu, bir ay boyunca böyle devam etti. Ön verandada, sallanan sandalyelerde oturduk. Salırları kedibalığı yedik, safra kesesi için arabayla dolaşmaya çıktık. Sigorta şirketinin iki milyonluk limiti vardı. Bizim davamız, bunun her sentine değerdi ve her ne kadar Clovis, farkında olmasa da tanıklığı gittikçe önem kazanıyordu. Kazayla ilgili olarak kimsenin onunla temasa geçmediğine dair bana güvence verdi; bu yüzden, sigortacı çocuklar onu bulmadan tanıklığını garantiye almalıydım."

"Kazadan ne kadar zaman geçmişti?" diye sordu Sandy. "Dört ya da beş ay. Sonunda, bir gün, onu köşeye sıkıştırdım. Ona davada önemli bir noktaya gelmiş olduğumuzu ve onun artık bazı sorulara cevap verme zamanının geldiğini söyledim. Buna ha-

312

JOHN GRISHAM

zır olduğunu söyledi. O insanları, özellikle de küçük çocuğu acı çekerken, kanlar içinde görmenin korkunç bir şey olduğunu söyledi. Zavallı adamın gözlerinde yaşlar vardı. Birkaç dakika sonra yine sordum: 'Clovis, araba seni solladığında tahminen hızı neydi?' Aileye yardım etmekten kesinlikle mutluluk duyacağını söyledi; ben de buna memnun olacağımı söyledim. Gözlerimin tam içine baktı ve 'Sence hızı neydi?' diye sordu.

"Ben, bana göre saatte yaklaşık elli beş mil hızla gittiğini söyledim. Clovis, 'O zaman, hızı, saatte elli beş mildi. Ben, elliyle gidiyordum ve beni zorlukla geçti,' dedi. Duruşmaya gittik, Clovis Goodman, o zamana, kadar gördüğüm en iyi tanıktı. Yaşlıydı, alçakgönüllüydü; fakat akıllıydı ve tam anlamıyla inandırıcıydı. Jüri, bilirkişinin tahmini tanıklığını göz önünde bulundurmada ve kararını, Clovis'in tanıklığına göre verdi. Bize, iki milyon üç yüz bin dolar verdiler.

"Clovis'le görüşmeye devam ettim. Vasiyetnamesini hazırlamasına yardımcı oldum. Çok fazla bir şeyi yoktu; sadece bir evi, altı dönüm arazisi ve bankada yedi bin dolar vardı. Öldüğünde her şeyin satılmasını ve paranın, bir yardım kurumuna verilmesini istiyordu. Vasiyetnamesinde, tek bir akrabanın bile adı geçmiyordu. Torunlarından erkek olanı, Kaliforniya'da yaşıyordu ve yirmi yıldır ortalarda yoktu. Hattiesburg'taki torunundan ise, 1968'de lise mezuniyet davetiyesini aldıktan sonra hiç haber gelmemişti. Clovis, buna ne

katılmıştı ne de bir hediye yollamıştı. Onlardan nadir olarak söz ediyordu, ama Clovis'in bir şekilde, ailesiyle bağlantı kurmak istediğini biliyordum.

"Hastalandı ve kendi başına yaşayamaz oldu, bu yüzden onu Wiggins'teki bakımevine götürdüm. Evini ve çiftliği sattım ve onun bütün mali işleriyle ilgilenmeye başladım. O zamanlar, onun tek dostuydum. Ona kartpostallar, hediyeler yolladım ve Hattiesburg ya da Jackson'a giderken her defasında mutlaka ona uğradım ve onu olabildiğince uzun gördüm. Ayda en az bir defa onu kedi balığı yedirmeye götürürdüm, arabayla dolaşırdık ve bir ya da iki biradan sonra hikâyelerine başlardı. Bir gün, onu balık avına götürdüm; Clovis ve ben sekiz saat boyunca bir teknedeydik, hayatımda hiç o kadar gülmemiştim.

"1991 Kasımı'nda zatürreeye yakalandı ve neredeyse ölüyordu.

ORTAK

313

Bu onu korkuttu, vasiyetnamesini tekrar düzenledik. Paranın bir kısmını kilise için, geri kalanını da yardım kurumuna ayırmıştı. Mezarlığını seçti, cenaze işlemlerini düzenledi. Hayattayken vasiyetname fikrini ortaya attım; böylece makinelere bağlı olarak yaşamak zorunda kalmayacaktı. Bu fikir hoşuna gitti ve benim fişi çeken kişi olmamda ısrar etti. Clovis, bakımeviden, yalnızlıktan, hayattan bıkmıştı. Kalbi, Tanrıyla barıştı ve gitmeye hazırды.

"92 Ocağı'nda zatürree şiddetli bir şekilde geri geldi. Onu, buraya, Biloxi'deki bir hastaneye getirttim, böylece onu görebilirdim. Her gün yanına gittim; yaşlı Clovis'in tek ziyaretçisiydim. Yanında başka hiç arkadaşı, akrabası ya da papaz yoktu. Yavaş yavaş kötüle-şiyordu ve durumunu atlatamayacağı belliydi. Bir daha çıkmama-casına komaya girdi; onu solunum cihazına bağladılar ve bundan yaklaşık bir hafta sonra, doktorlar beyin fonksiyonlarının öldüğünü söylediler. Ben ve üç doktor, vasiyetnameyi beraberce okuduk, sonra da solunum cihazını kapadık."

"Bu hangi tarihte oldu?" diye sordu Sandy.

"6 Şubat 1992'de."

Sandy, derin bir nefes aldı, gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı.

"Bir cenaze töreni istemiyordu; çünkü kimsenin gelmeyeceğini biliyordu. Onu, Wiggins dışındaki mezarlığa gömdük. Ben tabutu taşımak için oradaydım. Kiliseden üç yaşlı dul ağlıyordu; fakat, elli yıldan beri cenaze töreninde ağlıyorlarmış gibi bir havaları vardı. Rahip, oradaydı ve tabutu taşımaları için beş yaşlı yardımcısını da beraberinde getirmişti. Orada iki adam daha vardı ve gelenlerin sayısı on ikiyi buluyordu. Kısa bir törenden sonra, Clovis gömüldü."

"Oldukça hafif bir tabuttu, öyle değil mi?" diye sordu Sandy.

"Evet, öyleydi."

"Clovis neredeydi?"

"Ruhu, azizlerle birlikte, mutluluk içindeydi."

"Vücudu nerdeydi?"

"Kulübemde, verandadaki bir buzlukta."

"Seni hasta köpek."

"Ben kimseyi öldürmedim Sandy. Yaşlı Clovis, kendisinden kalanlar yanarken yukarda meleklerle şarkı söylüyordu. Onun bunu önemsemeyeceğim düşündüm."

314

JUHNGRISHAM

"Her şey için bir açıklaman var, değil mi Patrick?"

Patrick, bacaklarını yataktan aşağı sarkıtmıştı. Bacakları, yerden on beş santim yukardaydı. Cevap vermedi.

Sandy bir süre odanın içinde dolandı, sonra duvara yaslandı. Arkadaşının kimseyi öldürmemiş olduğunu duyduktan sonra sadece biraz rahatlamıştı; bir cesedi yakma düşüncesi de onun için aynı derecede iğrençti.

"Hadi, geri kalanını anlat," dedi Sandy. "Eminim her şeyin planını yapmışsındır."

"Evet, bunu düşünmek için zamanım oldu."

"Dinliyorum."

"Mississippi yasalarında mezar hırsızlığı için ceza var; fakat bu bana uygulanmayacaktı. Clovis'i mezarından çalmamıştım; onu tabutundan kaçırmıştım. Cesede zarar vermeye ilgili de bir kanun var ve bu, Parrish'in beni suçlayabileceği tek durum. Bu, suç kapsamına giriyor ve cezası bir yıla kadar çıkar. Ellerindeki tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Parrish, bu bir yıl için çok sıkı bastıracak."

"Senin her şeyden sıyrılmama izin veremez."

"Hayır veremez; fakat işte tuzak, ona Clovis'ten bahsetmek bir şey, mahkemede tanıklık yapmak başka bir şey. Beni cesede zarar vermektan dava ederse, tanıklık yapmamı sağlayamaz. Beni, başka bir suçla yargılamak zorunda kalacak; çünkü senin de dediğin gibi her şeyden sıyrılmama göz yumamaz. Beni dava edebilir; fakat suçlu olduğumu kamtlayamaz; çünkü tek tanık benim ve yanmış vücudun Clovis'inki olduğunu ispatlamanın başka yolu yok."

"Parrish, kapana kısıldı."

"Bu doğru, federal davalar düşürüldü; bu bombayı attığımızda, Parrish, beni mihlamanın bir yolunu bulmak için delirecek."

"Öyleyse plan ne?"

"Plan basit. Parrish'in üzerindeki baskıyı kaldırıyoruz ve itibarını kurtarmasına izin veriyoruz. Sen, Clovis'in torunlarına gidip onlara gerçeği anlatıyorsun ve bir miktar para teklif ediyorsun. Gerçeği öğrendikten sonra elbette beni dava etme hakkına sahip olacaklar ve bunu yapacaklarını farz edebilirsin. Açacakları dava, çok önemli değil; çünkü hayatlarının büyük bir kısmında yaşlı adamı önemsemediler, ama yine de dava açacaklardır. Onları en başta

ORTAK

315

ekarte ediyoruz. Onları sessizce hallediyoruz ve para karşılığında Parrish'e dava açmaması için baskı yapıyorlar."

"Seni düzenbaz piç."

"Teşekkürler. Dediklerimin olmaması için bir sebep var mı?"

"Parrish, ailenin isteğini dikkate almayı seni yargılayabilir."

"Fakat böyle bir şey yapamayacak; çünkü suçumu kamtlayamaz. Parrish için en kötü şey, bana dava açıp bunu kaybetmek. Onun için diğer yolu denemek çok daha güvenli, aileyi kendini haklı çıkarmak için kullanıp önemli bir davayı kaybetmenin utancından kurtulacak."

"Bu dört yıldan beri düşündüğün şey mi?"

"Evet, aklıma gelmişti."

Sandy, yatağın ayak ucunda ağır adımlarla yürüdü, çok düşünceliydi, kafası uzaklardaydı ve bir yandan da müvekkilinin düşüncelerini yakalamaya çalışıyordu.

"Parrish'e bir şey sunmalıyız," dedi Sandy neredeyse kendi kendine konuşarak. Hâlâ dolanıyordu.

"Şu anda Parrish'ten çok kendimi düşünüyorum," dedi Patrick.

"Söz konusu olan sadece Parrish değil; sistem Patrick. Eğer bu işten sıyrılırsan, parayla hapisten kurtulmuş olacaksın. Bu da sen hariç herkesi zor durumda bırakır."

"Belki de sadece kendimi düşünüyorum."

"Ben de seni düşünüyorum. Fakat, sistemi aşağılayarak yoluna devam edeme'zsın."

"Kimse Parrish'e koşa koşa gidip bir cinayet davası almasını söylemedi. Bir iki hafta bekleyebilirdi. Kimse, ona bunu basına bildirmesini söylemedi. Ona karşı en ufak bir sempati beslemiy-

rum.

"Ben de; fakat bu zor bir oyun Patrick."

"O zaman ben de bunu kolaylaştırırım. Cesede zarar verme davasında suçumu kabul edeceğim; fakat bunu hapse girmeme şartıyla yaparım. Tek bir gün için bile hapse girmeyeceğim. Mahkemeye çıkacağım, suçumu itiraf edeceğim, kefaletimi ödeyeceğim ve Parrish'in davadan puan kazanmasına izin vereceğim, fakat sonra, özgür olacağım."

"Hüküm giymiş biri olacaksın."

"Hayır. Özgür olacağım, Brezilya'da bu hükmü kim takar?"

316

JOHN GRISHAM

Sandy, etrafta dolanmayı bıraktı ve yatağa, Patrick'in yanına oturdu.

"Öyleyse Brezilya'ya geri döneceksin öyle mi?"

"Orası, benim evim Sandy."

"Peki ya kız?"

"On ya da on bir çocuk yapacağız. Henüz karar vermedik."

"Ne kadar paran olacak?"

"Milyonlarca. Beni buradan çıkarman gerek Sandy, yaşayacak başka bir hayatım var."

Bir hemşire, paldır küldür içeri girdi, ışığı açtı ve, "Saat on bir, Patty. Ziyaret saati bitti," dedi. Patrick'in omzuna dokundu, "iyi misin tatlım?"

"İyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Teşekkürler."

Hemşire geldiği gibi, hızla odadan çıktı. Sandy, evrak çantasını aldı. "Patty mi?" diye sordu.

Patrick omuz silkti.

"Tatlım, ha?"

Patrick yine omuz silkti.

Sandy, kapıya geldiğinde aklına başka bir şey geldi. "Küçük bir soru; arabayı kullanırken Clovis neredeydi?"

"Her zamanki yerinde. Yolcu koltuğuna bağlanmıştı. İki bacağının arasına bira koydum ve ona elveda dedim. Yüzünde bir gülümseme vardı."

Londra'da, sabah saat 10:00'a gelirken, paranın dönüşüyle ilgili havale talimatları, henüz gelmemişti. Eva otelden ayrıldı ve Picca-dilly'e doğru uzun bir yürüyüşe çıktı. Gidecek belli bir yeri olmadan, plansızca kalabalığın içinde sürükleniyordu. Vitrinlere baktı ve kaldırımlardaki hayatın tadını çıkardı. Tek başına geçirdiği üç günden sonra, şimdi duyduğu sesler ve insan koşuşturmaları ona mutluluk veriyordu. Öğle yemeğini, kalabalık eski bir pub'ın köşesinde keçi peyniriyle yapılmış sıcak salatayla halletti. Güneş ışığını ve kendisinin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan ve bunu önemsemeyen insanların mutluluk dolu seslerini içine çekti.

Partrick, ona, São Paulo'da geçirdiği ilk yılın genellikle heyecan verici olduğunu, çünkü tek bir insanın bile adını bilmediğini söylemişti. Pub'da otururken, kendini Eva Miranda'dan çok Leah Pires gibi hissediyordu.

Bond Caddesi'nde alışveriş yapmaya başladı, önce gerekli olan şeyleri alacaktı - iç çamaşırlar, parfüm. Fakat çok geçmeden, fiyatlarına pek bakmadan Armani, Versace ve Chanel'den giysiler almaya başlamıştı. Artık Eva, çok zengin bir kadındı.

Saat dokuza kadar bekleyip onları ofiste tutuklamak çok daha kolay olurdu. Fakat, artık çalışma saatleri düzensizdi ve Rapley, nadir olarak evden dışarı çıkıyordu.

Gün doğmadan bir baskın yapmaya karar verdiler. Bunun onları aileleri önünde küçük düşürmesi ya da komşuların gürültüyü duyunca toplanmaları, umurlarında değildi. Onları uyurlarken ya da duşta yakalayacaklardı; bu iyi bir taktikti.

Charles Boğan kapıyı pijamalarla açtı ve tanıdığı bir kişi olan polis müdürü kelepçeleri çıkarınca sessizce ağlamaya başladı. Boğan ailesini kaybetmişti, bu sayede utanan bir kısımdan kurtulmuştu.

JOHN GRISHAM

Doug Vitrano'nun karısı kapıyı açtı ve bir anda düşmanca bir tavır takındı, iki genç FBI ajanının suratına kapıyı çarptı ve kocasını duştan çıkarmak için yukarı koştu. Doug'ı adi bir suçlu gibi arabanın arkasına oturturlarken, Tanrıya şükür çocuklar uyuyorlardı. Doug, karısını ön merdivenlerde, bir yandan ağlayıp bir yandan ajanlara küfrederken bıraktı.

Her zaman olduğu gibi Jimmy Havarac, kör kütük sarhoş olup sızmıştı ve kapı zili onu uyandırmak için yetersiz kaldı. Onu, ev kapısının önünde bir cep telefonuyla aradılar. En sonunda Jimmy kalktı ve tutuklandı.

Ethan Rapley, güneş doğduğunda çatı kalındaydı, bir mektup üzerinde çalışıyordu. Gününü ve zamanını unutmuştu. Aşağı kattan hiçbir şey duymadı. Karısı kapının çalınmasıyla uyanmıştı ve kötü haberi kocasına iletmek için yukarı çıktı. Ancak ilk olarak kocasının tabancasını sakladı. Rapley, bunu dolabındaki bir çekmecede tutuyordu. Çorabının eşini ararken tabancayı da araştırdı. Fakat, yerini karısına sormayacaktı; çünkü karısının bunu söylemesinden korkuyordu.

Boğan şirketini kuran avukat, on üç yıl önce federal yargıçlık kürsüsüne seçilmişti. Onu Senatör Ny aday göstermişti ve o şirketten ayrıldıktan sonra, Charles şirketin idaresini almıştı. Şirketin, kürsüye bağlı beş yargıcın hepsiyle güçlü bağlantıları vardı ve bu yüzden ortaklar, daha hapishanede tekrar bir araya gelmeden telefonlarının çalması şaşırtıcı değildi. Saat sekiz buçukta, ortaklar, müsait olan federal sulh yargıcının karşısına çıkmaları için aceleyle ayarlanmış bir duruşmaya, ayrı ayrı arabalarla Biloxi Mahkeme Binası'na götürüldüler.

Bogan'ın bu kadar hızlı ve kolay biçimde nüfuzunu kullanması Cutter'ı rahatsız etmişti. Dördünün duruşmaları sırasında hapse atılmalarını beklemediği gibi, yargıç henüz yataktan kalkmadan bir sonuç alınmasını da bekleliyordu. Cutter da önce yerel gazeteye, sonra da TV istasyonuna tüyo verdi.

Kâğıtlar çabucak hazırlanıp imzalandı ve dördü, mahkeme salonunu terk ettiler; yürüyorlardı ve ayaklarında zincirler yoktu, üç blok ötedeki ofislerine gitmekte serbesttiler. Elinde küçük bir fotoğraf makinesi olan, beceriksiz bir çocuk ve olayın ne olduğundan emin olmayan, fakat kendisine bunun çok önemli olduğu söylen-

1

ORTAK

319

1

mis, genç, tecrübesiz bir avukat tarafından izlendiler. Suratları asıktı ve hiçbir yorumda bulunmadılar. Vieux Marche'daki ofis binalarına gittiler ve kapıyı arkalarından kilitlediler.

Charles Boğan, senatörü aramak için doğruca telefona koştı.

Patrick tarafından tavsiye edilen özel dedektif, sadece telefonu kullanarak iki saatten kısa bir sürede kadını buldu. Biloxi'den iki saat uzaklıkta, buranın kuzeydoğusunda bulunan Meridian'da yaşıyordu. Adı, Deena Postell'dı ve şehrin bir ucunda yeni açılmış bir büyük mağazada hem ikinci kasada çalışıyor hem de şarküteri kısmına bakıyordu.

Sandy burayı buldu ve içeri girdi. Yeni kızartılmış tavuk göğüs etleri ve çıtır çıtır patatesler çok hoşuna gitmiş gibi davranarak tezgâhın arkasında koşuşturarak çalışanları süzdü. Yüksek sesle konuşan, saçları ağarmış, şişman, tıknaz bir kadın dikkatini çekti. Diğer tüm çalışanlar gibi kırmızı beyaz çizgili bir gömlek giymişti ve yeterince yakına geldiğinde Sandy, onun isim kartını görebildi. Deena yazıyordu.

Sandy, güven uyandırmak için kot pantolon ve lacivert bir ceket giymişti, kravat takmamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Deena gülümseyerek.

Saat neredeyse sabahın onuydu ve patates için çok erkendi. "Büyük bir bardak kahve, lütfen," dedi Sandy, o da gülümsüyordu ve bunun üzerine Deena'nın gözleri parladı. Deena, flört etmekten hoşlanırdı. Sandy'yi kasada karşıladı; Sandy, ona para vermek yerine kartvizitini

uzattı.

Deena, buna şöyle bir baktı ve sonra kartı attı. Üç suçlu çocuk yetiştirmiş bir kadın için böyle bir sürpriz, sadece sorun demektir. "Bir dolar yirmi sent," dedi, kasanın düğmelerine basarak ve birinin izleyip izlemediğini anlamak için tezgâhın öbür tarafına doğru baktı.

"Sana iyi haberlerim var," dedi Sandy para çıkarırken.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Deena, çok kısık bir sesle.

"On dakikalık zamanını. Orada, masada bekleyeceğim."

"Fakat, ne istiyorsun?" Sandy'nin parasını aldı ve üstünü verdi.

"Lütfen... Bana zaman ayırdığına pişman olmayacaksınız."

Deena erkeklere bayılıyordu ve Sandy yakışıklı bir adamdı. Her zaman oraya gelen erkeklerden çok daha iyi giyimliydi. Deena, fi-

JUNUKİSİAM

ORTAK

rmlanmış tavukla uğraştı, kahve yaptı ve müdürüne dinlenmek için ara vermek istediğini söyledi.

Sandy, küçük yemek bölümünde, bira soğutucusunun ve buz makinesinin yanındaki masada sabırla bekliyordu. Deena masasına oturduğunda teşekkür etti.

Deena, kırklı yaşlarının ortasındaydı, köşeli yüzüne ucuz kozmetiklerden bolca sürmüştü.

"Demek New Orleans'tan bir avukat ha?"

"Evet. Bütün o parayı çalan avukatın yakalandığı dava hakkında bir şeyler okuduğunu ya da duyduğunu sanmıyorum."

Sandy konuşmasını bitirmeden Deena başını salladı.

"Ben hiçbir şey okumam tatlım. Burada, haftada altmış saat çalışıyorum ve benimle yaşayan, henüz bebek olan torunlarım var. Kocam onlara bakıyor; o sakat, sırtından. Burada çalışmaktan ve eve gittiğimde çocuk bezi değiştirmekten başka hiçbir şey yapmam; hiçbir şey okumam, hiçbir şey seyretmem."

Sandy bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Kadının hali iç karartıcıydı.

Olabildiğince etkili bir biçimde Patrick'in hikâyesini anlattı. Deena, bunu komik buldu; fakat konuya olan ilgisi sonlarına doğru azaldı.

"Ona ölüm cezası verin," dedi Deena, Sandy bir ara durduğunda.

"O, kimseyi öldürmedi."

"Arabada birinin olduğunu söylediğini sandım."

"Vardı; ama çoktan ölmüştü."

"Onu öldürdü mü?"

"Hayır. Çaldı gibi bir şey."

"Hımm. Bak işime geri dönmem gerek. Eğer sormamın bir sakıncası yoksa, bütün bunların benimle ilgisi ne?"

"Aldığı ceset, Clovis Goodman'ındı; senin biricik büyükbabanın."

Deena başını sağ tarafa çevirdi. "Clovis'i yaktı!"

Sandy başını salladı.

Deena doğru bir imaj yaratmaya çalışarak gözlerini kıstı. "Neden?" diye sordu.

"İnsanları kendi ölümüne inandırması gerekiyordu, anlıyor musun?"

321

"Fakat, neden Clovis?" "Patrick, onun avukatı ve dostuydu." "Ne dost ama."

"Evet. Bak, bunun mantıklı olduğunu ispatlamaya çalışmıyorum. Bunların hepsi, dört yıl önce, sen ve ben olayların içine girmeden çok önce oldu."

Deena, bir elinin parmaklarını masaya vururken diğer elinin tırnaklarını yedi. Karşısındaki adam sıkı bir avukata benziyordu ve bu yüzden diğer erkeklere uyguladıkları muhtemelen ona işlemeyecekti. Sandy'nin konuşmasına izin verdi. "Dinliyorum," dedi. "Bir cesede zarar vermek suçtur." "Öyle olmalı."

"Ayrıca, sivil hukukta davaya neden olabilir. Bu demektir ki, Clovis Goodman'ın ailesi, cesedi yok ettiği için müvekkilime dava açabilir."

Ah evet. Deena, derin bir nefes alırken sırtı dikleşti, sonra gülümsedi. "Şimdi anlıyorum," dedi.

Sandy de gülümsedi. "Evet, bu yüzden buradayım. Müvekkilim, Clovis ailesine sessiz bir anlaşma öneriyor."

"Aile de ne demek oluyor?"

"Hayattaki eşi, çocuklar, torunlar."

"Sanırım aile benim."

"Peki ya erkek kardeşin?"

"Hayır. Luther, iki yıl önce öldü; uyuşturucu ve alkol yüzünden."

"O zaman dava açma hakkına sahip tek kişi sensin."

"Ne kadar?" sorusunu ağzından kaçırdı Deena, sormadan edememişti, sonra bu yaptığından utandı.

Sandy onun yakınına doğru biraz eğildi. "Yirmi beş bin dolar teklif etmeyi düşünüyoruz. Şimdi, çek cebimde."

Deena da Sandy'nin yüzüne doğru eğiliyordu, para onun bir anda donup kalmasına sebep oldu. Gözleri doldu, alt dudağı titremeye başladı. "Aman Tanrım!" dedi.

Sandy çevresine bakındı. "Doğru işittin, tam yirmi beş bin dolar."

Deena peçetelikten bir peçete kopardı ve bunu yaparken tuzlu-

021

1

1

ORTAK

ğu devirdi. Gözlerim hafifçe ovuşturdu, sonra burnunu sildi. Sandy, birilerinin onları izlemediğini umarak etrafına bakmıyordu.

"Hepsi benim mi olacak?" diye sormayı başardı Deena, sesi yavaş ve boğuktu, hızla nefes alıp veriyordu.

"Evet, hepsi senin."

Deena, tekrar gözlerini sildi ve, "Bir kola'ya ihtiyacım var," dedi.

Deena, bir büyük kola'yı tek kelime etmeden içti. Sandy kötü kahvesinden yudumlıyor ve içeri giren çıkan insanları izliyordu. Acelesi yoktu.

"Düşünüyorum da," dedi en sonunda Deena, "Eğer buraya gelip bir anda yirmi beş bin dolar teklif ediyorsan daha fazlasını da ödeyebilirsiniz."

"Pazarlık yapacak durumda değilim."

"Eğer dava açarsam müvekkilin için kötü olabilir, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Jüri, bana şöyle bir bakacak ve müvekkilinin doksan milyon doları çalmak için yaktığı Clovis'i düşünecek."

Sandy kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. Deena'yı takdir etmesi gerekiyordu.

"Eğer bir avukat tutarsam çok daha fazla para alabilirim."

"Belki; fakat bu, beş yılını alır. Bunun yanı sıra başka sorunların var."

"Ne gibi?"

"Clovis'e yakın değildin."

"Belki de yakındım."

"O zaman niçin cenazesine gitmedin? Bunu jüriye yutturman zor olabilir. Bak Deena, anlaşmaya hazırım. Eğer bunu kabul etmezsen arabama atlayıp New Orleans'a geri döneceğim."

"En yüksek miktarın ne?"

"Elli bin."

"Anlaştık." Kola yüzünden hâlâ nemli olan tombul, sağ elini uzattı ve Sandy'ninkini sıktı.

Sandy, cebinden boş bir çek çıkardı ve bunu doldurdu. Ayrıca başka iki belge daha çıkardı. Bunlardan biri kısa anlaşma metni, diğeri Deena'dan savcıya bir mektuptu.

işlerin kâğıda dökülmesi on dakikadan az zaman aldı.

323

En sonunda, Boca'daki kanalda bir hareketlenme oldu. İsveçli bayan, Benny'nin BMW'sine telaşla bavullarını yüklerken görülmüştü. Onu, Miami Uluslararası Havaalanı'na kadar izlediler. Burada, Frankfurt'a giden bir uçağa binmeden önce iki saat bekledi.

Frankfurt'ta bekleyeceklerdi, İsveçli bayanın bir hata yapmasını sabırla bekleyeceklerdi. Sonra Bay Aricia'yı bulacaklardı.

39

Davayı yöneten yargıcın, konu üstündeki en son kararı, daha önceden belirlenmemiş bir değişiklik ile ilgili, davalının avukatı ve savcı olmadan yaptığı ani oturumdu. Bu görüşme kayıtlara geçmeyecekti. Patrick, kendisine eşlik eden üç kişiyle mahkeme salonunun arka kapısında acele içeri sokuldu ve üst kata çıkarıldı. Huş-key'nin odasına götürüldü. Sayın yargıç bekliyordu. Gündemde hiç duruşma yoktu. Aslında böyle bir günde mahkeme binası sakin olurdu; fakat o sabah ünlü dört avukat tutuklanmıştı ve dedikodular, bir koridordan ötekine hızla yayılıyordu.

Patrick'in yaraları hâlâ sarılıydı ve dar kıyafetler giymekten sakınıyordu. Yeşilimsi mavi renkteki ameliyat elbisesi bol ve rahattı, ayrıca insanlara hastanede yattığını, bir suçlu gibi hapse atılmadığını hatırlatıyordu.

Kapıyı kilitledikten sonra yalnız kaldıklarında Kari, ona bir kâğıt verdi. "Buna bir bak," dedi.

Bu, Kari Huskey tarafından imzalanmış ve Patrick S. Lanigan davasından kendi isteğiyle uzaklaştığını belirten bir paragraflık bir emirdi. Bir saat sonra, öğle vakti geçerlik kazanacaktı.

"Bu sabah, yargıç Trussel'la iki saat geçirdim. Aslında, buradan biraz önce ayrıldı."

"Bana karşı iyi olacak mı?"

"Olabilirdiğince adil olacak. Ona, bunun bana göre birinci dereceden bir cinayet davası olmadığını söyledim. Çok rahatladı."

Patrick duvardaki takvime baktı; bu, Karl'ın her zaman kullandığı cinsten bir takvimdi. Ekim ayının her günü beş yargıcın baş edemeyeceği sayıda duruşma ve oturumla doluydu.

"Hâlâ bir bilgisayar almadın mı?" diye sordu Patrick.

"Sekreterim bir tane kullanıyor."

Yıllar önce ilk defa bu odada karşılaşmışlardı. Patrick, pek tanınmayan, genç bir avukat olarak buraya geldiğinde bir araba kazasıyla mahvolmuş bir aileyi temsil ediyordu. Kari mahkeme reisiydi.

ORTAK

325

Duruşma üç gün sürdü ve Kari ile Patrick dost oldular. Jüri, Patrick'in müvekkiline iki milyon üç yüz bin dolar verilmesine karar verdi. O zaman, bu o bölgedeki davalarda verilmiş olan en yüksek miktarlardan biriydi. Patrick'in isteğinin tersine, Boğan Şirketi, temyizde bunun düz, iki milyon dolar olmasında anlaştı. Avukatlar paranın üçte birini aldılar ve bazı borçlar ödenip birtakım harcamalar yapıldıktan sonra geri kalan ücret dörde bölündü. Patrick, o zamanlar şirketin bir ortağı değildi. Ona, istemeye istemeye yirmi beş bin dolarlık bir prim verdiler.

Bu, Clovis Goodman'ın yıldız olduğu duruşmaydı.

Patrick duvarın bir köşesinin dökülen boyalarından bir parça aldı. Tavanda rutubet yüzünden oluşmuş lekeyi inceledi. "Bu odayı, ilçe sorumlularına boyattırıyor musun? Dört yılda hiçbir değişiklik olmamış."

"iki ay içinde ayrılıyorum. Bununla niye uğraşayım ki?"

"Hoover duruşmasını hatırlıyor musun? ilk kez odana gelmiştim ve bu, en iyi duruşma avukatlığımıydı."

"Tabii ki." Kari masasında ayak ayak üstüne attı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu.

Patrick ona Clovis'le ilgili hikâyeyi anlattı.

Kapının sert bir şekilde çalınmasıyla, hikâye sonlara doğru kesildi. Öğle yemeği gelmişti ve

bekleyemezdi. Bir polis memuru, elinde bir mukavva kutuyla içeri girdi. Kutudan güzel bir koku yayılıyordu. Yemek Karl'ın masasına bırakılırken Patrick baktı: Yengeç ayağı ve gumbo.

"Mahoney'den," dedi Karl. "Bob gönderdi; sana selamı var."

Mary Mahoney'nin yeri, avukatlar ve yargıçlar için cuma öğleden sonralarının meyhanesi olmaktan öte bir yerdi. Burası, lezzetli yemekleri ve efsanevi gumbosuyla bölgedeki en eski restorandı.

"Ona benim de selamımı söyle," dedi Patrick, yengeç bacağı alırken. "Bir an önce orada bir yemek yemek istiyorum."

Tam öğle vakti, Kari, kitap raflarının ortasına yerleştirilmiş küçük televizyonu açtı. Hiçbir yorum yapmadan tutuklamaların heyecanlı röportajlarını izlediler; kimse hiçbir yorum yapmıyordu. Tabii ki avukatların ofislerinin kapılan kilitliydi. Maurice Mast'in söyleyecek hiçbir şeyi olmaması şaşırtıcıydı; FBI'dan hiçbir bilgi

520

JOHNGRISHAM

edinilemedi. Hiçbir konuda kimseden bilgi alamayınca, kadın muhabir eğitilmiş olduğu gibi, dedikodulara ve söylentilere geçti ve bu aşamada, Patrick işin içine girdi. Doğrulanamayan kaynaklara göre tutuklamaların Lanigan olayında giderek genişletilen soruşturmanın bir parçası olduğunu söyledi ve bunu kanıtlamak amacıyla, Patrick'in yargıç karşısına çıkmak için Biloxi Mahkeme Binası'na girişini gösterdi. Ciddi görünümlü bir çalışma arkadaşı, ağır bir ses tonuyla, Patrick'in senatör Nye'in kapısının önünde durduğu bilgisini verdi ve Senatör'ün, Bay Bogan'm kuzeni olduğunu bilmeyenlere bunu tekrar hatırlattı. Senatör, ticari bir görevle Kuala Lum-pur'da bulunuyordu ve orada olmadığı için görüşmek mümkün olmuyordu. Ofisteki sekiz kişiden hiç kimse, hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu; bu yüzden de söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu.

Haber, on dakika boyunca aralıksız devam etti.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Kari.

"Harika bir gün. Umarım senatörü mıhlamak için yeterince cesurlardır."

"Federallerin, sana açtıkları tüm davalardan vazgeçtiklerini duydum."

"Bu doğru. Dün büyük jüri önünde tanıklık ettim. Bu çok eğlenceliydi Kari. En sonunda yıllardır sır olarak sakladığım her pisliği tek tek açıkladım."

Patrick haber sırasında yemek yemeyi bırakmıştı ve birdenbire, yemekten sıkılmıştı. Karl'ın gördüğü kadarıyla iki yengeç bacağı yemişti. "Yesene, iskeletin çıkmış."

Patrick bir meyve tuzu aldı ve pencereye yürüdü.

"Şunu bir anlayayım," dedi Kari. "Boşanma kararlaştırıldı, federaller, sana açılan tüm davalardan vazgeçtiler ve sen de az bir faizle doksan milyon doları ödemeyi kabul ettin."

"Toplam yüz on üç milyon."

"Birinci dereceden cinayet iddiaları çürütölmek üzere; çünkü ortada bir cinayet yoktu. Eyalet seni hırsızlıkla suçlayamaz; çünkü federaller davadan vazgeçti. Sigorta şirketi tarafından açılan dava düştü. Pepper, bir yerlerde hâlâ yaşıyor. Clovis, zaten gideceği yere gitti. Böylece, sadece mezar hırsızlığı gibi önemsiz bir dava kalıyor."

ORTAK

327

1

"Buna yakın bir durum. Buna, bir cesede zarar verme deniliyor. Buna suç indeksinden bakmalısın. Bunu şimdiye kadar öğrenmeliydin."

"Tamam. Sanırım bu ağır suç kapsamına giriyor."

"Hayır ağır suç değil."

Kari, bir krakeri kemirerek pencereden etrafı seyreden sıska arkadaşına hayranlıkla baktı. Hiç şüphesiz bir sonraki manevrasını planlıyordu.

"Seninle gelebilir miyim?" "Nereye?"

"Nereye gidiyorsan. Buradan çık, kızı al, parayı toparla, kumsal bir yerlere git, bir yatta yaşa. Bu yaşamında sana biraz takılmak isterim."

"Henüz dediğin yerde değilim."

"Her gün biraz daha yaklaşıyorsun."

Kari televizyonu kapattı ve yemeğini bir kenara koydu. "Doldurmak istediğim bir boşluk var," dedi. "Clovis, öldü, sonra gömüldü ya da gömülmedi. Bu arada ne oldu?"

Patrick kendi kendine güldü ve, "Ayrıntıları seviyorsun değil mi?" dedi.

"Ben yargıcım. Olaylar önemlidir."

Patrick oturdu ve çıplak ayaklarını, çalışma masasına dayadı. / "Neredeyse yakalanıyordum. Biliyorsun bir ceset çalmak kolay de-đil."

"Sana inanıyorum."

"Clovis'in kendi cenaze töreninin düzenlemelerini yapmasında ısrar etmişim. Vasiyetnamesine, cenaze evine verilen birtakım talimatlar bile eklemişim — açık tabut olmayacaktı, ziyaret olmayacaktı, müzik olmayacaktı, başında bir gece beklenecekti, basit, tahta bir tabut olacaktı ve basit bir cenaze töreni olacaktı." "Tahta tabut mu?"

"Evet. Clovis, doğrudan gömülmeyi istiyordu. Ucuz, tahta bir tabut olacaktı ve özel mezar

yapılmayacaktı. Büyükbabası da böyle gömülmüştü. Her neyse, öldüğünde hastanedeydim ve Wiggins'ten bir morgçunun cenaze arabasıyla gelmesini bekledim. Adı, Ro-land'dı; bu, gerçek ismiydi. Şehirdeki tek cenaze evinin sahibiydi. Siyah takım elbise giymişti. Ona, Clovis'in talimatlarının bir kopya-

328

JOHN GRISHAM

ORTAK

329

sini verdim. Vasiyetname bana, yapılması gereken şeyleri yapma yetkisi veriyordu ve Roland, bunu önemsemedi. Saat öğleden sonra üç civarıydı ve Roland, birkaç saat içinde ölüyü hazırlayacağını söyledi. Clovis'in gömülmek için bir takım elbisesinin olup olmadığını sordu. Bunu düşünmemiştik. Hayır dedim, Clovis'i bir takım elbiseyle hiç görmemiştim. Roland, kendisinde birkaç eski takım elbise bulunduğunu söyledi, bunun çaresine bakacaktı.

"Clovis çiftliğinde gömülmek istiyordu; fakat Mississippi'de böyle bir şeyin yapılamayacağını ona birçok kereler açıkladım. Bunun kayıtlı bir mezarlıkta olması gerekiyordu. Büyükbabası, iç savaşa katılmıştı ve Clovis'e göre bir kahramandı. Büyükbabası öldüğünde Clovis yedi yaşındaymış ve geleneksel bir biçimde üç gün boyunca büyükbabasının başında beklemişler. Büyükbabasını önde, verandada, bir masanın üzerindeki tabuta yerleştirmişler ve insanlar, grup halinde gelip ona bakmışlar. Bu, Clovis'in hoşuna gidiyordu. O da, buna benzer bir şey yapma konusunda kararlıydı. Onun başında kısa bir süre beklemem için bana yemin ettirtti. Bunu Roland'a açıkladım. Ben neler gördüm, anlamına gelen bir şey söyledi. Bu ona göre, şaşırtıcı değildi.

"Hava karardıktan kısa süre sonra, cenaze arabası önümde durduğunda, önde, Clovis'in verandasında oturuyordum. Roland'a, tabutu araba yolundan eve taşımada yardım ettim. Sonra merdivenlerden yukarı çıkardık, verandadan geçirip oturma odasına soktuk ve televizyonun önüne yerleştirdik. Tabutun çok hafif olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Clovis, kırk kilo kalmıştı."

"Buradaki tek kişi sen misin?" diye sordu Roland.

"Hıhı. Tabutun başı fazla kalabalık olmayacak," dedim.

"Ondan, tabutu açmasını rica ettim. Tereddüt etti ve ben de ona, Clovis'in beraberinde gömülmesini istediği birtakım iç savaş hatıralarını tabuta koymayı unuttuğumu söyledim. Ben onu izlerken, dünyadaki bütün tabutları açabilecek bir anahtarla tabutu açtı. Clovis, aynı görünüyordu. Belinin üzerine, büyükbabasının piyade eri kasketini ve 17. Mississippi Alayı'nın lime lime olmuş sancağını yerleştirdim. Roland tabutu tekrar kapattı ve oradan ayrıldı.

"Ölüyü beklemek için kimse gelmedi, tek bir kişi bile. Geceyan-sına doğru ışıkları kapadım ve kapıları kilitledim. Tabut anahtarı türündeki anahtarların tam bir takımını almıştım. Tabutu açmam

bir dakikadan az zaman aldı. Clovis'i çıkardım; hafifti ve bir tahta kadar sertti, ayakkabısı yoktu. Anlaşılan cenaze için verdiğim üç bin dolar ölüye ayakkabı almaya yetmemişti. Onu nazikçe divana yerleştirdim ve tabutun içine dört parça briket koydum, sonra tabutu kapadım.

"Clovis ve ben oradan ayrıldık ve arabayla avcı kulübeme gittik. Arka koltukta yatıyordu ve ben arabayı çok dikkatli kullanıyordum. Otoyolda devriye gezen polislerin sorularına cevap vermek zor olurdu.

"Bir ay önce, eski bir derin dondurucu almıştım ve bunu kulübemin bölmeyle ayrılmış verandasına koymuştum. Clovis'i dondurucuya yerleştirmeyi tam başarmıştım ki ormandan birtakım sesler kulağıma geldi. Pepper sessizce kulübeme yaklaşıyordu. Sabahın ikisiydi ve Pepper beni yakaladı. Ona, karımla büyük bir kavga etmiş olduğumu ve kendimi kötü hissettiğimi söyledim ve beni yalnız bırakmasını rica ettim. Cesedi kulübenin merdivenlerinden çıkarmak için uğraştığım sırada beni görmüş olduğunu sanmıyorum. Dondurucuya kilit taktım, üstünü bir örtüyle örttüm ve sonra, üzerine birkaç eski kutu koydum. Gün ağarana kadar bekledim; çünkü Pepper oralarda bir yerlerdeydi. Sonra gizlice kulübeden çıktım, arabayla eve gittim, üstümü değiştirdim ve saat on olmadan önce, tekrar Clovis'in evindeydim. Roland neşeli bir şekilde geldi ve beklemenin nasıl geçtiğini sordu, iyi geçti diye cevap verdim. Tabutu, cenaze arabasının arkasına yükledik ve mezarlığa gittik."

Kari bütün bunları gözleri kapalı dinledi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, inanmazlık içinde, kafası ağır ağır sallanıyordu. "Seni şeytanın piçisi!" dedi, neredeyse kendi kendine konuşarak.

"İltifatın için teşekkürler. Cuma öğleden sonra, hafta sonu için kulübeye gittim. Burada, biraz çalıştım, Pepper'la hindi avına çıktık. Clovis'i kontrol ettim, gayet rahat görünüyordu. Pazar sabahı, güneş doğmadan kulübeden ayrıldım, motosikleti ve benzini yerleştirdim. Sonra, Pepper'ı, arabayla Jackson garajına götürdüm. Hava karardıktan sonra, Clovis'i buzluktan çıkardım ve şöminenin yanına oturttum, böylece buzları çözülebilirdi, sonra saat sekiz civarında arabama koydum. Bir saat sonra ölmüştüm."

"Hiç vicdan azabı duymadın mı?"

"Elbette duydum. Bunu yapmak iğrençti. Fakat ortadan kaybol-

r

330

JOHN GRISHAM

ma kararını vermiştim Karl ve bunun için bir yol bulmalıydım. Kimseyi öldüremezdim, fakat bir cesede ihtiyacım vardı. Bu, mantıklı bir yoldu."

"Tam anlamıyla mantıklı."

"Ve Clovis öldükten sonra benim için gitme zamanı geldi. Bu işin büyük bir kısmı şansımın yaver gitmesiyle halloldu."

"Hâlâ şansın yaver gidiyor."

"Şimdiye kadar evet."

Kari, saatine baktı ve bir yengeç bacağı daha aldı. "Bunun ne kadarını Yargıç Trussel'a anlatayım?"

"Clovis'in adı dışındaki her şeyi. Onu sona saklayacağız."

40

Patrick, masanın en sonunda oturuyordu. Önünde hiçbir şey yoktu. Sağında oturan avukatının önünde, sanki savaşın başlamasını bekleyen silahlar gibi duran iki dosya ve birkaç bloknot vardı. Solunda T.L. Parrish oturuyordu. Onun da önü bir bloknot ve kocaman bir ses kayıt cihazıyla teçhiz edilmişti, işleri zorlaştıracak hiçbir yardımcı ya da yarıdakçı getirilmemişti. Konuşmaları doğrulamak isteyen tüm iyi avukatlar gibi, seslerin kaydedilmesini kabul etmişlerdi.

Federal davalardan vazgeçilmişti, Patrick'i yargılamak için artık eyaletin üzerinde baskı vardı. Parrish, bu baskıyı hissedebiliyordu. Federaller, daha büyük bir avın, senatörün peşine düşmek için bu davalıyı onun başına bırakmışlardı. Fakat, davalının hikâyeye ekleyeceği yeni şeyler vardı ve Parrish'in kaderi Patrick'in ellerindeydi.

"Birinci dereceden cinayeti unutabilirsin Terry," dedi Patrick. Her ne kadar, hemen hemen herkes ona Terry diye hitap etse de bunu daha önce neredeyse hiç tanımadığı bir davalının yapması biraz sinir bozucuydu. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Arabada yanan kimdi?"

"Dört gün önce ölmüş biri."

"Bizim tanıdığımız biri mi?"

"Hayır. Kimsenin tanımadığı yaşlı biriydi."

"Bu, yaşlı kişi nasıl öldü?"

"Yaşlılıktan."

"Bu yaşlı insan yaşlılıktan nerede öldü?"

"Burada, Mississippi'de."

Parrish, bloknotuna bir şeyler çiziyordu. Federaller bozguna uğrayınca kapı zaten açılmıştı; Patrick bu kapıdan dışarı çıkıyordu, zincirler olmadan, kelepçeler olmadan, onu hiçbir şey durduramaz gibiydi.

"Yani bir ceset yaktın öyle mi?"

"Bu doğru."

JOHN GRISHAM

"Bu konuda bir kanunumuz yok mu?"

Sandy masanın üzerinden bir kâğıt uzattı. Parrish, bunu çabucak okudu ve, "Bağışlayın, bu her gün karşıma çıkan bir dava değil," dedi.

"Beni suçlayabileceğin tek şey bu, Terry," dedi Patrick, bu görüşmeyi yıllarca planlamış birinin bütün o soğukkanlılığı ve kendine güveniyle.

T. L. ikna olmuştu; fakat hiçbir savcı bunu, kolay kolay kaldıramazdı. "Bir yıl hapis gibi görünüyor," dedi. "Parchman'da bir yd geçirmek sana iyi gelebilir."

"Hiç şüphesiz, ancak Parchman'a gitmiyorum."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Bir yerlere. Ve oraya birinci sınıf uçak biletimle gideceğim."

"O kadar çabuk değil. Elimizde bir ceset var." "Hayır, Terry. Elinizde bir ceset yok. Kimin kül olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok ve ben de anlamaya varılana kadar bir şey söylemiyorum."

"Anlaşma mı?"

"Davalardan vazgeçmeniz. Buna son verin. Her iki taraf da toparlanıp evlerine dönsün."

"Kulağa çok hoş geliyor. Banka soyguncusunu yakalıyoruz. Parayı geri veriyor, biz de suçlamalardan vazgeçip onun gitmesine izin veriyoruz. Bu dava açtığım diğer dört yüz davalıya iyi örnek olacak. Eminim, onların avukatları, bu durumu anlarlar. Yasalara ve düzene gerçek bir darbe."

"Diğer dört yüz davalı umrumda değil, benim de onların umurlarında olduğumu sanmıyorum. Bu bir suçlunun davası, Terry. Herkes kendinden sorumludur."

"Fakat herkes manşet olmaz."

"Ah, anlıyorum. Basın konusunda endişelisin. Seçimler ne zaman. Gelecek yıl mı?"

"Bunu inkâr etmiyorum. Fakat, basın konusunda o kadar da endişeli değilim."

"Elbette endişelisin. Sen bir devlet memurusun. Basın konusunda endişelenmek senin görevin, işte bu yüzden de bana karşı yöneltilen suçlamalardan vazgeçmek zorundasın. Kazanamazsın. Kaybettikten sonra, ne duruma düşeceğini bir düşün."

ORTAK

"Kurbanın ailesi, dava açılmasını istemiyor," dedi Sandy. "Ve aile, bunu kamuoyuna duyurmak istiyor." Bir kâğıt çıkardı ve bunu elinde salladı. Mesaj yerine ulaşmıştı: kanıtımız var, aile bizim tarafımızda, onların kim olduğunu biliyoruz, siz bilmiyorsunuz.

"Bu haber gazetelerin ön sayfasına yakışacak," dedi Patrick. "Aile, dava açmamanız için size yalvarıyor."

Onlara ne kadar para verdin diye soracaktı; sonra bundan vazgeçti. Böyle bir şey uygun olmazdı. Bloknota bir şeyler karalamaya devam etti. Kaset, sessizliği kaydetmeye devam ederken Parrish, teker teker yitirmekte olduğu seçenekleri gözden geçirdi.

Rakibinin çaresiz kalmasıyla, Patrick, son darbe için konuşmaya başladı. "Bak, Terry," dedi içten bir şekilde. "Beni cinayet suçuyla yargılayamazsın, artık böyle bir şansın yok. Beni cesede zarar vermekten de yargılayamazsın; çünkü cesedin kime ait olduğunu bilmiyorsun. Elinde hiçbir şey yok. Bunun acı bir reçete olduğunu biliyorum; fakat gerçekleri değiştiremezsin. Biraz tepki toplayacaksın; ancak Allah kahretsin ki bu, senin mesleğinin bir parçası."

"Vay canına, sağol. Bak, seni cesede zarar vermekle suçlayabilirim. Ona, kimliği belirlenemeyen bir adam deriz." "Neden kimliği belirlenemeyen bir kadın değil?" "Her neyse. 1992 Şubatı'nın başında ölmüş olan kimsesiz yaşlıların hepsinin kayıtlarını alacağız. Ailelere gideceğiz ve seninle konuşmuş olup olmadıklarım öğreneceğiz. Bir mahkeme kararı bile çıkartıp birkaç mezarı araştırabiliriz. Acele etmeyeceğiz. Bu sırada, sen, Harrison İlçe Hapishanesi'ne götürüleceksin, eminim Şerif Sweeney, yanına birkaç iyi hücre arkadaşı vermeye gerek duyacaktır. Kefalet istemini reddeceğiz ve senin kaçma eğilimin yüzünden hiçbir yargıç bunu sağlayamayacak. Aylar geçecek, yaz gelecek. Hapishanede klima yoktur. Biraz daha kilo kaybedeceksin. Biz araştırmaya devam edeceğiz ve şansımızın biraz yaver gitmesiyle boş mezarı bulacağız. Ve suçlamadan tam iki yüz yetmiş gün sonra, dokuz ay içinde duruşmaya başlayacağız."

"Bunu benim yaptığımı nasıl ispatlayacaksınız? Hiç tanışımız yok, ikinci derece birkaç kanıt dışında elinizde hiçbir şey yok."

"Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Eğer dava açma işini ağırdan alırsam bu dokuz aylık süreye iki ay daha ekleyebilirim. Bu da, mahkeme başlamadan yaklaşık bir yıl hapiste kalırsın anla-

mına geliyor. Bu, bir sürü parası olan bir adam için uzun bir zaman.

"Buna dayanabilirim," dedi Patrick, Parrish'in gözlerinin içine bakarak ve önce kendisinin göz kırpmamasını umarak.

"Belki suçlu bulunma riskine dayanamazsın."

"Son sözün ne?" diye sordu Sandy.

"Duruma daha geniş bir açıdan bakmalısınız," dedi Parrish, ellerini başının üzerinde açarak.

"Bizi aptal yerine koyamazsın Patrick. Federaller, arka kapıyı kullandılar. Eyalete pek bir şey kalmadı. Bize, bir kolaylık tanınmalısınız."

"Sana suçlu bulunma garantisi veriyorum. Mahkeme salonuna gireceğim, yargıcın karşısına çıkacağım, senin konuşmanı dinleyeceğim ve bir cesede zarar verme suçumu kabul edeceğim. Fakat, hapis cezası almayacağım. Yargıca, ailenin dava açmak istemediğini söyleyebilirsin. Yargıca, cezanın ertelenmesini, göz hapsinde tutulma karşılığında salıverilme, para cezası, tazminat önerebilirsin. Maruz kaldığım işkenceden ve yaşadıklarımın bahsedebilirsin. Bunların hepsini yapabilirsin Parrish ve iyi bir imaja sahip olursun. Son sözüm şu: Hapis cezası yok."

Parrish parmaklarını masaya vurdu ve durumu kafasında değerlendirdi. "Kurbanın adını açıklayacak mısın?"

"Evet; ancak sadece anlaşmaya varıldıktan sonra."

"Tabutun açılması için aile bize yetki verdi," dedi Sandy, bir başka belgeyi dosyaya koymadan önce elinde sallayarak.

"Acelem var Terry, gitmem gereken yerler var."

"Trussel'la konuşmam gerek. Bunları onaylaması gerek, biliyor-

sun.

"Onaylayacak," dedi Patrick.

"Anlaştık mı?" diye sordu Sandy.

"Bana göre anlaştık," dedi Parrish sonra ses kayıt aletini kapadı. Silahlarını topladı ve onları evrak çantasına soktu. Patrick, Sandy'ye göz kırptı.

"Bir dakika," dedi Parrish ayağa kalktığı anda. "Neredeyse unuttuyordum. Bize Pepper Scarboro hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Size onun yeni adını ve sosyal güvenlik numarasını verebilirim."

"Öyleyse hâlâ yaşıyor."

ORTAK

335

"Evet. Onu bulabilirsiniz ama onu rahatsız etmemelisiniz. Yanlış hiçbir şey yapmadı."

Bölge Başsavcısı, başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Eva'nın saat ikideki randevusu, Deutsche Bank'ın Londra şubesinin genel müdür yardımcısıyla idi. Genel müdür yardımcısı, mükemmel İngilizce konuşan bir Alman'dı. Kusursuz bir şekilde dikilmiş, kruvaze yakalı lacivert bir takım elbise giymişti. Sert tavırları, yapmacık bir gülümsemesi vardı. Eva'nın bacaklarına şöyle bir baktı, sonra işin başına geçti. Yüz on üç milyon dolar, kendi bankasının Zürih şubesinden Americabank'ın Washington

şubesine hemen havale edilecekti. Eva'da, hesap numaraları ve havale talimatları vardı. Zürih'le özel olarak konuşması gerektiğini özür dileyerek belirtirken çay ve bisküvi getirildi.

"Sorun yok Bayan Pires," dedi, sıcak bir şekilde gülümseyerek odaya girerken ve bir bisküvi aldı. Eva, bir sorun çıkmasını beklemiyordu zaten.

Bilgisayarı oldukça randımanlı bir şekilde tısladı ve bir bilgisayar çıktısı görüldü. Bunu Eva'ya verdi. Havaleden sonra, Deutsche Bank'taki bakiye, bir milyon dokuz yüz bin dolar ve bunun küsuratından oluşan bir meblağ olacaktı. Eva kâğıdı katladı, yeni aldığı, parlak Chanel çantanın içine koydu.

isviçre'de, başka bir hesapta üç milyon dolarlık bir bakiye vardı. Grand Cayman'daki bir Kanada bankasında ise altı buçuk milyon bulunuyordu. Bermuda'daki bir aracı finans kurumu onlar için dört milyon dolarlık yatırım yapmıştı ve yedi milyon iki yüz bin dolar Luxembourg'ta bir bankadaydı; ama buradan çekilmek üzereydi.

Eva, işi bittiğinde bankadan çıktı, oralara park etmiş olan arabayı ve şoförü buldu. Sandy'yi arayacaktı ve diğer faaliyetlere geçecekti.

Benny'nin federal bir kaçak olarak kalması kısa sürdü. Kadın arkadaşı geceyi Frankfurt'ta geçirdi, sonra Londra'ya uçtu ve öğlene doğru Heathrow'a indi. Onun geldiğini bildikleri için, gümrük memuru, pasaportunu iki kez kontrol etti ve onu bekletti. Kadın koyu renkli camlı bir güneş gözlüğü takmıştı ve elleri titriyordu. Bunların hepsi, video kamera tarafından tespit edildi.

336

JOHN GRISHAM

Taksi durağında, taksileri çağırmakla görevli bir adam gibi görünen bir polis tarafından belirlendi. Polis ona, kendisi trafikle uğraşırken diğer iki bayanın yanında beklemesini söyledi. Ona gelen arabanın şoförü, gerçek bir taksi şoförüydü; sadece birkaç saniye önce konu hakkında bilgilendirilmiş ve kendisine küçük bir telsiz verilmişti.

"Picadilly Caddesi'ndeki Athenaeum Oteli'ne," dedi. Şoför, sıkışık trafikte, yavaşça terminalden çıktı ve soğukkanlı bir biçimde gittiği yeri telsizden bildirdi.

Şoför acele etmedi, bir buçuk saat sonra, onu otelin kapısına bıraktı. Kadın resepsiyonda da bekledi, otelin yönetici yardımcısı, gecikme için özür diledi; bilgisayarda bir bozukluk olmuştu.

Odasına dinleme cihazlarının yerleştirilmesinin tamamlandığı haberi gelince ona bir anahtar verdiler ve taşıyıcı bir adam, çantalarını alıp onu odasına çıkardı. Ona biraz bahşiş verdi, odasını kilitleyip kapıya zincirini taktı ve doğrudan telefona gitti.

Onun, telefonu açar açmaz söylediği ilk sözlerin, "Benny, benim. Buradayım," olduğunu duydular.

"Tanrıya şükür," dedi Benny, "iyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece korkuyorum."

"Seni takip eden oldu mu?"

"Hayır, sanmıyorum. Çok dikkatli davrandım."

"Harika. Down'm yanında Birck Caddesi'nde küçük bir kafe-bar var. Bir saat sonra orada buluşalım."

"Tamam Benny, korkuyorum."

"Her şey yolunda canım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

O geldiğinde, Benny barda değildi. Panik içinde otele koşmadan önce bir saat boyunca Benny'yi bekledi. Benny, onu aramadı; o da bütün gece boyunca uyumadı.

Ertesi sabah, lobideki bütün gazeteleri topladı ve oturma salonunda kahve içerken okudu. En sonunda, Daily Mail'in arka sayfalarında, Amerikalı kaçak Benjamin Aricia'mn ele geçirilişiyle ilgili iki paragraflık kısa bir haber buldu.

Eşyalarını topladı ve isveç'e gitmek için uçakta yer ayırttı.

41

Yargıç Huskey'nin, meslektaşısı Yargıç Trussel'la konuşması sonunda, Lanigan meselesine öncelik verilmesi kararlaştırılmıştı. Bi-loxi hukuk çevresinde, bir pazarlık hakkında söylentiler yayılmaktaydı. Acınacak bir durumdaki Boğan Şirketi hakkındaki söylentiler birbirini izlerken, bunlara yenileri ekleniyordu. Aslında, adliye binasında konuşulan tek konu buydu.

Trussel, T.L. Parrish ve Sandy McDermott'la görüşüp, son gelişmelerin kısa bir özetini alarak güne başladı; bu görüşme saatler sürdü. Patrick, Dr. Hayani'nin cep telefonunu kullanarak tartışmaya üç kez katıldı, ikisi, hasta ve doktor, hastane kafeteriasında satranç oynuyorlardı.

"Bu işin hapse girmeden biteceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Trussel, Patrick'le ikinci konuşmasından sonra. Patrick'in bu kadar kolaylıkla bu işten sıyrılmasını istemiyordu ama onun bir mahkûmiyet alma olasılığı da çok azdı. Uyuşturucu satıcıları ve çocuk tecavüzcüleriyle dolu bir sürü dava sırada beklerken, cesede zarar veren biriyle zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Tüm kanıtlar ikinci derecedeydi ve Patrick'in planlama konusundaki titizliği gözö-nünde bulundurulduğunda Trussel, mahkûmiyet konusunda şüpheye düşüyordu.

Davanın hangi konularda açılacağı adeta dikte edilmişti. Pat-rick'e yöneltilmiş suçlamaların aza indirgenmesi için ortaklaşa bir faaliyet başladı. Patrick'in suçu kabul ettiğini açıklayan yazısından sonra, diğer suçlamaları değiştiren yazılar hazırlandı. Trussel, Şerif Sweeney, Maurice Mast, Joshua Cutter ve Washington'dan Hamilton Jaynes'le telefonla konuştu. Ayrıca, ne olur ne olmaz diye düşünerek, yan odada bulunan Kari Huskey'yle iki kez konuştu.

Parrish ve iki yargıç dört yılda bir genel seçimlerdeki seçmen kararları sonunda görevlerine devam edebiliyorlardı. Trussel'in hiçbir zaman rakibi olmamıştı ve kendisini politik açıdan dokunulmaz kabul ediyordu. Huskey işi bırakıyordu. Parrish'in durumu hassas-

JOHN GRISHAM

ti; iyi bir politikacı olmasına rağmen, geleneksel cepheyi temsil ettiği için kamuoyunun tepkisini göz önünde bulundurmadan sert kararlar vermek zorunda kalıyordu. Üçü de uzun zamandır politikanın içindeydiler ve çok temel bir şey öğrenmişti: Hoşa girmeyebilecek bir harekette bulunmayı düşünüyorsan bunu çabuk hallet. Hemen bitir. Tereddüt, konunun kokuşmasına sebep olur. Bunu basın ele geçirir ve önce harekete karşı muhalefet yaratır, sonra da mutlaka ateşe benzin atar.

Patrick herkese durumu açıkladıktan sonra Clovis meselesi basitleşmişti. Kurbanın adını, tabutu açıp içine bakmak için aileden alınan yetki belgesiyle birlikte verecekti. Tabut gerçekten boşsa, yapılan dava anlaşması geçerli olacaktı. Eğer bir şekilde tabutun dolu olduğu görülürse, anlaşma yırtılacak ve Patrick, birinci dereceden cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktı. Patrick kurban hakkında konuşurken kendinden son derece emindi, bu yüzden herkes en küçük bir şüphe duymadan mezarın boş olduğuna inanıyordu.

Sandy arabayla hastaneye gitti. Burada müvekkilini, Dr. Hayani onun yaralarını temizleyip sararken, etrafında hemşirelerle buldu. Sandy durumun acil olduğunu söyledi ve Patrick özür dileyerek onlara odadan çıkmalarını rica etti. ikisi yalnız kaldıklarında, beraberce her önergeyi, her kararı gözden geçirdiler ve her kelimeyi yüksek sesle okudular, sonra Patrick bunu onayladığını gösteren imzasını attı.

Patrick'in geçici çalışma masasının yanında, yerde duran mukavva bir kutu Sandy'nin dikkatini çekti, içinde müvekkiline ödünç verdiği bazı kitaplar vardı. Müvekkili çoktan toplanmaya başlamıştı.

Sandy öğle yemeğini otel süitinde bir sandviçle geçiştirdi, bu sırada, ayakta durup bir sekreterin bir belgeyi yeniden yazmasını izliyordu. Her iki yardımcı avukat ve ikinci sekreter New Orleans'taki ofise dönmüşlerdi.

Telefon çaldı ve Sandy açtı. Arayan kendini, Washington D.C.' den Jack Stephano olarak tanıttı; belki Sandy, onun adını duymuştu. Evet, aslında duymuştu. Stephano, aşağıda lobideydi ve birkaç dakika konuşmak istiyordu. Elbette, bu mümkündü. Trussel, avukatların ikide gelmelerini istemişti.

ORTAK

Küçük salonda oturdular ve dağınık bir masada karşılıklı birbirlerine baktılar. "Buraya merakımdan geldim," dedi Stephano ve Sandy ona inanmadı.

"Özür dileyerek başlaman gerekmez miydi?" diye sordu Sandy.

"Evet, haklısın. Adamlarım, orada biraz kendilerinden geçmişlerdi ve seninkine o kadar sert

davranmamaları gerekirdi."

"Bu senin özür dileme şeklin mi?"

"Üzgünüm. Hata yaptık." Sözleri içtenlikten yoksundu.

"Bunu müvekkilime ileteceğim, eminim onun için bu çok şey ifade edecek."

"Evet, buraya kadar geldim ve tabii ki bu kavgada artık yokum. Karım ve ben Florida'ya tatile gidiyoruz ve oraya giderken buraya uğradım. Sadece bir dakika sürecek."

"Aricia'yı yakaladılar mı?" diye sordu Sandy.

"Evet. Birkaç saat önce. Londra'da."

"Güzel."

"Artık onu temsil etmiyorum ve Platt & Rockland'le artık hiçbir ilgim yok. Para kaybolduktan sonra tutulmuştum, işim parayı bulmaktı. Bunu denedim, para kazandım. Dosyayı kapadım."

"Öyleyse bu ziyaretin sebebi ne?"

"Bir şeyi çok merak ediyorum. Lanigan'ı, Brezilya'da onu biri ele verdikten sonra bulduk. Onu çok iyi tanıyan biri. İki yıl önce, Atlanta'da Pluto Grubu adında bir şirket bizimle temasa geçmişti. Lanigan hakkında bir şeyler bilen Avrupa'da bir müşterileri vardı ve müşteri para istiyordu. O sıralarda biraz paramız vardı ve aramızda bir ilişki gelişti. Müşteri bir ipucu vermeyi önerir, biz de onu parayla ödüllendirmeyi kabul ederdik ve o da, her zaman doğru şeyler söylerdi. Bu kişi, Lanigan hakkında inanılmaz şeyler biliyordu - hareketlerini, alışkanlıklarını, takma adlarını. Bunların hepsi bir tertipti - bu işin içinde bir beyin vardı, işin sonunun yaklaştığını biliyorduk ve açık konuşmak gerekirse oldukça heyecanlıydık. En nihayet bombayı patlattılar. Bir milyon dolar karşılığında, müşteri Lanigan'ın nerede yaşadığını söyleyecekti. Lanigan'ın çok net fotoğraflarını verdiler... Birinde arabasını, vosvosunu yıkıyordu. Parayı ödedik, Lanigan'ı ele geçirdik."

"Peki müşteri kimdi?"

"Bunu ben sormalıyım. Bu, o kız olmalı öyle değil mi?"

340

JOHN GRISHAM

Sandy bir süre hiçbir tepki vermedi. Gülmeye başlayacakmış gibi homurdandı; fakat bunda esprili bir yan yoktu. Yavaş yavaş, Eva'nın, Patrick'in peşinde olan Stephano'yu kontrol etmek için Pluto'yu kullanışıyla ilgili olarak anlattıklarını hatırladı.

"O şu anda nerede?" diye sordu Stephano.

"Bilmiyorum," dedi Sandy.

Eva Londra'daydı; fakat bu, kesinlikle Stephano'yu ilgilendirmezdi.

"Bu esrarengiz müşteriye, toplam olarak bir milyon yüz elli bin dolar ödedik ve o da, kadın ya da erkek, bunu aldı. Tam bir hain gibi."

"Bu artık bitmiş bir şey. Benden ne istiyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi sadece merak ediyorum. Bu gerçeği öğrenirseniz, bir telefonunuz beni çok mutlu eder. Kazanacak ya da kaybedecek hiçbir şeyim yok; fakat onun parayı aldığını öğrenene kadar içim rahat etmeyecek."

Sandy eğer bir gün doğruyu öğrenirse onu arayacağına dair belli belirsiz söz verdi. Stephano oradan ayrıldı.

Şerif Raymond Sweeney, öğle yemeğinde pazarlıktan haberdar oldu ve bu, hiç hoşuna gitmedi. Parrish'i ve Yargıç Trussel'i aradı; ikisi de ona zaman ayıramayacak kadar meşguldüler. Cutter ofisinde yoktu.

Sweeney onunla görüşebilmek için mahkeme binasına gitti. Koridorda, yargıçların ofislerinin arasında durdu, böylece bir pazarlıkta anlaşılırsa o da orada olacaktı. Mübaşirlerle ve polis memurlarıyla fısıldaştı. Bir şeyler tezgâhlanıyordu.

ikiye doğru, avukatlar ciddi yüz ifadeleriyle ve hiç konuşmadan geldiler. Trussel'in ofisinde toplanıp kapıları kilitlediler. On dakika sonra Sweeney, kapılarını çaldı. Mahkûmla ilgili ne gibi gelişmelerin olduğunu öğrenmek için toplantıyı böldü. Yargıç Trussel, sakın bir biçimde bir dava pazarlığı sonunda, çok yakında davalının suçu kabul edeceğini açıkladı; bu durum onun düşüncesine göre ve orada bulunan herkesin ortak düşüncesine göre adaletin çıkarına en çok uyan durumdu.

Sweeney aynı düşüncede değildi. "Bu, bizi aptal durumuna düşürecek. Dışarıdaki adamlar, bunun için çok hevesli. Zengin bir do-

ORTAK

341

landırıcıyı yakalıyorsunuz ve hapisten kurtulmanın yolunu buluyor. Biz neyiz, komik soytarılar mı?"

"Ne öneriyorsun, Raymond?"

"Sorduğuna sevindim, ilk önce, onu eyalet hapisanesine koyardım ve bütün mahkûmlara yapıldığı gibi orada bir süre kalmasını sağladım, sonra en son noktasına kadar onu yargıladım."

"Hangi suçla?"

"Kahrolası parayı çaldı, öyle değil mi? Ve cesedi yaktı. Bırakın Parchman'da on yıl geçirsin. Adalet budur."

"Parayı burada çalmadı," diye açıkladı Trussel. "Yargı hakkımız yok. Bu federal bir konu ve federaller çoktan suçlamalardan vazgeçtiler." Sandy bir köşede idi, gözlerini bir belgeye dikmişti.

"O halde, birileri hata yaptı, değil mi?"

"Biz değildik," dedi Parrish çabucak.

"Bu harika, bunu seni seçen insanlara anlat. Suçu federallere at; çünkü seçimle iş başına gelmiyorlar. Peki ya cesedi yakması? Yaptığını itiraf ettikten sonra serbest kalacak değil mi?"

"Onun bu yüzden yargılanması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Trussel.

"Aynen böyle düşünüyorum."

"Güzel, iddiamızı nasıl ispatlamamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Parrish.

"Savcı sensin. Bu senin işin."

"Evet ama, sen her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun. Söyle bana, iddiayı nasıl ispatlardın?"

"Bunu yaptığını söyledi, öyle değil mi?"

"Evet. Sen, Lanigan'ın kendi duruşmasında tanık sandalyesine oturup bir cesedi yaktığını jüriye itiraf edebileceğini düşünüyor musun? Duruşma stratejisindeki fikrin bu mu?"

"Böyle bir şey yapmayacak," diye Sandy yardımcı bir tavırla ekledi.

Sweeney'nin ensesi ve yanakları kızarmıştı ve kollarıyla havayı dövüyordu. Parrish'e, sonra da Sandy'ye baktı.

Bu avukatların, her şeye bir açıklamalarının olduğunu anladığında kendine hâkim oldu. "Bu, ne zaman olacak?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra, geç saatlerde," dedi Trussel.

Bu da, Sweeney'nin hoşuna gitmedi. Ellerini, ceplerinin en dip

;>4/

JOHN GRISHAM

tarafına kadar soktu ve kapıya yöneldi. "Siz avukatlar, kendinize dikkat edin," dedi herkesin duyabilmesi için yeterince yüksek bir sesle.

"Büyük, mutlu bir aile," dedi Parrish, sözlerinde yüklü bir kinaye vardı.

Sweeney kapıyı çarptı ve öfkeli bir şekilde koridordan geçti. Mahkeme binasını, işaretsiz polis arabasıyla terk etti. Araba telefonuyla, günlük yerel gazetenin bir muhabiri olan kendi kişisel danışmanını aradı.

Aile, olayın baş sorumlusu Patrick'in yaptığı gibi geniş kapsamlı onay vermişti; mezarı açmak basit bir meseleydi. Yargıç Trussel, Parrish ve Sandy, Patrick'in, Clovis'in tek dostu olmasındaki ironiyi kaçırmamışlar ve mezarın açılmasına izin veren yeminli ve yazılı ifadeyi imzalamışlardı. Her kararda, alaylı bir yan vardı.

Bu, bir mahkeme emri gerektiren mezardan çıkarma işleminden farklıydı. Bu, badece 'aç ve gör'dü ve Mississippi yasalarına yabancı bir işlemdi ve bu yüzden Yargıç Trussel, bu konuda insiyatifi-ni sonuna kadar kullandı. Bu kararın kime zararı olurdu ki? Aileye mi yoksa içi boş tabuta mı?

Wiggins'teki cenaze evinin sahibi, hâlâ Roland'dı. Bay Clovis Goodman'i ve avukatını, taşrada, Bay Goodman'in evinde olan, avukat dışında kimsenin katılmadığı, kısa ve garip ölü bekleyişinin ne kadarını hatırlıyordu? Evet, bunları gayet iyi hatırlıyordu; yargıca telefonda böyle söylemişti Roland. Evet, Bay Lanigan hakkında bir şeyler okumuştı; fakat bir bağlantı kuramamıştı.

Yargıç Trussel, ona olanları kısaca anlattı ve sorular sordu. Hayır, ölü beklemesi bittikten sonra tabutu açmamıştı; böyle durumlarda tabutu hiçbir zaman açmazdı. Yargıç konuşmayı yaparken Parrish, Deena Postell ve olayın sorumlusu Patrick Lanigan tarafından imzalanmış izin kâğıtlarını Roland'a faksladı.

Roland, bir anda yardım etmek için can atmaya başladı. Daha önce, bir cesedin çalınmasıyla ilgili bir durumla hiç karşılaşmamıştı, Wiggins'te böyle şeyler olmazdı, ve evet, tabutu zaman kaybetmeden kesinlikle açtırabilirdi. Mezarlığın sahibi de kendisiydi.

Yargıç Trussel, kâtibini ve iki polis memurunu mezarlığa gönderdi.

ORTAK

343

Şık bir mezar taşında şöyle yazıyordu:

CLOVIS GOODMAN 23 OCAK 1907-6 ŞUBAT 1992

SÂN İÇİNDE GİTTİ

Roland, talimatları verip elinde bir kürekle beklerken, bir kazmayla toprak dikkatle kazıldı. Tabuta ulaşmak on beş dakikadan az zaman aldı. Roland ve yardımcısı, mezarın içine girdiler ve tabutun üstünde kalan toprakları kürekle attılar. Tabutun tahtaları köşelerinden çürümeye başlamıştı. Roland, tabutun daha aşağıda kalan yarısının iki yanına bacaklarını geçirdi ve kirli elleriyle kilise anahtarını soktu. Kapaktan bir çatırtı gelene kadar, Roland, kapağı hızla çekti ve kaldırdı, sonra yavaşça kapağı açtı.

Herkesin tahmin ettiği gibi tabut boştu.

Dört briket parçası dışında tabii.

Yasaya göre açıklamanın açık mahkemede yapılması gerekiyordu. Bu nedenle mahkemenin saat beşte yapılmasını planlamışlardı, ilçe adliyesinde çalışanlarının çoğu bu saatte işi bırakıyorlardı. Saat beş herkesin kulağına hoş gelmişti, özellikle de, doğru ve gerekli olan şeyi yaptıklarına inanan, ancak yine de gergin olan yargıca ve başsavcıya. Gün boyunca Sandy,

dava anlaşması kabul edilir edilmez ve tabut açılır açılmaz gereğinin hemen yapılması için uğraştı. Beklemek için bir sebep yoktu. Müvekkili hapisteydi ve mahkeme programlı döneminin ortasındaydı. Zamanlama mükemmeldi. Beklemekle ne kazamalıydı?

Hiçbir şey. Yargıç, en sonunda karar verdi. Parrish itiraz etmedi; önündeki üç hafta boyunca sekiz duruşması vardı ve Patrick'ten kurtulmak, onu rahatlatıyordu.

Saat beş, savunma için en uygun zamandı. Biraz şansları varsa, mahkemedeki işleri on dakikadan az bir zamanda bitebilirdi. Ve yine biraz şansları yaver giderse, kimse onları görmezdi. Saat beş, Patrick için mükemmeldi. Zaten yapacak başka bir şeyi de yoktu ki?

Patrick, üzerine haki renkte bol bir pantolon ve beyaz, pamuklu bir gömlek geçirdi. Yeni bir çift ayakkabı giydi, bileklerindeki ip ya-

344

JOHN GRISHAM

nıkları yüzünden ayaklarında çorap yoktu. Hayani'yi kucakladı ve ona dostluğu için teşekkür etti. Hemşirelere sarıldı, hademelere teşekkür etti ve onlara en kısa zamanda ziyarete geleceğine dair söz verdi. Bunu yapmayacaktı ve herkes yapmayacağını biliyordu.

Bir hasta ve mahkûm olarak geçirdiği iki haftadan fazla zamandan sonra, Patrick, hastaneden ayrıldı; avukatı yanındaydı, silahlı muhafızları görevlerine sadık bir biçimde arkasındaydılar.

42

Besbelli saat beş, herkes için mükemmel bir zamandı. Haber birkaç dakika içinde adliyenin her yanında duyulmuş ve tek bir mahkeme çalışması bile eve gitmek için ayrılmamıştı.

Büyük bir hukuk şirketinin gayri menkullerle ilgili sekreteri, baş kâtibin ofisinde bir arazi tapusunu kontrol ederken Patrick hakkındaki son habere kulak misafiri olunca hemen telefona koştu ve ofisini aradı. Birkaç dakika içinde, bölgenin bütün hukuk çevresi, Patrick'in garip bir pazarlık sonucunda suçunu itiraf edeceğini ve bunu ana mahkeme salonunda gizlice yapmayı planladığını öğrenmişti.

Bu gizli anlaşma, çalgın bir telefon trafiğine neden oldu - diğer avukatlara telefonlar, eşlere, en gözde muhabirlere, şehir dışındaki avukatlara telefonlar. Otuz dakikadan az bir zamanda, şehrin yarısı, Patrick'in yargıç karşısına çıkıp bir anlaşma yapacağım ve büyük bir ihtimalle hapis cezasından kurtulacağını biliyordu.

Oturum gazetelerde ve ilan tahtalarında ilan edilseydi daha az ilgi toplardı. Oysa her şey hızlı bir şekilde ve gizli yapılmalıydı.

Mahkeme salonunda alçak sesle dedikodu yapan gruplar oluşmaya başladı. Bunlar hem fısıldaşıyor hem de insanların içeri akın akın doluşup sandalye kapmasını izliyorlardı. Kalabalık gittikçe büyüdü ve böylece söylentinin gerçekliğine daha da inandılar. Bütün bu insanlar yanılıyor olamazdı. Ve muhabirler geldiğinde söylentiler, gerçek olgular olarak doğrulandı.

"O, burada," dedi kürsünün yanında duran bir mahkeme yazmam.

Patrick, kendisini arka kapıda karşılamak için koşuşturan iki kameramana gülümsedi. Patrick, ikinci kattaki aynı jüri odasına götürüldü ve burada kelepçelerini çıkardılar. Pantolonu boyuna göre iki-iki buçuk santim uzundu, bu yüzden paçalarını düzgün bir şekilde kıvrırmıştı. Kari içeri girdi ve polis memurlarına koridorda beklemelerini rica etti.

346

JOHN GRISHAM

"Kısa ve sessiz bir mahkeme için fazla kalabalık sayılmaz mı?" dedi Patrick.

"Buralarda sır saklamak zordur. Kıyafetin çok güzel."

"Teşekkürler."

"Jackson gazetesinden tanıdığım bu muhabir benden, senin onunla..."

"Kesinlikle hayır. Kimseye tek kelime söylemeyeceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Bilmiyorum. Yakında."

"Kız nerede?"

"Avrupa'da."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Neden?"

"Sadece izlemek istiyorum."

"Sana bir video gönderirim."

"Ah sağol."

"Gerçekten gider misin? Şimdi, çekip gitmek ve ortadan kaybolmak elinde olsaydı bunu yapar mıydın?"

"Doksan milyonla mı, doksan milyonsuz mu?"

"Her iki şekilde de."

"Tabii ki gitmezdim. Aynı durumda değiliz. Ben karıma âşığım, sen değildin. Benim üç çocuğum var, senin durumun farklı. Hayır, kaçmazdım. Ama, seni suçlamıyorum."

"Herkes kaçmak ister Kari. Hayatının belli bir yerinde, herkes çekip gitmek ister. Sahilde ya da dağlarda hayat her zaman daha iyidir. Sorunlar arkada bırakılabilir. Bu, içimizde var. Bizler, mutsuz koşulları bırakıp daha iyi bir hayat peşinde buraya gelmiş göçmenlerin çocuklarıyız. Ve onlar, batıya gitmeye devam ettiler; her zaman altın aramak için eşyalarını topladılar ve yola çıktılar. Şimdi ise gidecek bir yer yok."

"Buna, tarihsel perspektiften hiç bakmamıştım."

"Hayal gücünü biraz zorlaman gerekiyor."

"Büyükannemin ve büyükbabamın Polonya'dan ayrılmadan önce birini doksan milyon dolandırmış olmalarını istedim."

"Parayı geri verdim."

"Ufak bir miktarın kalmış olabileceğini düşünüyorum."

"Doğruluğu kanıtlanmamış söylentilerden biri."

ORTAK

347

"Öyleyse bir sonraki eğilimin de, müvekkillerinin paralarının yağma edilmesi, cesetlerin yakılması ve Güney Amerika'ya bir uçuş olduğunu söylüyorsun öyle mi? Elbette orada senin okşayışlarını bekleyen güzel kadınlar var."

"Buraya kadar iyiydi."

"Zavallı Brezilyalılar. Bütün bu sahtekâr avukatlar yollarına çıkıyorlar."

Sandy imza için elinde bir başka kâğıtla içeri girdi. "Trussel gerçekten sinirli," dedi Karl'a. "Üzerindeki baskı, onu boğuyor. Telefonunun sesi hiç kesilmiyor."

"Peki ya Parrish?"

"Kiliseye girmiş bir fahişe gibi sinirli."

"Onlar çıldırmadan önce şu işi bitirelim," dedi Patrick, imzasını atarken.

Bir mübaşir mahkeme salonuna girdi ve duruşmanın başlamak üzere olduğunu bildirdi, bu yüzden herkesin yerlerine geçmesini söyledi, insanlar sustular ve aceleyle boş yerlere doğru koşular. Bir başka mübaşir ikili kapıyı kapattı. Seyirciler duvarın kenarına sıralandılar. Mahkeme binasındaki her yazmanın kürsünün yanında işi vardı. Saat neredeyse beş buçuk olmuştu.

'Yargıç Trussel, geleneksel katı asaletiyle içeri girdi ve herkes ayağa kalktı. Herkese hoşgeldiniz dedi ve özellikle günün bu saatinde adalete olan ilgileri nedeniyle onlara teşekkür etti. O ve Bölge Savcısı hızlı yapılacak bir oturumun anlaşmanın kokusunu çıkaracağına karar

vermişlerdi, her şey ağır ağır olacaktı. Oturumu erteleme konusunu bile tartışmışlardı; fakat böyle bir şeyin, gizli bir şeyler yaparken yakalandıkları izlenimi yaratacağına karar verdiler.

Patrick, jürinin bulunduğu bölmenin yanındaki kapıdan içeri sokuldu ve yargıç kürsüsünün karşısına, Sandy'nin yanına oturdu, izleyicilere bakmadı. Parrish kendini göstermek için sabırsızdı. Yargıç Trussel her sayfadaki, her kelimeyi inceleyerek dosyanın sayfalarını karıştırdı.

"Bay Lanigan," dedi en sonunda, ağır ağır ve derinden gelen bir sesle. Otuz dakika boyunca her şey ağır ağır söylenecekti. "Birçok talep başvurunuz var."

"Evet Sayın Yargıç," dedi Sandy, "ilk talebimiz birinci derece-

548

JOHN GRISHAM

den cinayet suçlamasının, bir cesede zarar verme suçlamasıyla yer değiştirmesi."

Sözler mahkeme salonunda yankılandı. Bir cesede zarar vermek mi?

"Bay Parrish," dedi Yargıç. Konuşmanın en önemli kısmını Parrish'in yapması kararlaştırılmıştı. Kayıt için ve en önemlisi basın ve orada dinleyen vatandaşlar için mahkemeye açıklama yapma yükü ona aitti.

En sön gelişmeleri, ayrıntılı olarak anlatarak harika bir iş yaptı. Her şey bir yana, bu bir cinayet değildi ve bundan oldukça farklı bir şeydi. Eyalet, suçlamaların azaltılmasına karşı değildi; çünkü Bay Lanigan'ın birini öldürdüğüne artık inanmıyordu. Mahkeme salonunda, ünlü bir avukat karakteri olan Perry Mason tavrıyla yürüyordu.

"Ardından, cesede zarar verme suçunu mahkemenin kabul etmesi için bir önerge var. Bay Parrish?"

Parrish'in zavallı yaşlı Clovis'in öyküsünü anlattığı ikinci konuşma bölümü de ilkinen benzedi. Parrish, Sandy'nin kendisine vermiş olduğu ne kadar detay varsa bunları anlatmaktan büyük bir haz alırken Patrick, üzerine yönelmiş kızgın bakışları hissedebiliyordu. "En azından birini öldürmedim!" diye bağırarak istiyordu.

"Buna cevabınız nedir, Bay Lanigan?"

"Suçumu kabul ediyorum," dedi Patrick, sert bir şekilde, ama gurura yer vermeden.

"Eyaletin önerdiği bir ceza var mı?" diye sordu Yargıç Başsavcıya.

Parrish masasına yürüdü, notlarını karıştırdı, kürsüye döndü ve bunu yaparken en sonunda, "Evet, sayın Yargıç, Meridian Missis-sippi'den Bayan Deena Postell'dan bana gelen bir mektup var. O, Clovis Goodman'ın hayattaki tek torunu," dedi. Trussel'a, sanki bu çok yeni bir şeymiş gibi mektubun bir kopyasını verdi. "Bayan Postell, mektubunda, büyükbabasının cesedini yakmış olduğu için Bay Lanigan'a dava açılmasını istemiyor. Clovis Goodman, dört yıldan fazla zaman önce öldü ve aile, daha fazla acı çekmeye ve ızdıraba dayanacak durumda

değil. Besbelli Bayan Postell, büyükbabasına çok yakındı ve onun ölümü kendisine çok zor gelmişti."

ORTAK

349

Patrick gözlerini Sandy'ye dikti; Sandy'nin ona bakmaya niyeti yoktu.

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordu Yargıç.

"Evet. Yaklaşık bir saat kadar önce. Telefonda oldukça duygu-sallaştı ve bu üzücü olaydan tekrar söz açmamamı rica etti. Hiçbir duruşmada tanıklık etmeyeceğini söyledi." Parrish yine masasına gitti ve birkaç kâğıt daha karıştırdı. Yargıca cevap veriyordu; fakat mahkeme salonuna hitaben konuşuyordu. "Ailenin duyguları göz önünde bulundurulduğunda eyaletin tavsiyesi, on iki ay hapis cezası ve bu cezanın iyi halden askıya alınmasıdır; böylece davalının beş bin dolar ve tüm mahkeme masraflarını ödeyip göz hapsine alınmasıdır."

"Bay Lanigan, cezayı kabul ediyor musunuz?" diye sordu Trus-sel.

"Evet Sayın Yargıç," dedi-Patrick, kafasını güçlkle kaldırarak.

"Karar verilmiştir. Söyleyeceğiniz başka bîr şeyiniz var mı?" Trussel tokmağını aldı ve bekledi. Her iki avukat da hayır anlamında kafalarını salladılar.

"Oturuma son veriyorum," dedi tokmağı hafifçe vurarak.

Patrick döndü ve mahkeme salonundan çıktı. Yine gitmişti, gözlerinin önünde kaybolmuştu.

Patrick hava kararana ve mahkeme salonunda başı boş dolaşan en son insan istemeye istemeye beklemeyi bırakıp evine dönene kadar Sandy ile birlikte Huskey'nin ofisinde bekledi. Patrick gitmek için sabırsızlanıyordu.

Saat yedide, Karl'la uzun uzun ve dostça vedalaştı. Ona, orada olduğu için, kendisine destek olduğu için, her şey için teşekkür etti ve onu arayacağına söz verdi. Tam kapıdan çıkarken tabutunu taşıyanlardan biri olduğu için ayrıca teşekkür etti.

"Bunu her zaman yapabilirim," dedi Kari. "Her zaman."

. Biloxi'den Sandy'nin Lexus'unda ayrıldılar. Arabayı Sandy kullanıyordu, Patrick boyun eğmişçesine mütevazı bir şekilde Sandy' nin yanındaki koltukta oturmuş ve Körfezin ışıklarına son defa bakıyordu. Biloxi kıyısındaki ve limandaki kumarhaneleri, Pass Christian'daki rıhtımı geçtiler, sonra St. Louis körfezini geçerlerken her tarafta ışıklar yanmaya başladı.

U1U3I1AM

Sandy ona telefon numarasını verdi ve Patrick, Eva'nın otelini aradı. Londra'da saat neredeyse sabahın üçüydü; fakat Eva sanki telefonunu bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

"Eva, benim," dedi Patrick gergin bir şekilde. Sandy onlar konuşurken dinlememeye çalıştı.

"Şimdi Biloxi'den çıkıyoruz, New Orleans yolundayız. Evet, iyiyim, hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sen nasılsın?"

Patrick gözlerini kapatıp başım arkaya yaslayarak uzun bir süre dinledi.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"6 Kasım Cuma," diye cevap verdi Sandy.

"Pazar günü, Aix'de, Villa Gallici'de buluşalım. Evet, ben iyiyim canım. Seni seviyorum. Şimdi git uyu. Birkaç saat sonra seni ararım."

Sessizlik içinde Louisiana'dan geçtiler ve Pontchartrain Gölü yakınlarında Sandy konuştu: "Bu öğleden sonra, çok ilginç bir ziyaretçim vardı."

"Sahi mi, kim?"

"Jack Stephano."

"Buraya, Biloxi'ye mi geldi?"

"Evet. Beni otelde buldu. Aricia dosyasını kapattığım ve Flori-da'ya tatile gittiğini söyledi."

"Onu neden öldürmedin?"

"Üzgün olduğunu söyledi. Adamlarının, orada, seni yakaladıklarında kendilerinden geçmiş olduklarını söyledi ve özürlerini sana iletmemi söyledi."

"Ne adam. Eminim, özür dilemek için uğramamıştır."

"Hayır, bunun için uğramadı. Brezilya'daki köstebekten, Pluto grubundan, ödüllere söz etti. Kızın, yani Eva'nın seni ihbar eden kişi olup olmadığını bilip bilmediğini sordu. Ben, bu konuda hiçbir fikrimin olmadığını söyledim."

"Onun için bunun ne önemi var ki?"

"Güzel soru. Bunu merakından yaptığını söyledi. Bu iş için bir milyon dolardan fazla ödül verip adamını ele geçirdiğini, fakat asıl parayı ele geçiremediğini söyledi, ihbarı yapanı öğrenene kadar rahat uyuyamayacağını söyledi. Aslında, ona inandım."

"Kulağa mantıklı geliyor."

ORTAK

351

"Artık ben bu kavgada yokum. Bunlar onun sözleri, benim de-ğil."

Patrick, sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine koydu ve yavaşça yanığa dokundu. "Dış görünüşü nasıl?" diye sordu.

"Elli beş yaşlarında, taranmış gür ve kır saçları olan, siyah gözlü yakışıklı, katıksız bir italyan. Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü, onu her yerde gördüm. Son üç yıl içinde, Brezilya'da gördüğüm yabancıların yarısı Jack Stephano'ydu. Uykumda yüzlerce adam beni takip etti, hepsi bir anda Jack Stephano oluveriyorlar-dı. Dar sokaklarda karşıma çıkıyorlar, ağaçların arkasına saklanıyorlar, beni geceleri São Paulo sokaklarında izliyorlar, küçük motosikletlerle ve arabalarla peşime düşüyorlardı. Annemi düşündüğümden çok Jack Stephano'yu düşünüyordum." "Takip sona erdi."

"En sonunda izlenmekten sıkıldım Sandy, izlenmeme son verdirdim. Kaçarak yaşanan hayat, peşinde biri olduğunu öğrenene kadar oldukça maceralı, heyecan verici, romantik. Sen uyurken biri seni bulmaya çalışıyor. On milyon nüfuslu bir şehirde, harika bir kadınla yemek yerken biri kapıları çalıyor, sessizce fotoğrafını bir tezgâhtara gösteriyor, küçük rüşvetler teklif ediyor. Çok fazla para çalmıştım Sandy. Peşimi bırakmazlardı, Brezilya'da olduklarını öğrendiğimde sonun yaklaştığını anladım."

"izlenmeme son verdirdim demekle ne demek istiyorsun?" Patrick, derin derin nefes aldı ve oturduğu yerde doğruldu ve kafasını topladı, "izlenmeme son verdirdim Sandy. Kaçmaktan sıkıldım ve bu işe son verdim."

"Evet, bunu biraz önce söylemiştin."

"Beni bulacaklarını biliyordum; bu yüzden bunun kendi istediğim gibi olmasını sağladım, onların istediği gibi değil." "Dinliyorum."

"Para sızdırmak benim fikrimdi, Sandy. Eva, önce Madrid'e sonra Atlanta'ya uçacaktı. Burada, Pluto'dan çocuklarla görüşecekti. Onlara, Stephano'yla temasa geçmeleri, para ve bilgi akışını kontrol etmeleri için para ödeniyordu. Stephano'dan para sızdırdık, en sonunda onu bana, Ponta Porâ'daki küçük evime yönlendirdik."

Sandy yavaşça döndü, yüzünde hiçbir ifade yoktu, ağzı açıktı, bir tarafa çarpılmıştı, gözleri boş boş bakıyordu.

352

JOHN GRISHAM

"Nereye gittiğine dikkat et," dedi Patrick yolu işaret ederek.

Sandy direksiyonu kırdı ve tekrar sağ şeride geçti. "Yalan söylüyorsun," dedi dudaklarını kıpırdatmadan. "Yalan söylediğini biliyorum."

"Hayır. Stephano'dan bir milyon yüz elli bin dolar aldık, para şu muhtemelen öteki paralarla birlikte isviçre'de."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Bununla Eva ilgileniyor. Onu gördüğümde öğreneceğim."

Sandy başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmişti. Patrick ona yardımcı olmaya karar verdi. "Beni ele geçireceklerini, beni konuşturmaya çalışacaklarını biliyordum; fakat bunların olabileceğini hiç düşünmemiştim." Sol ayak bileğindeki yanığı işaret etti. "Çok çirkin şeyler olabileceğini düşünmüştüm; fakat kahrolası, beni nerdeyse öldürüyorlardı Sandy. Sonunda beni konuşturdular ve Eva'nın adını verdim. Ama Eva çoktan gitmişti ve tabii para da."

"Öldürülebilirdin de," diyebildi Sandy. Sağ eliyle arabayı kullanırken sol eliyle kafasını kaşıyordu.

"Bu doğru. Çok doğru. Fakat, kaçırıldıktan iki saat sonra, Was-hington'daki FBI, benim, Ste.phano'nun elinde olduğumu biliyordu. Bu, hayatımı kurtardı: Stephano, beni öldüremezdi. Çünkü federaller, onun elinde olduğumu biliyorlardı."

"Fakat, nasıl?"

"Eva, Biloxi'deki Cutter'ı aradı. Cutter, Washington'i aradı."

Sandy arabayı durdurmak, dışarı çıkıp çığlık atmak istiyordu. Köprüye yaslanıp, durmadan küfür savurmak istiyordu. Bu istek içinde bir anda belirivermişti.

"Kendini yakalattığın için enayi olmalısın."

"Ah, sahiden mi? Mahkeme salonundan özgür bir adam olarak çıkmadım mı? Biraz önce, benim için küçük bir servet saklayan güzel bir kadınla telefonda konuşmadım mı? Geçmiş en sonunda geride kaldı Sandy. Anlamıyor musun? Artık peşimde hiç kimse yok."

"Birçok şey kötü gidebilirdi."

"Evet; fakat gitmedi. Para ve bantlar benim elimdeydi; beni temize çıkartması için Clovis vardı. Ve plan yapmak için dört yılım oldu."

"İşkence, planlarında yoktu."

ORTAK

353

"Hayır, fakat izler geçecek. Hazır moralim iyiyken bunu mahvetme Sandy."

Sandy, onu annesinin evine, çocukluğunun geçtiği eve bıraktı. Bayan Lanigan, ona kalmasını teklif etti; fakat Sandy ikisinin yalnız kalmaya ihtiyaçlarının olduğunu biliyordu. Bunun yanı sıra, karısını ve çocuklarını dört günden beri görmemişti. Sandy arabayla uzaklaştı, kafası hâlâ karışıkta.

o 23

43

Patrick, yirmi yıldır hiç yatmadığı yatakta, on yıldır içini bile görmediği odada uyandı. Güneş daha doğmamıştı. Geçen yıllar, sanki başka bir hayatta yaşanmış gibi uzakta kalmıştı. Duvarlar birbirine daha yakın görünüyordu şimdi. Tavan daha alçaktı. Eşyaları ortadan kaldırılmıştı. Çocukluğundan kalan küçük anılar, futbol takımının flamaları, bikinili sarışın fotomodellerin posterleri - hiçbiri yoktu.

Birbiriyle neredeyse hiç konuşmayan bir çiftin çocuğu olduğu için odasını kendi sığınağı gibi görürdü. Ergenlik çağından çok önce kapısını kilitli tutmaya başlamıştı. Annesi ve babası sadece o izin verdiği içeri girebilirlerdi.

Annesi aşağıda yemek pişiriyordu; domuz etinin kokusu tüm eve yayılmıştı. Geç saate kadar oturmuşlardı, şimdi de annesi daha fazla konuşmak için sabırsızlandığından erkenden kalkmıştı. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Yavaş yavaş ve dikkatlice gerindi. Yanıklarının çevresindeki kabuk bağlamış deriler çatladı. Çok fazla gerinirse, yanıklar açılır ve yaralar kanamaya başlardı. Göğsündeki yaralara dokundu, tırnaklarını gömüp hırsla kaşımak geliyordu içinden. Bacak bacak üstüne atıp ellerini başının arkasında kenetledi. Tavana bakıp gülümsedi. Kibirli bir gülümseyişi bu; artık kaçarak geçen yaşam geride kalmıştı. Patrick ve Danilo gitmişlerdi ve onların arkalarındaki gölgeler ezici bir bozgunla mahvolmuştu. Stephano, Boğan, Aricia, federaller ve can sıkıcı ithamlarıyla Parrish; hepsi çöp tenekesini boyla-mıştı. Artık kendisini takip edecek kimse kalmamıştı.

Güneş ışığı pencereden içeri süzüldü ve duvarlar sanki biraz daha yakınlaştı. Çabucak duş alıp yaralarının üzerine merhem sürdü.

Annesine, onun hâlâ görmeyi düşlediği Ashley Nicole'un yerini alacak yeni torunlar için söz vermişti. Eva hakkında harika şeyler anlatmış, onu en kısa zamanda New Orleans'a getireceğini söylemişti. Evlenmek için kesin planlan yoktu; ama bu, zaten kaçınılmazdı.

ORTAK

355

Avluda oturup tost ekmele domuz eti yiyerek kahve içtiler. Eski tanıdık sokaklar, yavaş yavaş hayata dönüyordu. Komşuların gelip iyi haberi kutlamalarından önce uzun bir araba gezintisine çıktılar. Patrick, şehrini şöyle kısaca da olsa bir kez daha görmek istiyordu.

Saat dokuzda, annesiyle beraber Canal'daki Robilio Kardeşler'in dükkânına girdiler. Patrick buradan kendine yeni gömlekler ve şık bir deri seyahat çantası satın aldı. Decatur'daki Cafe de Monde'da bir şeyler atıştırdıktan sonra yakındaki bir başka kafede de öğle yemeği yediler.

Havaalanında Patrick'in çıkış kapısı önünde bir saat kadar oturdular. Elele tutuşmuşlardı ve fazla konuşmuyorlardı, anonsu yapıldığında Patrick, annesine sıkıca sarıldı ve her gün telefon edeceğine dair söz verdi. Yeni torunlar görmek istiyordu annesi; ve bunu hemen istiyordu. Hüzünlü hüzünlü gülümsemişti.

Patrick, Atlanta'ya uçtu. Eva'nın Sandy'ye verdiği yasal olan Patrick Lanigan pasaportunu kullanarak Nice'e giden bir uçağa bindi.

Eva'yı en son bir ay önce, Rio'da görmüştü. Her anında yan yana oldukları bir hafta sonu geçirmişlerdi. Takip artık neredeyse bitmişti ve Patrick, bunu biliyordu.

Ipanema ve Leblon'daki kalabalık plajlarda yürürlerken çevre^ rindeki mutlu seslere kulak asmaksızın birbirlerine kenetlenmişlerdi. En sevdikleri restoranlarda - Antiquarius ve Antonios - geç saatlere kadar sessiz akşam yemekleri yemişlerdi. Aslında yemek konusunda iştahları pek açık sayılmazdı. Konuştukları zaman, cümleler, yumuşak ve kısa dökülüyordu dudaklarından. Uzun konuşmalar, gözyaşlarıyla sonlamıyordu.

Bir an için Eva, onu, fırsat varken tekrar kaçıp gitmek, kendisiyle birlikte onları kimsenin bulamayacağı bir yerde, îskoçya'da bir şatoda veya Roma'da küçük bir apartman dairesinde saklanmak konusunda ikna etmişti. Ama o anı hemen geçiştirmişti. Patrick kaçmaktan yorulmuştu.

Akşama doğru, Rio'daki günbatımını seyretmek için teleferikle Sugarloo Dağı'nın tepesine çıkmışlardı. Şehrin manzarası harikuladeydi; ama o şartlar altında bunun pek tadını çıkaramamışlardı. Se-

rin rüzgâr esmeye başladığında Patrick, ona sıkı sıkı sarılmış ve bir gün her şey sona erdiğinde, aynı yerde durup gelecekleri hakkında plan yapacaklarına söz vermişti. Eva, ona inanmak için çabalıyordu.

Sonra, Eva'nın evinin yakınındaki bir köşede vedalaştılar. Patrick onu alnından öptü, arkasına dönüp kalabalığa karıştı. Onu ağlarken orada bırakıp gitmişti; çünkü kalabalık bir havaalanında yaşanacak acıklı bir sahne, daha kötü olurdu. Şehri terk edip batıya uçtu. Sürekli uçak değiştirirken uçaklar ve havaalanları da küçülü-yordu. Ponta Porâ'ya vardığında hava kararmıştı. Havaalanında park ettiği yerde vosvosunu buldu ve sessiz caddelerde Rua Tiradentes'e doğru yola koyuldu. Mütevazı evine varıp işlerini ayarladıktan sonra beklemeye başladı.

Onu, her gün değişik isimlerle akşamüstü dörtle altı arası şifreli olarak aradı.

Ve sonra aramaları kesildi.

Onu bulmuşlardı.

Nice'den gelen tren, Aix'e zamanında vardı. Pazar günü, saat on ikiyi biraz geçiyordu. Trenden inip kalabalıkta ona bakındı. Aslında onu görmeyi beklemiyordu. Sadece umuyor, neredeyse dua ediyordu. Üzerinde yeni giysileri vardı, elinde yeni çantasını taşıyordu. Şehrin dışında olan Villa Gallici'ye gitmek için bir taksi buldu. Pek uzakta bir yer değildi zaten.

Eva, hem kendi adına, hem Patrick Lanigan adına ayırtmıştı odayı. Gerçek insanlar gibi gizlenmeden, sahte isimlere ve pasaportlara ihtiyaç duymadan yolculuk etmek ne hoştu. Eva henüz gelmemişti. Büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Onun yumuşak iç çamaşırlarıyla kendisini bekleyeceğini düşünmüştü. Sıcaklığını neredeyse hissediyordu.

"Rezervasyon ne zaman yapıldı?" diye sordu resepsiyon memuruna biraz sinirli bir sesle.

"Bayan Eva, dün Londra'dan aradı ve bu sabah burada olacağımı söyledi. Ama henüz

kendisini görmedik."

Patrick odaya gidip duş aldı. Çantasını boşalttı ve çayla pasta istedi. Eva'nın kapıyı çalmasını ve onu odaya çekmeyi hayal ederek uykuya daldı.

ORTAK

357

Resepsiyona onun için not bırakıp şirin Rönesans şehrinde uzun bir yürüyüşe çıktı. Hava sert ve bulutsuzdu. Şehir, sonbaharda çok güzel görünüyordu. Belki burada yaşayabilirlerdi. Eski, tarihi caddelerin üzerinde yükselen tuhaf apartmanlara baktı. Evet, diye düşündü, burası yaşamak için çok hoş bir yer olabilirdi. Sanata önem veren bir üniversite şehriydi. Eva'nın Fransızcası çok iyiydi, Patrick de bu konuda daha başarılı olmak istiyordu. Evet, Fransızca Patrick'in ikinci dili olacaktı. Burada bir hafta kadar kaldıktan sonra bir süre için de Rio'ya döneceklerdi. Ama belki Rio'da da fazla kalmazlardı. Özgürlüğe susamış olan Patrick, bunu sonunda elde etmiş olmanın heyecanı ile her yerde bulunmak, değişik kültürlerde yaşamak, değişik diller öğrenmek istiyordu.

Bir grup genç Mormon misyoneri yoluna çıktı; o da yolunu değiştirip Cours Mirabeau boyunca yürüdü. Bir yıl önce el ele oturup öğrencileri izledikleri aynı kafede espresso içti.

Telaşa kapılmak istemiyordu. Herhalde bağlantılı uçuşa yetişme-memişti. Hava kararına dek beklemek için kendini zorladı. Sonra da mümkün olduğunca sakin bir şekilde otele geri döndü.

Eva orada değildi. Herhangi bir not da yoktu. Londra'daki oteli aradı ve bir gün önce, cumartesi günü öğle saatlerinde oradan ayrıldığını öğrendi.

Yemek salonunun yanındaki terasa çıktı. Oturunca resepsiyonu görebileceği köşede bir iskemle buldu. Hava çok soğuk olduğundan iki duble konyak ısmarladı. Geldiğinde onu görebilecekti.

Eğer uçağı kaçırmış olsaydı, şimdiye kadar aramış olması gerekirdi. Yine gümrükte durdurulmuş olsaydı, şimdiye kadar aramış olması gerekirdi. Pasaportlarla, vizelerle, biletlerle ilgili bir sorun çıkmış olsaydı, yine şimdiye kadar aramış olması gerekirdi.

Peşinde kimse yoktu. Tüm kötü adamlar ya deliğe tıklanmış ya da satın alınmıştı.

Boş mideye biraz daha konyak içtikten sonra kısa sürede sarhoş oldu. Uyanık kalmak için sert kahve içmeye başladı.

Bar kapanınca Patrick odasına gitti. Rio'da saat sabah sekizdi ve isteksizce, daha önce iki kez karşılaştığı Eva'nın babasını aradı. Eva onu, babasına Kanadalı bir dostu ve bir müvekkili olarak tanıtmıştı. Zavallı adam yeterince şey yaşamıştı; fakat Patrick'in başka bir seçeneğı yoktu. Fransa'dan aradığını söyledi ve Brezilyalı avukatıyla

358

JOHN GRISHAM

ORTAK

359

hukuki bir mesele hakkında tartışmasının gerektiğini ekledi. Onu, bu kadar erken bir saatte, evinde rahatsız ettiği için özür diledi; fakat Eva'yı bulamıyordu. Bu önemli, hatta acil bir durumdu. Paulo konuşmak istemedi; ancak telefondaki adam anladığı kadarıyla kızı hakkında çok şey biliyordu.

Paulo, onun Londra'da olduğunu söyledi. Eva'yla cumartesi günü görüşmüştü. Başka hiçbir şey söylemedi.

Patrick'ızdırıp verici iki saat boyunca bekledi, sonra Sandy'yi aradı. Sandy Eva'dan hiç haber almamıştı.

Patrick, Aix sokaklarında iki gün boyunca dolaştı. Amaçsız, uzun yürüyüşlere çıktı, garip zamanlarda kestirdi, hiçbir şey yemedi, konyak ve sert kahve içti. Sandy'yi aradı ve zavallı Paulo'ya arka arkaya telefonlar açarak onu korkuttu. Odasında yalnız başına kırık kalbi için ağladı ve sokaklarda yalnız başına dolaşırken hâlâ çılgınca sevdiği kadına küfürler savurdu.

Otelin personeli, onun gelip gidişini izlediler, ilk başta, not bırakılıp bırakılmadığını sorarken heyecanlıydı; fakat günler ve saatler geçtikçe onlara sadece başıyla şöyle bir selam verip geçmeye başlamıştı. Traş olmadı, yorgun gözüküyordu. Çok fazla içiyordu.

Üçüncü gün oteldeki hesabını kapattı ve Amerika'ya döneceğini söyledi. En sevdiği resepsiyon memuruna Madam Miranda'nın ortaya çıkması halinde, vermesi ricasıyla kapalı bir zarf bıraktı.

Patrick Rio'ya uçtu. Bunun nedenini tam olarak bilmiyordu. Eva Rio'yu ne kadar çok sevse de burası görülmek isteyeceği en son yerd. Nerede saklanacağını, nasıl ortadan kaybolacağını, nasıl kimlik değiştireceğini, parayı nasıl sürekli transfer ettireceğini ve bunu dikkat çekmeden nasıl yapacağını biliyordu. Bunları bir ustadan öğrenmişti. Patrick, ona ortadan kaybolma sanatını bütün incelikleriyle öğretmişti. Eva'yı kimse bulamayacaktı; bulunmayı istemediği sürece tabii.

Paulo'yla acı verici bir görüşme yaptı, ona bütün hikâyeyi ayrıntılarıyla anlattı. Zavallı adam, gözünün önünde çöktü. Ağlıyordu. Patrick'e biricik kızını kötü yola sevkettiği için küfrediyordu. Görüşme onun için son umuttu ve Patrick, bundan hiçbir sonuç alamadı.

Eva'nın dairesinin yakınındaki küçük otellerde kaldı, yine so-

kaklarda dolaşarak yüzlere bakıyordu; fakat bu sefer onu arayanları değil, kendisinin aradığı kişiyi bulmak için bakıyordu.

Artık kendisini arayan kimse yoktu; şimdi avcı kendisiydi ve bunda da çok umutsuzdu.

Eva'nın yüzünü kimse görmeyecekti; çünkü Patrick, ona yüzünü nasıl saklayacağını öğretmişti.

Parası yavaş yavaş azaldı ve sonunda Sandy'yi arayıp beş bin dolar borç istemek zorunda kaldı. Sandy, bunu hemen kabul etti, hatta daha fazla vermeyi teklif etti.

Bir ay sonra, onu aramaktan vazgeçti ve otobüsle Ponta Porâ'ya gitti.

Orada evini, belki de arabasını satabilirdi, ikisi, net olarak otuz bin dolar ederdi. Belki de onları satmayıp bir iş bulurdu. Sevdiği bir ülkede, taptığı bir şehirde yaşayabilirdi. Belki İngilizce ders vererek çalışabilirdi ve Rua Tiradentes'te huzur içinde yaşayabilirdi. Artık peşinde dolaşan gölgeler yoktu ve çıplak ayaklı çocuklar, sıcak sokakta, hâlâ futbol oynuyorlardı.

Başka nereye gidebilirdi ki? Artık yolculuğu bitmişti. Geçmişini en sonunda onun peşini bırakmıştı.

Eva, bir gün onu mutlaka bulacaktı.

SON